

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TALES OF FORGOTTEN FAE

BOOK 1

To
No
END

LEXY NIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

To No END

TALES OF FORGOTTEN FAE

BOOK 1

LEXY NIGHT

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı© 2025 Lexy Night tarafından. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması veya telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Noah Sky tarafından
düzenlendi Rachel Theus Cass
tarafından düzeltildi
Kitap Kapağı Tasarımı Krafigs Design
İllüstrasyonlar ve Font Tasarımı Jade M Design
Harita Sanatı ©Travis Hasenour/To the Moon and Back Design İç
Tasarım ©Travis Hasenour/To the Moon and Back Design

ISBN: 979-8-9908638-0-4 (Ciltsiz Baskı) ISBN: 979-
8-9908638-1-1 (e-Kitap Baskısı)
Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2024918255

İlk Baskı Ocak 2025 Overland Park,
Kansas'ta yayımlanmıştır
Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir

Under The Covers Yayıncılık
www.lexy_night.com

*Birini tanıdığını düşünen tüm insanlar için... daha önce
ne olduğuyla ilgili değil; daha sonra ne olacağıyla ilgili.
Hayran olduğunuz kadınlar, hak ettiğiniz arkadaşlar ve uğruna krallıkları
yıkacağınız türden bir aşk hakkında yazmayı umuyorum.*

İÇİNDEKİLER

[Ön Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası Sağ](#)

[kopya Harita](#)

[İçindekiler](#)

[İçerik Notlar](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bonus İçerik](#)

[Telaffuz Kılavuzu](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

İÇERİK NOTLARI

Kitabın arkasına geçerek bir telaffuz kılavuzu bulabilirsiniz.

Bu hikaye yetişkinlere yönelik temalar ve bazı okuyucular için endişe verici olabilecek aşağıdaki ifadeleri içermektedir:

- Yetişkin Cinayeti (ortak tema)
- Cinsel Saldırı Girişimi (kısa değinmeler)
- Markalaşma (kısa değinmeler)
- Karşılıklı Çıplaklık/Cinsel Sahneler (birkaçı tamamen açıklanmıştır) Erkek Erkeğe Şiddet (eğitim/savaş şeklinde ortak tema)
- Bebek Cinayeti (çok kısa değinme)
- Kısırlık (çok kısa değinme) Dil (seyrek)
- Erkek Kadına Şiddet (eğitim/savaş şeklinde ortak tema)
- Düşük (çok kısa değinme)
- Kendine Zarar Verme (eğitim şeklinde kısa tema)
- Eş/Çocuk İstismarı (kısa değinme)
- Sınıfcılık (kısa değinmeler)
- İşkence (kısa tema)
- Sözlü Saldırı (kısa sahneler)
- Şiddet (ortak tema)
- Savaş (geçmişe, bugüne ve geleceğe referans)

PROLOGUE

Cambria - Kuzey Kin4dom

Geleceği görenler, onun dolambaçlı dallarını bükmekten korktukları için ondan söz etmezler.

Alıntı, Görme Taşı, Bölüm 1. Ayet 4.

Yüzlerce yıl süren kargaşa ve anlamsız kan dökölmesinden sonra, kuzeydeki krallık Cambria ile güneydeki krallık Artume arasında nihayet barış zamanı gelmişti. Fae halkına ve bu topraklarda yaşayan diğer tüm canlılara normallik hissi geri gelmişti. Harap olmuş topraklar onarılmış, ticaret yeniden başlamış ve insanlar bir kez daha refaha kavuşmaya başlamıştı. Kral Muhafızlarının sayısı azalmış ve Nehir Toprakları'nın sınırları arasında devriye gezmek gibi alçakgönüllü bir görev üstlenmişlerdi. Fae'ler arasında umut vardı ve bir kez daha, yeni bir neslin öncekinden daha iyi bir yer miras alacağı inancıyla ailelerini büyötmeye başladılar.

Ancak uzun ömürlülerin ülkesindeki barış vefasız bir şeydi ve korku herhangi bir suikastçıdan daha tehlikeli olabilirdi. Birçok yönden bir bıçak gibi davranır; kurnazlık ve hassasiyetle, kendinden emin dış görünüşü deler ve içindeki iç organları ortaya çıkarır. Bir bıçak, boğazınıza dayandığında, inkar edilemez bir gerçeklik sunar. Ancak korku çok daha tehlikelidir çünkü bıçağın aksine, etkisi diğer duygular tarafından maskelenir: açgözlölük, şehvet, saldırganlık; korku bunların hepsinin arkasına saklanabilir ve hükmedenlerin kalplerinde çok daha ölümcüldür.

Bir gece, bu muazzam gücün bir fidesi gelgitlerin üzerinde usulca sürüklendi, kıyıya doğru hızla ilerleyen siyah dalgaların üzerinde süzölldü. Kayalık kıyı şeridine çarptığında, batı rüzgârlarının esintilerine tutunarak, başka bir hava akımı onu açık bir pencereden geçirip uyuyan bir ev sahibi bulana kadar sarp kayalıklarda dönüp durdu.

Cambria hükümdarı Ciaran'ın oğlu Kral I. Aeon aniden uyandı, göğsü kabarıyor, rüyalarının yarattığı dehşetten kurtulmak için gözlerini öfkeyle kırptırtıyordu

Açılmamış. Karısı Kraliçe Nyla, soluk soluğa "Bir hayal...!" diyen çılgın kocasını umutsuzca teselli etmeye çalıştı. Bir öngörü! Bir kehanet." Alnı ve kolları terden sırlıklam olmuş, tamamen uyandığında kasları nihayet gevşemişti. "Şafakta İdris'le konuşmalıyım," diye yalvardı gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde sevgilisine. Bu ismi duyunca kadının teni soldu ve yüz hatları sertleşti. Gözleri kralinkilerle endişeyle buluştu, sonrasında ne olacağını biliyordu.

"Ne gördüğümü sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun, yoksa gerçekleşmeyebilir. Söyleyeceğim herhangi bir şey bunu değiştirebilir," diye hırladı kral.

Ayağa kalktı ve yumruklarını uzun meşe masaya vurdu, başını hüsrarla yere eğerken masanın kenarını kavradı. Ses, Yüksek Konsey odalarının taş kemerlerinde yankılandı. İdris hiç şaşırmadan dikkatle krala baktı ve sessizce bir sonraki sözlerini bekledi. Çünkü İdris bu masanın önünde pek sık durmazdı ve durduğu zamanlarda da sadece o ve kral olurdu. İdris çok yaşlıydı ama görünüşündeki keskin açılardan bunu anlayamazdınız. Aeon'a ve ondan önce de babasına hizmet etmişti. Bir casus şefi olarak uzak duruyordu; ne bir arkadaşı, ne bir akrabası ne de sevgilisi vardı. Aslında İdris gittiği her yere uyum sağlamayı başarmıştı. Sessiz tavrı ve hesaplı varlığı, bir kafesin etrafında kıvrılan sarmaşık gibi karışarak var olmasına izin verdi. Krallığa yaptığı katkılar çok önemliydi, krala düşmanlarının hareketleri hakkında bilgi sağlıyordu.

İdris başını salladı, "Kralım, anlıyorum. Rüya görüşünüz bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadığı için sizi zorlamayacağım. Ama hizmet edebilmem için bana ne söyleyebilirsiniz?"

Kral yalnız olduklarından emin olmak için gergin bir şekilde odayı taradı.

Aeon fısıldayarak, "Düzeni çağırın, bir Sunu talep edin ve Ennae Ateşlerini derhal yakın," dedi.

İdris endişeyle ellerini ovuşturmaya başladı. "Efendim, emin misiniz? Bunu bir kez yaparsak, geri dönüşü olmaz. Kuzey'in yüksek aileleri oğullarını ve kızlarını şüphe duymadan teslim etmeyecektir!"

"Vahim bir durum olmasa bunu kimseden istemeyeceğimi biliyorsun. Hizmet edecek yaşta olsalardı kendi yavrularımı bile verirdim. İlk kralımızın fedakârlığının asla tekrar yaşamayalım. Mahvettiğim aileleri ve Sunu'da aldığım canları asla hafife almam," dedi Aeon tövbe ederek, yakışıklı yüzünün aksi halde asil olan hatlarına keder dolmaya başlamıştı.

"Barış dönemimizin sona ermek üzere olduğundan eminim ve hazırlıklı olmalıyız. İstihbarat toplayan ve ilk saldıran biz olmalıyız. Düzen'in yeniden kurulmasını istiyorum." Aeon, İdris'e düz bir ifadeyle baktı, aralarındaki sessizlik hissediliyordu.

"Lordum, bana zevk vermese de gökyüzü bu akşam kırmızıyla dans edecek. Diğerlerini Elorn'lara çağıracağım, orada hazır olana kadar Teklifi eğitecekler. Sonra da Güney'deki Fae kardeşlerimize barışın neden tek seçenek olduğunu hatırlatacağız." Durakladı, uzaklara dalgın dalgın baktı, savaş rüzgârlarının her zaman geri dönmenin bir yolunu bulduğunu hatırladı. Ve o rüzgârlarla birlikte fırsatlar da gelirdi. Kralla göz göze geldi ve sözlerini fısıltının biraz üzerinde susturdu: "Onlara sadece sizin iradenizle güvende olduklarını hatırlatın Majesteleri."

O akşam Ennae'nin Ateşleri yakıldı ve yanan Gaia Ormanı'ndan çıkan kızıl dumanlar birer birer dağın tepesinden dağın tepesine yayılarak Cambria'nın uçsuz bucaksız topraklarına yayıldı. Ormana bağlanan büyüler sadece Yüksek Saray'ın lord ve leydilerinin işareti görebilmesini sağlıyordu. Dışarıdan gelenler için hiçbir şey yoktu, en hafif ateş ve kül kokusu bile. Bir şeylerin ters gittiğine dair endişelenmelerini gerektirecek hiçbir şey yoktu. İdris'in kendisi de kulede boş boş duruyor, parmağını bile kıpırdatmadan ya da tek bir Kral Muhafızını bile uyarmadan güçlü büyüsünü kullanarak onları teker teker yakıyordu.

Ennae Ateşleri bir semboldü, iki yüz yılı aşkın bir süredir uykuda olan bir mesajdı. O akşam, Aeon'un Sarayının en saygın, asil ve varlıklı aileleri krallarının kendilerini çağırdığını bilecek ve buna cevap vereceklerdi. Otuz gün içinde her biri askerlik çağına gelmiş bir oğlunu ya kızını Teklif'e teslim edecek ve onlardan bir daha asla haber alamayacaktı.

BÖLÜM

1

Monoton bir günün daha yorgunluğuyla evimizin koridorlarında amaçsızca dolaştım. Günün büyük bir kısmını güneşli gökyüzünün altındaki küçük arazimizde at sürerek geçirmiştım ama asla arazinin sınırlarının dışına çıkmamıştım. Genellikle eskort olmadan buna izin verilmezdi - benim gibi biri için güvenli değildi. Bu yüzden, duvarların ötesine geçme özlemiyle eteklerinde at sürüyordum. Atım çevrenin yanında tırıs giderken, parmak uçlarımı taş duvarlar boyunca sürükler, yumuşak yosun parçalarıyla parçalanmış kayanın sert dokusunu hissederdim. Bundan sıkıldığımda, rüzgârı yüzümden hissetmek için atımı bir uçtan diğer uca koşturur, annem başımı yakalamasın diye bahçelerden kaçırdım.

Ailem beni bu kadar geç bir saatte kütüphanemize çağırdığında bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Özellikle de ikiz kardeşim Versa beni takip ettiğinde onu çevirdiklerinden beri. Annem kesinlikle perişan görünüyordu ve babamın kaşları çatılmıştı. Sanki son bir saattir söyleyeceği şeyi prova ediyormuş gibi görünüyordu ama yine de doğru kelimeleri bulamıyordu.

"Cress, sevgilim, biliyorsun ki Yüksek Saray'ın bir ailesi olmakla birlikte, bu unvanların getirdiği lüks ve özgürlüklerin tadını çıkardık."

Onaylarcasına başımı salladım.

"Ancak bunun da bir bedeli var. Asla ödemek zorunda kalmayacağımızı umduğumuz bir bedel. Barış içinde geçen bunca yıl boyunca hayatımıza devam ettik, annen ve benim hayal ettiğimiz şekilde zenginleştik. Yine de, gördüğüm sayısız ve paha biçilmez servete rağmen, umarım sen ve kız kardeşin en değerli hazinelerimiz olduğunuzu biliyorsunuzdur."

Neden bu bir veda konuşması gibi geldi? Hasta mıydılar? Uzak diyarlara seyahat etmeyi mi planlamışlardı? Haince sulanan gözlerinin güzel gül rengi yanaklarını lekelemesine izin vermemek için elinden geleni yapan anneme baktım.

"Barış zamanlarında, bu fiyat-"

"Baba çıkar ağzındaki baklayı, derdin ne senin?" Sabırsızlıkla araya girdim. Yüzlerindeki ifadeye daha fazla dayanamadım.

Sevgili babam dik oturdu, omuzlarını geriye çekti ve derin bir nefes aldı. "Otuz gün içinde seni Kral Aeon'a teslim etmek üzere Tinsilor Kalesi'ne gidiyoruz. O andan itibaren krala ve krallığına onun uygun gördüğü şekilde hizmet . Bizi ya da tanıdığın başka birini bir daha görmeyeceksin."

Ve işte oradaydı. Gerçek, kör bir bıçak gibi, istediğim şeydi. Annemin neden dehşetle baktığı ve babamın neden bakışlarımla buluşmaya cesaret edemediğinin cevabı.

Şoka girmiş, inanamayarak bağırıyor ya da muhtemelen ağlıyor olmalıydım. Ama ben böyle biri değilim. Sıkıntılı anlarımda aşırı mantıklı tarafıma yaslanırım ve genellikle aklımdaki tek şey sorulardır, sonu gelmeyen sorular.

Ancak ikiz kız kardeşimle aramda her zaman var olan bağ, yüzeyin altında kaşınıyordu ve aniden sorulmak için yanıp tutuşan tek bir belirgin soru vardı.

"Peki ya Versa?"

Babamın boğazının düğümlenmesi bana bilmem gereken her şeyi daha o konuşmadan anlattı.

"Sadece birinizi Kral Aeon'a teslim etmemiz gerekiyor ve kız kardeşiniz kısa süre önce nişanlandığı için o aileye verdiğimiz sözden dönmek mantıklı gelmedi."

Bu sözler babamı benden daha çok üzdü. Eğer sadece birimizin gitmesi gerekiyorsa, Versa'nın seçilme ihtimalinin üç aydan daha az olduğunu zaten biliyordum. Yakın zamanda ona çok uygun bir eşleşme sözü verilmişti. Aileler arasında yıllarca sürecekt zenginlik ve refaha yol açacak bir ilişkiyi mühürleyecek bir eşleşme. Kendime karşı dürüst olursam, Versa'nın gitmesi zaten mantıklı değildi. Krala ve krallığa hizmet etmenin ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ama görünüşe rağmen Versa ve ben çok farklıydık.

İkimiz de Fae standartlarına göre çarpıcı sayılırdık, ama Versa'nın eşsiz bir özelliği vardı... parlıyordu. Bir odaya girdiğimizde, insanların

Gözler bana değil, ona dikilmişti. Narin köprücük kemiklerinden kibar mizacına kadar her yönüyle çok daha narindi; Yüksek Saray ailesine mensup genç bir hanımdan beklenebilecek her şey onda mevcuttu. İyi yetiştirilmiş, terbiyeli, çarpıcı ve dünyaya daha da güzel bebekler getirmek için olgunlaşmış.

Öte yandan ben, kız kardeşimle aynı yüzü paylaşıyordum ama kelimenin tam anlamıyla daha sağlamdım. Güçlüydüm, hızlıydım, meraklıydım ve her yönden huzursuz ve kontrolsüzdüm. Ağzım ve zekam başımı sık sık belaya sokardı ve kesinlikle nişanlanmaya uygun değildim.

Tüm bunlara rağmen, hala kendi geleceğim için fikirlerim ve planlarım vardı - kontrolümde olan bir gelecek. Ama şimdi yolumu kral çizecek gibi görünüyordu. Belki bunu kabullenebilirdim ama göğsümün derinliklerinde bıçak gibi saplanan ağrıyı başlatan şey babamın bahsettiği son kısımdı.

Ailemi bir daha asla göremeyecek ya da onlarla konuşamayacaktım. Diğer yarımı, ikizimi. Sanırım kavramakta en çok zorlandığım kısım buydu, krallığa hizmet etmek için uzaklara gönderilmekten daha çok.

Kendimi sonsuz düşünceler kuyusundan çıkardım ve anneme döndüm. "Bu ne anlama geliyor? Krala ve krallığa hizmet et. Seni bir daha görmememi gerektirecek ne yapacağım?"

Annem konuşmadan önce babama neredeyse öfkeyle baktı, sanki bu onun da cevaplamak istediği bir şeymiş gibi.

"Teklif bir sırdır. Sadece Yüce Lordlar ve Leydiler bedelini çocuklarının hayatlarıyla öderler. Askerlik çağına gelmiş çocukları olanlar, çağrıya bir kız ya da erkek çocukla cevap vermek zorundadır. Ailelerin kendileri dışında kimse kimin teklif edildiğini bilmeyecek..." Annem kayıtsız kalmaya çalışarak sözünü kesti.

Babam yüzümdeki şaşkınlığı görerek boşlukları doldurmaya çalıştı.

"Senin yokluğunun acısı bizim tek acımız olmayacak. Nerede olduğunu, ne yaptığını, kiminle olduğunu bilmeyeceğiz" - kalan kelimeleri boğmaya çalışırken sesi çatallaştı - "ya da güvende olup olmadığını. Annene ve bana günlerimizin geri kalanında işkence edecek. Versa'nın devam edip edemeyeceğini bile bilmiyorum, bu yüzden..."

"İşte bu yüzden gerçeği bilmemeli!" Annem onun cümleyi tamamlayamadığını hissederek sözlerini sertçe bitirdi.

"Yüksek Mahkeme'nin tüm bu oğullarının ve kızlarının kayıp olduğunu fark etmeyecekler mi? Kayıp *olduğumu* fark etmeyecekler mi?" İnanamayarak sordum.

"Her aile, oğullarının ve kızlarının yokluğunu açıklamak için ayrıntılı bir yalan yaratacaktır. Versa gerçeği bilmemeli. Bu onu kesinlikle yıkar. Siz ikiniz ilk adaşınızdan beri birbirinize bağlısınız. İyi olup olmadığınızı bilmeden asla devam edemez."

Koltuğumdan sıçradım, "Ve bu seni kırmayacak mı?" Anneme bağırdım.

"Teklifin yapıldığını öğrendiğimden beri yıkılmış durumdayım, benim güçlü iradeli kızım... Ve sahip olacağım tek teselli, bu her ne ise, nereye gidiyorsan, bunun onurlu olması gerektiğine olan inancımdır. Önemli. Öyle olmak zorunda. Kral Aeon iyidir ve asla Kuzey'in oğullarını ve kızlarını bir hevesle almaz. Ben çağrılmanın bir ölüm cezası değil, bir fırsat olduğuna ve senin ve diğer Yüce Fae'lerin hayatlarının boşuna verilmeyeceğine inanmayı seçiyorum."

Babam elini onun elinin üzerine koymak için uzandı. İşte o zaman, yakındaki şöminenin ışığını yansıtan gözyaşlarının yüzünden aşağı süzüldüğüne tanık oldum.

"Teklif iki yüz yılı aşkın bir süredir, savaşın sona ermesinden bu yana çağrılmadı. Bize asla sorgulamamamız söylendi ama bunun Cambria için neye işaret ettiği konusunda endişelenmeden edemiyorum. Ve annen gibi ben de, eğer sana ihtiyaç duyuluyorsa, kızımın benden alınmasının çok iyi bir nedeni olduğuna inanmayı seçiyorum."

Şimdi babamın öfkesi anneminkiyle eşleşiyordu ve büyüünün kütüphanenin sıcak havasında dalgalanmaya başladığını hissedebiliyordum. Yeteneklerini nadiren gösterirdi; bunun uygun olmadığını söylerdi. Onların kaygıları taşmaya başlarken, ben de kaderime karşı hızla hissizleşiyordum.

"Peki, şimdi ne olacak?" Omuz silktim, ses tonumu inançsızlık ve ilgisizlik bastırdı. "Annen ve ben, kız kardeşinin, ailenin ve çocuklarının arkadaşlarına anlatılacak. Sonra, otuz gün içinde, Teklif'in gerektirdiği gibi seni Kral Aeon'a teslim edeceğiz," diye açıkladı babam.

Ayağa kalktım, koşmak ya da çılgılık atmak istiyordum, içimde kükreyen bir serbest bırakma ihtiyacı vardı. "Peki siz ikiniz ortadan kayboluşumla ilgili ayrıntılı yalanlar uydururken ben bu süre zarfında ne yapacağım?"

Annem ayağa kalktı ve omuzlarımdan tuttu. "Ah Cress, hayatın ve özgürlüğün sana ait olduğu sürece gönlün ne isterse onu yaparsın. Kadere lanet olsun," diye iç geçirdi.

Gözlerimin içine şiddetle baktı ve bir annenin sunabileceği tüm sevgiyle elini yanağıma koydu. "Kimse senin kaderinin ne olduğunu bilemez.

bir kez kralın ellerinde. Ama önümüzdeki otuz günü bencilce yaşamanız için sizi tamamen kutsuyoruz. Özür dilemeden. Elinizin altındayken özgürlük nektarını için. Tek üzüntüm, bunu kesinlikle hak ettiğiniz gibi, günlerinizin geri kalanı için size söz verememem. Hepimizin hak ettiği gibi."

Annem elini bıraktı ve omuzlarımı sıkarak beni kucakladı. Ve işte o zaman beni hançer gibi kesen o sözleri fısıldadı.

"Ama eğer ortadan kaybolursanız, Teklifteki yerinizi almazsanız, Versa onun yerine geçecek ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Bu bir tehdit miydi yoksa bir rica mıydı bilmiyorum ama tam olarak hissetmeme izin vermediğim bir şekilde canımı yaktı. Versa anneme her zaman daha yakın olmuştu, ben ise babama. Sözlerinin amacı bu olmasa da, annemin değerli kızının gitmesine asla izin vermeyeceğini hissetmekten kendimi alamadım. Ancak, tüm bu çile boyunca, ailemin dağıldığını görmesine izin vermeyecektim. Hayır, acı ve hayal kırıklığı bana her geldiğinde takındığım o soğukkanlı yüzü takınacaktım.

İster okuldaki idmanlarda ayak hareketlerinde ustalaşamamam, ister sınıf arkadaşlarımdan tomurcuklanan ilişkilerinin ardında yalnızlığımın yüzleşmem, ister Versa'nın yakışıklı bir nişana layık bir kız olduğu gerçeği olsun; nihayetinde ben sadece krala ve krallığa "Teklif" ediyorum.

Tek bildikleri köleliğe, katliama ya da daha kötüsüne gönderileceğimdi. Bu yüzden içimdeki acıyı bastırdım ve ikisine de sıkıca sarıldım. Akşam karanlığı beni çağırıyordu ve dikişlerimden ayrıldığımda tam olarak nerede olmak istediğimi biliyordum.

Demir'in üç ayı gece gökyüzünde parlaktı, her birinin hilali diğerinin omzuna sarılmıştı. Bahçe patikası ay ışığıyla aydınlanmıştı ve ben de patikayı takip ederek yakındaki çardağa ve ağaç salıncaklara ulaştım.

İki salıncak, biri kız kardeşim diğeri de benim için. İstedğim zaman gelebildiğim bu yer şimdi çok daha anlamlı görünüyordu. Sevdığım insanları ve yerleri içime çekmek için sadece otuz günüm vardı. Kalbim ne isterse onu yapmak için otuz gün. Ertesi gün, hatta bundan yüz yıl sonra ne yapmak istediğinizi bilmek tuhaf bir şey ama özgürlüğünüz kısıtlandığında bu öncelikler değişiyor.

Ayakkabılarımı çıkardım ve salıncağıma yaklaşp otururken çimenlerin ayak bileklerimi gıdıkladığını hissettim. Serin esinti beni rahatlattı.

Yavaşça sallanmaya başladığımda, ayak parmaklarımın aşağıdaki sert toprakta sürüklenmesine izin vermek için alçakta kaldım.

İnsan özgürlüğünün son günlerini planlamaya nasıl yaklaşır? Sadece kendimi iyi hissettiğim bir liste yapmak bile otuz günümü alabilirdi. Bir liste. İhtiyacım olan şey buydu. Kalan az zamanımda yapmak, görmek ya da deneyimlemek istediğim her şeyin bir listesini yapacaktım. Ne de olsa annem istediğim kadar bencil olabileceğimi söylemişti. Sonuçlarını yaşamak için etrafta olacak değildim ya. Saatlerce o ağacın altında sallandım, gölgemin çimenlikte bir ileri bir geri sallanışını izledim.

Ara sıra yanımdaki boş salıncağa bakıyor, içimde büyüyen acıyı görmezden gelmeye çalışıyordum. Versa'nın kaybı tüm bunların en acı verici yönü olabilirdi. Daha yükseğe, daha hızlı sallanmaya devam ettim, havanın etrafımda döndüğünü hissediyordum. Uzun siyah buklelerim rüzgârda dikkatsizce uçuşuyordu ve gözlerimde biriken yaşlara, göğsümün sıkışmasına engel olmaya çalışıyordum. Önümdeki günlerde neler yaşamam gerektiğine karar verirken, bitmek bilmeyen düşünce sağanağı beni bunaltıyordu.

Yarın sabahtan itibaren, özgürlüğümde geriye kalan tek bir saniyeyi bile boşa harcayamazdım. Kafamda oluşan liste beni tüketmeye başlayana kadar salıncak daha da yükseğe uçtu. Artık harekete geçmek için motive olmuştum, bacaklarımı altına aldım ve momentumumu en üst düzeye çıkarmak için arkama yaslandım. Attan inişimi yayın en yüksek noktasıyla zamanlayıp sıçrayarak mükemmel, zarif, neredeyse kedigillere özgü bir iniş yaptığımda adrenalin beni ele geçirdi.

Ayağa kalktım, ellerimi zümrüt yeşili elbisemin kenarlarına sildim ve hayatımın tamamen kontrolden çıkmış olduğu karanlık hissini kucaklamaya başladım. Tekliften önce yapmam gereken bir şey vardı, inkar edilemez bir şekilde gerçekleşecek olan bir şey; kızılığımı kaybedecektim.

BÖLÜM 2

Odama döndüğümde gecenin bir yarısı olmuştu. Versa koridorun karşısında mışıl mışıl uyuyordu ve bunun için ona minnettardım. Yalan söyleme konusunda hiç iyi değildim; ona yalan söyleme konusunda daha da kötüydim. Yalan söylemeyi başardığımız tek zaman birlikte olduğumuz ve ailelerimizi yanıltmaya çalıştığımız zamanlardı. Başkalarına ne kadar masum görünürse görünsün, onun sırlarını ve ara sıra yaptığı maskaralıkları sadece ben bilirdim.

Ailemin sabah ona yaklaşan "kayboluşum" hakkında nasıl bir hikâye anlatacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendi yalanımı uydurarak işleri berbat etmek istemediğim kesindi. Versa'nın gözleri üzerimdeyken, bir çırpıda inandırıcı bir şey uyduracak kadar yaratıcı olamayacağımı biliyordum.

Yatak odamda, babamın çeşitli seyahatlerinden topladığım biblolarla dolu duvara baktım. Maceralarını paylaşabilmemiz için bana her zaman bir şeyler getirirdi. İnsanlar, gelenekler ve denizin ötesindeki güzel yerler hakkında bilgi edinmenin bir yolu. En üstteki birkaç rafta, hiçbirini çalamadığım, ancak incelemek ve hayran olmak için hepsi eşit derecede ilginç olan bir avuç benzersiz enstrüman olduğunu fark ettim. Favorim dekoratif sedef süslemeleri olan altın flüttü.

Enstrümanların sağında, her biri dev pencerelerden içeri sızan güneş ışığından solmaya başlayan güzel renklerle karmaşık bir şekilde boyanmış bir dizi maske ve bebek vardı. Eşyaların her biri çocukluğuma özlem duymama neden oldu ve normalde uzun zaman önce gibi görünmeyen şeyler birdenbire çok uzakmış gibi geldi.

Kitap koleksiyonum benim için çok değerliydi. Onların tozla kaplı olduğu düşüncesini aklım almıyordu ve ben kaybolduktan sonra yeni bir ev bulmalarını, onları benim gibi sevecek ve değer verecek birini bulmalarını umuyordum. I

Onları sadece bana mantıklı gelen bir düzende nasıl titizlikle düzenlediğimi kabul ettim. Sıra sıra taradım, raflarımdan ne kadar çabuk taşıklarını ve Versa'ya odasına taşımama izin vermesi için yalvarmak zorunda kaldığımı hatırladım. Şüpheli içerikleri nedeniyle onları aile kütüphanemizde saklamaktan çok utanıyordum.

Odam şimdiden kendimi yalnız ve yabancı hissetmeye başlamıştı. Hayatımdaki bu basit yön değişikliğinin beni kendi evimde, kendi odamda bir yabancı gibi hissettirmesinden nefret ediyordum. Yirmi beş yıl boyunca anılar biriktirdiğim ve bazıları galeride sergilenen tablolarla yer alan bir ev.

Her özel günde annem, zavallı bir ressam ailemizi onun son derece yüksek standartlarına uygun bir şekilde resmetmek için uğraşırken saatlerce oturmamız için ısrar ederdi. Annem bu portre çekimleri için haftalarca kıyafetlerimizi planlar, kıyafetlerimizin uyumlu görünmesi için elinden geleni yapardı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, aynı gerekçe ona pahalı ve egzotik kumaşları incelemek için bir bahane verdi ve hepimiz için yeni elbiseler diktirmesine izin verdi.

Sanatçıyı sürekli eleştirir, güzelliğimizin yeterince doğru resmedilmediğini ima ederdi ama asıl söylemek istediği *kendi* güzelliği idi. Annemin tüm nezaketine rağmen, aynı zamanda kibirliydi. Haklı olarak.

Kız kardeşim ve benim onun görünüşünü miras aldığımızı söylemekten memnuniyet duyuyorum, ancak ikimiz de çok daha mütevazıydık. Portrelerimize hızlıca göz attığınızda babamızın kızları olduğumuz açıkça görülüyordu. Onun soyu tüm önemli özelliklerimizde baskındı. Başlarımız uzun, koyu kahverengi saçlarla taçlandırılmıştı - o kadar koyu ki neredeyse siyahtı - omuzlarımızı aşan dallar gibi düşüyordu. Onunla aynı ışıltılı zümrüt gözlerle ve neredeyse yarı saydam yumurta kabuğu tene sahiptik. Ancak babamızın yanakları her zaman pembeydi, denizde acımasız gökyüzünün altında geçirdiği yıllardan dolayı sürekli güneşle öpüşürdü.

Bununla birlikte, bizi oldukça çekici Fae yapan şeylerin temelleri annemizin mükemmel burnu, dudakları, keskin kemerli elmacık kemikleri ve derin gözleri idi.

Bazıları onun yoğun bordo saç renginin sert olduğunu düşünebilirdi, çünkü yeterince uzun bakarsanız kan gibi görünürdü. Zeytin rengi teni annesinin ve ailelerinden daha önce gelen tüm kadınlarınkine benziyordu. En azından benim gördüğüm resimlere göre.

Çoğu kişinin korkutucu güzellikte olduğunu söyleyeceği bir kadındı. Koyu renk gözleri sonsuz mürekkep havuzları gibiydi. Eğer onlara çok uzun süre bakarsanız,

kendini boğulurken bulursun. Bazen, babamı ilk tuzağa düşürenin onun gözleri olduğuna ikna oluyorum.

Annem çok serttir. Babam ise neşeli ve güler yüzlü bir dış görünüşe sahipti, ancak iş ticarete geldiğinde acımasız olabiliyordu.

Bana göre, onlar tam anlamıyla zıt kutupların birbirini çektiği bir aşk hikayesiydi. Pek çok Yüksek Fae ailesi soylarını güçlü tutmaya odaklandıklarından, çocuklarının gerçek bir çiftleşme bağı veya aşk eşleşmesi bulma şansını genellikle reddederlerdi. Bunun yerine, elverişli görücü usulü evliliklere bel bağlamışlardır. Annem ve babam birbirlerine aşık oldukları için ben de hiçbir zaman bir çift eşle karşılaşmadım. Bu nedenle, çiftleşme bağı olmamasına rağmen birbirlerini her zaman için seçen iki insana tanıklık ederek büyüdüğüm için minnettarım.

Aileleri müdahale etmediği için şanslılar. Ben de şanslıyım ki Versa'nın nişanı maddi açıdan faydalı bir anlaşma olmasına rağmen o mutluydu. Aramızda bir çekim vardı ve inanıyorum ki babam onu asla bir karar vermeye zorlamazdı. Ne de olsa biz onun gururu ve neşesiydik ve kızlarından birini asla mutsuzluğa mahkum etmezdi... Duraksadım, buna rağmen gerçekten de mahkum edildiğimi ve bunu durduracak gücüm olmadığını düşündüm.

İki kızın yer aldığı her portre artık tek bir portreymiş gibi geliyor. Beni özleyecekler mi? Ve ne kadar süreyle? Ailem son nefeslerini verene kadar yüzlerce yıl geçebilirdi ve benim onların arasındaki zamanım sadece bir mevsimden ibaretti. Özleyeceklerinden değil ama annem ve babamın isterlerse benim yerime yeni doğmuş birini koymaları için bile zaman vardı. Belki bir erkek varis bile.

Sadece iki kızlarının olması onları hiç rahatsız etmedi. Yüksek Mahkeme aileleri geniş aileler kurmaya teşvik edilse de. Ben ve kız kardeşimden sonra bunu bırakmış olmaları şaşırtıcı ama bir fiyatına iki tane almışlardı. Annem ve babam için onlara neşe veren bu portrelerin bir gün onları umutsuzluğa düşüreceğine dair yaklaşmakta olan bir keder hissetmekten kendimi alamadım.

Teklifin en son çağrılmasından bu yana iki yüz yıl geçmişti... Düşüncelerim başka kaç hanede nesilleri gizemli bir şekilde bu emre kurban gitmiş tablolar olduğunu düşündürdü.

Hayal kırıklığı içinde başımı salladım; zaten zamanımı keşkeler ve anlamsız senaryolarla harcıyordum. Önümde otuz günlük bir özgürlük vardı ve ondan sonra ne kadar zaman kalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu süreyi tamamlayıp tamamlayamayacağımı bile bilmeme imkân yoktu.

Bırakın iki yüzü, yirmi altı. Ailemin önlerinde uzun bir hayat olduğunu düşünmek zihnimi rahatlatmıyordu. Aksine, endişem daha da artıyordu.

Cevaplanmamış pek çok soru vardı; önümüzdeki aya odaklanmak ve ötesinde ne varsa görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Odamın cumbasında oturmuş, ay ışığıyla yıkanan geniş avluya ve yayılan bahçelere bakıyordum.

Pencere çerçevesinin üzerinde gümüş bir örümcek ağının parladığını fark ettim ve kahverengi bir örümceğin yakaladığı küçük bir sineğe doğru bir uçtan diğerine sürünerek ilerleyişini izledim. Masum sinek başına geleceklerden, hayatının ne kadar kısa olacağından habersizdi.

Ölümüne tanık olmak için endişeyle bekledim, mücadele edecek mi, savaşıyor mu yoksa kaderine boyun mu eğecek diye merak ediyordum. Yakınlardaki bir parşömen, mürekkep ve tüy kalemi alıp kâğıdı sert bir kitabın üzerine koyduğumda midemdeki endişeli his daha da arttı. Listemin en tepesinde yer alacağı kesin olan maddeyi karalarken zihnim dolaşmaya başladı.

Kızılığımı sakladığımdan değil. Daha çok, peşinden koşacak kadar önemli değildi. Okuldaki bazı hanımlar boş zamanlarını utangaç bir şekilde sınıf arkadaşlarına sataşarak ya da onları arzulayarak geçirirken, ben tam tersini yapıyordum. Öğrenmeyi severdim ve her boş anımı bilginin peşinde koşarak geçirirdim.

Babamın harita koleksiyonu benim için özel bir ilgi alanıydı. Denizlerde gezinmeyi öğrenmeyi ve babamın tüccar arkadaşlarıyla birlikte seyahat etmeyi çok istemiştim. Bana her zaman, bir gün eğitimim tamamlandığında, lonca üyesi olma yolunda bana rehberlik edeceğine dair söz verirdi.

Şimdiye kadar denizde birlikte geçirdiğimiz zaman kısacıktı, onun mesleği hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye hevesliydim. Güverte tayfalarını takip ediyor, işlerini gözlemliyor ve kelime dağarcığıma renkli sözcükler ekliyordum - babamın eğlenerek hayal kırıklığına uğramasına rağmen. Bana farklı düğüm türlerini bağlamanın amacını gösterdi ve bunları birlikte uyguladık, kaçınılmaz olarak düğümlendiğimde ve hüsrana uğradığımda ikimiz de güldük.

"Her şeyin zamanı var canım. Bir denizci ilk birkaç yolculuğunda her şeyin ustası olamaz."

Seyahatleri genellikle zararsız olsa da, bazıları oldukça tehlikeliydi. Yine de bundan hiç korkmuyordum, sadece onun saltanatı için artan bir beklentim vardı.

Deniz ve ufuk, bilinmeyene doğru yelken açarken tek tesellim oldu.

Haritaların üzerindeki çizgileri saatlerce gözlerimle takip eder, her bir bölgenin, dağın tepesinin, nehrin ve su kütlesinin arasını tarardım. Onların kokusunu çok severdim. Eski tozlu kitaplar ve deniz esintisi gibi en sevdiğim kokuları bir araya getiriyorlardı. Hatta bazılarının üzerinde parmak uçlarınızı gezdirdiğinizde deniz tuzunu ellerinizde hissedebiliyordunuz. Geçmiş maceraların kanıtı.

Ama beni harekete geçiren sadece kitaplar ya da daha geniş bir dünyaya duyduğum merak değildi. Bilimlere de hayranlık duyuyordum, sadece nereye bakacağımızı bilirsek toprağın yaşamın gerekliliklerini nasıl sağladığını anlıyordum. İncitecek ve iyileştirecek şeyler, bizi besleyecek ve yok edecek şeyler. Tüm bu şeylere ve bunların dengelendiği, tüm canlıları alçakgönüllü kılan uyuma karşı büyük bir saygı duyuyordum. Akademisyenliğe bu kadar odaklanmış birinin güç ve çeviklikten yoksun olabileceği düşünülebilir, ancak bu konuda da yetenekliydim.

İster tek başıma antrenman yapıyor, ister geniş arazimizdeki ormanda koşuyor ya da göğüs göğüse olayım, o adrenaline doyamıyordum. Beni rahatlatırdı. Çoğu kişinin öfke ya da korku gümbürtüleri hissettiği yerde, ben derin bir sakinlik ve farkındalık hissettim.

Bu sadece bir gösteri olmasına rağmen, terden sıırıslıklam olduğumda ve vücudumun yeni dövülmüş bir bıçağın bilenmesi gibi bir silaha dönüştüğünü hissettiğimde saf bir heyecan beni tüketti. Kendimi fiziksel olarak ne kadar zorlarsam zorlayayım, asla doydüğümü hissetmiyordum. Ve sonunda dövüş ve eğitim için enerjim kalmadığında, içimdeki o ateş geri dönene kadar Fae tarihi, politikası ve ticareti üzerine kitaplar tüketerek, bilgiye olan vahşi merakımı besledim. Belki de bedenime ve zihnime odaklanırken, kalp meselelerinden mahrum kalmış olabilirim.

Diğer yandan kız kardeşim bunun tam tersini yapıyordu. Hem erkek hem de kadın hayranı olmayan kimse yoktu. Denemesine bile gerek yoktu; o sadece vardı. Babam gençliğimizde Versa'nın peşinde kaç talip olduğunu bilmediği için şanslıydı. Gecenin karanlığında onlarla buluşmak için gizlice dışarı çıktığında sırlarını hep sakladım.

Akşam geç saatlerde döner ve bana maceralarını anlatmak için yatağıma girerdi. Ona kur yapmak için yaptıkları tüm başarısız girişimlere ve onun kalbini çalmak için yiğitçe şiirsel sözler örmelerine gülerdik. Hiçbiri bizim küçük aptal romantizm kitaplarımızda okuduğumuz romantikler kadar

Romanlar. Ve birkaçı orada burada bir öpücük bulma şansına sahip olsa da, her çekici Fae'ye tüm benliğini vermek için koşturmuyordu. Bildiğim ya da öğrendiğim her şeyi Versa önce yaptığı için öğrendim ve bunun için son derece minnettarım.

Hatta bana Miran adında güzel bir genç kızla çıktığı zamanı bile anlattı. Okulda cazibesi Versa'ninkini aşan tek kızdı ve onlara hiç ilgi duymaması erkeklerin kanını kaynatmıştı. Ama kız kardeşimle çok ilgilenmişti. Yeterince ikna ettikten sonra Versa sonunda pes etti ve bir akşam onunla buluştu.

O gece bana döndüğünde, bunun şimdiye kadar yaşadığı fiziksel olarak en büyüleyici karşılaşmalardan biri olduğunu söyledi. Miran dudaklarını Versa'nın boynunda, köprücük kemiğinde ve sonra göğsünde gezdirdiğinde, daha önce hiç yaşamadığı bir arzuyla sarsıldı.

Bu ilişkinin filizleneceğini düşünmüştüm ama Versa bana Miran'dan fiziksel olarak etkilendiğini ama duygularına karşılık vermediğini açıkladı. O gece bana dikkatle baktı ve her zaman hatırlayacağım şu sözleri söyledi: "Denemeden neyi sevip sevmediğini bilemezsin. Aklın onunla savaşmadığı sürece kalbini tanıyamazsın." Versa böyle bilgeydi; narin, güzel bir kabuğa sarılmış yaşlı bir ruh.

Versa'nın kızlık zarını kaybettiği gece ilk öğrenen bendim ve yüzlerce sorum olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Yapacağını düşündüğüm hiçbir şey için yaygara koparmadı. Beklediği gibi, kısa bir acı ve çok az zevk olduğundan bahsetti. Düzgün biriydi ve durumu anlıyordu, bu yüzden önlemler alınmıştı. Nazik olduğunu duyduğuma sevindim çünkü Versa aksi takdirde boğazını keseceğimi biliyordu. Cesetten kurtulmama yardım ederdi. Hırsızlar kadar kalın kafalıydık.

Hatırlamaya devam ederken, rüya gibi bir halde içine kapanmış görünüyordu. En küçük şekilde bile değişmişti. Kendi doruk noktasını bulamadığını söylese de, birbirlerine karşı çıplak tenlerinin anısına değer veriyordu ve şimdiden onu tekrar görmeyi planlıyordu. Bir süre bu buluşmalara devam etti ve hikayeleri deneyim ve deneyimlerle daha tutkulu ve ayrıntılı hale geldi. Dediğim gibi, öğrendiğim her şeyi Versa sayesinde öğrendim.

Tamamen deneyimsiz değildim. Versa'nın çabalarını ve keşiflerini yeterince uzun süre dinledikten sonra, sonunda kendiminkini aradım. Okul arkadaşlarımla yaklaşımını görmezden gelmeyi bıraktım ve

öpüşmek. Aslında taş koridorlarda ders aralarında öpücük çalmayı bir oyun haline getirmiştım ve kendimi sürekli riske attığım için bundan olması gerekenden daha fazla zevk alıyordum. Özellikle de birilerinin aileme ne kadar küçük bir sürük olduğumu söylemesi riskini, ama umurumda değildi. Eylemin kendisinden ziyade kimi öptüğümü yargılayacaklardı. Hiç kimse bir Yüce Lord'un kızı için yeterince iyi olamazdı, kesinlikle önce onların onayı olmadan.

Öpüşmek bana her şey gibi geliyordu. Yeterli gibi geliyordu ve işleri daha ileri götürmekle pek ilgilenmiyordum. Kısmen korkudan, ama aynı zamanda gerekli görünmediği için. Dünya kadar zamanım vardı. Daha çok derslerimde başarılı olmaya ve denizde bir gelecek düşünmeye odaklanmıştım. Flört etmek, sataşmak ve öpüşmek, sadece yakalamak ve serbest bırakmak için onları cezbetmenin bir parçasıydı. Çoğunlukla zararsızdı, ancak bazılarının resmi bir ilgi göstermediğimde oldukça hayal kırıklığına uğradığını biliyordum ve işte o zaman her şeyin bitmesi gerektiğini anladım. Zaman dostunuz olduğunda, iyi bir şeyi aceleye getirmek zorunda değilsiniz.

Düşüncelerim şimdiki zamana geri döndü ve burada zamanın artık bir müttefik olmadığı acı gerçeğini yutuyordum. Tüy kalemi parşömene tuttum ve aklıma gelen her şeyin bir listesini yapmaya başladım. Küçük ve büyük, aptalca ve anlamsız, ciddi ve üzücü.

*Kızlığımı kaybetmek
Bir yabancıyı baştan
çıkarmak Kazanana
kadar kumar
 oynamak Sarhoş
 olmak
Görünüşümü değiştirmek
İhtiyacı olan birine
yardım etmek Dövme
 yaptırmak
Beni korkutan bir şey yapmak
Ay ışığında çıplak yüzmek
Vedalaşmak*

BÖLÜM 3

(Otuz Gün Kaldı)

Uyandığımda sabah güneşi penceremden içeri süzülüyordu ve Versa neredeyse yatağıma atlayacaktı. Heyecan dolu bir çığlık atarak, "Babam bana yeni maceran hakkında her şeyi anlattı!" diye haykırdı.

Yüzümü ona döndüm ve gözlerimdeki uykuyu silmeye çalıştım. "Ha?" Sersemlemiş bir şekilde sordum.

"Senin harika bir şey yapacağını hep biliyordum. Çok kıskandım; keşke ben de seninle gelebilseydim."

Sadece aniden uyandırıldığım için değil -ki bu kadar erken uyandırılmaktan nefret ederdim- aynı zamanda Versa'nın ses tonunun bir önceki gece annemle babamın ses tonuna hiç uymamasından dolayı başım çatlayacak gibiydi.

Ben daha tek kelime bile edemedim, saçmalamaya devam etti. "Yani, düğünde burada olamayacağın için çok üzgünüm ama böyle bir fırsata kim hayır diyebilir ki? Seni suçlamıyorum, hem de hiç!"

Dirseklerimin üzerinde doğrulup gözlerimi güneşten korumak için elimi pencereye doğru tuttuğumda Versa bana yaklaştı. "Bir ay sonra gideceğine inanamıyorum ama bunu en iyi şekilde değerlendireceğimizi biliyorum. Planlamayı bitirmeme yardım edebilirsin ve-"

"Sen neden ?" Şaşkınlıkla tersledim.

Durakladı ve gözlerinde incinmişlikle bana baktı ve itiraf etmeliyim ki onun tepkisini görene kadar sesimin keskinliğini fark etmemiştim.

Bu kez yumuşak ve yavaş bir sesle konuştu: "Babamın lonca üyelerinden birinin gemisinde tercüman olarak görevlendirildiğini biliyorsun."

Uyku sayıklamasından uyanıklık haline geçtiğimde her şey anlam kazanmaya başladı.

"Eski dilde her zaman benden daha iyiydin. Neredeyse hiç konuşulmayan bir şeyi öğrenmenin pek faydasını göremedim..." diye devam etti. "Ama şimdi kendine bir bak! Sonunda dünyayı göreceksin."

İşte buydu. Ailemin, kız kardeşimi neden yakında gideceğim ve düşününde olmayacağım konusunda tamamen karanlıkta tutmak için bulduğu cesur ve yaratıcı yalan. Babamın gerçek bir arzumu bu küçük maskaralığa uygun bir kılıf uydurmak için kullanmaya cüret etmesi midemi bulandırmıştı. Loncaya katılmak istediğimi biliyordu; bir gün bunun olacağına dair bana söz vermişti ve işte burada sözünü tutmuş gibi davranıyorduk.

Onlara kredi verdim. Çevirmen söylemek benim aklıma gelen bir şey değildi. Annem olduğuna bahse girerdim; hoş bir dokunuş. Yine de, iyi bir yalan ayrıntılara bağlılık gerektirir.

Sanırım Versa'nın etrafında bu yalanları sürdürmenin ne kadar yorucu olacağını hafife almıştım ve şimdiden kaçmak istememe neden oldu. Ama onun iyiliği için endişeli duygularımı bastırdım ve "Evet, çok heyecanlıyım... ama sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Seninle evlenirken burada olamayacağıma inanamıyorum."

Versa ellerini ellerimin üzerine koydu ve tüm samimiyetiyle bana gülümsedi. "Affedildin. Hiçbir şey düşünme! Bir de şu açıdan bak, bir top eksildi... Onları ne kadar hor gördüğünü biliyorum."

Haksız da sayılmazdı, balolar bana göre değildi ve bir Yüce Lord'un kızı olarak zengin bir aileye gelin gittiği için böyle bir gösteri için hiçbir masraftan kaçınılmayacaktı. Yüz ifademde belirmeye başlayan kederden onu korumak için kısa bir süreliğine gözümü kaçırdım.

Evet, yeteneğime rağmen danslardan nefret ediyordum ama kız kardeşimi seviyordum ve büyük gününde onun yanında olmak istiyordum. Bütün büyük günlerinde yanında olmak istedim. Bir eş, bir anne olduğu gün. ... Asla göremeyecektim. Düşüncelerim bana ihanet etmeden önce omuzlarından tuttum ve onu kendime doğru çekerek kucakladım. Boynuna fısıldadım, "Seni özleyeceğim."

hayal edebileceğinizden çok daha fazla."

Benden uzaklaşırken dikkatim pencerenin yanındaki parşömene çekildi ve bunu fark edebileceği için endişelendim. Ne de olsa uzun bir süre için gittiğimi sanıyordu ama sonsuza kadar değil. Eminim bu yalanın sonunda neden hiç dönmediğimi açıklayan büyük bir ikinci bölümü olacaktı.

Manşetleri ve söylentileri düşününce içimden güldüm. Şimdi görebiliyordum.

Tüccarın kızı, denizde kaybolur ve bir daha geri dönmez.

Bir Yüce Lord'un kızı, bir deniz yaratığı tarafından zamansız ölüme götürüldü.

Blackthorn Hanesi'nin kızı esir alındı ve öldürüldü.

Ailemin ortadan kaybolduğumu nasıl uyduracağını düşünmek iç karartıcı olmanın ötesindeydi ve hemen dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Eğer bir daha asla geri dönmeyecek, tanıdığım ya da sevdiğim hiç kimseyle konuşmayacaksam, o zaman tek inandırıcı neden ölmüş olmamdı.

Mektuplar cevapsız kalsa da, ziyaretler plansız gerçekleşse de bu yalanın bir sonu olmalıydı. Çünkü Teklif'in talep ettiği şey sonsuza dek sürecekti.

Odaklanmak zorundaydım. Yapacak işlerim vardı ve zaman zaten azalıyordu. Kız kardeşim beni çok iyi tanırdı. İkiye bölünmüş bir ruh gibiydik. Bazen, nedenlerimi benden önce bildiğini düşünüyorum.

"Gitmeden önce ne yapacaksın?" diye muzipçe bana baktı. "Umarım kesinlikle sefahat olur."

Tiz bir kahkaha attım çünkü o da benim gibi düşünüyordu. Her şeyden en iyi şekilde yararlanın. Ona gülümsedim ve "Bazı fikirlerim var..." diye cevap verirken aynı derecede sapkın bir bakış attım.

Kız kardeşimle birlikte yemekhanede oturmuş, sıcak çayımızı yudumluyor ve tatlı ekmeklerin tadını çıkarıyorduk. Tabağıma fazladan iki tane ekledim ve iğrenç bir şekilde çiğnedim çünkü eğer bir geleceğim yoksa, antrenman yapmak, bir eş bulmak ya da başka bir şey için vücudumu korumak kimin umurundaydı ki? Annem ve babam salona girdiğinde ikinci ekmeğin üzerine bir yığın tereyağı sürdüm.

Bize doğru gelirlerken, annemin koyu kırmızı saçları güneş ışığında giydiği soluk leylak rengi elbiseyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Bu hiç de hoş bir kombinasyon değildi.

Normalde Versa ve benim tam karşımda otururlardı, bu da çoğu zaman ayrı ayrı kahvaltı ediyormuşuz gibi hissetmemize neden olurdu. Duygusal hissediyor olmalılar ya da yalana ayak uydurduğumdan emin olmak için yakından dinlemek istiyorlardı.

"Günaydın," dedi babam kayıtsızca.

Ağzım tatlı ekmeklerle doluyken, onlara zaten tuzağa düşürüldüğümü göstererek bir kemik atabileceğimi düşündüm. "Baba, bunu gerekecek.

Yolculuğum için haritalarınızdan bazılarını ödünç almama izin verin," diye kuru bir şekilde alay ederken ona baktım ve ağzıma bir ısırık daha attım.

Annem zaten konuşma tarzımdan hoşnut değildi, bunu yemeğimi yerken sergilediğim hiç de hanımefendiye yakışmayan davranışlar tamamlıyordu. Yetiştirilme tarzında kesinlikle görgü kuralları olan bir Yüksek Fae ailesinin kızı için kesinlikle karakter dışı bir şeydi.

Nane çayımı höpürdeterek içtim. Bu hareketim ikisini de şaşırttı ama hemen toparlandılar ve bana eşlik ettiler.

"Tabii ki hayatım," diye başını salladı babam, sofraya otururken. "Eminim Denizcilerin de kendilerinininkiler vardır ama fazladan bulundurmaktan zarar gelmez. Ne de olsa hiçbiri benimki kadar ayrıntılı değil."

Annem başıyla onayladı ve dumanı tüten fincanından bir yudum almadan önce bize sahte bir gülümseme gönderdi. Versa'ya baktım, tamamen inanmıştı ve neredeyse ilgisizdi, gelinlik seçeneklerinin taslaklarına göz atmaya başladı. Sadece elli kez fikir değiştirmişti ama onu kim suçlayabilirdi ki; herkes ona bakıyor olacaktı.

Ne söylediğimi bile bilmeden, inançla konuştum: "Gitmeden önce hazırlanmak için çok az zamanım olduğu için, çok meşgul olacağımı bilmenizi istedim." Birinin araya girmesini bekleyerek durakladım, ama girmediler, ben de devam ettim: "Düzenlemem gereken bazı işler, veda etmem gereken bazı arkadaşlar var - bilirsiniz, tipik şeyler..." Kulağa ne kadar resmi geldiğime neredeyse homurdanacaktım, oysa söylemeye çalıştığım tek şey, kral hayatımı mahvetmeden önce yaptığım saçma bir listeden bir şeyleri kontrol etmekle meşgul olacağım için çok fazla etrafta olmayacağımdı.

Kız kardeşimin beni yarı yarıya dinlediğini söyleyebilirim, çünkü tek yaptığı "Ama elbise provam için zaman ayıracak ve planlama konusunda yardımcı olacaksın, değil mi?" demek oldu.

Gözlerimi devirdim. Kendi gözleri hâlâ gelinlik taslaklarına takılı olduğu için fark etmedi. Durumumun ciddiyeti hakkında hiçbir fikri yoktu; kendi düğün listesinin benim özgürlük sonu listemden daha önemli olduğunu düşündüğü için onu nasıl suçlayabilirdim ki?

Annem ve babam bana dikkatle baktılar, çünkü onun aksine onlar beni anlıyorlardı. Ve her ne kadar neyin peşinde koşacağımı bilmeseler de, bu günlerin gerektirdiği her şeyin benim kendi yapımım olacağını çoktan anlamışlardı.

Annem, sıradan bir sabahmış gibi davranmaya çalışarak kız kardeşime döndü ve sessizce nikâhın ayrıntılarını konuşmaya başladı.

Kahvaltımından bir lokma daha ağızıma attıktan sonra babama döndüm ve "Nasılım?" dercesine kayıtsız bir gülümsemeyle başımı öne eğdim.

Neredeyse ayaklarımı masanın üzerine atacak kadar ukala hissediyordum ama babamın sınırlarını gereksiz yere zorlayacak olsaydım Versa bir şeylerin gerçekten ters gittiğini anlayabilirdi. Bir hanımefendinin yapması gerektiği gibi ayaklarımı masanın altına diktim ama meydan okurcasına duruşumu biraz bozdum.

Babam , ince siyah sakalı dudaklarının kenarlarını çerçeveleyerek oyuna devam etti. "Denizde geçireceğin zamanı çok seveceğinden eminim ama bavulunu ona göre hazırlamalısın. Güvertede elbiseye ihtiyaç olmayacağı için daha pratik bir şeylere ihtiyacın olacak."

"Evet, sanırım dövüş derilerim, pantolonlarım, bluzlarım ve botlarım daha uygun olur." diye cevap verirken kaşlarımı çatmaya çalıştım.

Kıyafetlerimden bahsedilince Versa sonunda telaşla ciyaktı, "Dövüşçü derileri! Baba, onu ne yapmaya gönderiyorsun? Umarım buna ihtiyacı olmaz. O barbarlarla ya da onların türüyle karşılaşmaması için dua ediyorum; lütfen bana kaptanı her kimse onunla güvende olacağını söyle!"

Hangi barbarlardan bahsettiğini biliyordum. Yıllar önce, bir grup denizci tarafından tüccarlara karşı bir ayaklanma başlatılmıştı. Limanı ablukaya aldılar, rehineler aldılar ve acımasızlıklarının blöf olmadığını kanıtlamak için ayırım gözetmeksizin öldürdüler.

Tüccarlar loncasının çok güçlendiğini ve Denizcilerden faydalandığını düşünüyorlardı. Onların türü müzakerelere pek hevesli değildi, bu yüzden anlaşmazlık diplomasiden ziyade kan dökmeye başladı. Uyguladıkları dehşet neredeyse savaş suçuydu. Zerre kadar görgü kuralı ya da edep yoktu ve babam bir zamanlar deniz köpüğüyle parıldayan güzel mavi körfezin, yok edilen gemiler ve alınan canlar yüzünden nasıl kan ve dalgaların sürüklediği odunlarla boyandığını anlatırdı. İşleri daha da müstehcen hale getirmek için, isyancılar aslında Yüce Fae olan bir Denizci tarafından yönetiliyordu. Yüksek Mahkeme üyelerinin birbirlerine ihanet etmeleri ihanetti.

Annem, kız kardeşim ve ben sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca babamdan ve onun sağlığından haber almayı beklediğimiz için bu ailem için çok zor bir dönemdi.

Her gece yatağa ağlayarak giriyorduk. Versa'yla o gecelerin çoğunda birlikte uyuduğumuzu, biraz olsun rahatlamak için birbirimize sarıldığımızı hatırlıyorum. Loncasının filosu birçok gemi ve can kaybetmiş olsa da, o

Bize yara almadan ama son derece sarsılmış bir şekilde döndü. Tanık olduğu vahşetten ayrıntılı olarak bahsetmezdi ama bir gece onu ve annemi gizlice dinlemiştim. Duyduklarımın ayrıntılarını Versa ile asla paylaşmadım ve kendime gelince, keşke o akşamki merakımı geri alabilseydim.

Barbarları hatırlayınca babamın çenesi sıkıştı, "Hayır Versa, tabii ki hayır. Tamamen güvendiğim insanların koruması altında olacak. Ayrıca, tüm o ayaklanmayı kışkırtan o şeytani alçağı sonunda yakaladılar ve sonsuza dek işkence görüp hapsedilecek."

Babam durakladı, derin düşüncelere dalmış gibiydi, muhtemelen geçmişe dönüşler yaşıyordu. "Ölüm onun için yeterince iyi değil," diye ekledi acı acı.

Tereyağı bıçağımı aldım ve kör ucunu Versa'nın koluna doğrultarak ortamı yumuşatmak için kısa bir dürtme hareketi yaptım. "Ne yani kardeşim, birkaç Deniz Fae'sine karşı kendimi idare edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Elbisesinin ipek koluna tereyağı bulaştırmaya cüret ettiğim için kızgınlıkla başını bana doğru eğdi. Babam sonunda düşüncelerinden sıyrılıp bana sıcak bir gülümsemeyle baktı ve ekledi: "Cress kendi başının çaresine bakabilir, bundan hiç şüphem yok."

Tüm bu konuşmanın yarattığı hayal kırıklığı derimin altında kaynıyordu. Malikânede tek başıma oturmanın, ailemle oturup rol yapmak kadar sinir bozucu olduğu açıktı. Versa eskizleri karıştırmaya devam etti. Soluma döndüm ve yüzyıllardır ailemize ait olan süslü altın saati gördüm ve burada oturup rol yaptığım, maske taktığım ve yüzümü doldurduğum her dakikanın, listemdeki tüm şeyleri başarmak için bir dakika daha az olduğunu hatırladım.

Sandalyemi mermer zeminde gıcırdatarak aniden ayağa kalktım. Bu nahoş ses kız kardeşimin bana bir kez daha bakmasına neden oldu ve o herhangi bir endişe göstermeden, "Bugün yapacak çok işim var, akşam yemeği için beni beklemeyin" dedim.

Neredeyse elimi kolumu sallayarak odadan çıktım, içlerinden herhangi birinin ilk olarak neyle ilgilenmek istediğimi bilme düşüncesi beni şimdiden terletiyordu.

Odama çıkarken, babamla çalışma odasında konuşmak isteyebilirdim, sadece anlatacağımız bu çılgın masalın tam kapsamını anlamak için. Ama ben görevdeyken bunun bir önemi yoktu.

Hizmetçi kadın bana sıcak bir banyo hazırladı ve ben de temiz yaz havasını ve güneş ışığını içeri almak için pencereleri açtım. Ona başımla teşekkür ettim ve yalnız kalmak istediğimi belirttim. Eğer bugün bir erkeğin beni alacağı günse, temiz olmam, güzel kokmam ve bir hanımefendi gibi görünmem gerektiğini düşündüm. Kısa bir ıslanmadan sonra lavanta kokan küvetten çıktım ve gardırobumun yanındaki uzun aynada çıplak vücuduma bakmak için durakladım. Yetişkin bir kadındım ama bu noktada, çok yakın bir gelecekte kendimi çıplak olarak sunmak zorunda kalacağım için biraz utangaç hissediyordum.

Vücudumun açılarını, gamzelerini ve kıvrımlarını inceledim. Dönüp poz veriyor, en iyi varlıklarımı gösterecek şekilde durmaya çalışıyordum. Elbiselerimi görmek için kapıyı açtım ve bu olayı kutlamak için bir tane seçtim. Normalde giyeceğim bir şey değildi ve aslında Versa'nın kendi elbisesine uygun olarak tasarladığı bir elbiseydi. Yakası, yakayı ve... diğer şeyleri vurgulamak için az kesilmişti... Kolları uzun, bol ve zarifti. Etek, bedeni göstermek için belin hemen yanından kalçalara kadar uzanıyordu ve dolaşmayı çekilmez hale getirmemek için bacağa yaklaşıyordu. Elbiselerimin çoğu gibi bu da kadifeden yapılmıştı ve koyu deniz mavisi rengini çok beğenmiştim.

Bu tutkulu serüvenin nerede geçeceğini bilmiyordum; kıyafetlerim yüzünden bunalmak ya da dikkatimin dağılmasını kesinlikle istemiyordum. Kaybetme endişesi yaşamak istemediğim için takı takmadım. Ayrıca fikrimi değiştirdim ve saçımı açık bırakmayı tercih ettim, çünkü saçımı şekillendirmiş olarak çıkıp kuş yuvası gibi görünecek şekilde geri dönersem yüzümdeki utancı gizleyemeyeceğimi biliyordum. Bunu biliyordum çünkü Versa bazen gece randevusundan sonra odama darmadağın bir şekilde giriyordu.

Tamamen giyindikten sonra aynada son bir kez daha kendime baktım. Derin bir nefes aldım. Şimdiki zaman gibisi yok.

Ahıra gittim ve seysis alaca gri atım Yağmur'u eyerlerken sabırsızlıkla bekledim. Annemin pencereden bana baktığını gördüm ve ona kibarca el salladım.

Bir anda atıma atlayıp havalandım ve saçlarımı açık bırakmayı tercih ettiğim için hemen memnun oldum çünkü rüzgâr her bir telden hızla geçiyordu, esinti bana sabahın üstesinden gelen sıcak battaniyeden bir erteleme sunuyordu.

Refakatçi olmadan araziden ayrılmanın özgürlüğüyle coşmuş bir şekilde, planımın bir numaralı maddesini gerçekleştirmek için nereye gittiğimi tam olarak biliyordum.

Benimle pazarlık yapan biriyle. O iyiliği geri istemenin zamanı gelmişti.

BÖLÜM 4

Gris'in aile malikanesinin önünde atımdan indim ve Rain'i girişin yanındaki taş çite bağladım. Gris sadece hayat boyu arkadaşım değil, aynı zamanda yakınlardaki bir akademideki eğitimimiz sırasında yıllarca neredeyse her gün gördüğüm biriydi.

Ailesi benimkinden sadece biraz daha az varlıklıydı, babası en nadir ve çarpıcı mücevherlere erişimi olmasıyla bilinen bir zanaatkârdı. Metalleri ve taşları dönüştürmede bir sanatçıydı, Kuzey'deki tüm Yüksek Fae aileleri için mücevherler yapıyordu - Kraliçe Nyla'nın diademlerinin çoğunun el yapımı olması da dahil. Versa'nın evlilik yüzüğünü yapmak için kiralandığı söyleniyor. Söylentiden kastım, Gris'in bunu benim için gizlice doğrulamış olması. Bu, onun "uygun" bir eşleşme için hizalandığını bilmemin yollarından sadece biri.

Gris'in evinin süslü ön kapısına doğru yürümeye başladığımda sinirlerim yatışmaya başlamıştı bile. Gris'i göreceğim için değil, ondan isteyeceğim şey karşısında tamamen şok olacağı için gergindim.

Kapıyı üç kez çaldığımda, personelden biri ya da ailesi yerine onun açması beni rahatlattı. Cesaretimi yüksek tutmalı ve gözlerimi ödülünden ayırmamalıydım. O da şimdi önümde duruyordu. Bir metre boyunda.

Gris beni, nefis sıcak teniyle tezat oluşturan, mükemmel düzlükteki beyaz dişlerinden oluşan geniş bir gülümsemeyle karşıladı. Eskiden bu gülümsemenin çocuksu ve çekici olduğunu düşünürdüm, ama şimdi arkadaşlığın ötesini görmek ve onu olgun bir Fae erkeği olarak kabul etmek için elimden geleni yapıyordum.

Aslında Yüksek Fae olmadığı için, çoğu Yüksek Fae ailesinin gerektirdiği rahatlık ve resmiyetten yoksun bir şekilde kendini taşıyabilen yakışıklı biriydi. Çikolata-kahverengi saçları dağınıktı ve bir kolunu üzerimde gezdirerek kapının çerçevesine yaslanmıştı.

yüksek boylu. Kolunun yontulmuş bronz kaslarına baktım, beyaz gömleği göğsünü doğru noktalardan sarıyordu.

"Cress, beklenmedik bir ziyaret. Kapımı şereflendirmek için ne gibi bir sebebin var?"

Konuşmadan önce yüz hatlarımı yumuşatmaya ve sesimi yumuşatmaya çalıştım. Gris ile her zamanki gibi değil.

"Ne yani, sürprizlerden hoşlanmıyor musun?" diye nazlanarak başladım.

Kulağa doğal gelmiyordu ve doğal hissettirmiyordu. Birini baştan çıkarmaya çalışmak benim için zor olacaktı ama Gris'e asılmak en az direnç göstereceğim yol olmalıydı.

O cevap vermeden önce, "Ailen evde mi?" diye ekledim.

Biraz şaşkın görünüyordu, "Hayır, birkaç kasaba ötedeki bir sergide babamın son eserlerini göstermeye gittiler, neden?"

Mükemmel, diye düşündüm kendi kendime, bu kesinlikle mükemmel. Elimi hafifçe karnında gezdirdim ve hâlâ kapıyı çerçeveleyen kolunun altından geçtim. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Böyle bir hareketle kendimi içeri davet etmişim, yine de sinsî ve anlaşılmaz kalmaya çalıştım. Kapı aralığından beni takip ederken bakışlarımı ondan ayırmadım.

Evinin dev fuayesinde dururken Gris bana döndü ve başını eğlenerek salladı, küçük bir kıkırdamayla kapıyı arkamızdan kapattı.

"Elbette, Cress, içeri gel. Daha önce teklif etmemekle ne kadar büyük bir hata yapmışım."

Sözleri alaycılıkla doluydu ama bu bizim dilimizdi. Arkadaşlığımız her zaman şakacı alaylar ve imalarla geçmişti. Bazen kirli ağızlarımız eğitimimizin ve duruşumuzun önüne geçirdi.

Gris'in evinde birçok kez bulunmuşum ama kızlık zarımı alması için onu nereye yönlendirdiğimi anlamaya çalışmak hafızamı silikleştirdi.

Gris çenemi tuttu ve yüzümü kaldırarak sıcak, bal rengi gözleriyle buluşturdu. "Cress bugün çok şık giyinmişsin. Bir hanımefendi gibi elbise giyip ata binmeyi bildiğini sanmıyordum. Bu nadir görünüşün zevkini neye borçluyum?"

Gris daha iyi biliyordu. Resmi bir durum olmadığı sürece elbiseyle görünmeyeceğimi biliyordu.

Normalde dar pantolonlar, bol bluzlar, eğitim kıyafetleri giyerdim; önlükler hariç her şeyi giyerdim. Onlar benim yapmadığım durumlar için ayrılmıştı. I

onun nazlı sözlerini açılış olarak kabul ettim.

"Zevkten bahsetmişken..." Çenemi bıraktığında şakacı bir şekilde gülümsedim, "Bir iyilik istemem gerekiyor. Pazarlığımız."

Gris, devasa fuayede yankılanan derin ve gür bir kahkaha attı. Başını salladı ve bir elini saçlarında gezdirdi, yanağından aşağı kaydırarak çenesini yumruğuna dayadı ve yüzünde saf bir inançsızlık ifadesi belirdi. Bir kayanın altına girmek istedim ama bunu başarmak için soğukkanlılığımı korumam gerektiğini biliyordum.

"Daha elli bile olmadık ve sen bu iyiliği mi istiyorsun? Yüz üzerinde anlaşmamış mıydık?"

Kızgınlığımı uzak tutmaya çalıştım, "Anlambilim."

Tekrar kıkırdadı ve beni salona götürmeye başladı. Gris'in evinin rahat ve rahat hissini, içinde büyüdüğüm gösterişli zenginlik gösterisinden her zaman daha çok sevmişimdir. Davetkârdı. Yürürken konuştu.

Beni ciddiye alıyormuş gibi görünmeye çalıştı, "Hayır, Cress, bu anlamsal değil. Henüz kimseyle evlenmekle ilgilenmiyorum ve birbirimizin yedek planı olduğumuz konusunda anlaşmıştık."

Onu yakından takip ettim, kalçalarımı olması gerekenden daha fazla sallamak ve elimden geldiğince zarif bir şekilde sunmak için elimden geleni yaptım.

"Aslında evlilik kısmına ihtiyacım yok..." Şimdi bana ihanet eden kızarmış yanaklarımı fark etmemeye çalışarak sözümü kestim.

Bardan gümüş bir sürahi aldı ve bir bardağa altın sarısı bir sıvı dökmeye başladı.

"Oh, bu konuşma için kesinlikle içkiye ihtiyacımız olacak."

İlk kadehi bana uzatıp kendi kadehini doldurmaya başladığında, "Ama daha öğleden sonra," diye direndim.

"Cress, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıp yetmiş beş yıl daha sürmeyecek bir pazarlık yapmaya çalışıyorsun ve şimdi de... ne yani... seninle yatmamı mı istiyorsun?" Kadehini kaldırdı ve benimkiyle tokuşturdu.

Gris'in sevdiğim yanı da buydu. Benim gibi o da lafı hiç dolandırmazdı. Her zaman sadede gelirdi. Bardakta boş boş duran cezbedici sıvıya baktım ve berbat tadı karşısında irkilmemeye çalışarak kocaman bir yudum aldım.

"Kesinlikle! Sana güvenebileceğimi biliyordum," diye haykırdım.

Gris kollarını kavuşturarak duvara yaslandı ve içkisinden kayıtsızca bir yudum aldı. Bakıyormuş gibi görünmemeye çalıştım, bunun yerine zihnimde onun en iyi özelliklerini canlandırımdım ve arkadaşlığın katmanlarının altında ona karşı hissettiğim her türlü çekimi dizginlemeye çalıştım.

Aramızdaki sessizlik sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ve o bana bakmaya devam etti. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?" dedi usulca.

Bir yudum daha alırken başımı onaylarcasına salladım. Biraz sıvı cesareti, çünkü bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordum.

"Ama neden şimdi? Neden ben? Neden burası?"

Derin bir nefes aldım ve kendimi bir kez daha yalan maskesini takarken buldum.

"Bir tüccar ve denizciye tercüman olarak katılmak üzere seçildim. Çok yakında ayrılıyorum ve çok uzun bir süre yok olacağım..." Son kısmın altındaki üzücü gerçeği ısırdığım için sözlerim kesildi. Yüz hatları yavaş yavaş eğlenceden endişeye dönüştü. Gerçek, sert çene çizgisine yerleşti ve kara kaşlarında çatıldı. Ona söyleyebilirim ki onun da beni yakın zamanda göremeyeceğini anlıyordu.

Ve tüm bunların temelinde, işte biz buyduk. Gençliğimizin aptallığında birbirimize bir yemin, bir pazarlık yapmış en iyi arkadaşlardık; eğer yüzüncü isim günümüzde ikimiz de nişanlanmamış, gerçek eşimizi ya da sevecek birini bulamamış olursak, birbirimizde karar kılacaktık. Belki yüz yıl sonra, arkadaşlığımızın yüzeyinin altında dolaşan ve çoğu zaman çapkınca şakalaşmalar, bazen kıskançlık olarak patlak veren ve hızla arkadaşlığa geri dönen o küçük çekimi görmezden gelmeyi bırakacaktık.

"Beklemeyi mi tercih edersiniz? Daha çok zamanın var. Gerçekten değer verdiğin birini bul... bu şekilde." Cümlesini bitirirken sesi kararsızlaştı, sözleri beni tedirgin etti, çünkü bunun ne kadar uzun bir süre olacağını sadece ben biliyordum.

"Hayır, daha fazla beklemek istemiyorum." Sert bir şekilde cevap verdim. "Lütfen beni yalvartma, Gris! Gerçekten de kızlığımı mahremiyeti olmayan bir gemideki pis bir denizciye kaptırmamı mı istiyorsun?"

Gris alay etti, "Bir Yüce Lord'un kızının benim gözetimimdeyken saygı ve takdirden daha azını yaşamasından kesinlikle sorumlu olamam." Durakladı. "Denizcilerin oldukça tutkulu aşıklar olduğunu söyleseler bile..."

Gözlerimi devirerek baktım, sanki bir kelime daha etse annesine güzelim halısının neden cam kırıklarıyla dolu olduğunu açıklayacaktı.

Gris yavaşça bana doğru ilerlemeye başladı ve beni incelerken arzusunun arttığını görebiliyordum. Genelde bir keresinde doğrudan bana yönelttiğine şahit olduğum bir şey.

birçok yaltaklanan sınıf arkadaşı vardı, ama bana doğru döndüğünü görmek tamamen farklı bir şeydi.

"Bundan emin misin, Cress?" Yumuşak elini belime doladı ve belime yerleştirdi, nefesim sıcaktan duyulabilir şekilde kesildi.

Eğildi, kulağıma eğildi ve alaycı bir fısıltıyla, "Eğer istediğin gerçekten buysa, dokunuşum karşısında bu kadar gergin olmayı bırakmalısın," dedi.

Yüzümü onun karanlık bakışlarına uydurmak için çevirdim ve nefesini boynumda hissettim. Narenciye kokusunu içime çektim ve bu güzel erkeğin, bu arkadaşın beni daha önce nasıl baştan çıkarmadığını anlayamıyordum. Burada, bu boşlukta, eşikten geçmesini beklerken, ondan tamamen etkilendiğimi fark ettim.

Tek kelime daha etmedi, beni bekliyordu. Nasıl yapılacağını bildiğim şeyi yaptım ve ona ciddi olduğumu, ilk hamleyi yapacak kadar ciddi olduğumu gösterdim.

Hızla yüzünün iki yanından tuttum, beceriksizce kendime doğru çektim ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Şiddetli ve tutkulu bir şekilde dilimi ağzına soktum, onun da karşılık verdiği bir baskınlıkla. İkimizin de tadı az önce tükettiğimiz altın sıvı gibiydi ve bu bana cesaretli olmam gerektiğini hatırlattı.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca Gris ve ben birbirimizi ağızlarımızla ve ara sıra da ellerimizle keşfettik. Bu ikimiz için de bilinmeyen bir bölgeydi, çünkü kendimiz için açıkça belirlediğimiz bir çizgiyi aşıyordu.

Arkadaşlar bu şekilde öpüşmez, bu şekilde dokunmaz, ama ben pazarlığa çağırmıştım ve o da çok az ya da hiç isteksizlik göstermeden kabul etmişti. Bunun ne kadarının beni istemesiyle ya da genel olarak birini istemesiyle ilgili olduğunu merak ettim. Yoksa bunu gerçekten bir arkadaşına iyilik olsun diye mi yapıyordu?

Gris benden çok daha tecrübeliydi. Sadece öpüşürken bile ne kadar deneyimsiz olduğumu anlayamazdınız. Ama öpüşmek her zaman en sevdiğim şey olmuştu. Bu işte iyiydim, iyiden de öte, harikaydım. Dilimi onunkinin üzerinde her kaydırışımda şehvetini yakaladığımdan emindim.

Alt dudağını hafifçe ısırp yavaşça çektiğimde, gözlerinde titreşen şaşkın şehvet içimi ısıtmaya başladı ve midem düğümlenmeye başladığını hissettim.

Gris benden uzundu ve onu yakınımda tutabilmek için ayak parmaklarımın ucunda durmak zorunda kaldım. Eğildi ve bir kez daha kulağıma sessizce konuştu, "Ben

Yoksa seni daha rahat bir yere mi götüreyim?"

Kendimi geri çektim ve ona baktım. Sesindeki o yanık tonu duymak bir yabancıya bakmak gibiydi, ama beni son derece tahrik eden bir yabancıya.

"Bu hoşuma giderdi," diye fısıldadım, bir yandan da bunun gerçekten olduğunu kendime hatırlatmak için öfkeyle gözlerimi kırıştıırıyordum.

Ben daha tek kelime edemeden Gris beni kucağına aldı ve geniş omzuna attı, kaslı kolları arkamdan dolanarak ben onun üzerinde sallanırken beni kendine yakın tuttu. Kastettiğim bu değildi.

"Ne yapıyorsun? Beni yere bırak." O yürümeye devam edip koridordan geçerek daha önce hiç girmedığım bir odaya doğru ilerlerken küçük yumruklarımı sırtına vurarak mücadele ettim.

"Cress, bugün yetkili sen değilsin, bırak ben yöneteyim."

Ve işte, aşına olmadığım baştan çıkarma dansı. Liderlik etmeye, kontrolü elimde tutmaya ve iyi hazırlanmış bir yanıt vermeye alışkıındım. Kontrolsüz hissetmekten nefret ederdim. Bu benim doğamda yoktu. Her şey için plan yapar ve hazırlanırdım.

Beni aptalca bir şekilde omzunda bir çuval gibi taşınması anlamına gelse bile, o ana odaklanmaya ve Gris'in benimle istediğı gibi oynamasına izin vermeye çalıştım. İtiraf etmeliydim ki Gris'in bu görünmeyen tarafı biraz çekici olmaktan da öteydi.

Sanki hiçbir şey değilmışim gibi beni yatağı fırlattı. Odayı tanıyamadan ve beni nereye götürdüğünü merak ederek etrafıma bakındım.

Yüzümdeki düşünceleri kolayca okuyabiliyordu. "Seni neden odama değil de buraya getirdiğimi merak ediyorsun değil mi? Birlikte büyüdüğümüz odanın ikimize de bir şey katacak bir ortam olduğunu düşünmüyorum."

Yanılmıyordu, en ufak bir şekilde bile. Gris böyle hızlı düşünen ama aynı zamanda düşünceli biriydi. Gençliğimiz boyunca pek çok kez gördüğüm bir odada bulunmak herhalde iyi bir fikir değildi.

Oda sert güneş ışığıyla doluydu ve vücudumun tüm aydınlıkta sergilenmesinden utanmaya başlamıştım. Sürpriz ziyaretimin gece olması gerektiğı gerçeğini hesaba katmamıştım.

Ben bir şey söyleyemeden pencereye doğru yürüdü ve lapis mavisi perdeleri kapattı, arkasında sadece parmaklarını şıklatmasıyla beliren loş mum ışığını bıraktı.

Gris'in küçük sihir parçalarını bile kullandığını görmek tuhaftı. Okuldayken, yeteneklerimize güvenmemiz konusunda cesaretimiz kırılırdı ve şunu anlamamız sağlanırdı

odak ve enerji israfıydılar. Onlara bağımlı hale gelmek bizi zayıflatırdı. Basit şeyler için büyü kullanmak bir tür tabu ya da yakışsız olarak kabul edilirdi.

İşte o zaman mumları yakmanın ötesinde zihnimi de okuduğunu fark ettim. Güneş ışığına ve pencerelere sabitlendiğimi bu şekilde biliyordu.

"Hey. Kafamdan uzak dur!"

Çabucak utanç içinde tükendim. Geldiğimden beri kaç kez daha düşüncelerimi işgal etmişti? Gerçeği öğrenmesinden korktuğum için başka bir şeye kalkan olmak için elimden geleni yapmalıydım. Elimdeki görev için hazır olmaya çalışırken zihinsel kalkanlarıma nasıl odaklanacaktım? Onları ayakta tutmak için neredeyse hiç pratik yapmamıştım.

Ben daha fazla tartışmadan üzerime atladı. Her iki güçlü bacağı da beni bir kafes gibi yatağa sabitledi ve sinsi bir gülümsemeyle öne doğru eğildi. "Yap beni."

Tüm güvenimi kaybettiğimi ve hızla dikkatimin dağıldığını anlayabiliyordu. Çenemi tuttu ve bana bakmak için düzeltti. "Hey, sorun yok. Artık yapmayacağım. Sadece seni gerçekten rahat hissettirmek istedim, bunun bir avantaj olabileceğini düşündüm." Sesi nezaketle yumuşamıştı.

Tanrılara teşekkür edebileceğim bir şey varsa o da akıllıca bir seçim yaptığının farkına varmamdı. Bir yabancından başkasını takip etmek riskli bir bölgedeydi ama Gris'in bana ve ihtiyaçlarıma gösterdiği ilgi bunu sağlamlaştırdı. Endişeli ve istekli bedenime rağmen, muhteşem arkadaşımın altında sıkışmış olmak tam da olmam gereken yerd.

Gris yumuşak öpücüklerle benimle alay etti ve bir kez daha konuştu, "Cress, emin misin?"

Başımı salladım ama bu kez korku ve belirsizlikle değil. Gris gülümsedi, gözleri onun için nadir görünen bir mutlulukla parlıyordu. Hissedilir bir açlıkla boynumu öpmeye başladı. Elleri açgözlülükle yanlarımda geziniyor, belimin ve kalçalarımın her kıvrımını hissediyordu.

Hızlı bir hareketle bir elini göğsümü sıkmak için çekti. Beklenmedik bir zevkle nefesim kesildi ve o da öpüşmelerimizin arasında bu sesi yuttu. Ayağa kalktı ve gömleğini çıkardı, dikkatsizce yere fırlattı ve onu gömleksiz gördüğüm diğer zamanlarda kabul etmeyi reddettiğim daha fazla kas ortaya çıkardı.

Gözlerim vücudunda, kollarında ziyafet çekti ve bakışlarım karnından aşağıya, pantolonunun üstünü çerçeveleyen güzel V'ye kadar iz sürdü. Onun

Loş mum ışığında bile benim solgun tenimle tam bir tezat oluşturan bir teni vardı. İnanılmaz derecede çekiciydi; kendimi çok şanslı hissediyordum. İçimdeki her şey ısınmaya, ısınmaya başlamıştı. Bu korkunç kadife elbiseden kurtulmayı çok istiyordum.

Gris yatağın kenarına süründü ve elbisemi yavaşça kaldırmaya başladı, bacağım boyunca öpücükler izledi ve doruğun gerçekte ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, bu tek başına benim felaketim olabilirdi. Geri çekildi ve ben de bunu işaret olarak aldım.

Hızla doğruldum, elbisemi nazikçe başımın üzerinden kaldırdım ve onun gömleğinin yanına yere fırlattım. Artık tamamen çıplak olduğumu ve çıplak olmadığımı fark etmişim. Kafamın içinde paniklemeye başlamışım. İçime özel bir şey giymemişim. Versa'nın dolabında giderek büyüyen koleksiyonu gibi dantelli bir şey de yoktu.

Utanç verici bir şekilde, elimdeki işe acele etmeye o kadar odaklanmışım ki, iç çamaşırlarımı hiç giymemişim. Gris gözlerini bir kez bile benden ayırmamıştı. Vahşilik sınırında bir bakışı vardı. "Seni yaramaz şey, soymam için hiç kat yok mu?"

Orada öylece durdu, beni içine çekti. Onun cüretini yansıtmak için elimden geleni yaptım ve açıkça "Sıra sende" dedim.

Gris söylediklerime şaşırmış gibi baktı, sonra ben yatağın kenarında çırılçıplak otururken bana doğru yürüdü. Pantolonunun büzgüsü şimdi göz hizamdaydı ve o zaman onun uzunluğunu görebiliyordum - sınırlamaya karşı zorlanan sert bir taslak.

Zihnimde, birinden bu şekilde fiziksel bir tepki alabildiğini hissetmek güçlü bir şey gibi görünüyordu. O da bana aynısını yapıyordu; kendime dokunduğum zamanlardaki gibi ıslandığımı hissedebiliyordum.

Pantolonunun üst kısmını tamamen çıkarana kadar yavaşça çözmeye başladı ve kendini görüş alanıma bıraktı. Aştığımız her çizgi geri dönüşü olmayan bir nokta gibi geliyordu. Gris ve ben loş mum ışığında birbirimizin çıplak figürlerine baktık, birbirimize karşı giderek artan açlığımız dayanılmaz bir hal alıyordu.

Yapabileceğimiz pek çok şey olduğunu biliyordum ama ona karşı bu güven gösterisini ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyordum. Özellikle de ne kadar az şey bildiğimi ya da deneyimlediğimi ima edersem. Buraya aklımda tek bir şeyle gelmişim ve bunu başardığım sürece amacıma ulaşmış olacaktım.

Gris yanıma uzandı ve birbirimize baktık. Parmaklarını kalçamın yan tarafında ve yavaşça karnımda gezdirmeye başladı. Sonra

Parmaklarının hafif izleri karnımda yankılandığını hissedebildiğim gıdıklanma hissi yaratarak kaslarımın zonklamasına neden oldu. Ona yaklaştım ve kendimi gelecek her şeyden uzaklaştırmak için onu tekrar öpmeye başladım.

Dili benimkinin üzerinde dans ederken, onu durdurmak için tutmadan önce elinin aşağıya, daha aşağıya indiğini hissettim. Hâlâ tutkulu öpüşmelerimizi sürdürmeye çalışıyor, benim istediğimden başka bir şeye odaklanmasını istemiyordum. Beklenti ve hayal kırıklığını bir arada yaşamaktan acı çekmeye başlamıştım.

Bir an için geri çekildi. "Rahatlamana yardım edeyim."

Bununla ne kastettiğini bilmiyorum ama onu takip etmeye çalışıyordum.

Boynumdan aşağı, omzum boyunca öpmeye devam etti ve ben onu durduramadan yumuşak elini bacaklarımın arasına kaydırды. İsteğimin kanıtını saklamak mümkün değildi ve bir sonraki bildiğim şey, iki uzun parmağını kaygan tepemde aşağı yukarı sürtmeye başladığı oldu.

O devam ettikçe, kalçalarımı eline karşı ne kadar sıkmaya çalışsam da nefesim kesildi ve düzensizleşmeye başladı.

Gözlerimin içine baktı ve kısık bir sesle "Bana güveniyor musun?" diye sordu. Bu sırada parmaklarını yavaş ve akıcı bir hareketle sürüklüyordu.

Tam o anda öleceğimi sandım. Bu şimdiye kadar başıma gelen en seksi şeydi. "Evet" kelimesini ağzıma almaya başladığımda, yavaşça içime bir parmağını kaydırды ve bu muhteşem duyguya yaslanarak sırtımı kaldırdım.

Daha fazlasını istediğime dair işaretler gösteremedi Gris göğüslerimi kemirmeye, yalamaya ve öpmeye devam etti ve elinin bir sonraki nazik hamlesiyle ikinci bir parmağın içeri kaydığını hissettim. Baskı arttıkça, nefes nefese kaldığım giderek daha belirgin hale geldi.

Gris beni nazıkçe okşayıp darmadağın ettikten sonra parmaklarını benden çekti ve ben ona yoğun bir ihtiyaçla bakarken elinin kalçalarımın arasındaki hissini özledim.

Gris dikkatle bana odaklanmıştı; onu ve muhteşem vücudunu, taş gibi sert erkekliğini neredeyse unutmuştum. Yatağa uzandı ve üzerine çıkmamı emretti. Bir sonraki adımda ne yapacağımı bilmeden karnının üzerinde durdum ve yüzümdeki kızarmış gerginliği görebiliyordu.

"Beni içine almanı istiyorum. Yavaşça."

Sonunda bu gerçekleşiyordu. Zaten sıcaktım ve vücudum daha önce olanlardan dolayı hazırды, ama şimdi korkudan terliyordum.

Gris ellerini her iki kalçamın üstüne koydu ve dünyadaki tüm sabırla konuştu, "Bu şekilde yaparsan daha az acıyacak. Kontrol sende."

Teşvik. Dikkate alma. Onay. Göğsüm, bana yardım etme, içimde yarışan tüm bu duygularda bana rehberlik etme şekli için ezici bir takdirle sıkıştı. Arzu, tutku, kafa karışıklığı, korku, gerginlik, gerilim.

Bana bakıldığını biliyordum ve uzunluğunun ucunun bana sürtünmesine izin verirken tüm bunların güvenliğinin üzerimden geçmesine izin verdim ve bu beni daha fazlası için isteklendirdi.

Daha önce benimle alay ettiği iki parmağından çok daha büyüktü ama devam ettim. Vücudumu yavaşça aşağı indirdim ve o kılını bile kıpırdatmadı. Bana, onu yukarıdan fetheden güçlü bir kraliçeymişim gibi bakmaya devam etti ve hayranlığı beni aştı.

Onu içime daha fazla kabul ettim ve kız kardeşimin beni uyardığı o sıkı acıyı hissedebiliyordum. Acı oradaydı ama onu memnun etmek, kendimi memnun etmek ve içimdeki bu ağrıyan boşluğu doldurmak için duyduğum arzunun üstesinden gelemiyordum.

Onun üzerinde yavaşça aşağı kayarken, anlık acıyı görmezden gelmeye çalışarak, geriye dönüp baktığımda, tüm bunlardan önce "rahatlamama" yardım ettiği için ne kadar minnettar olduğumu fark ettim. Gris sadece bu deneyimi olabildiğince iyi hale getirmeye çalışırken ben acele etmeye çalışarak açgözlülük etmiştim.

Sonunda onu tamamen sardığımda gülümsedi ve beni öpmek için omuzlarımı öne doğru çekti. Bu pozisyondan aldığım ilk zevki o zaman hissettim.

Gris herhangi bir acı belirtisi olup olmadığına bakarak yavaşça yukarı doğru küçük sıvı itişler yapmaya başladı ama ben geri çekilmedim. Kalçalarımı onun üzerinde çerçeveledi ve ilk kez görünüşüme dikkat çekti, "Bu manzaradan çarpıcı görünüyorsun."

Bahsettiği manzara, yumuşak göğüslerim göğsünün üzerinde asılı dururken, ara sıra onu sıyırırken bana bakıyordu ve normalde utangaç bir tepki hissedebilirdim, ama utanacak bir şey kalmamıştı.

"iyi hissedene kadar hareket etmeyi deneyin," diye önerdi.

Bu izinle ileri geri sallanmaya başladım, ara sıra devam ettirmek istediğim bir his bulana kadar daireler çizmeye çalıştım. Ben vücudumun nasıl hissettiğini keşfederken ve herhangi bir acı izinde gezinirken o her zaman sabırla bekledi.

Kontrolü elinde tutmak ve bunu benimle ilgili kılmak için elinden geleni yaptı. Uzandı ve göğsümü sıktı ve beni ileri geri sallamak için iki eliyle arkamı kavrayarak keşfetmeye devam etti. Daha da ıslandım ve daha da tatmin oldum.

Kısa bir süre sonra iyi olduğumdan emin olunca başka bir şey deneyip deneyemeyeceğini sordu. Başımınla onayladım ve beni üzerinden kaldırarak nazikçe sırtüstü yatırdı.

Yatağın kenarına geçti ve kendini konumlandırdı. Kalçalarımı ayırıp bana bakarken beklentiyle iç çektim. Gözlerinde bir açlık parlıyordu ve bunu utanmam için bir neden olmadığına dair bir işaret olarak aldım.

Bana doğru ilerledi ve girişime yerleşti. Kendimi onun üzerine kaydırmak istedim ama Gris bana "*Rahatla, bırak ben yönlendireyim*" der gibi baktı. Acele etme eğilimimi bir kenara bıraktım ve yavaşça içime girmesine izin verdim.

Yavaşça ilerledi, beni doldururken her santimini hissetmeme izin verdi. Bu aç bir öncekinden tamamen farklı hissettirdi ve onun keşfinden memnun kaldım.

Tamamen içeri girdikten sonra yavaşça itmeye başladı ve her vuruşta etrafını sıkarken onun derinliklerime çarptığını hissedebiliyordum. Bir inilti çıkardı ve onu memnun ettiğim düşüncesi hoşuma gitti. Bir şekilde, tüm deneyimsizliğime rağmen, bu an onun için tamamen zaman kaybı değildi.

O hareket etmeye başladığında, ben de onu teşvik ettim. "Daha hızlı," diye nefes aldım, kendi bedenimi ve bana ne söylediğini anlamaya çalışıyordum. Gris daha kuvvetli hareket etmeye başladı ve ben de onun etrafında sıkışmaya devam ettim.

Nefeslerim düzensizleşti ve daha da fazlasını hissetmeye çalışarak ona doğru eğildim. Daha hızlı hareket etmeye başladı, hala sabırla bana ve ihtiyaçlarıma odaklanıyordu. İçeri girip çıkarken, başparmağını giriş yerimin üstündeki hassas bölgeye bastırdı ve vücudumdaki tüm sinirleri diken diken eden küçük yumuşak daireler çizdi.

Yüksek sesle, kontrolsüzce inlemeye başladım ve tam kendi gerçek zevkimin ritmini hissetmeye başladığımda, sanırım benim zevk seslerim Gris'i denize atmıştı, çünkü onun doruğa ulaştığını hissettim.

Saniyeler içinde göğsüme çarptı ve serbest kaldığını hissettim. Aşırı ısınmış bedenlerimiz birbirine çarptı ve nefeslerimiz normal bir ritme dönene kadar nefes nefese kalarak bir süre öylece yattık. Bu noktada ne yapacağımı bilemedim. Elimi Gris'in dağınık saçlarında gezdirmeye başladım ve diğer elimle parmak uçlarımı geniş sırtında gezdirdim.

Gris başını kaldırmadı ama karnıma doğru tatlı tatlı konuştu: "İyi misin?"

Düşüncelerimi temizledim ve nasıl hissettiğimi değerlendirmeye odaklanmaya çalıştım. Kesinlikle ağrım vardı ama korkunç bir şey hissetmiyordum. Mantıksal olarak, tüm bu talebi ele alışındaki nezaket, farkındalık ve coşku için minnettardım.

Ama duygusal olarak tam bir enkazdım. Tüm ne kadar geçici olduğunu biliyordum. Ve her ne kadar listeden sildiğim için mutlu olsam da, nihayet kabul edebileceğim ve geçmişte bırakabileceğim şey olsa da, Gris ile hissettiğim yakınlığı görmezden gelemezdim.

Bu şekilde gerçekten önemsemiş biriyile, sevdiğim biriyile ya da daha da korkuncu gerçek bir eşle olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım.

Kapısını yeni açtığım yepyeni bir dünyaydı ve yine de onu keşfedecek zamanım sınırlı ve anlamsız görünüyordu. Gris'e en ufak bir endişe belirtisi vermemek için iç mücadelemi gizledim. En ufak bir hoşnutsuzluk yaşadığımı düşünmesini hiçbir şekilde istemezdim.

Ben de, "Mükemmeldi, Gris. Sen mükemmelsin." Ve bunu pek çok nedenden dolayı söyledim.

Ben kendi zevkime ulaşmadan onun kendi zevkine ulaşmış olmasının hiçbir önemi yoktu. Mesele bu değildi ve o benim düşünmediğim her şeyi düşündüğünden emin olmuştu. Bunu daha mükemmel hale getirecek tek şey, az önce en iyi arkadaşlarımdan birine yalan söylediğim duygusuyla yaşamak zorunda kalmamamdı.

Onu gerçekten anlamadığı bir nedenden dolayı kullandığımı ve bunun son bir veda olabileceğini hissettim çünkü bundan sonra onu tekrar görmeye kendimi ikna edebilir miyim bilmiyordum. Eğer bu sonsuza dek veda anlamına gelmiyorsa.

Gris benden yüzüstü yuvarlandı ve nedense ikimiz de çırılçıplak uzanırken çok rahattık. Sanırım Versa böyle şeylerin insanı daha da yakınlaştırdığını söylerken yalan söylemiyordu. Gris'le bu kadar yakınlaşmayı kesinlikle beklemiyordum ama o mükemmeldi.

Bana sırtıttı ve "Seninle daha fazla pazarlık yapmalıydım, Cress" dedi.

Ona alaycı bir bakış attım ve onu yatağın kenarından itmek için ayağımı uzattım ama o ayağımı yakaladı ve kendini bana yaklaştırdı. Aramızdaki sessizlik beni germeye başlamıştı ve ben de kendimi tutmaya odaklandım.

Artık ikimiz de birbirimizin kıvranan bedenleriyle dikkatimizi dağıtmadığımız için zihinsel kalkanlar kullanıyorduk.

"Hâlâ harika öpüşüyorsun," dedi ve ben de ikimizin de "önemli" olanlar geldiğinde kendimizi aptal durumuna düşürmemek için birbirimizle "pratik" yapmaya karar verdiğimiz o zamanı hatırladım.

Ona göz kırptım, "Sen de ."

Sadece egosunu şişirmekten çekindiğimi biliyordu ve bir anda arkadaşlığa geri dönmüştük, ben küstahça kapısına gelip zoraki bir pazarlığın geri alınmasını istemeden önceki halimize.

Gris yataktan kalktı ve elbisemi bana uzattı. Bana yakındaki tuvaleti işaret etti ve toparlanmak için bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Attan düşmüş gibi görünerek eve dönmemem gerektiğini söyledi. Babamın nereden döndüğümü öğrenmesini ve Gris'in kellesini istemesini istemiyordu.

Yatak odasına döndüğümde, Gris'in sihir kullanarak ortalığı sanki kimse oraya adım atmamış gibi düzelttiği belliydi. Ona bir göz devirdim.

"Burada sadece büyü mü yapıyorsun?"

"Sen üzerimdeyken büyü kullanmadığım için şanslısın," diye iç geçirdi.

Sözleri beni olduğum yerde durdurdu ve eminim yaşadığım şok yüzümden okunuyordu. Yatak odasında ya da partnerlerle birlikte büyü kullanmayı hiç düşünmemiştim. Böyle bir şey var mıydı? Versa bundan hiç bahsetmemişti. Şimdi meraktan çatlıyordum.

"İlk seferde tüm numaralarımı kullanamam." diye ekledi.

Bununla ne demek istedi? Başka bir zaman mı ima etmeye çalışıyordu?

Beni fuayeye geri götürmesine izin verdim ve içecek bir şey isteyip istemediğini sordu. Çok susamıştım, bu yüzden yanımda götürmek üzere bana bir matara su doldurmasını rica ettim.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye sordu dehşetle.

Bu etkileşim tuhaftı. Bu Gris'in yapacağı bir şey değildi - ikinci bir randevuyu ima ediyordu ve benim hızlı çıkışımdan rahatsız olmuştu. Birdenbire beni mi özlemeye başlamıştı? Bugün bana gösterdiği nezaketten sonra Gris'in yanında kaybolmak istemedim. Bunu yanlış anlayacağını biliyordum. En azından veda etmek için geri dönmezsem her şeyi içselleştirecekti.

"Yeni maceran için ayrılmak zorunda olduğun için daha uzun kalmak isteyebileceğini düşündüm. Ailem bir süre daha dönmeyecek, tüm malikâne ve arazi bize kalacak." Bu son söz hain bir bakışla geldi ve bakışlarında hala devam eden şehveti görebiliyordum.

Kalma ihtimalim yoktu. Halletmem gereken çok şey vardı ve kız kardeşimle konuşmayı çok istiyordum. Ayrıca Denizciler'deki yeni rolümle ilgili o korkunç yalanı tartışmak için daha fazla zaman harcamak istemiyordum, bir yandan da gerçekten nereye gittiğimi öğrenmesi riskini göze almamak için gardımı düşürmemeye çalışıyordum.

"Gitmem gerek. Kız kardeşim bugün düğün planlamasına hiç yardım etmediğim için çok kızacak."

Bana suyu uzatmaya giderken yüzüne yayılan hayal kırıklığını görebiliyordum... gitmek için. Ayrıca içten içe listemdeki bir numaralı maddeyi kontrol etmekten başka bir niyetim olmadığını da biliyordum ve dikkatimi dağıtamazdım. Hayır, şimdi başarmam gereken başka şeyler vardı.

Daha uzun süre kalmama ya da daha fazla ziyaret etmeme izin vermek beni içinden çıkamayacağım bir sarmala sokacaktı. Ve aramızdaki bu yeni garip kıvılcım muhtemelen keşfetmekten zevk alacağım bir şey olsa da, bu yanıltıcı. Asla geri dönmeyeceğimi öğrendiğinde onu zaten incitmiş daha fazla incitmek istemiyordum. Suyu ondan aldım ve ön kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Kirpiklerimin dibinde hain gözyaşlarının oluşmaya başladığını hissedebiliyordum. Yaklaşan kalıcı veda üzerimde beliriyordu. Gris'i tekrar görmeye gelebilecek olsam da, bu vedaların değer verdiğim herkes için yapmam gereken vedalar olduğunu hatırlatıyordu. Bu gerçeğin acısı fazlasıyla gerçek olmaya başlamıştı. Gris'le geçirdiğim süre boyunca kaderimi çoğunlukla görmezden gelmeyi başarmıştım ama şimdi bu bana işkence gibi geliyordu. Duygularım, hayatım boyunca en yakın ve en sevdiğim arkadaşlarımdan birinin parmaklarımdan ucundan kayıp gitmesinin kaçınılmazlığıyla boğuşuyordu.

Döndüm ve kendimi onun içine attım, kollarımı dev gövdesine doladım, sıkıca sarıldım ve sıktım. Vücudu hâlâ birlikte geçirdiğimiz zamanın sıcaklığını yayıyordu.

O farkında olmasa da ben veda ediyordum. "Teşekkürler Gris, pazarlık yapmama izin verdiğin için... yetmiş beş yıl erken."

Güldü, bana tekrar sarıldı ve çenesinin dayandığı başımın üst kısmını nazikçe öptü.

Beni serbest bıraktı ve ben atıma doğru merdivenlerden inmeye başlarken, "Belki de yüz yıla ihtiyaç duyduğum için aptal olan bendim," diye seslendi.

Ve sonra göğsüme keskin bir bıçak gibi saplandı. Hançer gibi kelimeler onun bir şeyler hissettiğini ve benim de tam olarak kaçınmayı umduğum şeyi yaptığımı gösteriyordu. Benim için bir şey hissetmesini istemiyordum. Daha fazlası olup olamayacağını sorgulamasını istemedim, çünkü olamazdı.

Bu konuda bir yabancıya güvenemezdim, Gris'in yapacağını bildiğim gibi bana düzgün davranılmasını sağlamak için. Hepsi bu kadar olabilirdi. Gözyaşlarımı tutamadım ve Rain'e bindim.

Atımı sürmeden önce Gris'e "İlk aptal sen olmazsın" diye bağırdım.

Ukala, alaycı ve ben bencilce arkadaşlığımızın sınırlarını aşmak istemeden önce onun ve benim birbirimize söyleyeceğimiz bir şeydi.

Tam köşeyi döndüğümde, özlemle kaplı cevabını haykırdığını duydum: "Ve ben sonuncu olmayacağım!"

BÖLÜM

5

Eve dönerken, Rain'in attığı her adımda, merkezim deri eyerde ileri geri sallanırken kalçalarımın arasında bir özlem ve acı karışımı hissettim. Gris'in içimdeki hissini özlüyor ve az önce olanlarla ilgili geri dönüşlerin üstesinden gelirken konsantre olmakta zorlanıyordum.

Atımı daha hızlı bir tempoya birbirimize binme düşüncelerime odaklandım. Onun eviyle arama ciddi bir mesafe koyabilirsem, sonunda kendimi sakinleştirebileceğimi düşündüm. Ondan ayrıldığımdan beri hiç nefes almamış gibi hissediyordum.

Tüm bunlar çok etkileyiciydi. Yüzümde kocaman bir olduğunu biliyordum. Parmak uçlarını içime bastırdığı anı tekrar yaşarken inkar edilemez bir şekilde kızarıyordum. Konsantre olmam gerekiyordu yoksa attan düşecektim.

Artık günün parlak güneşi üzerime vuruyordu ve vücudum ağır kadife elbisenin altında ter içinde kalmıştı. Üzerimdeki giysileri yırtıp atmak ve serin bir banyonun rahatlığında boğulmak istiyordum. İçimdeki suçluluk duygusuna rağmen kendimi çok başarılı hissediyordum. Listemdeki ilk maddeyi kontrol etmiştim.

Evimi uzaktan görebildiğimde, aklım Versa'ya söylemek istediğim şeylere ve aynı zamanda oraya vardığımda kendimi nasıl kontrol etmem gerektiğine yöneldi. Versa'nın kızlığını kaybettiği zaman eve döndüğünde yüzünde oluşan ışıltının bende de oluşmamasını umuyordum.

Rain yoluna devam ederken, nerede olduğum ya da neler yaptığım hakkında söyleyebileceğim küçük yalanlar ve bahaneler uydurmaya devam ettim. Ama yalan söylemek benim yeteneğim değildi ve Versa da dahil herhangi biriyle yüzleşmek zorunda kalmadan önce soğuk bir banyoda rahatlamayı tercih ederdim.

Kapılarımıza vardığımda Rain'den indim ve yine Gris'i ve bana yaptıklarını hatırlatan küçük bir acı hissettim.

Seyis yanıma geldi ve utancımı gizlemek için elimden geleni yaptım. Dizginleri teslim ettim ve tek kelime etmeden hızla içeri döndüm.

Uzun yoldan arka tarafa, bahçelerden birine geçtim ve mutfak girişinden gizlice girebileceğimi düşündüm. Kafamı kapıdan içeri uzattığımda önemli birini görmedim ve mutfağa doğru ilerledim. Çıkmadan önce tezgahın bir parça meyve aldım çünkü eve dönerken iştahım iyice açılmıştı.

Elbisemin uzunluğuna takılmamaya çalışarak dolambaçlı taş merdivenlerden olabildiğince hızlı çıktım. Vücudum bu elbiseden kurtulduğunda çok heyecanlanacaktım.

Odama girdim ve geldiğimi duyabilecek yakınlarındaki kimseyi uyarmamak için kapıyı sessizce kapattım. Aşırı ısınan bedenimi bu kumaş kafesten kurtarmak için elbiseyi neredeyse dikiş yerlerinden söküp attım.

Soyunduktan sonra Gris'in benim için doldurduğu matarayla küvete gittim. Doldurması için hizmetçilerimden birini çağırmak istemedim. Tamamen yalnız kalmak istiyordum. Mataradan az miktarda suyu büyük oval küvete döktüm. Dizlerimin üzerine eğildim ve elimi küçük su havuzunun hemen üzerinde tuttum.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum, profesörlerimin bana ders veren sesleri zihnimin arkasında yankılanıyordu ama umurumda değildi. Yapabildiğim birkaç şeyden biriydi bu. Gözlerimi kapattım ve tüm enerjimi ve düşüncelerimi odakladım. Suyun gittikçe yükseldiğini ve bakır küvetin duvarlarını doldurduğunu hayal ettim.

Parmak uçlarıma ulaştığında ve tüm elimi sardığında nasıl hissedeceğime odaklandım. Bir an içinde büyü gerçeğe dönüştü ve suyun soğukluğunun yükseldiğini, genişlediğini, bileğimi sardığını, sonra gözlerimi açana kadar koluma doğru ilerlediğini ve önümde berrak banyo suyunun kenarlara kadar taşıdığını hissedebiliyordum. Birinin banyosunu doldurmak gibi anlamsız şeyler için büyü kullanmak savurganlık olarak kabul edilirdi, ancak sınırlı yeteneklerimi düzenli olarak boşa harcadığım söylenemezdi.

Bu sabahki lavanta yağının aksine, bu kez kendimi Gris'in kokusunda boğmak istediğim için portakala uzandım. Meyve parçamı banyonun yanındaki küçük masanın üzerine koydum ve ayaklarımı teker teker içine daldırdım.

Omurgamdan bir ürperti geçti ve omuzlarımı yuvarlayarak gerginliğin kaybolmasına izin vermeye çalıştım. Oturdum, suya daldım ve suyun sıcaklığı meme uçlarımın zirveye çıkmasına neden olurken kısa süreli bir uyarılma hissettim. Tanrım, bundan sonra da böyle mi olacaktı, en küçük şeyler bile beni tahrik edecek miydi?

Başımı küvetin arkasına yasladım ve narenciye yağlarının etrafımdaki su havuzunda dönmesini izledim. Olgun eriğe uzandım ve bir ısırık aldığımda tatlı tadı ağzımı sulandırdı ve bir daha asla bu kadar lezzetli bir şey tadamayacağımı hissettim. Artık her şey daha da artmıştı ve aşağı inmem gerekiyordu.

Eriği yavaşça kemirirken gözlerimi kapattım ve kendimi bir kez daha kafamda sahneyi tekrarlarırken buldum. Gris'in karşılaşmayla ilgili önemsiz bulunduğu her şeyin benim takıntı haline getirmekten kendimi alamadığım şeyler olduğuna eminim.

Kendini zevkine kaptırırken başını arkaya yatırıp inlemesi gibi. Boynunda gerilen damarlar ve güçlü ellerinin yanımdaki çarşafı nasıl kavradığı gibi. Sonunda şehvet dolu sarhoşluktan kurtulduğumda daha da fazla ayrıntıyı hatırlayabildim.

Bana bakarken sesinin hafifçe titrediğini ve onun üzerinde büyüleyici görüldüğümü söylediğini hatırlayınca kızardım. Tüm bu küçük anılar, sadece benimle geçirdiği o özel anlar için ilham kaynağı olacaktı.

Kendimi rüya gibi durumdan çekebildiğimde, acı hissiyle baş başa kaldım. Bir yanımlı bunu kendime bir hatırlatma olarak bırakmak istiyordu ama aynı nedenle, başarmam gereken çok daha fazla şey varken istenmeyen bir dikkat dağınıklığına dönüşmesi ihtimaline karşı bunu görmezden gelmemem gerektiğini de biliyordum.

Elimi soğuk suyun altına daldırdım ve tam uyluklarımın arasında gezdirdim. Gözlerimi tekrar kapattım ve orada kalan küçük, donuk sızıyı yok etmeye odaklandım. Elim gezdirdiğim yerin hemen altında bir sıcaklık hissettim, başka hiçbir yerde yoktu ve acı hızla azaldı. Efor sarf etmek beni yordu ve biraz başımı döndürdü. Küçük bir büyü için enerji harcamak, önemli bir şeyi başaracak dayanıklılığa sahip olmadığının kanıtıydı.

Banyodan çıktıktan sonra bir süre aynanın önünde çıplak bir şekilde durdum ve kendime her açıdan baktım. Bu sabah kendimi güvensiz hissed, şimdi kadınsı bedenimde tamamen kök salmış hissediyordum. Bulabildiğim her küçük kusuru yargılamak yerine kendime hayranlık duydum. Kendime bilerek baktım, bir erkeği tahrik etmişim. Birçok kişinin arzuladığı yakışıklı bir erkeği.

Uzun sürmesini umduğum bir gururla kendime sııttım. Sonunda aynaya nezaketle bakmak çok daha hoştu. Pencereynden günün sıcaklığının nihayet azalmaya başladığını ve akşamın ilk ışıklarının görüldüğünü . Vücudum hala gergindi ve bu nedenle her zamanki pantolonumu ve bluzumu değil, vücudumun tek bir yerine bile yapışmayan son derece hafif, dökümlü bir elbise giydim. Çok daha rahat ve dinlendirici bir şey.

Odamdan çıktıktan sonra koridorun karşısındaki Versa'nın evine gittim çünkü akşam yemeğinden önce onu görmek istiyordum. Kapıyı nazikçe çaldığımda, tatlı sesinin beni karşıladığını duydum, "İçeri gel!"

Onu bulduğumda, benimkine benzeyen ama batı yerine doğuya bakan cumbalı bir pencerenin altında yere yayılmıştı. Onu bırakmamın üzerinden saatler geçmişti ama o hâlâ elbise eskizlerine kafayı takmıştı.

Yanına oturdum. "Hâlâ bir karar vermedin mi?" İlgisiz görünmemeye çalışarak sordum.

Çizimlerden bazılarını aldım ve göz gezdirdim. Hepsi çok güzeldi ve onun içinde harika görünmeyeceği tek bir resim bile yoktu.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle bana döndü, "Sadece onun için mükemmel görünmek istiyorum. Ama onun seveceği elbisenin benim ilk tercihim olmadığından eminim."

İsteksizce bana çok farklı görünümlü iki elbise sayfası uzattı. İlkinin geniş, yuvarlak bir eteği vardı ve kat kat kumaşla kaplanmıştı. Ağır görünüyordu, süslü boncuklar ve kristaller neredeyse her santimini kaplıyordu. İçinde dans etmenin ne kadar zor olacağını düşününce ürperdim ve bir düşün balosunda yapılacak tek şey de budur. Karnını doyur, Fae şarabı iç ve dans et.

Diğer elbise vücuda tam oturuyordu ve eteği uzun olmasına rağmen sade, zarif ve dökümlüydü. Omuzları açıktı ve sadece doğru yerlere serpiştirilmiş kristalleri vardı. Kız kardeşime hangisini tercih ettiğimi söylemek istemedim, bu yüzden "İkisi de çok güzel ama senin favorin hangisi?" diye sordum.

Benden tahmin etmemi istememesi için dua ettim.

Alay etti. "Tabii ki bu," diye haykırarak ikisinden daha basit olanını işaret etti.

Rahatlayarak iç çektim. "Tamamen katılıyorum, bunu seç."

İki kâğıt parçasını da sinirli bir şekilde havaya fırlattı. "Yeterince... yüksek değil," diye haykırdı. "Bu, biri diğerinin oğlunu Yüce Fae yapacak olan iki önemli ailenin birleşmesi. Yeni para sahibi iki aile. Eğer geleneklere uymazsak ve kendimizi göstermezsek nasıl yargılanacağımızı biliyorsunuz. O ve muhtemelen ailesi benden bunu bekliyor."

Ne demek istediğini anladım ve sonunda neden her küçük ayrıntıya takıntılı olduğunu kavradım. Evimizin adını onurlandırmak için elinden geleni yapıyordu.

Tüccarlar loncasının bir parçası olan babam, servetini miras olarak almadı ve kraliyet kanından da doğmadı. Kız kardeşimin nişanlandığı aile gibi o da kendi servetini kendisi inşa etti. Kraliyet soyundan gelenler davet edilse de, gerçekten katılmaları şok etkisi yaratırdı. Ama bu dedikoduların yayılmayacağı ve düğünün eski usullere saygı gösterip göstermediğini duymayacakları anlamına gelmiyordu.

Eminim sevgili annemizin de bu konuda fikirleri vardı ama muhtemelen Versa'ya seçim yapma şansı vermek için elinden geleni yaparken, perde arkasında da tüm Yüksek Haneleri etkilemeye çalışacak kararlar alıyordu. Sadece en iyi terzinin işe alınmasını sağlamak buna bir örnek olabilir. Kraliyet ailesinden çok sayıda siparişi olan ve Yüksek Hanımefendilerle olan pek çok karşılaşmalarında ağzını sıkı tutacak bir terzi.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Neden ikisini birden seçmiyorsun?" Bana şaşkınlıkla baktı. "Bir değil, iki gelinlik giymekten daha fazla zenginlik ve asalet ifade eden ne olabilir ki?"

Neyi ima ettiğimi anlamaya başlamıştı ve yüzünde sinsî bir gülümseme oluşmaya başladı, gözleri heyecanla açılırken kulaktan kulağa uzanıyordu.

Devam ettim, "Gecenin başındaki tören sırasında, ilk dansınıza kadar ağır elbiseyi giyin. Gizlice uzaklaşın ve sevdiğiniz diğer elbiseyi giyin. İlk dansınızda onu giyin."

Artık benim önerim onu sevinçten havalara uçuruyordu. "Nişanlını söyleme; sadece annem ve babam bilmeli. Bu tam bir sürpriz olmalı ve seni temin ederim ki yüz mil içinde senin adını haftalarca dillerinden düşürmeyecek bir dedikoducu olmayacak."

Elindeki iki çizimi sıkıca kavradı, şimdi onlara hayranlık ve merakla bakıyordu.

Kendi kendine fısıldadı, "Yıllardır hakkında en çok konuşulan gelin ben olacağım ve küçük Fae kızları seçim yapmayı reddeden, hem geleneksel hem de modern olan gelini hatırlayacaklar."

Heyecan içinde, baş döndürücü bir ciyaklamayla bana döndü. "Oh, Cress, sence bu bir trend başlatır mı? Sence bir gün hepsi iki elbise giymeye başlayacak mı?"

Kız kardeşimin kararsızlıktan kurtulmasına yardımcı olmak için sadece bir öneri olarak başlayan şey, şimdi onun Yüksek Fae'nin düğün sahnesine damgasını vurma misyonu haline gelmişti. Ona gözlerimi devirdim ve o da şakacı bir şekilde omzumu dürttü.

Sonunda bana baktı. Odaya girdiğimden beri ilk kez gerçekten bana baktı. Düğünde dikkati sürekli dağıldığı için bu beni şaşırtmadı.

"Sende farklı bir şeyler var," dedi. Gözlerini kısarak bana bakmaya ve başını eğerek değerlendirmeye başladı. "Neden bu kadar mutlu görünüyorsun? Hiç bu kadar gülümsemezdin. Ve bana düğün işlerinde yardım ediyorsun."

Dış görünüşümle ilgili suçlamaları, hemen saklanıp yüzümü örtmek istememe neden oldu. Kendimi geri çekmeden kolumu sıkıca kavradı ve tam ismimi suçlayıcı bir şekilde kullanarak "Cressida Blackthorn..." dedi.

"Gris ile birlikteydim." Açıkça ifade ettim.

Yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı, çünkü Gris'in bizim için neredeyse bir kardeş gibi olduğunu biliyordu, ömür boyu bir arkadaş ve daha fazlası değil.

"Ne demek 'Gris'le birlikteydim', daha önce oraya mı gitmiştiniz? Ona veda etmeye mi gittin?"

Bazen kız kardeşim çok kalın kafalı olabiliyor.

"Hayır, Versa, Gris ile birlikteydim..." Sözlerimi uzattım, bir noktaya değinmeye çalıştım.

Ne demek istediğimi anlayınca kız kardeşimin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi olamazsın? Gris'le yattın. Gris senin ilk sevgilin miydi?"

Bunu kötü bir şeymiş gibi mi söylüyordu, yoksa zaman sonra Gris'in kızlığını koruyan kişi olduğuna gerçekten inanamıyor muydu bilmiyordum.

"Evet, bu doğru. Pazarlığımız için aradım. Hani şu yüzüncü isim günümüzden sonra birbirimizle birlikte olma konusunda yaptığımız aptalca anlaşma."

Versa'ya bu konudan bahsetmiştim ve o da bunu her zaman esprili ve anlamsız bulmuştu, çünkü ikimizin de bundan sonra yalnız kalmayacağını söylemişti.

o kadar yıl.

Şaşkın Versa daha da meraklandı, "Beni yanlış anlama, o muhteşem biri ve kesinlikle daha kötüsünü yapabilirdin. Ama neden Gris, neden şimdi?"

Bunun cevabı bana çok açık görünüyordu ama yine de kız kardeşim düğün planlamasıyla meşgul olduğu için bana neler olduğu gerçeğinden habersizdi. Bu dikkat dağınıklığı benim lehime işliyordu ve muhtemelen benimle ve ailemizle ilgili bir şeylerin ters gittiğini fark etmesini engelleyen tek şey buydu.

"Uzun bir süre denizde ve yabancıların arasında olacağım. Sadece bunu atlatmak istedim," diye elimden geldiğince yalan söyledim ve anlatıma küçük gerçekler ekledim.

Sessiz ve dikkatli kaldı. "Gris en iyi seçenektir. Ona güvendim ve bunu bir sır olarak saklayacaktır."

Versa kollarını kavuşturdu ve bana sırtıttı. "Ne?"

Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. "Detaylar, kardeşim, detaylara ihtiyacım var!"

Sonunda Versa'nın benden hoşnut olmadığından endişelenerek nefesimi verdim. Tek yapmak istediğim, yatak odamın penceresinden içeri girdiği onca geceden sonra benimle yaptığı gibi, onunla birlikte her ayrıntıyı incelemektir.

Şimdi bir araya gelmiş, buruşuk gelinlik eskizleriyle çevrili odasında yere uzanmıştık. Tavanı süsleyen pastel çiçekli fresk tablolarına bakarken, ben de ona Gris'le geçirdiğim ilk günlerin her bir muhteşem anısını en ince ayrıntısına kadar anlattım.

Beni sorguladı ve alacakaranlık pencerelerini doldurana ve babamın yemeğe gelmesi için bağırdığını duyana kadar saatlerce kıkırdadık.

Evde olduğumu ve her şeye rağmen onlara katılacağımı fark etmemişlerdi. Versa'ya bilmiş bir bakış attım ve "Soran olursa, bütün gün ata bindim" dedim.

Bana göz kırptı ve akşam yemeği için aşağıya inmek üzere beni yerden kaldırdı.

Ailem beni yemekte görünce çok şaşırdı. Versa, yakında yapacağı meşhur gelinlik takasından bahsederek sohbeti kendi yönüne çekmekte harika bir iş çıkardı. Bu akşamki yemeğe katılmadığım için minnettardım.

Bütün gün dışarıda at sürdüğüm yalanını söyleyerek çok fazla zaman harcadım. Bir şeylere biniyordum... Kendi kendime kıs kıs güldüm. Yemek sona erdiğinde, personel tabaklarımızı toplarken annemin yemek salonunun bir köşesinde şefimizle tartıştığına tanık oldum. Özellikle aşçımıza karşı böylesine küstah bir tavır takınması onun yapacağı bir şey değildi. Her fırsatta aşçının özenle hazırladığı lezzetlerle övünürdü; aşçıyı sert bir şekilde reddettiğini görmek tuhaftı.

Akşam için odama çekilmeden önce babamı, benim ve Versa'nın odalarını evin diğer kanatlarına bağlayan geniş koridorlarda volta buldum. Kıyafetleri buruşuk ve saçları biraz dağınık görünüyordu ki bu onun normal görünümünden çok uzaktı. Bana doğru yaklaşımaya başladı ama sonra hızla geri döndü ve sanki fikrini değiştirmiş gibi benim odamın karşısındaki yöne doğru ilerledi.

Kapımı kapatmadan önce Versa kafasını koridora uzattı ve bana "*Bu akşam pencereden mi kaçacaksın?*" diyen sorgulayıcı bir bakış attı. Ona gözlerimi devirdim ve alayına cevap vermeden kapımı kapattım. Günün ağırlığından dolayı yatağıma çekilip ipek çarşafLARımın yumuşaklığında huzur aramaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum.

Bedenim ağrıyordu, yorgundu ama aynı zamanda yokluğu doldurmak için ağrıyordu. Gris'in inanılmaz yokluğu. Kendime onun bir amaç için araç olduğunu söyleyip durdum. Ona takılmayı bırak. Yan döndüm ve yatağımanın başucundaki, listemin yazılı olduğu küçük kâğıt parçasını sakladığım küçük kitaba uzandım.

En üstteki maddeyi işaretlediğimde kendimden çok memnundum. Yorgun gözlerim geriye kalanları taramaya başladı. Listede tamamen bencilce olmayan tek bir şey vardı; en azından buna öncelik vermenin mantıklı olduğunu düşündüm. O gece ay ışığı soluk mermer zemini örterken yatağıma uzandım ve sadece benim odamda bulunan tüm zenginliği düşündüm.

Ne de olsa zenginlik, ailemizi Yüksek Saray'ın üyeleri olan Onurlu Fae yapan şeydir. Tarihin belli bir noktasında, topraklarımızın kralı sadece kraliyet kanından değil, aynı zamanda kendi servetlerine sahip olan müttefiklere sahip olmanın faydalarını görmezden gelemezdi. Yine de her zaman bir ayrılık olacaktı. Biz ve onlar, Onurlu Fae'ler ve Kraliyet Fae'leri. Bu son derece politikti çünkü toprak, muamele ve saygı açısından tüm Yüksek Saray aileleri eşitti. Ancak kralın gözlerinin ötesinde, bu iki taraf her zaman bölünmüş kalacaktı.

Kraliyet ailesi, çocuklarının Kraliyet soyundan olmayan biriyle evlenmesini hoş karşılamıyordu. Büyük partilere katılma davetleriyle alay ederlerdi.

Onurlandırılmış Fae'lerin ev sahipliği yaptığı düğünler ve çoğu zaman bu davetler sadece hoş görünmek için yapılırdı.

Bu yüzden Yüksek Saray'daki Kraliyet ailelerinin çoğunu tanıımıyordum, çünkü bizim türümüzle kaynaşmıyorlardı. Ayrıca, ailemiz saraya çağrıldığında, veraset çizgilerini korumak için her seferinde yalnızca bir neslin Aeon'un kalesine veya saraylarına seyahat etmesi standart bir uygulamaydı. Annem ve babam her zaman yanlarında büyük bir güvenlik görevlisiyle seyahat ederlerdi.

Ne yazık ki, Yüksek Fae ailelerinin birçoğu savaş sırasında kasıtlı olarak öldürülmüştü, bu yüzden Kraliyet ve Onurlu aileler özellikle kalanları korumaya hevesliydi. Birçok Yüksek Fae ailesi barış zamanı yeniden başladığında daha uzaklara yayılmak ve tüm bölgelerde yönetimi sürdürmek için yer değiştirmek zorunda kaldı.

Kraliyet ailesinin Versa'nın düğününe davet edilmesine rağmen, herhangi bir katılım göstermeleri pek olası değildi. Ama dedikodu yapmayı ve birbirlerine üstünlük sağlamayı çok severlerdi. Onurlandırılmış Fae'ler uçlarda yaşar, her zaman kabul görmeye ya da kabul görmenin yolunu satın almaya çalışırlardı.

Kraliyet ailesi ketum ve işbirlikçiydi; çocuklarını aynı akademilere göndermekten kaçınmıyor, bunun yerine özel eğitim vermeyi tercih ediyorlardı. Yıllar ve yıllar boyunca derinden benimsenen inançlar bir nesilden diğerine aktarılarak sonu gelmeyen yersiz bölünme döngüleri yarattı.

Ne olursa olsun, günün sonunda hepimiz kralın piyonlarıydık. Bu benim için hiç bu kadar açık olmamıştı, şimdi Teklif'e çağrılacağımı biliyordum. Soyunuz ya da servetiniz önemli değildi, herkesin bir kurban vermesi gerekecekti.

Listemi katladım ve kitabımın içine geri koydum. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve yastığımı göğsüme çekmek için yan döndüğümde Gris'i, onun müthiş kaslı yapısını ve yumuşak çarşafların altında bana sarılmış sıcaklığını hissetmenin ne kadar güzel olacağını düşündüm. Yakışıklı yüz hatlarını zihnimde tutarsam onu rüyamda göreceğim kadar şanslı olacağımı umarak uykuya daldım.

BÖLÜM

6

Güneş ışığı penceredeki yumuşak tüllerin arasından sızmaya başladığında isteksizce kıpırdandım. Sabahlardan nefret ederdim ama yeni koşullarım her dakikayı hesaba katmamı gerektiriyordu. Normal rutinimi tamamladım, ancak etkilemek için giyinmek yerine bir kez daha kahverengi binici pantolonumu, bol kesim krem rengi bluzumu, lacivert yeleşimi ve siyah binici botlarımı giydim.

Aynanın önünden geçerken kendimi bir gün öncesine göre daha kendim gibi hissediyordum. Ama bugün bir kez daha yansımamdan bana bakan yeni bir insanın bakışıyla karşılaştım. Kendinden emin bir kadın; bir erkeğin arzusuna hükmettiği düşüncesiyle hala kızaran biri. Aynadaki kıza sırtarak baktım ve gardırobuma doğru ilerledim. Çekmeceyi geri çektiğimde, siyah kadife bir örtünün üzerinde sergilenen, değeri ölçülemeyecek mücevherler ortaya çıktı.

Sergi bir müze sergisi gibi görünüyordu, sanki hiç dokunulmamış ve bu eşyalar sadece görülmek için düzenlenmişti. Mücevher takmayı pek sevmesem de, tüccar babamız her fırsatta kızlarını dünyanın dört bir yanından gelen parlak, ışıltılı süslerle şımartmakta ısrarcıydı.

Parmaklarımı her bir parçanın üzerinde hafifçe gezdirdim, küçükten büyüğe, karmaşık ve süslüden basit ve minimaliste kadar değişen parlak taşlara dokundum; sayılamayacak kadar çok vardı.

Kolyeler, küpeler, bilezikler, broşlar, yüzükler, diademler. Kız kardeşimin çekmecesini benimkinden bile daha fazla dolup taşardı, çünkü o bu tür süs eşyalarını toplamaktan hoşlanırdı. Annemin çekmecesini ise biriktirdiği lüks aksesuarlar için yeterli değildi diyelim.

Bu parçaların değeri çok yüksekti. Ve benim için bunlar artık hayatımda yer tutmayacak anlamsız maddi şeylerdi. Gideceğim yer, her ne yapacaksam, bu tür şeyleri yanımda götürebileceğim bir yer olmayacaktı. Bunlardan sadece birkaçının ne benim ne de bir başkası tarafından özlenmeyeceğini ve aklımda bir fikir ve daha iyi bir amaç olduğunu kabullenmek çok kolay oldu.

Parçaları küçük bir büzgülü çantada topladım ve kapıdan çıkarken sorgulanmamak için onları binici pelerinin altına bağladım. Babam ya da annem niyetimi bilselerdi beni durdururlar mıydı emin değilim ama birçoğu özel günlerden kalma hediyelerdi ve gözlerinin içine bakıp incindiklerini görmeye dayanamazdım. Eğer silineceksem artık benim için bir anlam ifade etmiyorlardı.

İşte böyle hissediyordum. Duygularım dalgalar halinde üzerimden geçti. Bazıları düşük ve istikrarlıydı, kontrol etmesi ve kabul etmesi kolaydı. Bazen de beklenmedik bir şekilde öfke, hayal kırıklığı ve üzüntünün hain gelgitlerine kapılıyordum. Tüm bunları kontrol altında tutmam gerektiğini biliyordum, aksi takdirde içimden gelip gelmediğini bilmediğim incitici şeyler söyleyebilirdim. Şu anda doğru gibi gelmeleri, öyle oldukları anlamına gelmiyordu.

Yemek salonunda yemek için durmaya ya da kimseye veda etmeye zahmet etmedim. Malikâneden çıkıp yoluma devam etmek için sabırsızlanıyordum. Ahıra vardığımda saat hâlâ erkendi ama seyisi çoktan günün işleriyle meşgul bulduğum için şanslıydım. Yağmur gibi yanıma geldi ve üzerinde Blackthorn Hanesi'nin amblemi bulunan her zamanki eyerimi çekmeye hazırlandı -Ama tanınabilir bir şekilde öne çıkmak istemedim.

Onu elimle durdurdum ve yerine işaretli bir eyer istedim. Bana şaşkınlıkla baktı ama dediğimi yaptı.

Kirleri temizlerken onu aceleyle ittim ve atıma bindim. "Ne zaman döneceksin?" diye sordu ama ben çoktan dörtlüye yakındaki bir kasabaya doğru yola çıkmıştım.

Çevredeki kasabalar canlıydı ve kalabalık pazarlar, mağazalar ve benzersiz manzaralar ve seslerle dolu barlarla doluydu. Annem ve kız kardeşimle birlikte elbise provaları için ara sıra atölyeye gitmişim ama şehrin bu kısmına hiç gitmemiştim.

Personelimiz normalde bizim için alışveriş yapardı, bu yüzden çok yabancıydı. Kimsenin kim olduğumu bilmesini istemedim; çenemi aşağıda tuttum ve kendimmişim gibi davranmaya çalıştım.

nereye gittiğimi biliyormuşum gibi.

Planım basit görünüyordu ama uygulamada daha karmaşıktı. İhtiyacı olan insanları bulmak ve şu anda pelerinimin sağ tarafında duran mücevherleri dağıtmak istiyordum. Yağmur'un attığı her adımda şingirtıları duyabiliyordum.

Ama sadece mücevherleri dağıtırsam, insanların sorguya çekileceğini, hatta hırsızlıkla suçlanabileceklerini biliyordum. Açıkçası ben de suçlanmayacağıma ikna olmamıştım.

Bir at ahır buldum ve Rain'i iple bağlayabildim, bu şekilde kasabada daha özgürce dolaşabilir ve keşfedebilirdim.

Burası ayak işlerini yapan ve takas yapan her türden Fae ile dolup taşıyordu; tepedeki güneş yol boyunca gölgeler saçıyordu. Havadaki koku, esintideki her değişimle birlikte sürekli değişiyordu. Bazen çürümüş meyve ya da bayat bira gibi ekşi kokuyordu. Diğer esintilerde toprak ve çiftlik hayvanları gibi toprak kokuyordu. Bazen yakındaki bir fırından gelen tatlı şeker kokuları daha az hoş kokuları maskeliyor ve burnumda sarhoş edici bir girdap yaratıyordu.

Mücevherleri madeni paraya çevirebileceğim bir yer aramak için binadan binaya, tezgâhtan tezgâha hızla ilerledim ve sonunda aradığım şeyi uzun bir toprak yolun sonunda buldum.

Penceredeki tabelada *Wendell's Exchange* yazıyordu. Cam bölmeler kirli görünüyordu ve perdeler içeriden çekilmişti, bu yüzden ötesini göremiyordunuz. Dış cephe pek davetkâr görünmüyordu ve kapıya doğru ilerlerken ahşap basamaklar gıcırdıyordu.

Burayı biliyordum çünkü Gris bir keresinde bana babasının yaptığı bazı mücevherleri hızlı para kazanmak için rehin verdiğini itiraf etmişti ama bana ne için ihtiyacı olduğunu hiç söylememişti. Pirinç kapının tokmağını çevirdim ve sessizce içeri girdim.

İçerisi karanlıktı ve pencerelerdeki yarıklardan sızan az sayıdaki güneş ışığında uçuşan tozları görebiliyordum. Devasa bir ahşap masanın arkasında abanoz tenli ve beyaz kıvrıkcık saçlı, oldukça yaşlı ve iri yapılı bir adam oturuyordu. Masasının etrafını karıştırırken eliyle beni işaret etti, sonunda küçük bir gözlük bulup çilli burnunun köprüsüne yerleştirdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi. Sesi beklediğimden daha derin ve sıcaktı. İş yerinin oldukça sıkıcı görünümüne rağmen garip bir şekilde güvenli ve arkadaş canlısı hissettiriyordu.

Masasının diğer tarafındaki sandalyeye isteksizce oturdum ve "Burası mücevherler karşılığında uygun değerde para bulabileceğim bir yer mi?" diye sordum.

Sorduğum şeyin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne yaptığımı biliyormuş gibi görünmeye çalıştım. Mücevherlerin değerinden emin değildim ama çok olduğunu biliyordum ve kandırılmaktan korkuyordum.

İçten ve derin bir kahkaha attı. "Ha! Biri beni adil olmamakla mı suçladı?"

Parmaklarım endişeyle kalçalarımın doğru seğırdi. İfadelerimle onu kırdığımdan endişeleniyordum, ki niyetim bu değildi.

"Özür dilerim efendim, öyle demek istemedim-" Sözümlü kesti, "Ah canım, sadece zincirinizi çekiyorum -ya da mücevherlerinizi mi demeliydim," diye gülümsedi.

Sesli bir şekilde rahatladım.

"Neden bana elindekileri göstermiyorsun, oradan konuşabiliriz." Elini masanın üzerinde sallayarak, takas için eşyaları sergilememi istediğini tahmin ettiğim, mum ışığıyla aydınlatılmış yumuşak bir pedi işaret etti.

Pelerinimin altından çantayı çıkardım ve her bir parçayı neredeyse çekmecemde sergileniyormuş gibi tek tek yerleştirdim. Çantadan çıkardığım her parçayla gözleri daha da büyüdü.

"Bunlar çok güzel, çok değerli," diyerek gözlüklerinin arasından bana baktı, gözleri bir suçlamayla kısılmıştı. Sözü uzatmanın bir anlamı olmadığını düşündüm.

"Onlar benim ve artık onlara ihtiyacım yok, ama getirecekleri paraya ihtiyacım var." Toplayabildiğim tüm güvenle ona baktım.

Pelerinimin cebinden gümüş bir madalyon çıkardım. Üzerinde ailemin kabartmalı arması vardı. Bu benim Yüce Fae statümün tartışılmaz kanıtıydı ve bir hırsız değil de mücevherlerin sahibi olduğumdan emin olmak için gereken şeydi.

Genelde aile madalyonunu göstermeye gerek yoktu ama bir amaca hizmet ediyorlardı. Anlayabilecek yaşa geldiğimde, babam ve annem, kız kardeşim ve benim, refakatçilerle bile olsa, evden her ayrıldığımızda bu madalyonları yanımızda bulundurmamızın önemini vurguladılar.

Kralın demircisi tarafından yapıldı ve kaybolurlarsa yenisini alamazdınız. En son ne zaman kendiminkini birine gösterdiğimi bile hatırlamıyorum. Gereksiz görünüyordu. Ama bugün, nihayet bir amaca hizmet ediyordu.

Kayıp madalyonların çok değerli olduğunu duymuştum ama onları iade etmek yerine satmak büyük bir suçtu. Size ait olmayan bir madalyona sahip olmak, yüksek mevkide biri gibi davranabileceğiniz anlamına geliyordu.

Kan büyüsiyle aşılandıkları söylenmişti ama madalyonum için bilerek kanımı verdiğimi hiç hatırlamıyordum. Ancak kan büyüsi söylentisi insanların herhangi birini taklit etmeye çalışmaktan korkmasına neden oluyordu. Bu yüzden daha çok "kan" madalyonları olarak anılırlardı.

Masanın karşısındaki erkek neredeyse eğilmek için ayağa kalkacaktı ama onun yerine saygıyla başını eğdi. Buna asla alışamazdım. Gülünç derecede resmi görünüyordu. Sadece Kraliyet mensupları herkesin eğilmesini beklerdi.

"Sorduğum için bile özür dilerim leydim, ama emin olmam gerektiğini biliyorsunuz. Çalıntı mal ticareti yapmakla ün yapamam."

"Anlıyorum," diye cevap verdim ve madalyonumu cebime koydum.

Satıcı her bir parçayı yavaşça eline alıp mum ışığında her açıdan incelemeye başladı.

Biraz düşündükten sonra ısrarla, "Hemen satmak mı istiyorsunuz yoksa alıcı bulana kadar beklemek mi? İkincisi size daha fazla para getirecektir ama zaman alacaktır."

Rehberliğini takdir ediyordum ama zamanım yoktu. "Bugün paraya ihtiyacım var."

Yüzünde küçük bir endişe belirtisi belirdi. Ne de olsa genç bir Yüksek Fae kadını bu kadar mücevheri ne diye atıyordu ki?

"Bugün hepsi için size beş yüz Lorc verebilirim, ama satarsanız iki katı ya da daha fazla eder."

Karşılığında ne kadar teklif ettiğine şaşırmıştım ve eğer elden çıkarmayı seçersem değeri beni daha da şaşırtacaktı. Tanrım, ne kadar şımarıkmışız, diye düşündüm kendi kendime. Beş yüz Lorc, kasabada buna en çok ihtiyacı olan insanlar üzerinde büyük bir etki yaratmak için fazlasıyla yeterli olurdu.

Onu değerinin yarısından daha azına elden çıkardığımı bilmek bana acı veriyordu, ama dilediğim gibi kullanmak üzere bana ait olduğunu düşündüm ve yokluğumda ya da Blackthorn evindeki mücevher yığınının eklenmesine izin vermeyi reddettim.

Elimi masanın üzerinden uzattım, "Anlaştık!"

Yumuşak buruşuk elini benimkinin üzerine koyarak anlaşmayı mühürledi. Cildinde herhangi bir kırışıklık izi olduğuna göre çok yaşlı olmalıydı; yüzlerce yıl. Fae'ler çok yavaş yaşlanırdı ve bu da o yıllar boyunca masasından kaç tane mücevher, biblo ve hazine geçtiğini merak etmeme neden oldu.

Ellerimiz ayrılırken kendini tanıttı, "Adım Wendell. Sizinle değiş tokuş yapmak bir zevk."

İsmimi söylememi beklediğini biliyordum ama uzun sessizlik devam edip ben başımı çevirdiğimde, sanırım paylaşmayacağımı anlamıştı. Madalyonun üzerindeki evimin amblemini zaten görmüştü ve bu yeterince riskliydi. Tüm bu çabanın bir sır olarak kalması gerekiyordu.

Wendell kasasından ödememi almak için tezgâhın arkasında kayboldu. Aldatılmadığımı göstermek için her bir Lorc'u önümde küçük yığınlar halinde nezaketle saydı. Profesyonelliğini takdir ettim ve tüm paraları mücevherleri taşıdığım çantaya doldurdum.

"Lütfen o paraya dikkat edin leydim, birisi onu almak için çok kötü şeyler yapabilir."

Bana bir baba sıcaklığıyla baktı ve çocukları ya da belki de torunları olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Duyarlılığını takdir etsem de, günün sonunda çalacak Lorc kalmayacağını biliyordum ve bir sonraki adımın ne olacağı düşünceşi, işletmesinden hızla çıkarken yüzüme bir gülümseme getirdi.

Kapıyı kapatmadan önce ona küçük bir gülümseme verdim ve "Teşekkürler Wendell, seni tanımak güzeldi" dedim.

Kasabanın kalabalık sokaklarına yeniden girdiğimde, dükkanlar ve yiyecek arabaları öğle yemeği için hazırlanmaya başladığından manzara değişmişti. Bacalardan çıkan dumanlar gökyüzüne yayılıyordu ve kısa bir süreliğine sokakların pis kokusunu görmezden gelip açık ateşte taze pişmiş etlerin ve lezzetli yahnilerin kokusuyla sarmalanabiliyordunuz. Yanan bir kamp ateşi her zaman beni nostaljiye sürükleyen rahatlatıcı bir koku olmuştur.

Yol boyunca yavaşça ilerlerken, kız kardeşimle bahçede ateş yaktığımız ve güneşin batmasını beklerken bir kitapla kıvrıldığımız zamanları düşündüm. Annem, gül bahçesini kazara yakıp kül edeceğimizi söyleyip dururdu. Babam onun bu abartmalarına hiç aldırmaz, bu küçük anları yaşamamıza izin verirdi. Yüksek bir ailenin kızlarıydık, vahşi bir avcının hayatını yaşıyor değildik.

Babam bizi kendi odunumuzu toplamaya teşvik etti ve büyü olmadan nasıl çıra yapılacağını öğretti. Tıpkı akademideki hocalarımız gibi, bize düzenli olarak kendi beceri setlerimizin büyüye değil, bilgi ve uygulamaya dayalı olması gerektiği konusunda dersler verdi.

Şimdi bu kadar çok Lorc'un ağırlığı pelerinimi ağırlaştırırken, kendime odaklanmam ve şehir merkezini çevreleyen arka evlere ve konutlara giden çeşitli ara sokakları aramam gerektiğini hatırlattım.

Böyle bir ara sokaktan geçerken genç bir kadınla karşılaştım. Kıyafetleri yırtık pırtıktı ve saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmıştı. Islak giysilerini sıkıyor ve onları çamaşır ipine götürmeye hazırlanıyordu. Personel tutmaya gücü yeten yakınlardaki sakinlerden birinin hizmetçisi olduğu oldukça açıktı.

Birini telaşlandırmadan ona nasıl yaklaşacağımı tam olarak bilmiyordum. Özellikle de uyum sağlama çabalarım rağmen çok temiz ve düzgün giyindiğim için. Cildim kirden ve isden arınmıştı, giysilerim tertemizdi, ütülüydü ve yeni boyanmış gibi görünüyordu.

Onu sessizce "Merhaba" diyerek selamladım ve bana kısa bir süre baktı. Sonra başka birine değil de gerçekten ona hitap ettiğimden emin olmak için sokağın her iki yönüne de baktı.

Önünde durduğumda ayakkabılarının ne kadar kötü durumda fark ettim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve evimden sadece birkaç mil ötedeki bu adaletsizliği gördüğüm için içimde oluşan hüzne ya da boğazımdaki yumruya engel olamadım.

Evim, yemyeşil bir ormanın yalnızlığında el değmemiş bir kale gibi duruyordu. Yıllar süren savaşın ardından kendini toparlamaya çalışan toprakların zorluklarından ve çürümüşlüğünden korunmuş bu yerle tam bir tezat oluşturuyordu. Sadece bir şans meselesiydi. Benimle onun arasındaki fark. O bu hayatın içine doğmuştu, ben ise kendi hayatımın içine doğmuştum.

Aşırı müdahaleci olmamaya çalışarak onu daha fazla soruyla dürttüm. "Yakınlarda mı çalışıyorsun?"

"Evet, çalışıyorum, yani biz, ailem ve ben, yakındaki bir ev için çalışıyoruz..." diye cevap verdi.

Bir tehdit olmadığımı anlaması için cesaretle başımı salladım. "Anlıyorum, peki hiç kardeşin var mı?"

Versa'nın düşünceleri aklımın bir köşesinde dolanırken bu soru üzerimde ağır bir yük oluşturdu.

"Benim var. Çok küçük iki kardeşim var... ve bir ağabeyim." Karşılaşmamızdan hoşnut olmayan birileri olabilir mi diye etrafına bakınmaya başladı.

"Size bir şey vermek istiyorum ama bir şartım var." O bu koşulun ne olduğunu sormadan önce, "Tamamen anonimlik. Bunu sana verirsem, nereden ya da kimden geldiğini ya da neye benzediğimi asla kimseye söyleyemezsin. Hiçbir şey söylemeyeceksin. Anladın mı?"

Ses tonum ciddiydi ama beni kimseye anlatmasına izin veremezdim.

Biraz endişeli görünüyordu ama başını salladı ve "Söz veriyorum" dedi.

Cebimden bir avuç dolusu parlak Lorc çıkardım. Onlara ilk bakışında gözleri dramatik bir şekilde büyüdü. Başını sallamaya başladı, geri adım attı, neredeyse arkasındaki taş duvara çarpıyordu, çünkü kesinlikle bir yabancı ona bunu bir tür yakalama olmadan teklif etmiyordu. Ödeyemeyeceği bir borç, yerine getiremeyeceği bir anlaşma ya da pazarlık.

"Yapamam, üzgünüm," diye fısıldadı, tüm o Lorc'lardan çekinerek. "Bunu ailene götür. Ailen bununla ne yapacağını bilir.

Bir şey yakalamak yok. Sana zarar vermeyeceğim ya da seni takip etmeyeceğim; sadece onları al." Uzun, sessiz bir duraklama yaptı, beni ve paraları tekrar inceledi.

"Onlara ne söylemem gerekiyor? Onları elde etmek için korkunç bir şey yaptığımı düşünecekler. Bir sezonda bile o kadar para kazanamıyoruz."

"Onlara, saygın bir kişinin onları hiçbir karşılık beklemeden size hediye ettiğini söyleyin. Size bana hizmet edebileceklerinden daha iyi hizmet edecekler. Benim gittiğim yerde buna gerek yok. Onlara bu kişinin kadın mı erkek mi olduğunu söylemeyin, hiçbir tanımlayıcı özellikten bahsetmeyin. Onları kabul etme şartlarının bunlar olduğunu söyle."

Sersemlemişti ama ellerini arkasından çıkarmaya başladı ve paraları almak için yavaşça birleştirdi.

Elimdekileri hızla onunkilere dökerken bana baktı. "Kimliğimi gizli tutacağıma dair verdiğim sözü tutacağımı nereden bileceksin?"

Haklıydı, ona güvenmediğimden değil ve biri aramaya ya da sorgulamaya gelirse etrafta olmayacağımı bilmesine rağmen, yaptığım şeyin ailemin kulağına gitmesini istemiyordum.

"Peki, pazarlık yapalım." O Lorc'ları aramızda tutmaya devam ederken ellerimi onunkilerin etrafında kenetledim ve bağlayıcı sözleri söyledim: "Bu paralar karşılığında anonimlik şartlarımı kabul ediyor musun ve bu şartları bozarsan onlardan geriye kalan her şeyin ve onlarla satın alınan her şeyin yok olacağını biliyor musun?"

Yağlı turuncu perçemlerinin arasından bana baktı ve başını salladı, "Evet, söz veriyorum."

Onun kabul etmesiyle gözlerimi kapattım, bağlayıcı büyüü ortaya çıkarmak ve aramızdaki anlaşmayı mühürlemek için enerji topladım.

Her hayırseverlik eyleminde bunun gerekli olmayacağını umuyordum. Bırakın yabancıları, pazarlık yapmayı bile sevmezdim ve nadiren gerçek sihirle mühürlemeye çalışırdım.

Ellerimi çektiğimde ve Lorc'ların ağırlığı onun ellerinde kaldığında, ilk kez kanın yanaklarına hücum ettiğini ve çillerinin ve is sıçramış yüzünün yüzeyinin hemen altında oturan pembe bir pembeyle onları ısıttığını görebiliyordum. Sonunda bana bu karşılaşmanın gerçek olduğuna dair rahatlamış bir gülümseme sundu. Bir numara ya da rüya değildi.

Onları çabucak cebine koydu ve yıkanmış eşyalarını ve sepetini toplamaya başladı. "Teşekkür ederim! Tanrı sizi korusun," diye neredeyse ciyak ciyak bağırdı ve dikkatleri üzerimize çekmemek için onu susturdum.

Tanrıların bununla hiçbir ilgisi yoktu, sadece ailemin aşırı lüks alışkanlığı ve benim lanetli kaderim vardı.

Günün geri kalanını kasabanın kuytu köşelerinde dolaşarak, çoğunlukla ihtiyacı olan genç Fae'leri arayarak geçirdim. Karşılaşmalarımı yalnız bireylerle yapmayı tercih ettim, bu şekilde insanlar hikayeyi doğrulayamaz ya da neye benzediğime veya nereye gittiğime dair ayrıntıları karşılaştıramazdı.

Küçük servetimi dağıtırken mesafeli durmak istedim. Kasaba halkı arasında olabildiğince fazla yer kaplamaya çalışmak için her dağıtım arasında makul bir mesafe yürüyordum. İlerleyen günlerde yoksullar arasında ani bir servet akışı olduğunu fark eden olursa diye telaşa neden olmak istemedim.

Şartları sorgusuz sualsiz kabul etmeye daha hevesli hale geldiklerinden, başkalarıyla pazarlık yapmaktan kaçındım. Büyünün izinin bana kadar sürülmesini de istemiyordum. Mümkün olduğunca az iz bırakmak istedim.

Lorc'larla birlikte uzaklaşan her insan yüzüme yadsınamaz bir gülümseme getirdi ve bunu daha önce yapmadığım ya da genel olarak çevremizdeki kasaba için daha fazlasını yapmadığım için kendimi suçlu hissettim.

Yüksek Fae olmak çok izole edici olabilirdi. Prestijli akademilerden rafine sosyal çevrelere ve mümkün olduğunca topraklarda kalma beklentileri ile son derece dar bir dünya görüşü yarattı. Mükemmel bakımlı küçük baloncuğumun dışındaki gerçekler konusunda kendimi saf ve cahil hissediyordum.

Otuz gün içinde nereye gideceğimi bilmemenin verdiği bir huzur vardı ama madalyonun diğer yüzü de bilinmeyenden duyulan korkuydu.

Bütün gün, her bir Lorc'u dağıtmanın bana verdiği küçük mutluluk parçalarının arasında bu suçluluk duygusuyla boğuştum. Öğleden sonra geç saatlerde kesem boşalmıştı, pelerinin artık sikkelerin ağırlığından sürüklenmiyordu.

Yağmur'u bıraktığım ahıra geri döndüm ve yeni edindiğim arkadaşlarımdan herhangi birinin beni kasabadan çıkarken görme ihtimaline karşı pelerininin kapüşonunu yukarıda tutmaya ve başımı aşağı eğmeye dikkat ettim.

Emin olmak için ana girişten çıkarken sağa gitmek yerine sinsice sola döndüm, böylece dikkatini çekebilecek kişileri uzaklaştırmış oldum. Ormanda geniş bir döngü çizdim ve meraklı gözleri izimden uzak tutmak için eve uzun yoldan döndüm.

Sıradan bir günde sıradan işlerle bu insanlardan herhangi birinin beni fark edeceğini düşünmek komikti. Fark edilmemek için bir görevdeymişim gibi davranmak, neredeyse bir casus gibi davranmak bana hafif bir heyecan verdi.

Akşam yemeğinde, bir yıl Kış Gündönümü'nde hediye olarak aldığım kanarya sarısı elmas kolyeyi bilerek taktım. Taktım çünkü elmaslar her ne kadar çarpıcı olsa da küçük ve abartısızdı. Belki de günü küçük bir servet satarak geçirdikten sonra aile mücevherlerine dikkat çekmek için ateşle oynuyordum ama arka cebimde bir bahanem olduğunu da biliyordum.

Yemekte her zamanki gibi havadan sudan konuşuldu. Annem ve babam elbise takası fikrini kabul etmişlerdi ve şimdi Versa'yla çiçek seçimleri konusunda tartışmaya başlamışlardı. Tanrım, kendim için bir düğün planlamadığım için çok mutluydum. Krala gönderilmek kulağa daha cazip gelmiyordu ama kendime, günümü bir akşam içinde solup ölecek çiçekleri tartışarak geçirmektense bu kadarı kabullenmeyi tercih edeceğimi söylemek zorundaydım. Ayrılacağıma dair gizli haberden bu yana annemle çok az konuşmuş olmamızı kişisel algılamamaya çalıştım. Bu durum, düğünle birlikte aramızda bir mesafe yarattı -ve bu konuda diğer herkesle. Genelde onun gözüne girmiş olan personel bile son zamanlarda en ufak bir kural ihlali yüzünden azarlanmıştı.

Bütün günümü bu acımasız dünyanın adaletsizlikleriyle yakından ve kişisel olarak geçirmiştım ve şimdi yaptığım şeyin, insanlarımıza başından beri nasıl yardım etmemiz gerektiği konusunda bir çentik bile atmadığı gerçeğiyle boğuşuyordum.

Ağzımı ballı rostoyla doldurdum ve pantolonumun dikişleri neredeyse patlayacaktı. Versa hevesle beni kenara çekti ve Gris'i tekrar ziyaret edip etmediğime dair ayrıntılar için yalvardı. Onun adını duymaktan ve umutsuzca görmezden gelmeye çalıştığım her şeyin bana hatırlatılmasından nefret ediyordum. Onun sadece bir amaç için araç olduğunu kendime tekrar tekrar söylüyordum. Onu hayal kırıklığına uğratacak şekilde Gris'i bir daha görmediğimi ve görmeye de niyetim olmadığını teyit ettim.

Şişmiş karnımın etrafında kavuşturdum ve nasıl tıka basa yediğime pişman oldum. Çok önemli görevim sırasında bütün gün bir şey yememiştım ve şimdi aşırı yemenin bedelini ödüyordum. Versa'ya bir bakış attım ve sonra karnıma baktım. Eğer bilmeseydiniz, yaklaşık beş aydır çocuk sahibi olduğumu tahmin edebilirdiniz.

Uzanmak istedim. Bütün gün yürümekten ve dayanılmaz sıcaklığın altında kalmaktan bitkin düşmüştüm. Sonbaharı nasıl da özlemiştim.

Odama çekildim, giyinik halde yatağa zarafetten uzak bir şekilde uzandım ve soyunmak için enerji aradım. Yan döndüm ve bir kez daha küçük listemin saklı olduğu kitaba uzandım. Bugünün aktivitesini işaretledikten sonra kalan maddeleri gözden geçirdim. İhtiyacı olan birden fazla kişiye yardım etmiştim. Dürüst olmak gerekirse, kalan zamanımı erişebildiğim tüm serveti dağıtarak geçirebilirdim ve yine de yeterince şey yapmamış gibi hissederdim.

Bu boşluk hissi yeni bir duyguydu ve günün ve tanık tüm haksız zorlukların kasvetli anısıyla yavaşça uykuya daldım.

*Kızlığımı kaybetmek
Bir yabancıyı baştan
çıkarmak Kazanana
kadar kumar
 oynamak Sarhoş
 olmak
 Görünüşümü değiştirmek
 İhtiyacı olan birine
 yardım etmek Dövme
 yaptırmak
 Beni korkutan bir şey yapmak
 Ay ışığında çıplak yüzmek
 Vedalaşmak*

BÖLÜM 7

Ertesi sabah hava serinlemiş, orman yoğun bir sisle kaplanmış ve çimler kayganlaşmıştı. Pencereden dışarı bakarak arazilerimizin ötesini görmeye çalıştım ama pek bir şey seçemedim. Bu tür havaları memnuniyetle karşılıyordum. Uyandığımda, önceki günden kalma bir melankoli hissediyordum. Bu utancı bir kenara bırakıp yerine uyuşukluğu koymak, ailemin ve benim köy hayatının sert gerçeklerinden etkilenmemiş olduğumuz gerçeğini görmezden gelmenin bir yolunu bulmak istedim.

Kral adına bölgeyi denetliyorduk. Bu onurlu görevin altında yatan ikiyüzlülük ve ilgisizlik katmanlarını yeni yeni görüyordum. Ne kadar şımarık olduğumuz düşüncesiyle yüzleşmek istemiyordum. Neden birileri aç kalsın ki? Neden küçük Fae çocuklarının karınları açken bir çekmece dolusu mücevher tozlansın?

Eğitimim ve evdeki izolasyonum arasında, bizden iyi olmamızı istedikleri tek şey sorunları çözmek uzaklara bakmak ve görmezden gelmek gibi görünüyordu. Babam seyahatlerinden bahsederken acı çeken insanlardan ya da harap olmuş topraklardan nadiren bahsederdi. Zenginlikler ve güzel manzaralar gibi heyecan verici şeylere odaklanırdı. Anladığım kadarıyla bizden önceki nesiller yüzlerce yıl istikrarsızlık çekmiş ve savaşlar sırasında kan dökmüştü ve şimdi bu sıkıntıları geçmişte bırakmak istiyorlardı. Profesörler bu toprakların ve insanların iyileştiğini söylemekten hoşlanırdı ama bu tam olarak doğru değil. İnsanlar hala iyileşiyor; pek çoğu hala acı çekiyor.

Hızlı ve kayıtsızca giyindim. Gelişigüzel birkaç kat giyindim, sadece ata binmek için rahat kıyafetler. Saçlarımı yüzümden uzak tutmak için gevşek bir örgüyle arkadan bağladım. İçi bol miktarda Lorc ile dolu bozuk para çantasını aldım ve hafif pelerininimin iç kısmına bağladım.

Bugün aklımda tam olarak bir varış noktası yoktu, ancak listeden bir şeyi kontrol etmenin ve moralimi yükseltmenin bir yolunu bulacağımı biliyordum.

Koridorda babamla karşılaştığımda beni onaylarcasına başını salladı ve Versa ile annemin vagonla çoktan yola çıktıklarını söyledi. İkisi de bir elbise provasına katılıyorlardı ve ben de elbiseye ihtiyacım olmadığını hatırlatan o acı hatırlatmayı görmezden gelmeye çalıştım. Sessiz bir hüznle gözlerimi indirdiğimde bana bilerek baktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye merakla sordu ve konuyu hızla değiştirdi. Ben cevap veremeden devam etti: "Her zaman birlikte yapacak bir şeyler bulabiliriz..." Sanki benimle daha fazla zaman geçirmek için yalvarıyormuş gibi sözünü kesti.

Babama karşı küçümseyici bir tavır takınmak istememiştim, sadece yalnız kalmak istiyordum. "Ben ata binmeye gidiyorum."

O katılmayı teklif edemedi ben ekledim, "Yalnız. Özür dilerim. Yalnız olmak istiyorum."

Elini omzuma koydu, beni biraz kendine çekti ve başımın tepesine nazikçe bir öpücük kondurdu. "Anlıyorum. Lütfen güvende ol."

Babamın, ben hâlâ onun koruması altında olduğum sürece koruyucu olmak istemesine hayranlık duyuyordum. Burada geçirdiğim zaman azaldıkça, bunun onu yiyip bitirdiğini biliyordum. Bunu söyleyebilirdim çünkü çelik gibi yeşil gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmaya başlamıştı.

Belki de uyumuyordu ya da belki de beni yükümlülüğümden kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu ama bunun sonuçsuz olduğunu zaten biliyordum. Umutlanmaya niyetim yoktu.

Mutfağa ve yol boyunca atıştırmak için birkaç küçük şey ve dev bir matara su aldım. Kendime yardım ettiğim için son derece sinirlenmiş olan mutfak personeline baktım. Özellikle dünden sonra, bu basit şeyleri bizim için yapmak üzere personelin hazır bulunmasının ne kadar saçma olduğu her zamankinden daha açıktı. Kendime bir öğle yemeği hazırlayabilecek durumdayım.

Ahıra vardığımda beni hevesli bir el karşıladı. Tahmin ettiğimden daha zekiydi, çünkü bugün bana hangi eyeri tercih ettiğimi sordu. Bir kez daha işaretlenmemiş eyeri gösterdim ve Rain'in etrafındaki tüm kayışları hızla sıkmaya başladı. Ona teşekkür ettiğimde yüzü kızardı ve ben de oradan ayrıлып aramızın ötesine, hâlâ sisle kaplı ormana doğru yol aldım.

Yağmur, gölgesiz ormanın içinden geçerek asırlar gibi gelen bir süre boyunca koştu. Uzakta küçük, harap bir kulübe gördüm ve dizginleri çekerek onu yavaşlatıp tırısı kaldırdım. Yaklaştıkça, üzerinde *Fortunes, Favors, & Fates* yazan ve Demir'in üç hilal ayının sembolü olan eski el boyaması ahşap tabelayı seçebiliyordum.

Bir Kahin'in müessesesi olmalıydı. Böyle bir yerle daha önce hiç karşılaşmamıştım ama küçükken bir iki tuhaf masalda duymuştum. İnsanlar bazı Kahinlerin sadece olması gerektiği zaman bulunabileceğini söylüyordu, sanki istedikleri zaman ortadan kaybolup yeniden ortaya çıkma yetenekleri varmış gibi.

Deri dizginleri rahatsız edici bir şekilde tutarak endişeyle yaklaştım. Her yöne endişeyle baktım. Yoluma devam edip burayı görmezden gelmem için pek çok neden vardı ama içimi acıtan bir merak beni ilerlemeye itiyordu. Fırsatçılık mı yapıyordum yoksa aptallık mı? Sessizce attan indim ve Rain'i evi çevreleyen kısa, cılız çite bağladım.

Bölge bitki örtüsüyle doluydu ama bu özel bahçedeki aşırı büyüme evin dış cephesinin her santimini kaplamıştı. Kömürleşmiş gibi görünen dev bir ölü ağaç kulübenin üzerinde yükseliyordu ve hiç de hoş değildi. yeşilliklerle çevrili devasa bir ölü ağaç alışılmışın dışındaydı. Evde kimsenin olup olmadığından bile emin değildim. Bacadan çıkan duman ya da cam pencereleri aydınlatan mum ışığı gibi belirgin işaretler yoktu.

Kapıyı çalmakta tereddüt ediyordum ama yine de bu sözde Kahin'in herhangi bir meşruiyeti olup olmadığını görmek için yeterince meraklıydım. Belki de şans eseri, karanlık ve bilinmeyen geleceğim hakkında biraz fikir sahibi olacaktım.

Daha kapıyı çalmak için elimi kaldırmadan kapı açıldı ve karşımda
-Daha doğrusu benim altımda, çok uzun zamandır gün ışığı görmemiş gibi görünen yaşlı, ufak tefek bir kadın duruyordu. Boyu bir metreyi geçmiyordu ve karmakarışık saçları dağınıktı; teni soluk, neredeyse gri ve hastalıklıydı. Parmakları kemikliydı, ama bunların hiçbiri en şok edici kısmı değildi
-Kanatlarıydı.

Kanatları sergileniyordu. Hem de öyle gösterişli bir şekilde değil, omuzlarının arkasında sakince katlanmış bir şekilde duruyorlardı. Neredeyse ondan daha büyüklerdi. Her bir kanat, genellikle bir güve üzerinde görebileceğiniz büyüleyici deseni içeriyordu. Kahverengiler, siyahlar ve bejlerden oluşan bir gradyan, beni değerlendiren bir göze benzeyen bir daire ile sonuçlanıyordu. Her kanatta bir tane.

Ağzım bir karış açık, afallamış olmalıyım ki, hoşnutsuz bir ses tonuyla, "Orada durup bakacak mısın yoksa içeri mi gireceksin?" diye sordu.

Kesinlikle bakıyordum. Fae'lerin kanatlarını açması son derece nadir bir durumdu, özellikle de sıradan bir şekilde. Ama işte buradaydı, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi kanatlarını açmış bir yabancının kapısını açıyordu.

Kanat gösterisi genellikle sadece savunma zamanlarında, kalkan ya da uçmak için kullanılırdı. Hatta bazı Fae'ler, eşlerinin yanında olmadıkları sürece kanatlarını hiç göstermezlerdi. Binlerce yıl önce, kanat tipi, kişinin yerleştiği bölgeye ve iklime uyum sağlamak için evrimsel avantajlar sağlamıştır. Zaman geçtikçe, Fae klanları sınırlarını topraklar boyunca genişletti ve kültürler birbirine karıştı, bu da kanatları soylarının daha fazla göstergesi haline getirdi.

Bana sırtını döndü ve uzun, cılız bir parmağıyla onu eve kadar takip etmemi işaret etti. Sırtını bana döndüğünde, görkemli güve benzeri desenleri daha da iyi görebildim.

"Kızım, hep aval aval bakar mısın? Bu çok kaba."

"Özür dilerim, yapmadım... Yani benim geldiğim yerde kimse kanatlarını göstermez." diye bir bahane uydurmaya çalıştım.

Sözünü kesti, "Evet, evet siz özellikle Fae'ler ve sizin saçma sapan adetleriniz, görgü kurallarınız ve saçmalıklarınız. Ben bunlara katılmıyorum."

Elini her yöne doğru salladı ve her hareketiyle birlikte evin her yerinde küçük mumlar titreşerek canlanmaya başladı ve ancak bir istifçinin hazinesi olarak tanımlanabilecek şeyi ortaya çıkardı.

Duvarların ve zeminin her santimi eşyalarla kaplıydı. Tozlu kitaplar, biblolar, tablolar, heykeller. Hiçbir şey yeterince sergilenmemiş, hatta önemsenmemişti, sadece her tarafa yığılmıştı. Muhtemelen onu bir kez gücendirmiştim, bu yüzden tepkimi gizlemek için elimden geleni yaptım ve kumaş kaplı küçük bir masada karşısındaki sandalyeye oturdum.

Sandalyesinde öne doğru eğildi ve beni selamlamak için elini uzattı. "Ben Asterius, ama isterseniz bana Aster diyebilirsiniz."

Kibar olmamasına rağmen, uygun görgü kurallarını biliyordu, Fae geleneklerine uygun olarak elini bana düz ve avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Bileğinin etrafında garip bir siyah iz fark ettim, neredeyse bir el izi gibi. Bakışlarımı yakaladı ve elbisesinin kolunu hızla aşağı çekti. Elimi nazikçe onunkinin üzerine koydum ve bir süre orada tuttum.

O an. Teninin buz gibi dokunuşu omurgamda bir ürperti yarattı ve karşılığında telaşlı bir giriş yapmak için elimden geleni yaptım.

"Ben Cress. Adını sevdim, çok güzel."

Yanaklarında iltifat edildiğinde verilen normal bir tepki gibi bir sıcaklık belirtisi yoktu. Başını salladı ve elini benimkinden çekti.

Masada aramızda, neredeyse ağzına kadar suyla dolu, en az bir ayak genişliğinde, büyük, yuvarlak, altın bir kâse vardı. Daha önce hiç Kahin'e gitmemiştim ama yeteneklerini kullanma şekillerinin farklı olabileceğini duymuştum. Bazılarının size dokunması gerekirken, diğerleri kartlar, taşlar veya diğer doğal malzemeleri kullanıyordu. Bazılarının rüyalarında vizyon gördüklerine inanılırdı. Hatta bazıları ölümlerle görüşebildiklerini iddia ediyordu.

Söylentilerin çokluğu nedeniyle çoğu insan Kahinlerden uzak duruyordu. Bazıları ödemenin yüksek olduğunu ya da yerine getirilmesi için karanlık pazarlıklar gerektirdiğini söylüyordu. Çok tuhaf biriydi ama beni korkutmuyordu. En azından şimdilik.

"Bu kadar güzel bir genç kızı kapıma getiren nedir? Cevap arıyoruz, öyle mi?" Ellerini birbirine kenetledi, parmak uçlarını birbirine dayadı.

"Geleceğimin ne bilmek istiyorum," diye yumuşak bir şekilde cevap verdim.

Bir homurtu çıkardı ve gözlerini devirdi. "Geçmişini bilmek isteseydin şu anda burada olmazdın, değil mi evladım?"

Her geçen dakika kendimi daha da aptal ve huzursuz hissediyordum. Bir an düşündüm ve sonra soruyu yeniden ifade ettim. "Bir geleceğim olup olmadığını bilmek istiyorum."

Aster bana tuhaf bir memnuniyetle gülümsedi. "böyle."

Doğruca ölümün kapısına mı gittiğimi soramayacak kadar korkmuştum. Kendimi zorlamamak için bilerek öyle ifade etmişim ama Aster'in kimseyi zorlamak istemediğini hissediyordum.

"Lütfen kâsenin kenarını iki elinizle kavrayın ve suya sadece parmak uçlarınızı daldırın." Cesaret verici bir şekilde aramızdaki nesneyi işaret etti. "Ben söyleyene kadar onları çıkarmayın. Suya bakabilirsiniz ama gördüklerinizi yorumlamaya çalışmayın, bu benim işim."

Tam olarak istediği gibi yaptım ve parmak uçlarımı yavaşça ılık suya daldırdım. Aster yırtık pırtık önlüğünün cebine uzandı ve siyah bir sıvı şişesi çıkardı. Kapağı açtıktan sonra hepsini kâseye boşalttı. Sıvının yağ gibi dönerek ayrı kalmasını izledim.

ama yine de suyun . Sonra parmak uçlarını benimkinin karşısındaki kâseye aynı yerleştirdi ve bekledi.

Sonunda parmaklarımızın etrafında dans eden siyah sıvıya bakmayı bıraktığımda, gözlerinin süt beyazı olduğunu ve artık göz bebeklerini göremediğimi görmek için başımı kaldırdım. Sesli bir şekilde nefesim kesildi ama görünüşü korkutucu olsa da ellerimi sudan çekmemem gerektiğini hemen hatırladım.

Çok küçük, çelimsiz bir şeydi ama güçlü bir büyüye sahip olduğu açıktı ve onu hafife almayacaktım. Parmak uçlarımı kasenin kenarına sıkıca yerleştirdim ve dikkatimi tekrar suya vererek bana gösterebileceği herhangi bir görüntü veya mesajı anlamaya çalıştım.

Gözlerimi kısıtım ve ne gördüğümü anlamak için kendimi zorladım. Bazı açılardan, siyah sıvı hem sakin gelgitleri hem de dalgalı denizleri gösteriyor gibiydi.

Bulanık görüntüler sürekli değişiyor ve kayıyordu. Bana onları yorumlamaya çalışmamamı söyledi ama çok güzeldi ve ben de büyülenmişim.

Sonra Aster konuştu, sesi artık derin ve hırıltılı değildi ama bu sefer melodikti, sanki onun aracılığıyla başka biri konuşuyormuş gibiydi. Nefesim onun buruşuk dudaklarından çıkan her şiirsel kelimedede asılı kaldı.

*Mürekkep geçmiş sayfalarda
kurudu ama tende yeniden
parlıyor.
Bakın! Lanetli kalıplar İçinizde bir
çatışma oluşur.*

*Hangi yol güvenli?
Hangi kapı kilitli?
Oklar inanç ne kadar
güçlüdür?*

*Serbest , yüzeyin altında saklanan altın
maskeyi delip geçeceklerdir.
altındaki kader kumları daha karanlık bir
amacı ortaya çıkarıyor.*

Aster'in sesi kesildiğinde, gözlerinin normale dönmesini izledim. Yüzüne yayılan sinsi bir gülümsemeyle başını eğerek bana bir av gibi baktı.

"Parmaklarınızı sudan çıkarabilirsiniz."

Kendimi trans halinden çıkardım ve aşağı baktığımda siyah sıvı artık yoktu, su yine kristal berraklığındaydı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama sanki sonsuza kadar o kaseye bakmışım gibi hissediyordum.

Şaşırtıcı sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılandı. Devasa bir bilmeceydi. Göğsümde öfke kabardı. Bunun için mi para ödüyordum, saçma sapan tekerlemeler için mi? Cevap istiyordum!

Hoşnutsuzluğumu açığa vurmanın eşiğinde olduğumu anlayabiliyordu. "Kaderin Gaia Wood büyülerine karışmış."

Gözlerim kızgınlıkla kısıldı.

Sözlerine şöyle devam etti: "Bu vizyon belirsiz. Seninle bilmeceler ve tekerlemelerle konuşmak dilimi esir alıyor çünkü açığa çıkmak istemiyor ve ancak gerçekleştiğinde anlaşılabilir. Kaderiniz bilinmek istemiyor."

Ellerim sıkı yumruklar halinde kenetlendi. "Ama ben bilmek istiyorum! Bilmek istiyorum." Bu öfke patlaması günlerdir içimde birikiyordu. Ailemi yatıştırmak ve iyiymişim gibi davranmakla geçen onca saatten sonra, geleceğimin ne getireceğini bilmek istiyordum.

"Bu aptalca öfkeniz hiçbir şeyi değiştirmez," diye azarladı. "Gaia Ağacı büyülerini son derece nadir ve güçlüdür. Onu her kim bağladıysa bunu gizliliğini sağlamak için bilerek yaptı. Bu işe karışacak değilim, sen de karışmamalısın. Her neyle savaşıyorsanız, kabul edin."

Masadan kalktım ve meydan okurcasına ayağa kalktım. "Umarım bu gevezeliğin bedeli saçma değildir."

Aster dişlerini sıktı ve sinirli görünmeye başladı - çok, çok sinirli ve bir şekilde küçük boyutu, korku içimde nabız gibi atmaya başladığında hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Seni küstah velet. Bir geleceğin olup olmadığını öğrenmek istedim ve ben sana olduğunu göstermekle kalmadım, aynı zamanda bunun önemli ve gizli bir gelecek olduğunu da söyledim, ama yine de bu nankör öfke nöbetine devam ediyorsun."

Acı gerçeği görmezden gelmeye çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Tüm bu gizlilik ve önemin, zaten bildiğim Kral'ın Teklifi'yle ilgili olduğundan ve beni ihtiyacım olan ayrıntılara yaklaştırmadığından neredeyse emindim.

Söylediği sözleri kafamda tekrarlamak için elimden geleni yaptım, onları daha sonra huzur ve sessizlik içinde düşünebilmek için ezberledim.

"Özür dilerim Asterius. Haklısınız," diye cevap verdim sertçe. "Sana ne kadar borcum var?"

Beni kapıya doğru götürmeye başladı ve kulübenin eşiğinden dışarı adımımı attığım anda orada durup bana sinsice gülümsedi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Zaten her şeyini kaybetmek üzeresin."

Ben daha cevap veremediğim kapıyı yüzüme kapattı. Neredeyse tepinerek çitin dibinde yonca kemirerek bekleyen Rain'in yanına döndüm. Atıma bindim ve harap kulübeye son bir kez baktım. Asterius'un pencereden bana uğursuz bir sırıtışla baktığını görebiliyordum ve midem bulandı.

Bütün sabah tamamen boşa geçmişti. Cevaplara hiç yaklaşmamıştım ve aslında şimdi beni daha da endişelendiren anlamsız bir bilmeceye saplanıp kalmıştım. Bir içki istedim; Tanrılar, bir içkiye *ihtiyacım vardı*.

Yağmur ve ben üzüntülerimi boğabileceğim ve şımarıklıkla suçlandığım gerçeğini görmezden gelebileceğim bir bar arayışıyla kuzeye devam ettik!

BÖLÜM

8

Ne kadar yol aldığımızı ya da ne kadar süredir orada olduğumuzu unutana kadar ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Gün ışığı gökyüzünde kayarak saatlerin geçtiğini gösteriyordu. Midemdeki gurultuyu ara sıra durup yanımda getirdiklerimi atıştırarak bastırdım ve bir elmadan kalanları Yağmur'a yedirdim.

Sonunda bir açıklık bulduk ve içinde etrafını çevreleyen küçük taş duvarlarla işaretlenmiş bir taverna hanı görebiliyordum. Yaklaştıkça, Rain'in güvenle dinlenebileceği bir ahırları olduğunu fark ettim. Ona en son ne zaman bu kadar sert ve uzun bir mesafe boyunca bindiğimi hatırlamıyordum ama sanırım bu özgürlük ve macera için minnettardı.

Onu yerleştirdikten sonra *Doorlae Tavern & Inn* yazılı tabelaya dikkat ederek kapının eşiğine doğru ilerledim. Tavan beklediğimden daha alçaktı ve her şey birbirine sıkıca kenetlenmiş gibiydi. Ana oda bayat bira gibi kokuyordu ve botlarım attığım her adımda yapışkan zemine yapışıyordu.

Etrafımda kendi işleriyle ilgilenen her türden huysuz görünümlü Fae vardı. Aralarına karışmaya çalıştım ama bu imkansızdı. Buranın uzun zamandır gördüğü en yumuşak, en narin şey ben olmalıydım. Kendimden emin bir şekilde çenemi dik tuttum ve bara doğru ilerledim.

Tezgâhın arkasından çok uzun boylu ve geniş omuzlu bir barmen yaklaştı. Kafası keldi, çoğu Fae'nin saçlarına düşkünlüğü göz önüne alındığında son derece sıra dışı bir görünümdü bu. Ayrıca uçları iki yana kıvrılmış koyu kahverengi bir bıyığı vardı.

"Hanımefendi ne içiyor? Tabii doğru yerde olduğunuzdan eminseniz."

Geniş gülümsemesi gümüş kapaklı bir dişiyle birlikte tüm dişlerini gösteriyordu ve ses tonunun dostça mı yoksa yargılayıcı mı olduğunu bilmiyordum.

Daha önce bir bardan içki sipariş etmişim gibi görünmeye çalıştım ama aslında içmemiştim. Daha önce de içmiştim ama hiç böyle bir ortamda içmemiştim. Genellikle partilerde şarap ierdim ve hiçbir zaman sarhoş olacak ya da kontrolümü kaybedecek kadar içmemiştim.

"Yerel halk ne tavsiye ediyor?" Kendime gveniyormuş gibi yaparak geçiştirdim.

Bana eğlenen bir bakış attı ve omzunun üzerinden seçenekleri inceledi. "Yerliler bal likörü içer, ama cebiniz daha doluysa ben palavrayı öneririm."

Belki de bu, param olup olmadığını anlamak için bir numaraydı. Soyulma tuzağına düşmüş olabilirdim, ama neden savurganlık yapmayayım diye düşündüm, özellikle de buradaki payımı içmeye niyetim olduğu için.

"Bir palavra yeter. Lütfen bana şuradan getirin." Köşedeki yakın bir kabini işaret ettim.

Derin bir kakhaha attı. "tür bir yer değil leydim. Bana bir saniye verin, ikinizi getireyim."

Birinin bana bir şey getirmesi gerektiğini ima ederek bir tür hata yaptığımı bildiğim için ona endişeyle gülümsedim. Bir dakika içinde elinde köpüren dev bir kupa birayla geri döndü, dökülen bira zaten yapış yapış olan ellerini ıslatıyordu. İçkiyi alıp ona birkaç bozuk para attıktan sonra köşedeki kulübeye doğru ilerlerken burnuma gelen güçlü kokuyu bastırmamaya çalıştım.

Birayı yavaşça yudumladım ve fazladan para harcadığım için Tanrılara şükrettim; pahalı olan buysa ucuz biranın ne kadar berbat olduğunu ancak hayal edebilirdim.

İlk bir saat boyunca, insanları izlerken ve etrafımı değerlendirirken iki kupa içerek yoluma devam ettim. Dışarıda güneş yavaş yavaş batıyordu ve gün batımının turuncu tonları çeşitli pencerelerden içeri sızarken mekn giderek loşlaşıyordu. Karanlıkla birlikte meyhanenin daha da kalabalıklaşacağını biliyordum ama biradan aldığım her yudumda aradığım uyurtturan sıcaklık, günlerdir mücadele ettiğim duygu girdabının yerini alıyordu. Suçluluk, zlem, üzüntü, kafa karışıklığı ve fke. Her yudumda, o küçük acıların azaldığını hissettim.

Barın en kalabalık olduğu zamanlarda, sonunda bir adama iskambil oyununda bana katılmasını teklif edecek kadar cesur davrandım ve o da bana sadece bahis için oynadığını syleti. Sarhoş olmanın yanı sıra kazanana kadar kumar oynamak da yapılacaklar listemde olduğundan, ne kadar

ve sarhoş olmanın kesinlikle bana bir faydası olmayacaktı.

Ama cebimde yanan Lorcs vardı ve kaybedecek bir şeyim yoktu; kabinde bana katılmasını işaret ettim.

Kendimi gevşek ve cesur hissettiğim için, sanki buranın sahibiymişim gibi barmene bağırdım, "Arkadaşıma bir içki getir! İyi türden." Sözlerim biraz bulanıklaştı ama pembe yanaklı erkek karşıma oturdu ve paramın tamamını almaya fazlasıyla hevesli görünüyordu.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca elden ele oynadık. Her kaybettiğimde cebimden bir Lorc daha çıkarıyor ve biramı yudumlarken kıkırdıyordum. İçtiğim içkilerin ve oynadığım kartların sayısını unutmuştum ama çok iyi vakit geçiriyordum ve bırakamayacak kadar inatçıydım. Eninde sonunda onu yenecektim, yenmek zorundaydım. Bu sadece bir şans meselesiydi.

Arada sırada başkaları da bizi izlemek ya da bir ele katılmak için uğrardı. İnsanların benimle arkadaşlık etmekten gerçekten hoşlandıklarından mı yoksa içeceklerin parasını ödemeye devam ettiğim ve berbat bir kumarbaz olduğum gerçeğinden mi hoşlandıklarından pek emin değildim. Daha ayık bir bakış açısıyla, eminim ki benden gibi görünüyordu, ama neye bulaştığımı biliyordum ve yeni "arkadaşlarımla" pasaklı bir karmaşa olmanın her dakikasından keyif alıyordum.

Görünüşüme rağmen odaklanmaya çalışıyordum. Oynadığı her elde stratejisi hakkında daha fazla şey öğreniyordum ve bu sefer onu tuzağıma düşürdüğümü hissediyordum. Sonunda oynayacak güçlü bir elim olduğundan emindim, bu yüzden ante'yi yükseltmeye ve büyük bir avuç dolusu bozuk parayla hepsine girmeye karar verdim. Bana kuşkuyla baktı ama saatlerce kaybettiği için özgüveni tavan yaptığından beni hafife de almıştı.

Bahsimi eşleştirdi ve devam ettik. Bir başka zaferi işaretlemek için elini tam olarak hazırladığında, "O kadar hızlı değil!" diye mırıldandım.

Ne kadar gurur saklamaya çalışarak kendiminkini ortaya koydum. "Zafer benim... bir kez olsun!"

Ona baktım, gülümsedim, hayal kırıklığıyla karşılaşmayı bekliyordum; bunun yerine tek gördüğüm yüzünün her köşesinde biriken öfke ve inançsızlıktı.

Ben tepki veremedenden bağırdı, "Hile! Seni alçak hilekar!"

Aramıza mesafe koymak için arkama yaslandım ve küstahça cevap verdim, "Ben mi? Aldatan mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Her raundu kaybettim. Adil şekilde kaybettin."

Elimi aramızdaki bozuk para yığınının üzerine koydum ve onları masanın benim tarafıma kaydırmaya hazırlanırken, birden karşımdaki öfkeli oyuncu aniden uzanıp bileğimi yakaladı ve beni acı verici bir şekilde sıkıca kavradı.

"Sen bir hilekar ve pis bir küçük orospusun..."

Bana yönelik sözlü saldırısını tamamlayamadan, parlak gümüş bir bıçak sıkıca boğazına dayandı.

Gözlerim hançeri tutan eldivenli eli taradı; hançer, uzun boylu, kapüşonlu, siyahlar giymiş bir erkeğin koluna takılmıştı; bu saldırganlık eylemini o kadar dikkat çekmeden yapmıştı ki etrafımızdaki hiç kimse bir terslik olduğunu fark etmemişti.

Siyahlı yabancı kart oyuncusunun kulağına eğildi ve sessizce, "Tsk, tsk, çok kötü bir form. Hanımefendi seni adil bir şekilde yendi. Onu zaferinin ganimetlerinden mahrum etmeye nasıl cüret edersin? Ve senin o dilin... eğer ona düşündüğüm şeyi söylemene izin verseydim, kendini dilsiz bulabilirdin."

Hem dehşete kapılmış hem de heyecanlanmıştım. Ama hâlâ bileğimi tutan adamdan mı yoksa bıçağı boynuna dayamış olandan mı daha çok korktuğuma karar veremiyordum.

Silahın karşısında hoyratça kıvrandı. "Aldattı, biliyorum." "Onu serbest bırak. Hemen. Şimdi." Her kelime keskin bir staccato gibiydi Dudaklarını.

Bıçağı derisine doğru daha da sıkı çektii ve altında küçük bir kan damlasının belirdiğini görebiliyordum. Geri adım atmadı ya da elini gevşetmedi. Elinin bir hareketiyle bu adamın canını kolayca alabilirdi. Sarhoş sonunda beni kavramayı bıraktı ve ben de acıyan elimi göğsüme doğru çekerek rahatlamak için ovuşturdum.

"Bu bıçağı çıkardığımda ve dilini tutmana izin verdiğimde, kalkacaksın, sessizce bu müesseseyi terk edeceksin ve bir daha asla geri dönmeyeceksin." Sanki talimatlara karşı gelmesini bekliyormuş gibi durakladı.

Erkeğin gözlerindeki ifadeden, sırf keskin kenarı suçlunun boğazının daha da derinlerine bastırma hissinin tadını çıkarabilmek için onunla dövüşmeyi umduğu anlaşılıyordu. Ve tam o anda kumarbazın yüzündeki öfkenin yavaşça kaybolduğuna, omuzlarının gevşediğine ve hançerin boynundan kalkarak ayağa kalkmasına izin verdiğine tanık oldum.

Tam olarak kendisine söyleneni yaptı. Bize ya da az önce olanlara dikkat çekecek tek bir kelime ya da jest yoktu. Endişeyle onu izledim.

tavernadan çıktım. Sonrasında bildiğim tek şey, az önce sarhoş kumarbazı zorla götüren haydutla yüz yüze oturduğumdu.

Az önce olanları anlamlandırmaya ve bir nebze olsun kendime gelmeye çalışırken kelimelerimi karıştırdım.

"Hile yapmadığımı nereden biliyorsun?" Sanki bunun bir önemi varmış gibi, saldırıya uğramıştım!

"Bütün gece ona el üstüne el kaybetmeni izledim. Kartlarda birdenbire iyi olmaya başlamadın. Şansın yaver gitti," diye cevap verdi, etkilenmemişti.

Elbette kesinlikle haklıydı. Hile yapmamıştım, sadece zamanımı beklemiş ve stratejimin işe yaramasını beklemiştim- Bekle, az önce bütün gece beni izlediğini mi söyledi? Bunca zamandır birinin beni gözetlediğini nasıl fark etmedim? Özellikle de onu?

Bunu söylüyorum çünkü şu anda bu kabinde karşımda oturan erkek görmezden gelebileceğiniz biri değildi. Korkutucu ve seksiliği bir aradaydı ve salyalarımın akmadığından emin olmak için kendimi kontrol etmek zorunda kaldım. Ellerime yapacak bir şey vermek için onu daha fazla değerlendirirken içkimden bir yudum daha aldım. Gerçekten bu kadar çekici miydi, yoksa alkol muhakememi mi bulandırıyordu?

Kapüşonunu geriye doğru kaydırды ve dağınık ve karışık mürekkep siyahı saçlarını ortaya çıkardı. Soluk teni ve ela gözleriyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Bana bakışı onaylamamakla iğrenmek arasında gidip geliyordu. Ondan yardım istememiştim ama yine de minnettardım.

Bu bakış bana kendimi olduğumdan daha genç hissettirdi, sanki azarlanması gereken bir çocukmuşum gibi. Görünüşte ben onun için tam bir sinir bozucuyken, diğer yandan onun acımasızca çekici erkekliğiyle beni sersemlettiğini fark ettim. Ondan çekici bir hırçınlık yayılıyordu.

İçkimi bıraktım ve ona teşekkürlerimi sundum. "Yaptığın şey için minnettarım. Minnettarlığım için bir tur içki ısmarlayabilir miyim?"

Bakışlarımı karşılamadan pencereden dışarı baktı, sonra bana döndü ve sinirli bir şekilde cevap verdi: "Sanırım yeterince içtin."

Duruşu gergin ve ihtiyatlıydı. Sonunda biraz rahatladım ama o tetikte kaldı ve gözleriyle odanın geri kalanını taramaya devam etti. Sanki doğrudan bana bakmak dışında mümkün olan her yere bakmaya çalışıyordu.

Müdahale etmesini takdir etsem de, benimle bir çocuk gibi konuşmaya devam etmesine izin verecek değildim.

"Kendi kararlarımı verebileceğimi düşünüyorum, o yüzden lanet olası bir içki istiyor musun, istemiyor musun?" Dişlerini sıkarak sordum, onun yoğunluğuna ayak uydurmaya çalışıyordum.

Hemen ayağa kalktı ve bana sırtını döndü; neredeyse içgüdüsel olarak onu yakalamak için uzandım ama o çoktan uzaklaşmıştı. Boş kupalar, bir yığın kart ve bir yığın Lorc'tan başka bir şeyim olmadan kabinde tek başıma kaldığım için hayal kırıklığı yaşamaya başladım.

Bir dakika içinde elinde iki içecek döndü. Benim önüme bir bardak su, onun önüne de bir bira koydu. Tek söylediği "İç," oldu.

Sesi talepkârdı ve bir yanımda ona itaat etmek istese de diğer yanımda emirlerine karşı çıkmak istiyordu. İkimiz de garip bir süre gibi görünen bir süre boyunca sessizce oturduk. Benimle etkileşime geçmek istemiyorsa neden hâlâ burada oturuyordu?

Hâlâ içimde dolaşan sıvı cesaretle neden cesurca "Neden bunca zamandır beni izliyordun?" diye sormayayım diye düşündüm.

Sinirle gözlerini devirdi ve cevap vermeden önce içkisinden bir yudum daha aldı.

"Genç ve güzel bir kız, bir meyhanede sarhoşken küçük bir serveti kumarda kaybediyor... Farkında olsanız da olmasanız da buradaki her erkeğin dikkatini çekmişsiniz."

Benden güzel diye bahsetmesinden ne kadar memnun olduğumu gizlemeye çalıştım.

"Peki buradan şu anki özensiz halinizle ayrılmaya karar verdiğinizde, bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyordunuz?" diye devam etti.

O kadar ilerisini düşünmemiştim. Umursamadan ve fazla düşünmeden çok eğleniyordum. Muhtemelen haklıydı. Dikkatsizden de öte davranıyordum ve içinde bulunduğum durum ve ortam göz önüne alındığında güvenliğimin şüpheli olduğunu biliyordum.

Önemli olan noktaya değinmek yerine onu görmezden geldim ve "Ben genç değilim, yirmi beş yaşımdayım" diye karşılık verdim.

Dişlerini sıkıp benim yüzümden gülebileceğini düşünerek kendini tutmasını izledim. Başını sallarken, "Benim hatam, belli ki çok olgusun," diye karşılık verdi.

Buz gibi sözlerini duymazdan geldim çünkü ilk kez bana doğrudan bakıyordu. Pasaklı biri gibi görünmemeye çalışarak duruşumu biraz düzelttim.

"Biliyorsun, önceki misafirim burada oturup tüm zaman boyunca bana hakaret etmedi. Bana adını söyleme zahmetine bile girmedi."

Biradan kocaman bir yudum daha aldı ve dili dudaklarını sıyrıp köpüğü yalayarak uzaklaştırırken bakakaldım.

"Trace. Benim adım Trace."

Masanın diğer tarafına doğru eğildi ve ben de bir sonraki espriyi duymak için aynısını yaptım: "Ve bir önceki konuğunuz bütün gece boyunca sizi aşağıladı ve hiç düşünmeden bütün paranızı çaldı. İyi bir karakter yargıcıymışsın gibi davranmayalım."

Yüzlerimiz artık birbirine çok daha yakındı ve ona ters ters bakarken gözlerim gerildi. Bu ne cüret. Onu öpmek için bu kadar istekli olmasaydım, bakışlarımı o güzel ağzından alamasaydım onu yumruklayabilirdim. Çileden çıkarıcıydı.

Benimle hiç böyle konuşulmamıştı. Hayatım boyunca herkes bir Yüksek Mahkeme üyesini kırmamak ya da yanlış konuşmamak için sözlerini hesaplamıştı. Ama Trace'in benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikri yoktu ve ben de hoşlanıyordum. Belki de çok fazla. Birbirimize öylece baktığımız, bakışlarımızla atıştığımız o tek anda, baştan çıkaracağım yabancının bu olduğuna karar verdim.

Yüz hatlarımı yumuşattım ve örgümü yavaşça omzumun üzerinden çektim. Çenemi eğdim ve kalın kirpiklerimin arasından ona baktım. "Ben Cress." Elimi avuç içimi yukarı kaldırdım, dudaklarımı yaladım ve takdimime karşılık vermesini bekledim.

Elimle benim aramda bir ileri bir geri baktı ve hınzırca bir gülümseme yaydı. Tüm etkileşimimiz boyunca gördüğüm ilk ve tek gülümsemeydi bu. Bir elindeki siyah deri eldiveni yavaşça çekip benimkinin üzerine koydu.

Elini rahatsız edici bir süre orada tuttu. Elinin üst kısmından koluna doğru uzanan siyah mürekkebi fark etmeme yetecek kadar uzun bir süre. Bir dövme. Hepsini görmek istemenin verdiği merakla ağzım sulanmaya başladı.

Ellerimiz hâlâ birbirine değerken, bıyıklı barmen masamızın üzerinde yükselip bizi garip bir sersemlikten kurtardı.

"Millet, kapanış saati yaklaştı."

Ellerimizi aniden birbirimizden çektik ve Trace eldivenini yerine taktı. Çılgınca pencereden dışarı baktığımda zifiri karanlık ve ay ışığından başka bir şey göremedim. Karanlıkta eve nasıl döneceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde içimi ayıltıcı bir düşünce kapladı. En azından bir

birkaç saatlik yolculuk. Kendimi maskaralıklarına kaptırmıştım ve dönüş için bir plan bile yapmamıştım.

Birlikte, ikimiz de barmene döndük ve "Ben bir oda tutacağım" dedik.

Barmen bize gülerek karşılık verdi ve eğlenceli bir şekilde, "Şanslısınız ki siz iki aşk kuşu için sadece bir odamız kaldı" dedi.

Bize muhabbet kuşu dediğine inanamıyordum ve aynı düşünce Trace'in çenesini sıkarak başını kaldırdığında yüzünde de okunuyordu.

Ben araya girmeden Trace cevap verdi, "Tamam. Onu alacağız."

Ona birkaç bozuk para uzattı ve barmen ikimize de gülümsedi, bu istemeden de olsa düzenlemiş olmanın verdiği hazzı gizleyemiyordu. Sanki oda zaten onunmuş gibi anahtarı Trace'in önüne bıraktı ve ben de masanın öbür ucuna uzanıp o kadar hızlı kaptım ki muhtemelen ikisi de kırbaçlandı.

Kabinden kalktım, barmene teşekkür ettim ve meyhanenin han kısmına çıkan merdivene doğru ilerledim. Her adımda kalçalarımı sallıyor ve Trace'in önünde olabildiğince zarif bir şekilde yürüyordum.

İstedğimden daha uzak bir mesafeden arkamdan takip etti. Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü vicdanım bir yabancıyla aynı odayı paylaştığım için hala sistemimde kalan alkolle savaşıyordu. Hem de çok arzuladığım biriyle. Çok tehlikeli bir oyun oynuyordum ve bu heyecan tüylerimi diken diken ediyordu.

Anahtar kilide rahatça girdi ama yerinden oynamadı. Trace'in ölçülü adımlarının arkamdaki merdivenlerin tepesine ulaştığını duyunca, bu durumu kontrol altına almak için çaresizce anahtarı çılgınca ileri geri çevirmeye başladım. Son bir kez sertçe çevirdim ve kolu denedim. Hiçbir şey yoktu.

"Sanırım barmen bize yanlış anahtarı verdi."

"Hmm. Mümkün, ama olası değil, çünkü burası son oda ve diğer tüm müşteriler açıkça kendi odalarında - dışarıda kilitli değiller," dedi Trace, çok fazla alaycı olduğuna karar verdiğim bir ifadeyle.

"Affedersiniz..." Önce öfkelen dim ama sonra omzumu tutup beni kenara çekince rahatladım ve tek bir hareketle inatçı kapının kilidini açıp kapıyı açtım.

Oda zifiri karanlıktı ve bir an için ikimiz de karanlıkta, birbirimize dokunacak kadar yakın durduk. Odanın soğuğuna rağmen aramızdaki sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakındık.

Ben bu garip sessizliği bozmadan, bana sırtını döndü ve şöminenin önüne eğildi, ışık oluşturmak için hızla çalışmaya başladı

ve bizimkinden başka bir ısı.

"Basit bir büyüye bel bağlamak yerine çıra yapmak için zaman ayırmanıza hayran kaldım."

Arkasına dönüp bana sertçe baktı, ateşin titrek ışığı yakışıklı ve köşeli yüz hatlarında gölgeler yaratıyordu.

"Herkes nasıl ateş yakılacağını bilmeli. İnsanlar kendilerine yardım etmek için hazırlıklı olmalıdır."

Babamın sesinin duygularında yankılandığını duyabiliyordum ve bununla ilgili bir şey beni daha rahat hissettirdi.

Şömine bir kez yandığında, küçük odayı değerlendirmemi sağladı. Alan dardı ve her şeye rağmen sadeydi. Arka duvara dayalı orta büyüklükte bir yatak vardı ve çok yakın yatmayı başarırlarsa iki kişi sığabilirdi. Ateşin yanında yıpranmış görünümlü bir koltuk vardı ama yine de pelüştü. Ve son olarak, sağ tarafta küçük bir yazı masası.

"Burası kraliyet sarayı falan değil ama bu gecelik idare eder," dedim ve yatağın kenarına oturup dostça ve eğlenceli görünmeye çalıştım.

Trace'in çok sert bir dış kabuğu vardı, onu yumuşatmanın bir yolunu bulmalıydım. Ona bir tehdit olmadığımı ve biraz rahatlayabileceğini göstermek istedim. Bana sunduğu tek şey, onaylayan küçük bir homurtu oldu.

Sanki orada kalması tek yatak gerçeğini ortadan kaldıracakmış gibi odanın ortasında rahatsız bir şekilde durmaya devam etti.

Botlarımın bağlarını çözmeye başladım ve çoraplarımı üzerimde bırakarak yatağın altına yerleştirdim. O da pelerinini, eldivenlerini ve silahlarını çıkararak dikkatlice soyunmaya başladı. Bir kılıç, iki hançer ve küçük bir bıçak daha. Bunların hepsini pelerininin altında saklıyordu. Küçük bıçağın, daha önce kumarbazın boynuna dayadığı bıçak olduğunu hemen anladım.

Boğazım, bu güzel yabancının gerçekten de çok tehlikeli olduğuna dair küçük bir korkuyla titredi. Bu korku ve şehvet kombinasyonu benim için yeni bir duyguydu. Uzun kolları hâlâ merak ettiğim dövmesini gizliyordu. Pelerinimi onunkinin yanındaki duvara astım, yatağa doğru ilerledim ve dirseklerimi dayayarak ortasına uzandım.

Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. Onu ne kadar çok istediğimi, gördüklerimden ne kadar hoşlandığımı belli etmeye çalışıyordum. Şimdiye kadar sözlerini dikkatle seçmişti; ama ben onun sözleri için değil, sadece ağzı için buradaydım.

"Hangi tarafı tercih edersin, sol mu sağ mı?" Şakacı bir şekilde sordum. Hiç tereddüt etmeden, "Seninle o yatakta yatmayacağım," diye karşılık verdi.

Reddedilişimi yüz ifademden gizlemenin hiçbir yolu yoktu.

Sertçe karşılık verdim, "Ne, ısırمامdan mı korkuyorsun? Bir santim bile vermiyorsun, değil mi?"

Bana baktı ve yatağa bedenimin uzunluğunu inceledi. Derin, ürkütücü bir sakinlikle, "Oh güven bana, veriyorum..." diye cevap verdiğinde bir kez daha o hınzır gülümsemesine tanık oldum.

Bana yoğun bir şekilde baktı ve bacaklarımın arasındaki boşluğun bu bakıştan dolayı sıcaklıkla titreşmeye başladığını hissedebiliyordum. Daha iyi bir yargıya karşı, sahip olduğum tüm cesareti topladım ve ona eşit derecede kötü bir cevap verdim, "Kanıtla." Baştan çıkarıcı bir karşılamaıyla bacaklarımı yavaşça ayırmaya başladım.

Bir saniye içinde ayak bileğimi tuttuğunu ve aniden tüm vücudumu aşağı çekerek beni yatağın üstünden ona doğru kaydırıldığını hissettim; şimdi onun altında düz bir şekilde yatıyordum. Hala bileğimi sıkıca tutarak üzerimde geziniyordu, acı verici bir şekilde değil ama sahiplenici bir şekilde.

Bacağımı kaldırdı, ayağımın topuğunu kavradı ve çorabımı yavaşça, özenle çıkarmaya başladı. Aman Tanrım, oluyordu. İşe yarıyordu. O benim olmuştu. Tüm bu süre boyunca gözleri ayağımın kıvrımına sabitlenmiş, nefis bir şeymiş gibi hayranlıkla izliyordu.

Çıplak bacağımı nazikçe yere bıraktı ve diğer bacağımı kaldırarak beni her seferinde bir parça soyma eylemini gerçekleştirdi. Parmak uçlarını tenimde hissettiğimde neredeyse titriyordum. Aramızdaki sessizlik, çıtırdayan ateşten başka hiçbir şey tarafından noktalanmıyordu.

İkinci bacağımı da çıplak bıraktıktan sonra şefkatle tutmaya devam etti ve "Eğer..." dedi. "Eğer seni becerecek olursam, becerdiğimde ayık olacaksın. Duyularını köreltecek hiçbir şey olmayacak ve durmamam için bana yalvardığın tek bir dakikayı bile unutma şansın olmayacak. Artık yapamayana kadar adımı haykıracaksın."

Durakladı ve ayağımı yatağa geri koydu. Gözlerim şoktan kocaman olmuştu. Hiç kimse, ama kesinlikle hiç kimse varoluşum boyunca benimle bu şekilde konuşmamıştı. Sözleri iğrenç ve kaba olmasına rağmen onu çaresizce arzuluyordum.

"Yatağına git ve ayıl tatlım."

Bu son sözle birlikte koltuğa doğru yürüdü ve rahatına baktı. Yatağı ya da beni almak gibi bir niyeti yoktu. Ama Tanrılar adına, onun sözlerine, olacakların bir vaadi gibi sarıldım.

Her bir zerrem o akşam içtiğim her bir içkiden pişmanlık duyuyor, Trace'in hınzır ağzının dudaklarımı ve vücudumun her bir santimini ezme şansımı yok ettiğinin farkında değildim. Sanki içimdeki tatmin edilmemiş arzuyu gizleyeceklermiş gibi yorganın altına .

Uyumaya çalışırken onun sözlerini kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Trace'ten uzağa bakacak şekilde yan , arkama bakıp onun da benim gibi dinlenmekte zorlanıp zorlanmadığını görmek istedim. O da benim kadar baştan çıkarılmış ve işkence görmüş müydü? Tabii ki hayır. İşkenceyi yapan oydu. Teslim olmayı reddediyordu. Ayık dikkatimi talep ederek benden uzak duruyordu. Pekala, benim dikkatimi çekmişti.

Uyanık kalmak için mücadele ederken gözlerimin yandığını hissettim, beni orada yatarken görmesinin fikrini değiştireceğini umuyordum; ama ne yazık ki uykuyla daha fazla mücadele edemedim. Şansımı kaybettiğimden ve yarın aramızda büyüyen ve onun görmezden gelmek istediği bu gerginliğin şafağın ışığındaki yıldızlar gibi solup gideceğinden korkarak uykuya daldım.

Sabah uyandığımda, nerede yarı yarıya unutarak yuvarlandım, içki içmediğimi hatırlatan küçük, donuk bir baş ağrısıyla. En azından bira içmediğimi. Ama sonra onun sesinin yankısı ve Trace'in anısı zihnimin ön saflarına hücum etti.

Aniden doğruldum, koltuğa doğru baktığımda boş olduğunu ve eşyalarının görünürde olmadığını gördüm. Yalnızdım. Yalnız ve tatminsiz, o gizemli yabancıyı bir daha asla göremeyeceğim için hayal kırıklığına uğramıştım. Kendimi ve eşyalarımı toplamaya başlamıştım ki odanın köşesindeki yazı masasının üzerinde küçük bir parşömen parçası fark ettim.

Öğleden sonra burada buluşalım. Beladan uzak durun.

- İz

Kelimeleri tekrar okurken nefesim kesildi ve hâlâ rüya görüp görmediğimi anlamaya çalıştım. Sonunda beni tekrar görmek istediği gerçeğini kabullenmiştim. Tehlikeli sulara yüzüyordum. Durumu bir yabancıyı baştan çıkarma gibi anlamsız bir göreve indirgemeye çalıştım. Ne de olsa listemdeki madde buydu. Yine de, tanımlayamadığım bir nedenden ötürü, daha derin bir duygu yüzeye çıktı. Güçlü ve amaçlı ellerinin bluzumu yırttığı düşüncesi. Bu fikir karşısında kızardım. Başarılı bir baştan çıkarma kesinlikle böyle bir kontrol eksikliğini içermezdi. Ona aşık olduğumu hissettim. Şifreli sözleri

sarhoş edici bir ip gibi beni kendine çekiyordu. Bir gece önceki sözlerinin vaadi, eve dönüş yolunun her kilometresinde beni taşıyordu.

BÖLÜM 9

Eve vardığımda, Versa'nın dün gece nerede olduğuma dair iyi bir mazeret sunarak beni çoktan idare ettiğini fark ettim. Artık ona borçluydum ve en azından neden bir gece daha evde olmayacağıma dair bir açıklama borçluydum. En azından bir tane. Kendimi fazla kaptırmamaya ya da birden fazla gece yok olma düşüncesinden fazla zevk almamaya çalıştım.

Ona biriyle tanıştığımı, ancak daha uzakta olduklarını ve o gün daha sonra tekrar buluşmak için geri döneceğimi söyledim. Beklendiği gibi, güvenliğim ve yanımda bir refakatçi olmadan ne kadar uzağa gittiğim konusunda endişeliydi. Ona iyi olacağıma dair güvence verdim. Ona, Denizcilerle birlikte refakatçi olmadan tamamen tek başıma olacağımı, bu yüzden bu düşünceye alışması gerektiğini söyledim.

Odama döndüm, çabucak yıkandım ve önümüzdeki akşam için gerekli tüm hazırlıkları yaptım. Trace'i baştan çıkarma çabamdan vazgeçmemiştim. Bu kez eşyalarımı küçük bir çantaya doldurdum. Bir ya da iki gece daha kalma ihtimalime karşı. Her bir eşyayı bilinçli olarak seçtim, zenginlikten geldiğimi gösterecek herhangi bir şeyden kaçınmaya çalıştım. Zaten bir avuç dolusu Lorc'u kumarda kaybettiğimi görmüştü ama nereden geldiklerini bilmesine gerek yoktu.

Onun bana olduğu kadar ben de ona yabancı olmak hoşuma gidiyordu. Bu diğer kimliği oynamanın heyecanı içimde dolaşıyordu. İşte o zaman hepsinden daha büyük bir risk almaya karar verdim. Kan madalyonumu pelerininin cebinden çıkardım ve çekmecemdeki bazı kıyafetlerin altına sakladım. Onu geride bırakmak yeterince tehlikeliydi ama kazara görmesi ve bunun ikimiz için de ne anlama gelebileceği riskini almak istemedim.

Halktan birinin bir Yüce Lord'un kızıyla yatmaya çalışmaktan daha iyisini bildiğinden emindim. Ve daha da kötüsü, Trace'e güvenilebileceğinden hâlâ tam olarak emin değildim; fidye ya da onun kadar korkunç bir şey için alıkonulmak zorunda kalmak istemezdim.

Çıkmadan önce iki şeyi hatırladım: liste ve Aster'in tekerlemesi! Hemen yatağımın yanına koştum ve listemi içeren parşömeni sakladığım defteri çıkardım. Bir tüy kalem aldım ve doğru kaydettiğime emin olana kadar tekerlemeyi kendi kendime defalarca tekrarladım. Trace'le karşılaştığımdan beri bu konu üzerinde hiç düşünmemiştim ama bir noktada tüm o karşılaşmanın yarattığı hayal kırıklığının beni ele geçireceğini ve bu kelimeleri daha dikkatli bir şekilde incelemem gerekeceğini biliyordum. Ama o gün bugün değildi. Kâğıdı listenin olduğu tarafa çevirdim ve tekrar saklamadan önce iki maddeyi daha gözden geçirmeye başladım.

*Kızlığımı kaybetmek
Bir yabancıyı baştan
çıkarmak Kazanana
kadar kumar
oynamak Sarhoş
ölmek
Görünüşümü değiştirmek
İhtiyacı olan birine
yardım etmek Dövme
yaptırmak
Beni korkutan bir şey yapmak
Ay ışığında çıplak yüzmek
Vedalaşmak*

Trace'in notunda onunla öğleden sonra buluşmam isteniyordu, yani saatler sürecektir. Kuzey yolculuğunu tekrar yapacağım için malikânede oyalanacak vaktim yoktu. Rain, Doorlae Taverna ve Hanına giden yolu biliyormuş gibi kendinden emin bir şekilde dört nala koşsa da ben hâlâ dikkatle dönüş yolunu ezberlemeye çalışıyordum.

Kaybolmaktan, onu reddettiğimi düşünmesinden ve ben gelmeden ortadan kaybolmasından daha kötü bir şey hayal edemiyordum. İtiraf etmeliyim ki, gün ışığında buluşmak istemesi beni biraz germişti; ne de olsa aradığım aktiviteler mesai sonrası için daha uygundu.

Yağmur ormanda ilerlerken aklıma Gris'in kristal berraklığındaki düşünceleri geldi; bizi sert güneşten korumak için perdeleri kapatması gibi

gün ışığı. Bu anılar yanaklarımı ısıttı. Eğitim amaçlı olarak onları ayrıntılı bir şekilde yeniden ziyaret etmeme izin verdim.

Bedenimin onunkiyle iç içe geçtiğini, kulağına fısıldadığım kasıtlı nefesi, ilk başta bastırdığım ama kıvranan bedenlerimizin altında pervasız bir terk edilmişliğe dönüşen özlemimi tekrarladım. Sonunda Trace'i yakaladığımda neyi farklı yapacağıma, daha iyi yapacağıma odaklandım. Eğer sözleri deneyiminin bir göstergesiye, onun dengi olmadığımdan emindim; bir başka kusursuz oyunculuk işi daha çıkarmam gerekecekti.

Tahmin etmem gerekirse, tavernaya dönüş yolculuğumuz yaklaşık bir saat sürmüştü ve burası Aster'in eviyle karşılaştığımız yer olmalıydı. Ama bizi bir şekilde kaybettirip kaybettirmediğimi anlamaya çalışarak her yöne bakarken görünürde hiçbir yerde yoktu. Düşündüm de, dönüş yolunda da o evi gördüğümü hatırlamıyordum. Bizi tamamen farklı bir yola mı sokmuştum?

Tanıdık işaretler aramaya devam ederken yavaş bir tempoda yağmuru sürdürüyordum ki, tamamen izole bir şekilde duran kömürleşmiş ölü ağacın ürkütücü görüntüsünü gördüm. Ne bir çit, ne harap bir ev ne de bir tabela vardı. Hafızam güvenilmez miydi? Aster'in evinin üzerinde yükselen ağacın aynısı olduğuna yemin edebilirdim ama etrafı ormandan başka bir şeyle çevrili değildi. Daha dün tanık olduğum ağacın aynısı olmalıydı.

Rain ve ben ağacın yanından korkuyla geçtik. Yağmur'u hızla ilerlemesi için teşvik ettim ve ürkütücü derecede tanıdık olan bu yerle aramıza mesafe koymaya çalıştım. Söylentilerin doğru olması mümkün müydü?

Yolculuğun geri kalanında, Trace'i ve olacakların heyecan verici oyununu düşünerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Sınırlı kelimelerimiz ve birlikte geçirdiğimiz kısa zaman, fikir tartışmasından başka bir şey olarak tanımlanamazdı. Her cevap bir yumruk, her hevessiz karşılık bir gizleme çabasıydı. Onu yavaş yavaş çökertecektim; sadece o bunu henüz bilmiyordu.

Sonunda tavernayı görebildiğimde, at sırtında endişeyle yaklaştım, Trace'den bir iz var mı diye etrafı taradım - sanki beni bekliyormuş gibi. Trace kimseye yaltaklanacak bir tipe benzemiyordu. Rain'i ahıra doğru yürüterek, akşam ona geniş bir alan sağlayacak en büyük ahır ararken aniden bir elin belime dolandığını hissettim. Şaşkınlıkla sıçradım, elim çoktan sıkı bir yumruk haline gelmişken hızla döndüm.

Üzüntümden, Trace'i yüzünde bir sırıtışla üzerimde yükselirken buldum. Elini kaldırıp yumruğumu kavradı ve

yanıma doğru.

"Bunu denemek istemezsin."

Cüssesinin ezici varlığı karşısında bir adım geri çekildim. "İnsanları hep böyle hazırlıksız mı yakalarsın?"

Soğukkanlılıkla atını Yağmur'un yanına bağlamaya başladı. "Sadece ilk gece benimle yatmaya çalışanlar."

Döndü ve bana göz kırptı.

Bu tezgâhın benim olduğunu söylememe fırsat vermeden bana baktı ve "Alcar'ın paylaşmasının bir sakıncası yok değil mi? Paylaşıyorsun, değil mi?"

Bir gece öncesinden hatırladığımdan çok daha çekiciydi ve ben bu tür bir şakaya uygun değildim, bu yüzden tatlı bir şekilde "Elbette, buyurun" dedim.

Rain'in benekli grisi, Alcar'ın bembeyaz gövdesi ve simsiyah yelesinin yanında çarpıcı bir iltifattı. Atları yerleştirdikten sonra iki yabancı gibi öylece durduk, aramızdaki boşluğu sessizlik dolduruyordu...

"Yemek yemelisin." Sesi otoriter geliyordu ama itiraf etmeliydim ki uzun yolculukla birlikte kahvaltıyı atlamak iştahımı açmıştı.

Tavernaya geri döndük, burası hem tanıdık hem de yabancı geliyordu.

Bu sefer yanımda biriyle gelmiştim, etrafımı, barmeni tanıyordum ve Trace'in sözleri hafızamda yankılanırken ayıklığımdan bir damla bile kaybetmeye niyetim yoktu. *"Ayık... ve duyularını köreltecek hiçbir şey yok."*

Trace bizi bir önceki gece benim adıma araya girdiği aynı kabine götürdü. Hemen bir barmaid belirdi ve Trace'e bakışlarından onun da pençelerini Trace'e geçirmek istediği anlaşılıyordu. Hedefime bakması hoşuma gitmemişti ve bana değil de ona selam verince suratımı ekşittim.

Kısa boylu, iri göğüslüydü ve dekolteli bluzuyla mal varlığını gösteriyordu. Trace ona doğru eğilip, "Sana ne getirebilirim yakışıklı?" diye sorduğunda hiç aldırış etmedi.

"Bir braggot, bir su ve iki kase yahni ile ekmek alacağız." Adamın kuru cevabı, aynı sevgiyi gösterdiğine dair hiçbir işaret vermedi. Kadın hayal kırıklığı içinde onun isteğini yerine getirmek üzere uzaklaştı.

"Ale?" Sorguladım. "Duyuları köreltmemeye ne oldu?"

"Kendim hakkında hiçbir şey söylemedim, Cress. Sorumlu bir şekilde içebildiğini kanıtlayamayan sensin."

Yemek siparişimi vererek bana çocukmuşum gibi davranmaya devam etmesine sinirlenerek dişlerimi sıktım.

"Yüzünüzdeki ifadeyi okuyamadığımı sanmayın. Menüdeki tek yenilebilir şey güveç; kin tutmaya karar vermeden önce bunu bir düşünün."

Omuzlarımı gevşettim ve kıbar bir "Teşekkür " demeyi başardım.

Trace kabinde arkasına yaslanmış, rahatlıyordu, hâlâ pelerini ve gizleyici eldivenleriyle süslüydü. Bir kez daha tamamen siyah giyinmişti.

Bütün bir yemek ve belki de bütün bir öğleden sonra boyunca havadan sudan konuşmak zorunda kalacağımızı düşündükçe göğsüm sıkıştıyordu. Onun hakkında derin bir merak duymadığımdan değil, sadece konuştuğça gerçeği daha fazla gizlemek zorunda kalacağımı biliyordum.

Paylaşmadığım bazı yönlerim vardı, yoksa kendimi riske atmış olurum. İyi bir yalancı değildim ve onun mükemmel dudakları dikkatimi neredeyse her şeyden uzaklaştırırken bu konuda daha da kötü olmam kaçınılmazdı. Toparlayabildiğim en basit başlangıcı yaptım.

"Atının adını neden Alcar koydun?" Bakışları sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi daha yumuşak, neredeyse üzgün bir şeye dönüştü.

"Adını çocukluğumdaki bir hikâyeden alıyor." Durakladı, uzaklara baktı, sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Ben çok küçükken annemin bana okuduğu bir hikâye."

Bu küçük itirafın onu neden üzdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama daha fazla kurcalamak için doğru zaman olmadığını hissettim. "Peki nerelisin ve seni buralara getiren nedir?" diye sordum.

Bu soruyu neden aptalca sorduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama nasıl olsa bu konuya gelecektik. Sadece yalanımı hazırlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Hevesli barmaid geldi, içkilerimizi ve yemeklerimizi önümüze koydu ve Trace'e bir yanıt oluşturma için zaman verdi.

"Kral Muhafızları'ndan izinliyim."

Ahh...askeri. Sert tavrı ve pelerininin altında sakladığı tüm o silahlar düşünüldüğünde mantıklı.

Birasından bir yudum aldı ve ben de sorgulamaya devam ettim. "Peki sen nerelisin?"

Başını sallayarak cevap verdi: "Kral Muhafızı olduğunuzda asla gerçek anlamda bir yerden gelmiş sayılmazsınız. Her zaman hareket halindesinizdir; o gün nerede olursanız olun evinizi aramayı öğrenirsiniz."

Güveçten iki büyük ısırk aldım ve Trace'in menü hakkında biraz bilgi sahibi olmasına minnettar oldum.

Yemeğimi kaşıklarken, "Herkes bir yerlerden geliyor," diye dürttüm.

"North of North. Orası benim geldiğim yer. Sen bunu bilemezsin."

Soruyu geçiştirme şekli küçümseyiciydi ama ilgimi çekmişti. O bilmiyordu ama kız kardeşim ve ben küçük yaşlardan beri, özellikle de babam uzaktayken krallığın haritalarını incelemiştik. Onun seyahat ettiği yerleri yakından görmek bizi rahatlatırdı. Bir başparmak ile işaret parmağı arasındaki anlaşılmaz gibi görünen mesafeyi kapatmaya yardımcı oluyordu. Şimdilik yoluna devam etmesine izin verdim ama daha sonra sormak üzere aklıma başka sorular taktım.

"Ya sen...? Sen ve o güzel at geliyorsunuz?"

Endişeyle kıpırdandım. Belki de Rain hakkında çok fazla şey fark etmişti. Sıradan bir göz için tek kelimeyle güzeldi ama atları tanıyan biri için pahalı ve nadir bir hayvandı. Köhne bir ahırda bağlı olarak görebileceğiniz bir hayvan değildi. Sıradan bir Kral Muhafızı'nın nadir at cinsleri hakkında bilgi sahibi olmayacağını düşünerek bunu karar verdim.

"Evet, Rain, çok yakışıklı," diyerek sudan bir yudum aldım. "Bana gelince, ben Güney'in güneyindenim. Muhtemelen bilmiyorsundur."

Cevabımın iğneleyici olduğunu ve yutmayacağını biliyordum ama şu anda elimden gelenin en iyisi buydu. Yalan söyleyebilir ve Wendell'in Borsası'nı ziyaret ettiğim kasabadan bahsedebilirdim, ama o zaman orada bulunmuş olma ihtimaline karşı her şeyi bilmem beklenebilirdi... o zaman gerçekten başım belaya girerdi.

Etkilenmemiş küçük bir kahkaha attı ve bir yudum daha aldı. "İyi oynadın, Cress, iyi oynadın."

Cevabımı sadece kaçamak bir şaka olarak algıladığı için duyulmayan bir rahatlama nefesi aldım.

"Güney'in güneyi mi dediniz? Sizi bu kadar kuzeye getiren nedir?"

Tabii ki, devam soruları vardı. "Sadece zaman öldürüyorum, keşfediyorum. Birkaç hafta içinde bir gemide Denizcilere hizmet etmek üzere ayrılıyorum."

Yarım yalanın dilimden doğal bir şekilde döküldüğünü kabul etmek zorundaydım ve ailemin hikâyesine bağlı kalmanın bana iyi geleceğini biliyordum. Ama onun benim eğitilmiş, dil bilen ve tüccarlar loncasına aşına olduğumu düşünmesi yerine, benim emeğe ve ücrete ihtiyacı olan sıradan birinden başka bir şey olmadığını düşünmesini istiyordum.

Zihnimde yalanın farklı yönleri üzerinde düşünürken, uzun ve düşünceli bir sessizlik olduğunu fark ettim. Boş kâsesini kenara çekti. "Sanırım biraz zaman öldürmene yardımcı olabilirim. İster misin?"

Soru dilinden ipek gibi kayıyor, olacakların sarhoş edici vaadiyle süsleniyordu. Kalçalarım birbirine sıkıca bastırdı. Karşımdaki yabancıyla tüm zamanı öldürmek istiyordum.

Boğazım düğümlendi ve sanırım başımı sallayarak onaylarken kalp atışlarımın hızlandığını duyabiliyordum. "Bu hoşuma gider, Trace."

Adını melodik bir şekilde söyledim, artık söyleyemeyene kadar söyleyeceğime dair bana nasıl söz verdiğini düşündüm. Yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı, dişlerini ortaya çıkardı ve yırtıcı bakışlarını vurguladı. "Aklında ne var?"

Pencereden dışarı baktım, gün ışığı hala güçlü bir şekilde yanıyordu. Onu odaya sürükleyip soymak için fazla ileri gitmiş olacaktım. Benim aklımdaki de buydu.

"Aslında benim bir listem var," dedim cesurca.

"Oh, şimdi mi?" İlgisini çekmişti. Devam etti, "Peki bugün neyi kontrol edebiliriz?"

Listedeki bir sonraki şeyin kendisi olduğuna dair tek bir ipucu bile yoktu ama başka bir şey bulmalıydım yoksa kimliğim ortaya çıkacaktı.

"Beni korkutan bir şey yap," diye cevap verdim, masum ve uysal görünmek yerine ilgi çekici ve maceracı görünmeye çalışarak. Başını yana eğdi.

"Sanırım bu talebe uygun bir fikrim var," diye teklif etti .

Yemeğimizin parasını ödemek için masaya birkaç bozuk para attı ve beni yukarıya, çıkışa doğru başladı.

"Hey, kendi paramı ödeyebilirim-" Sözümü bitiremeden araya girdi.

"Yapabileceğini biliyorum, ama yapmana izin vermiyorum." Çıkışa doğru yürümeye devam etti ve ben de hızla peşinden giderek aramızdaki mesafeyi açtım.

Ahıra geri döndük ve bana çok uzun bir yolculuk olmayacağını söyledi.

"İki atı da alacağız," diyerek beni Rain ve Alcar'a doğru itti.

"Ne yani, ellerimi kendime saklayamayacağımı mı düşünüyorsun?" Çapkınca şaka yaptım.

Atlarımızı hazırlamaya devam etti ve soğukkanlılıkla cevap verdi,

"Yapabileceğini biliyorum.

Ama yapamam."

Verdiği yanıt karşısında utançtan kızarmıştım ve neredeyse Rain'in çok yorgun olduğuna dair bir bahane uyduracaktım ama bu çok çaresizdi. Trace'de şu vardı

müstehtcen bir şekilde konuşuyor ama sonra sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi davranıyordu. Çileden çıkarıcıydı ama aynı zamanda bu kadar çekici olmasının nedeni de buydu. Tecrübe ve rahat bir güven yayıyordu. Bu ilgili kayıtsızlık maskaralığıyla kaç sevgili edindiğini düşündükçe ürperiyordum. Bu kesinlikle benim üzerimde de işe yarıyordu.

İkimiz de ata bindik ve o "Beni takip edin" dedi.

Ben daha varış noktasını sorgulayamadan o son sürat havalandı ama ben onun meydan okumasını coşkuyla karşıladım.

Rain ve ben mesafenin büyük kısmında Trace ve Alcar'a ayak uydurduk. Beni daha önce bulduğum ya da geri dönüş yolunu bulabileceğim her yerden daha da uzağa götürürken ona bu kadar güvenerek muhtemelen aptallık ediyordum. Tek bildiğim, beni ölüme götürüyor olabileceğiydi. Çılgınlıklarımı kimsenin duyamayacağı kadar ıssız bir yere. Ama şu anda, bu pelerinli haydutu unutulmaya kadar takip edebilirdim.

Rüzgârda savrulan saçlarının yüzüne savruluşunu ve güneş ışığında keskin, yakışıklı yüz hatlarını daha fazla ortaya çıkaran bakışlarımı fark etmesine izin vermemeye çalıştım. Alcar yavaşladığında biz de onu takip ettik ve ağaçlar ve kayalık bir zeminle çevrili küçük bir su kütlesine vardık. Suyun ortası ürkütücü derecede karanlıktı, dibini görmek imkânsızdı, bu da çok ama çok derin olduğunu gösteriyordu.

Attan indi ve Alcar ile Yağmur'u yan taraftaki ağaçlara bağladı. Attan indim ve suyun kenarında adımlamaya başladım, "Burada ne yapıyoruz?" Endişeyle sordum, çünkü Trace biz gelmeden önce fikrinin ne olduğunu belirtmemişti.

"Seni korkutan bir şey yapmak istiyorsun. Bu işe yarayacaktır." Su kütlesini işaret etti.

"Yüzmekten korkmuyorum," diye belirttim.

"Tabii ki korkmuyorum. Denizcilerle bu kadar çok zaman geçirecek biri kesinlikle sudan korkmaz..."

Niyetini . Bu beni suda çıplak bırakmak için üzücü bir girişim miydi, çünkü listedeki o maddeyi başka bir zaman için saklamıştım.

"Ancak Sav yılanbalıkları oldukça korkutucu olabilir. Sıra sıra dizilmiş jilet gibi keskin dişleriyle sizin gibi küçük bir şeyin derisini saniyeler içinde yüzebilirler."

Korkuyla gözlerim büyüdü ve sudan bir adım geri çekilirken nefesimi tuttuğumu hissettim. O devam etti

Bana bilerek baktı, sanki teklifinin çılgınlığını kabul etmemi bekliyormuş gibi.

"O yılan balıklarıyla oraya gireceğimi düşünüyorsanız delirmişsiniz demektir."

Güldü. "Seni korkutan bir şey yapmak istediğini söylemiştin." "Evet, Trace, ama bugün ölmeye çalışmıyorum!" "Evet ama bugün ölmeye çalışmıyorum!"

daha fazla açıklamaya gerek yoktu.

Bana doğru yürüdü ve sanki bu beni rahatlatmış gibi eldivenli elini belime koydu. İkimiz de su havuzuna bakarken beni kenara doğru yaklaştırdı.

"Sizin için iyi haber, yılanbalıkları gececedir; güneş ışığı artık yüzeyi örtmeyene kadar bu havuzun karanlık derinliklerinde kalacaklar." Sanki bunu açıklamak durumu daha da cazip hale getiriyormuş gibi durakladı. "Tabii doğal içgüdülerine güvenirsiniz."

Kesinlikle korktuğum bir şey bulmuştu ama bu onun da ötesindeydi. Açıkçası, cesur bir yılan balığının bacağımdan bir yemek yapacağından korkuyordum. Ama şimdi geri adım atarsam Trace ne düşünürdü? Ne de olsa bu saçmalığı başlatan bendim. Bu, gelecekte listem hakkında daha spesifik olmam gerektiğini hatırlatan bir şeydi; yani bu mücadeleyi geçebilirim.

Sahip olduğum tüm cesareti topladım ve meydan okurcasına Trace'e döndüm. "Tamam, yapacağım ama sen de bana katılmalısın."

"Bu mümkün değil canım. Sana bir şey olma ihtimaline karşı, seni çabucak çıkarabilmek için orada olduğumdan emin olmak isteyeceğiz."

Haklıydı ve yalnız gideceğim gerçeğiyle yüzleştığım için beni çileden çıkarıyordu. Yükselen adrenalinim dalgalanmadan önce ağaca doğru yürüdüm, atların etrafından dolaştım ve hızla soyunmaya başladım. Elimdeki göreve o kadar odaklanmışım ki Trace'e bir gösteri yapıp yapmadığımı ya da ilgilenip ilgilenmediğini bile umursamıyordum. Eğer bu işi çabucak halletmezsem, kendi kendime bu işten vazgeçeceğimi söyleyecektim.

Trace'in giysisizliğini görmezden gelmeye çalışmasını izlerken, iç çamaşırlarım tüylerim diken diken olmuş bedenimin üzerinde gevşekçe sallanırken Rain'in arkasından çıkıp parlak güneş ışığına doğru yürüdüm.

Trace durgun suya dikkatlice inmeme yardım etmek için elini uzattı. Serin sıvı beni her seferinde bir uzvumla sararken ürperdim. Kendime, suya girerken çok dikkatli ve sessiz olursam, derinliklerinde dinlenen düşman yılan balıklarından herhangi birini rahatsız etmeyecek kadar şanslı olacağımı söyledim.

Trace'in elini bırakmadan önce alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Son bir sözün var mı?"

"Evet, beni özleme."

Elimi ondan çektim ve yavaşça ortaya doğru ilerlerken vücudumun geri kalanını dikkatlice boynuma kadar batırdım. Trace kenarda boş boş duruyor, endişe verici bir şey olup olmadığını izliyor ve bekliyordu. Dehşete kapılmışım ve ayak parmaklarımın kazara güneş ışığının değmediği suyun daha da derinlerine sürüklenmesini engellemek için kıvrıldığımı hissettim. Kemiklerim korkudan çatırdıyordu ama dişlerimi sıkarak kıyı şeridinde bana gururla gülümseyen ve yavaşça el çırpma hareketi yapan Trace'e bakmaya devam ettim.

Birden arkamda bir su sıçraması duydum, sonra bir tane daha. Tam bir panik içinde çırpınmaya ve çılgılık atmaya başladım, tüm enerjimle kıyıya doğru aceleyle yüzüyordum. Bana doğru gelen bir yılanbalığı sürüsü olduğundan emindim.

Kıyı şeridine ulaştığımda Trace'in bileğini tuttum ve sıırıslıklam bir halde kendimi sudan çıkarıp kollarına attım. Orada bir iki dakika durdum, nefes nefese kalmış ve titriyordum, zar zor ayakta durabiliyordum. Bir kahkaha attığını duyduğumda Trace sıırıslıklam bedenimi göğsüne yakın tutuyordu.

Bana sarıldıkça, bir kahkaha birçok kahkahaya dönüştü. Çileden çıkmış, neredeyse doğru düzgün göremez halde kendimi onun kucağından geri ittim.

"Sen miydin o?" Öfkeyle çılgılık attım.

Başını ileri geri salladı ve ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Özür dilerim, kendime engel olamadım."

Damarlarımda dolaşan öfke, sıırıslıklam olmuş iç çamaşırlarım şeffaf bir şekilde tenime yapışırken hissetmiş olabileceğim utancı ortadan kaldırdı. Trace gülmeye devam etti, açıkça eğleniyordu, ama onunla yüzleştiğimde o bakışın arkasında başka bir şey vardı.

"Beni öldürtebilirdin! Ya yılan balıklarını rahatsız etseydin?"

Hayatımla kumar oynamıştı. Bana yavaşça yaklaşmaya çalıştı ama ben ondan bir adım daha geri çekildim.

"Cress, ben sana bunu yapmazdım." Yanımızdaki su havuzunu işaret etti. "Sav yılanbalıkları tuzlu su canlılarıdır. Onları bir tatlı su havuzunda bulamazsın."

O anda alev almak mümkün olsaydı, sanırım şakaklarımda saf öfke titreşirken patlardım; bana sadece yalan söylemekle kalmamıştı, aynı zamanda

bir eşek şakası yapmıştı. Kendimi aptal ve kızgın hissediyordum, beni korkutmak için büyü kullandığından beri gerçek bir tehlike altında olmadığımı kabullenemiyordum.

Ona saldırdım, iki elimle onu ittim ve bağırdım, "Seni göt! Seni yalancı göt!"

Çarpmamla birlikte biraz tökezledi. "Hey, seni korkutan bir şey yapmak söylemiştin, gerçekten tehlikede olman gerektiğini değil. Bence bu aslında daha sorumlu bir seçimdi."

Mantığı reddedilemezdi ama bu beni daha az kızdırmadı. Yağmur'a doğru yürüdüm, ağacın arkasına geçip ıslak iç çamaşırlarımı çıkardım ve kuru giysilerimle değiştirdim.

Ağacın arkasından bağırdım, "Bu gerçekten ucuz bir atıştı, Trace ve inan bana, bunun bedelini ödeyeceksin."

Ağacın arkasından çıktığımda daha da yaklaşmıştı ve şeytani bir şekilde "Buna güveniyorum" diye cevap verdi.

Artık teşhir edilmediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Omzumla yan tarafına çarparak yanından geçtim.

"Göt," diye mırıldandım nefesimin altında kıyafetlerimi sıkıp çantama yerleştirirken.

Otele dönerken aramızdaki sessizlik ve mesafe için minnettardım. Hâlâ öfkeliydim ve arzularımdan vazgeçmemek için elimden geleni yapıyordum. Oraya vardığımızda Trace atları ahırda bir araya ve ben içten içe Rain'in ona iyi bir tekme atmasını umuyordum; keşke düşünmek.

Trace anahtarı bana fırlattı. "Dün geceyle aynı oda, git elini yüzünü yıka. Gölet suyu gibi kokuyorsun."

Ona tükürebilirdim ama haksız da sayılmazdı. Nemli saçlarım leş gibi kokuyordu ve üzerimdeki tüm bu gerginliği atmak için sıcak bir banyo yapabilirdim. Bu haldeyken kimseyle yatmak istemediğimden bahsetmiyorum bile. Anahtarı aldım ve tek kelime etmeden oradan uzaklaştım, öyle sert bir şey söyleyebilirdim ki, onun gözüne tekrar girmek için kur yapamazdım.

Oda aynen hatırladığım gibiydi ama bu sefer çok daha fazla potansiyel barındırıyordu. Banyoda uzanarak aşırı miktarda zaman geçirdim. Evimdeki kadar güzel değildi ama işimi görüyordu.

Buhar suyun üzerinde daireler çiziyordu ve ben rahatlamak için başımı arkaya yatırdım ama tek düşünebildiğim o Tanrı'nın lanetlediği yılan balıklarıydı. Ne kadar aptalmışım! Buna kandığıma inanamıyordum. Trace'in barda ne yaptığını merak ettim. Belki barmen kız maskaralıklarıyla geri dönmüştü, belki de daha kötü bir şaka yapıyor ve beni hespla ve yalnız bir odayla baş başa bırakıyordu.

Hayır. Sırılsıklam iç çamaşırlarım çıplak vücudumun her santimine yapışıp beni soluk taştan oyulmuş bir heykel gibi sergilerken bana nasıl uğursuzca gördükten sonra bu pek olası değildi.

İtiraf etmek istese de istemese de beni istiyordu. Bu onun mıydı? Zoru oynamaktan hoşlanıyor muydu? İç çamaşırlarım hâlâ nemliydi ve ıslak toprak ile durgun suyun nahoş kokusuyla doymuştu.

Çıktıktan sonra onları banyo suyuna daldırdım, sıktım ve bir ipin üzerine astım. Kıyafet konusunda pek fazla seçeneğim yoktu, çünkü yanıma sadece birkaç şey almıştım ve bunlar arasında fazladan iç çamaşırı yoktu.

Ne düşünüyordum ki? Dar bir pantolonun düğmelerini ilikledim, bol bir bluz ve kıvrımlarımı vurgulamak için başka bir korseli yelek giydim. Kendi kendime kıs kıs gülerek, Gris'in evine içimde hiçbir şey olmadan nasıl gittiğimi hatırladım ve işte yine buradaydım.

Eğer Trace üzerimden soyacak bir şey bulamadığı için hayal kırıklığına uğrayacaksa, bu kendi eseriydi ve belki bir dahaki sefere iki kez düşünürdü. Nemli saçlarımı ördüm ve o küçük yatağa dönüp baktım, derin bir nefes aldım ve kendime güvenmem gerektiğini hatırlattım. Bunu başarabilirsin.

Aşağıya döndüğümde, odanın genişliğini taradım ve Trace'in standımızı işgal ettiğini keşfettim. Herhangi bir şeyin bizim olması düşüncesi beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sevindirdi. Küçük pencerelerin dışında güneşin batışının ilk aşamalarını görebiliyordum.

Taverna bir kez daha canlı bir kalabalıkla dolmuştu, hepsi sohbet ediyor ve içeceklerini yudumluyordu. Bu akşam, bir kemancı barın diğer tarafındaki yerini almış ve yetenekleri için bir ya da iki bozuk para ayıracak birilerini umarak neşeli melodilerden oluşan bir karışık çalmaya başlamıştı.

Trace'in karşısındaki koltuğuma oturduğumda beni bir bardak suyla bekliyordu ve onun içkisinin tadını çıkarmasını izlerken gözlerimi deviriyordum - ki bu kesinlikle su değildi.

"Ahh, işte benim küçük perim," diye şakacı bir şekilde kandırdı.

Kızgınlığımı gizleyemeyerek başımı eğdim ve ona hevesli olmayan bir gülümseme verdim.

"," diye karşılık verdim.

"Biraz peynir, ekmek ve kurutulmuş et sipariş ettim. Ellerindeki en yenilebilir ikinci şey bu ve bir günde iki kez yahni yemekle ilgilenmeyeceğinizi düşündüm."

Şakalarına ve ilgisizliğine rağmen çok dikkatliydi. Sanki nereye gidersem gideyim tehlikeler ve aksilikler beni takip ediyormuş gibi bana beladan uzak durmamı söylüyordu. Tüm sözleri ağır imalar ve şehvetli bir tonla doluydu. İtiraf etmeliyim ki, bana patronluk taslamasına rağmen ilgi görmek hoşuma gidiyordu. Sözleri benim üzerimde güç sahibiydi. Tanrım, keşke ben de onun üzerinde böyle bir güce sahip olsaydım.

Sessizce yemeğimi yemeye başladım. Gölet fiyaskosunun adrenalini beni aç bırakmıştı. Ona nazlı bir sessizlik vererek yemeğimi yemeye devam ettim. Benim sinirlendiğim kadar onun da kendini garip hissetmesini istiyordum. Bir özür beklemenin çok fazla şey beklemek olduğunu biliyordum.

"Hadi bir oyun oynayalım," diyerek sessizliği bozdu. "İskambilde berbat olduğumu biliyorsun," diye cevap verdim öfkeyle.

"Hayır, ikimizin de diğerinden bir şey alarak kazanacağı bir şey." "Peki neymiş o?" İlgisiz bir şekilde eymeğimi kemirerek cevap verdim. O sırada Bu noktada, baştan çıkarma çabalarım bir kenara bırakılmıştı.

"Bilgi. karşı son derece açık sözlü olmadık. Ve... eğer bu akşam seninle aynı odayı paylaşacaksam, seni daha yakından tanımak isterim."

Neredeyse eymeğimin içinde boğuluyordum. Az önce ağzından duyduğum gerçek bir ilgi miydi?

Hâlâ çiğniyordum ve ben cevap vermeden ekledi, "Yabancılarla yatmak sana göre değilse...? Senin olayın bu mu, Cress?"

Küstahlık. Daha ne dediğimi bile anlamadan, "Hayır, ben yabancılarla yatmam. Ben bir tür fahişe değilim. Yoksa dün gece benim hakkımda böyle bir imada bulunduğun için neredeyse birinin boğazını keseceğini unuttun mu? Ben sadece-" Öfke dolu sözümü bitirmeden kendimi tuttum ve ciddi deneyim eksikliğimi açığa vurmaya ne kadar yaklaştığımı görünce şok oldum.

Başka bir şey söylemeden önce dilimi ısırdım. Trace bana gülümsedi. Genelde bana verdiği türden hınzır bir gülümseme değildi bu. Pişman olacağımı ima eden bir şey. Bu daha yumuşak, daha nazik, hatta belki de

Anlıyorum. Muhtemelen benim için üzülmüştü çünkü patlamamdan anlaşıldığı kadarıyla bir mil uzunluğunda bir listeye sahip değildim.

"Ben sadece bunun sana göre olup olmadığını sordum. Bunu önemsemediğimi söylemedim," diye cevap verdi.

"Açık fikirli değil misin?" diye karşılık verdim. "Oyun ne?" Bu konuşmayı farklı bir yola sokmaya çalışıyordum.

Benim olayımın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onun bunu anlamakta sorun yaşamayacağından emindim.

"Beş soru. Her birimiz diğerine beş soru soracak ve siz de dürüstçe cevap vereceksiniz."

İlgimi çekmişti ama riskliydi. Dürüstlük istiyordu, ama doğruluk yolunda sunabileceğim çok şey olduğunu biliyordum. Kendime, eğer kız kardeşime ve Gris'e yalan söyleyebiliyorsa, Trace'e yalan söylemenin de bir önemi olmaması gerektiğini söyledim. Ne de olsa her şey bittiğinde onu bir daha asla göremeyecektim; sonuçları ne kadar kötü olabilirdi ki?

"Anlaştık. Önce ben gideceğim," dedim hevesle.

Trace koltuğunda arkasına yaslandı, bu küçük oyunun bizi nereye götüreceği konusunda en az benim kadar meraklanmış görünüyordu.

"Dövmen ne anlama geliyor?" İlk sorum üzerine Trace'in yüz ifadesi canlandı.

"Neye benzediğini bile bilmiyorsun; önce bunu bilmek istemez misin?"

Nazıkçe, "Bu gece daha sonra göreceğim. Ne olduğuna dair bir soruyu boşa harcamıyorum, ne anlama geldiğini bilmek istiyorum," diye kararlı bir şekilde tekrarladım.

Trace hiç kızarmazdı, ama kızarsaydı, eminim o anda kızarırdı.

"Bazen çok zeki oluyorsun. Bu askeri bir dövme; kardeşlerimde ve bende var. Kralımız ve halkı için kanımızı akıttığımızı hatırlatıyor. Sebepsiz yere can almayız. Aldığınız canları temizleyemezsiniz, ellerinizdeki kanı temizleseniz bile."

Birini, hatta belki de birden fazla kişiyi öldürdüğünü doğrulamış olabileceğinin verdiği gerginlikle nefesim kesildi. Onu ilk gördüğüm gece, zavallı kumarbazın boynuna bıçağı ne kadar rahat dayadığından şüphelenmiştim.

Pişmanlık ya da endişe yoktu, sadece tek bir odak noktası vardı. Bir soruyu boşa harcamaktan ve onun eliyle kaç kişinin öldüğü gibi kaba bir şey sormaktan daha iyisini biliyordum, ama merak dilimin ucunda asılı kaldı.

"Ailen var mı?"

Ne tuhaf bir soru sormuş. Yetim olduğumu mu tahmin etti?

"Sorduğunuz buysa, ailem hayatta. Ve bir kız kardeşim var.

Benden biraz daha büyük."

Tamamen gerçek dışı değildi. Sadece ikiz olduğumu ve onun benden sadece birkaç dakika büyük olduğunu söylemekten kaçındım. Trace'in bir ailesi olup olmadığını tam olarak önemsedigimi söyleyemem ama bana bakışındaki bir şey neredeyse bu soruyu sormaya davet ediyordu.

"mi?"

Bana Alcar'ın adının nereden geldiğini anlattığında yüzünde beliren umutsuz ifade yumuşadı. Tatsız bir sinire dokunduğumdan endişelenmeye başlamıştım. Birasından bir yudum daha aldı.

"Geniş bir aileden geliyorum. Hepsi erkek. Bir avuç dolusu erkek kardeşim var, tam olarak dört. Ben en küçükleriyim."

Ne garip, annesinden ya da babasından bahsetmemiştii ve bu kasıtlı gibi görünüyordu. Hepsi de Trace'le aynı muhteşem özelliklere sahip dört genç delikanlıyı düşünmek neredeyse hayal bile edilemezdi. Tanrılara şükürler olsun ki sadece onun inkar edilemez güzelliğinin tek başına acımasızlığına katlanmak zorunda kaldım ve hepsine birden değil.

Sesini duyduğumda kardeşlerinin düşüncesinde ne kadar uzun süre kaybolduğumu fark etmemiştim: "Kardeşlerim hakkında hayal kurmana bir dakika daha izin ver, beni yaralıyorsun."

Ona gülümsedim ve avuç içlerim teslimiyetle ona dönük olacak şekilde iki elimi de havaya kaldırdım. "Suçlu olduğum kadar suçluyum."

"Demek denize açılıyorsun? Bu peşinden gitmek istediğın bir şey mi ve eğer öyleyse neden?" Trace meraktan çok endişeli bir ses tonuyla sordu.

Vahşi ünlerini duyduğundan emindim ve elbette isyanı bilmemek için bir kayanın altında yaşıyor olmanız gerekirdi. Cevap hakkında bir an düşündüm, çünkü gerçek şu ki, yalan gerçek arzularla iç içeydi. Küçüklüğümden beri sahip olduğum arzular.

Saatlerce haritaları inceledim, günlerce deniz resimlerine, eskizlerine ve çizimlerine baktım; hepsi beni büyülemişti. Denizin beni çağırdığını her zaman hissettim. Babamın etkisi bir yana, uzun yıllardır evim dediğim yerin gerçekten olmam gereken yer olmadığını ruhumun derinliklerinde hep biliyordum. O geleceğı özlemle bekliyordum ama o başka bir şeydi.

Yalanlardan daha kötü bir hayat. O hayatı asla yaşayamayacaktım. Kralın benim için başka planları varken olmazdı.

"Evet, hem çok."

Kalbimden konuştum. Her şey kontrolümden çıktığından beri kabul etmeme izin vermediğim bir yerden. *Benim* gerçeğim.

"Hayatım boyunca karada yaşadım ama bu kalbimin denize hasret olmadığı anlamına gelmiyor. Maceracı bir ruhum var ve ben ufuk için yaratılmışım."

İtirafımla ne kadar aptalca görüldüğümün utancına kapıldım ama umurumda değildi. Günlerdir söylediğim en doğru şeydi ve bu yüzden benden hoşlanmadıysa, sorun değildi. Trace sessiz kaldı, sanki her kelimemi bekliyormuş gibiydi.

"Muhtemelen bunun kulağa aptalca geldiğini düşünüyorsun."

Ben kendimi daha fazla azarlayamadan o söze karıştı.

"Hiç de değil. Başka bir şey için yaratılmış gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Sanırım bu şimdiye kadar yaşadığımız en samimi etkileşimdi. Bu samimiyet her zamanki şakalaşmalarımızdan farklı ve yeni bir şeydi.

Ellerim aramızda titreşen yeni enerjiyle kıpırdandı. Dikkatimi dağıtmak için bir parça daha peynir aldım ve devam ettim: "Hobilerin var mı? Bilirsin, Kingsguard'ın senden istediği şeyleri yapmadığın zamanlar?"

Bana cevap vermesi için ona yer açmak amacıyla ve hızlıca sorulan sorular bana plan yapacak zaman bırakmadığı için yemeği ağzıma tıktırdım. Sadece birkaç sorum kalmıştı ve başka ne öğrenmek istediğimi iyi düşünmemiştim. Tadının nasıl olduğu dışında. Çıplak tenimde gezinen sert ellerinin nasıl hissettirdiğini. Hayal gücümün sınırlarını aşıyordum.

"Orduda çok fazla acele et ve bekle vardır. Kampta günlerce oturduğumuzda, zamanınızı doldurmanın yollarını bulmak zorundasınız yoksa aklınızı kaybedersiniz. Bu ya da başka kötü alışkanlıklar edinmek... Arada sırada eskiz çizmeye meyilli oluyorum."

Durakladı, herhangi bir yargılama işareti için bana baktı.

"Çoğunlukla manzara çiziyorum. Gittiğim yerleri ve gördüğüm toprakları hatırlamak için."

Trace'i sanatsal bir şey yaparken hayal bile edemiyordum. Oldukça şaşırtıcıydı ama bu çizimleri kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Gözler.

"İyi misin? Kahretsin, bekle. Buna cevap verme. Bunun için bir soru kullanmıyorum."

Trace küçük bir kahkaha attı, dudaklarını eğlenceli bir gülümseme çerçeveledi. "Sana bir tane bedava vereceğim. Sırf senden hoşlandığım için." Gözlerim büyüdü ama konuşmaya cesaret edemedim.

"Eskiz yapmak pek de erkeksi bir aktivite sayılmaz, Cress. Etrafta dolaşıp sanatımla hava atmıyorum ya da bunu yaptığımı belli etmiyorum. Erkek kardeşlerinin seni azarlamasının zor olduğunu düşünüyorsan, bir de asker ruhlu bir babanın seni böyle anlamsız bir şey yaparken yakaladığı için sana ders vermesini dene."

Trace'in ifadesi değişti ve yüzünü bir melankoli dalgası kapladı. "Sorunuzu yanıtlamak için iyi olup olmadığımı bilmiyorum."

Trace'in kendisine mutluluk veren bir şey yapmak istediğini ama bunu saklamak zorunda kaldığını hayal ettim. Denizde olma hayalim henüz gerçekleşmemiş olsa da, annem ve babamın bu yolu benimseyeceklerini, hatta kutlayacaklarını biliyordum.

Trace'te, en değer verdiği insanların belirsizliğini ve onaylamamasını hissediyordum ve bu beni üzüyordu. Bana Alcar'ın adını söylediğinden beri annesinden hâlâ bahsetmemişti.

Bir an için barın ne kadar gürültülü olduğunu fark ettim. Bunca zaman sanki odada sadece iki kişi varmışız gibi Trace'in her sözüne kulak kabartmıştım.

Zaman fark edilmeden geçmişti ve her soruda Trace'in gizemi daha fazla kıvrım ve dönüşle ortaya çıkıyordu. Arzularımın hedefinden daha fazlası haline geliyordu ve bununla ya da bununla birlikte kabaran duygularla ne yapacağımı bilmiyordum. Kendime bu kişi ya da herhangi biri için bir şeyler hissetme izni veremezdim.

Zamanın azaldığını ve ne kadar yakında kararlarımın artık bana ait olmayacağını, aradığım arkadaşlığın da buna dahil olduğunu düşünerek sarsıldım. Trace değil. Gris değil. Hiç kimse. Ama burada oturup sohbet ettikçe, baştan çıkardığım anlamsız, kötü yabancından ziyade Trace'in nasıl biri olduğunu daha iyi görüyordum.

Trace araya girip, "Bıçaklardan neden korkmuyorsun?" diye sorduğunda düşünceler içinde kaybolmuştum.

Geriye bu kadar az soru kalmışken bu soru garip bir seçimdi ama Trace'in çok dikkatli bir gözlemci olduğu açıktı.

"Şaşırmış gibi davranma, Cress. O bıçağı çıkarıp kumarbazın boynuna dayadığımda bir kez bile irkilmedin. Dün gece tüm hançerlerimi çıkardığımda da herhangi bir endişe belirtisi göstermedin."

Haklıydı, bıçaklar beni hiç ilgilendirmiyordu. Yıllarımı okulda dövüş eğitimi alarak geçirmiştım. Bıçak, yay, kılıç, adını siz koyun, hepsini kullandım. Hiçbir zaman ihtiyaç duymadım ama onlara yabancı değildim. Bu yüzden yalan söyledim.

"Dışarısı tehlikeli. Özellikle de kadınlar için. Çaresiz yakalanmayacağım. Evdeki arkadaşım bana öğretti. Benimle pratik yapmasını ve bildiği her şeyi göstermesini sağladım. Rahatım ama uzman falan değilim." "Ayrıca, her ihtimale karşı avlanmayı bilmekten zarar gelmez." diye ekledim.

İnandırıcı olup olmadığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu ve Trace'in yüzündeki ikna olmamış ifadeden bunu yutmuş gibi görünmüyordu ama burnunu sokmamayı tercih etti.

Hemen konuyu değiştirmek istedim ve ağzımdan tamamen bencilce bir soru kaçırdım: "Bunca zamandır Kral Muhafızları'ndaysan, seni bir yerlerde ya da evde bekleyen biri var mı?"

İnanmayan küçük bir gülümseme gösterdi ve başını salladı. "Hayır, beni bekleyen kimse yok. Olsaydı, bu akşam sizinle eğleniyor olmazdım."

Bu rahatlatıcıydı.

"Hiç kimseye, hiçbir yere ya da hiçbir şeye bağlanmama izin vermiyorum. Sürekli hareket halinde olduğunuzda ve hayatınız kralın ve komutanın kaprislerine bağlı olduğunda, kaçamaklarla ve kısa mutluluk anlarını çalmakla yetinmeyi öğreniyorsunuz."

Dilimi ısırmahtydım ama kendime engel olamadım. "Senin için ben muyum... bir cilveleşme mi?"

Bunu yüksek sesle sorduğuma inanamıyorum. Bir sonraki sorunun bu olmasını da istememiştım. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz geri almak istedim.

"Henüz ne olduğunu bilmiyorum."

Özenle ifade ettiği cevabı beni germiştı. Benimle oyun mu oynuyordu, yoksa yatağa attığı her kadınla aynı yumuşak konuşmayı mı yapıyordu?

"Bu arada, bu bir soru sayılmaz," dedim kayıtsızca, oysa asıl söylemek istediğim şuydu: *Zaten bunu anlaman için zamanım yok.*

"Elbette." Başını salladı ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Bu da beni beşinci ve son soruma getiriyor. Sanırım iyi bir soru sorsam iyi olacak, değil mi?"

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama orada saatlerce oturup bu soru oyunuyla ileri geri gidebilirdim.

"Sanırım yapmalısın."

Kısa bir süre durakladı, bakışlarını onaylamamı bekledi. "Cress, geceyi benimle paylaşır mısın?"

Bana gerçekten basit bir evet ya da hayır sorusu mu soruyordu? Açık olduğunu düşündüğüm bir şey. Sorulmasına gerek var mıydı? Soruyor muydu ki? Sesi bir istekten çok bir emir gibi çıkıyordu. Sahip olduğum tüm arzu ve cüreti onun sorusuna kendi sorumla cevap vermek için kanalize ettim.

"Bu, bana bu gecenin tek bir dakikasını bile unutmamamı nasıl sağlayacağını söylemene bağlı. Beni nasıl yalvartacaksın?"

Bakışlarına daha da yoğun bir şekilde karşılık verdim ve ehlileştirilemeyecek bir alevi yakmak için kibriti çakmışım gibi hissettim.

Trace benimkini istemek için elini uzattı. "Sana göstermeyi tercih ederim."

Elini tuttum ve beni odamıza götürmesine izin verdim.

BÖLÜM 10

Kapı arkamızdan kapandı, hava şehvetle doluydu. Alt kattaki bardan gelen gürültüye minnettardım, çünkü Trace ateş yakmak için eğildiğinde aramızda yüklü bir sessizlikten başka bir şey yoktu. Karanlıkta öylece durdum ve bir gece önce aynı hareketleri nasıl yaptığımızı hatırladım. Ama bu sefer farklıydı. Bu kez beni ileriye taşıyacak sıvı cesaretin zerresi yoktu ve bir şeyler olacağından emindim.

Ağzım kurumuştı ama başka yerlerim hevesli bir beklentiyle kayganlaşmıştı. Heyecana rağmen hâlâ kendimden o kadar emin değildim ki ilk hamleyi yapmaya cesaret edemiyordum. Bu Gris'le geçirdiğim zamandan çok farklıydı. O ve ben arkadaştık, birbirimizi iyi tanıyorduk ve aramızda işleri kolaylaştıran bir hafiflik havası vardı.

Trace ile işler o kadar kolay olmayacaktı. İlk kim konuşacaktı, kim boyun eğecekti? Birbirimizi biraz daha iyi tanıyorduk ama aramızda Gris'le olduğu gibi yıllara dayanan bir güven oluşmamıştı.

Bunu yapıp yapamayacağımı merak etmeye başlamıştım. İstemediğimden değil, *gerçekten* istediğimden. Trace'in pelerinini ve hançerlerini çıkarıp teker teker küçük yazı masasının üzerine yerleştirmesini izledim. Loş, titrek ışık, küçük odanın duvarları boyunca bir gölge görüntüsü yarattı. Trace etrafımızdaki her mobilya parçasının üzerinde yükseliyordu. Sonunda elinde tek bir gümüş kılıçla bana döndü ve yavaşça yaklaşmaya başladı.

Yutkundum, ona baktım ve o güzel ağzını almaya hazırlanmak için dudaklarımı yaladım. Orada donmuş bir şekilde durdum, ayaklarımı hareket ettiremiyordum. İçten içe ona dokunmak için kaşınıyordum ama parmağımı bile kıpırdatamıyordum.

Trace bıçağı tam ağrıyan göğüslerimin arasında, önden korseli yeleğimin bağcıklarının başladığı yerde gezdirdi. Bıçağının ucu ipleri gerdi ve her biri göbeğimin üst kısmına doğru hızlı bir hareketle keskin kenara yol verdiğinde nefesimi tutamadım.

Bıçak beni korkutmuyordu. Ne yaptığını tam olarak bildiğinden emindim ve bu korse kadar çözüldüğümünden de aynı derecede emindim. Bana elini bile sürmemişti ama yine de yavaşça ve titizlikle çalışarak korseyi çıkarma eylemini gerçekleştirmesi beni büyülemişti.

İşi bittiğinde elini tuttu ve yeleği omuzlarımdan arkamda yere düşene kadar nazikçe kaydırды. Göz ucuyla elindeki dövmeyi görebiliyordum, dikkatimi dağıtıyordu. Hepsini görmek istiyordum. Sonra bıçağı örgülü saçlarıma doğru kaldırdı ve aynı şeyi kravatıma da yaparak sırtımdan aşağı uzun dalgalar bıraktı.

Tek söylediği "Çok daha iyi," oldu.

Avını takip eden bir avcı gibi etrafımda dönüyordu ve arkamda durduğunda kaslı göğsünün sırtıma baskı yaptığını hissedebiliyordum. Sıcaklığını hissetmek için ona doğru eğildim ama tek odaklanabildiğim şey ne kadar tahrik olduğumdu; meme uçlarım ince beyaz bluzuma çarparak bana ihanet ediyordu.

Trace sert parmak uçlarını boynumun kenarında gezdirdi, uzun saçlarımı yana doğru itti, ben de başımı eğerek kendimi ona sundum ve ilerlemesini istedim. İşte o zaman omzumla boynumun kıvrımı arasına yerleşen ağzının sıcaklığını hissettim.

O muhteşem dudaklar tenimi ilk kez süslediğinde içimde eridi. Boynumun her tarafına yavaşça yumuşak öpücükler yerleştirmeye başladı. Nefesi kulak memelerimde alçak bir uğultuya dönüştü, gıdıklanma hissi neredeyse dayanılmazdı. Dudaklarının sivri kulağımın ucu boyunca ilerlediğini, ardından yüzünün saçlarımin arkasına bastırdığını hissettim. Beni içine çekiyor, kokumu içine çekiyordu. Orada öylece durup beni özenli bir yavaşlıkla keşfetmesine izin verdim.

Yüzüme döndüğünde sanki bambaşka bir insandı. Bir zamanların yavaş, sabırlı, sakın Trace'i, yüzümün iki yanını elleriyle kavrayıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında, dilini bunu özlemiş birinin çaresizliğiyle ağzımın içine soktuğunda kaybolmuştu. Ben de bu karşılaşmayı çok özlemiştim.

Hafifçe geriye doğru tökezledim, ama o öne çıktı, yakınımda durdu ve ağzımı parçalamaya devam ederken beni kapıya sıkıştırdı. Dillerimiz çarpışırken ona ayak uydurmaya çalıştım. Onun çılgınca tutkusuna karşılık verdim.

ve alt dudağını hafifçe ısırđım; karşılık olarak inledi. Devam etmesini isteyerek vücudumu ona doğru eğdim.

Bir koluyla kapının pervazına dayanırken, diğerkoluyla elini yan tarafımda ve bluzumun altında gezdirerek göğsümü kavradı ve başparmağıyla meme ucumun üzerinde bir daire çizdi. Öpüşmelerimiz arasında, yaptığı her hassas sıkımda zevkle nefes aldım.

Her şey çok hızlı ilerliyordu; fazla düşünmeye vaktim yoktu. Durumun kontrolü uzaktan yakından bende değildi ve nedense bu hoşuma gidiyordu. Benim ya da onun bir sonraki hamlesini tahmin edemiyordum; tamamen anın içinde kaybolmuştum.

Bir eliyle saçlarımı toplayarak sıkıca çekti ve boğazıma daha iyi erişebilmesi için başımı geriye doğru itti. Dudakları dudaklarıma dönene ve ellerini bacaklarımdan arasında gezdirip sıkıldığını hissedene kadar bitmek bilmeyen öpücöklere ve ara sıra dişlerinin sıyrılmasına devam etti.

Bir nefes verdim, o da başka bir öpücük ve dil darbesiyle yuttu. Pantolonumun yumuşak kumaşı üzerinde beni ovmaya ve kızdırmaya devam etti ve bir inilti tutmak için çok çalıştım, ama yarattığı hisler arzumu açığa çıkardı. İlk kez geri çekildi ve nefesimi tutmam için bana bir saniye verdi.

Ela gözleri karanlık ve arzuyla doluydu. Belimi kavradı, parmakları kumaşın hemen altına daldı ve beni kendisine doğru çekti. Daha yakına eğildi ve homurdandı, "Çok güzelsin, seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Nefesim kesildi ve beni yavaşça kapıdan yatağı doğru çekmeye başlamadan önce sözlerini anlamaya ancak zaman bulabildim, giderken pantolonumun düğmelerini de açıyordu. Bacaklarımdan arkasının kenara çarptığını hissettiğimde, o çoktan son düğmeye kadar ilerlemiş ve dizlerine kadar eğilmişti. Botlarımdan bağcıklarını çabucak çözdü ve o bıçağı giysilerimin başka bir parçasını yok etmek için kullanmadığına şükredecek kadar aklım vardı; evde giyecek hiçbir şeyim olmayacaktı.

Pantolonumu yavaşça çıkarmaya başlarken dizlerinin üzerinde kaldı, bir bacak, sonra diğeri, beni çıplak bıraktı. O anda duvara yaslanmış olmayı diledim; orada yarı çıplak durmanın utancı kaldıracabileceğimden fazlaydı.

"Otur," diye emretti, daha önce de yaptığı gibi, ama bu sefer görmezden gelinecek biri gibi konuşmuyordu.

İtaatsizlik etmeye ya da ukala bir espriyle karşılık vermeye cesaret edemedim. Emrettiği gibi yaptım. Bunu yapar yapmaz dizlerinin üzerine oturdu ve bacaklarımı önünde iyice açtı. Tanrım, ölmek istiyordum. Beni hemen örtün. Orada öylece oturup beni içine aldı.

"Bütün gün bunu yapmak istedim."

Ben tepki veremeden eğildi ve birkaç dakika önce ağzıma aldığı kadar büyük bir hız ve güçle bacaklarımın iç kısımlarını tutkuyla öpmeye başladı. Bacaklarım titriyordu ve o devam ettikçe tüm sinirlerim aşırı hızlandı, ara sıra uyluklarımı ısırdı ve sonra bir eli tembelce damlayan tepem boyunca bir parmağını gezdirmeye başladığında beni kenara gönderdi.

Yatağa dümdüz uzandım, eline daha fazla eğilmekten başka bir şey yapamıyordum. Benden çıkardığı sesleri yakalayacak öpücükler yoktu. Trace bir parmağını içime kaydırduğunda, duyulabilir bir nefes verdim ve bu zevk itirafından sonra bana hiç merhamet göstermedi.

Hissettiğim bir sonraki duygu tamamen yeniydi. Trace'in dili klitorisimin üzerinde ileri geri hareket ederken, parmağı içime girip çıkıyordu. Onun hareketlerine karşı inlemeye ve kıvranmaya başladım. Tanrım, bu inanılmaz bir duyguydu. Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım ve bakışlarının yoğunluğuyla karşılaştım. Gözleri karardı ve dil darbeleriyle beni bayıltarak üzerimde çalışmaya devam etti. Haince bir çığlık attığımda ve ona "Trace!" diye seslendiğimde daha fazlası için çaresizliğim arttı.

Adının dudaklarımdan çıktığını duyar duymaz bir parmağını daha soktu ve amansız hızını ve hareketini artırdı. Nefes alışım düzensizleşti ve kendimi tutamaz halde buldum. Vücudum buna daha önce hiç deneyimlemediğim şekilde tepki verdi.

O çalışıkça tutku artmaya devam etti ve kendimi bu asi ve çıldırtıcı duygu üzerinde kontrol sahibi olmaya çalışırken, inleyen çığlıklar ve tekrar tekrar onun adını çağırın bir ritim içinde buldum. Birdenbire durdu.

Kendimi hissediyordum. Yanlış bir şey yaptığımdan endişeleniyordum ama doğrulduğumda Trace'in yatağın kenarında durduğunu gördüm.

Botlarını çıkarmış ve koyu renk gömleğini başının üzerinden kaldırmaya başlamıştı. Onun görüntüsü dikkatimi tamamen dağıtmamış olsaydı, beni uçurumun kenarına kadar getirip orada bıraktığı için daha fazla hayal kırıklığına uğrayabilirdim. Ama kızamazdım çünkü önümde duran şeye çoktan aşık olmuştum.

Vücudu uzun boyuna göre mükemmel orantılıydı. Kaslıydı ama hantal değildi ve umduğunuz her yeri yontulmuştu. Sol elinden başlayıp koluna doğru uzanan ve köprücük kemiğinin hemen üzerinde, boynunun dibinde duran belirgin dövme şimdi dikkatimi dağıtmıştı.

Ateşin ışığında net olarak seçilmesi zordu ama neredeyse kolundan aşağıya siyah mürekkep dökülmüş gibi görünüyordu. İşte o zaman bunun askeri bir dövme olduğu ve aldığınız canların kanını asla temizleyemeyeceğiniz hakkında söylediklerini hatırladım. Tam olarak öyle görünüyordu, dökülen kan kolunun tüm uzunluğu boyunca akıyor, neredeyse onu tamamen kaplıyordu. Soluk teninin çok az bir kısmı görülebiliyordu. Dalgın bakışlarımı fark ederek bana doğru yürüdü ve çenemi tutarak yukarı doğru eğdi, üzerimde yükselirken gözlerimizi buluşmaya zorladı.

"Adımı söylediğini duymak hoşuma gidiyor."

Parmağını alt dudağımda gezdirdi, sanki beni inceliyormuş gibi baktı. Sanki onu memnun edip etmediğimi düşünüyordu.

"Bakalım bu sefer ne kadar yüksek sesle söyleyeceksin, belki sana istediğini veririm."

Trace benim gerçek ölümüm olacaktı. O bir gizemdi, az konuşan bir erkekti ama kelimelerini akıllıca seçtiği kesindi. Bir şehvet sisi içinde onun parmağına sarılmıştım ve pantolonunu zorladığını görünce ağzım sulandı. İyi ki düğmelerini açmam için beni cesaretlendirmemişti çünkü ellerimin beceriksizce karışacağından emindim.

"Gömleğini çıkar," diye .

Utanacak bir şey yoktu, ne de olsa birkaç dakika önce yüzü kalçalarımın arasındaydı. Söylediğini yaptım ve gömleği yere fırlattım, artık tamamen çıplak olan bedenimi yatağın üzerinde daha geriye taşıyarak onu karşıladım. Davetimi kabul etmedi. Yatağın kenarında durmaya devam etti, sadece bana bakıyordu.

"Bacaklarını aç."

Yine emrettiği gibi yaptım, yine de bunu yaptığım için biraz utanmış hissediyordum.

"Bana bakmanı ve kendine dokunmaya başlamanı istiyorum. Yalnızken yaptığın gibi kendine dokun."

Benden yaptığı bu iğrenç istek karşısında gözlerim büyüdü. Ama Trace bir istekte bulunmuyordu. Bu gece boyunca her hareketimi o yönlendiriyordu ve hafif bir tereddütle elimi indirdim.

Trace orada durmuş dikkatle beni izliyordu ve parmağımı içime sokmamı izlerken keskin bir nefes aldığını görebiliyordum. Parmağımı hızlı bir hareketle tekrar tekrar çevirmeye başladığımda nefesimi kontrol etmem zorlaştı. Emrettiği gibi gözlerimi ona odaklamaya çalıştım ama bu düşündüğümünden daha zordu.

Trace kendini dar pantolonunun kurtardı ve neredeyse nefes nefese kaldım, sert uzunluğunu eline alıp okşamaya başladığına tanık oldum. Hiç tereddüt etmedi. Ben onun altın rengi gözlerinde oluşan arzuyu izlerken o bana bakmaya devam etti.

Ağzımdan küçük bir inilti kaçtığında çenesi daha da sıkıldı. Gerginlik, tüm sözlü atışmalarımızın fiziksel olarak vücut bulmuş hali gibiydi. Bu beni öldürüyordu. Onu istiyordum ve şimdi istiyordum. Onu kendime nasıl çekeceğimi çok iyi biliyordum.

İkinci bir parmağımı soktum ve soktuğumda tutkulu bir şekilde başımı geriye attım ve adını yüksek sesle haykırdım, "Trace!"

Saniyeler içinde üzerimdeydi, aramızdaydı, bir duaya cevap verir gibi geliyordu. Ellerini her çıplak santimimde gezdirdi. Pişman olup olmayacağını bilmeden kendimi tatmin etmeyi bıraktım ve yüzünü tutarak onu kendime doğru çektim, dudaklarında kendimi tattım. Şimdi ona çarpan bendim. Ellerimi çılgınca kollarında gezdiriyor, her bir kasını hissediyor, bacaklarımı etrafına doluyor ve ellerimi çıplak göğsünde gezdiriyordum.

Kendini girişime göre ayarladığını hissettim ve hevesle bacaklarımı daha geniş açtım. Saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı ve orada öylece durup bana baktı. Şefkatle. Ne istediğini nasıl bildiğimi bilmiyordum; sadece biliyordum.

Yüzünü kendime yaklaştırdım ve boynu boyunca nazik öpücükler bıraktım, yavaşça kulağına doğru ilerledim ve yalvaran bir fısıltıyla nefes verdim. "Trace."

Bu onun felaketi idi.

Bir anda içime girdiğini hissettim ve yoğunluğu tarif edilemezdi. Uzunluğu acımasızdı ama memnuniyetle karşılandı. Vücudumuzu birbirine o kadar yakın tutarak içeri ve dışarı itmeye başladı ki, her güçlü harekette göğüslerimin göğsünü sıyırdığını hissedebiliyordum. Çıplak teni benimkine karşı muhteşem bir his veriyordu ve bacaklarımı daha sıkı ona yeterince yaklaşamadım. Gidecek başka bir yer olmadığına onu daha derine çağırıyordum.

Hızını alamıyordu ve her şeyi tüketen öpüşmelerimizin arasında kesik kesik aldığı nefesler benimkilerle eşleşmeye başlamıştı. Ara sıra omzumu ısıırıyordu ve dişlerinin verdiği acı hissi, başka yerlerdeki zevkli hislerle tezat oluştıuruyordu.

Ben tepki vermeye vakit bulamadan Trace hızla dönerek beni üstüne çekti ve şimdi altımda yatıyordu. Alıştım ve daha önce bu pozisyonda bulduğum zevki çabucak hatırladım. Vücudumu ona karşı yuvarlamaya ve hızımı artırmaya başladım, aniden başparmağını daha önce beni neredeyse uçurumun kenarına getirdiğinde olduğu yerde hissettim. Beni okşamaya devam etti ve ona karşı yaptığım her harekette baskının arttığını hissettim.

Bana verdiği hazzın içinde kendimi kaybederken sırtım eğildi. Bu his hızla kontrol edilemez hale geliyordu ama kıvranışımı durduramıyordum. Benimle bu şekilde kalması için dua ettim. Olanlar için kelimelerim ya da düşüncelerim yoktu, ama tüm bunların hassasiyeti neredeyse dayanılmaz hissetmeye başlamıştı, ama zevk ve serbest bırakma arasında sallanarak ilerledim ve artık kendimi kontrol edemediğimde inledim, "Trace. Trace." Hızını artırdı. "Trace," diye mırıldandım.

Birden sırtımdan gelen tanıdık bir acı hissettim ve saniyeler içinde kanatlarımı iki yanıma doğru açarak arzusun zirvesine çarptım, Trace de sadece birkaç saniye sonra onunkini buldu.

Oh, hayır. Kesinlikle olmaz. Az önce ne olmuştu ve neden kanatlarım sergileniyordu? Kahretsin. *Lanet* olsun. Hızla Trace'in üzerinden kalktım ve aniden odanın diğer tarafına geçtim, nefesimi olabildiğince çabuk sakinleştirmeye ve kontrolümü yeniden kazanmaya çalıştım.

Kanatlarımı çağırmamıştım, bir anda oluverdi. Bu benim kontrolüm dışındaydı ve utançtan her geçen dakika daha da kızardığımı hissettim. Trace'in elimi tuttuğunu hissettiğimde onları kınına sokmanın bir yolunu bulmak için daireler çiziyor olmalıydım. "Cress, iyi misin?"

"Özür dilerim. Bunun neden olduğunu bilmiyorum. Bana bir dakika verin. Ben halledebilirim."

Ama ne yaparsam yapayım, geri dönmeyeceklerdi. Trace ve ben orada, ateş ışığında çırlıçıplak duruyorduk ve bu her neyse mutluluğumuzu tamamen mahvettiğim için kendimi çok kötü hissediyordum.

Trace bedenimi çevirerek beni ona bakmaya zorladı. Bu gece yaptığıma şahit olduğu şeyden sonra, bu olay hepsinden daha kötüydü.

Fae'ler etrafta dolaşıp kanatlarını göstermezler ve bunu kesinlikle kazara yapmazlar. Tanrılar, bu neden benim başıma geliyordu?

"Utanmana gerek yok. Bunu kontrol etmeyi öğrenebilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

"...Ne?" Ben sorguladım.

"Doruk noktası gibi şeylerden dolayı kontrolü kaybettiğimizde, kontrolü başka şekillerde uygulamak zorunda kalmanız nadir değildir."

Ona boş boş baktım ve bunun daha önce hiç yaşanmadığını fark ettim. Tek başıma değil. Gris ile değil. Bu benim ilk gerçek doruk noktam olduğu anlamına mı geliyordu? Bunun neden şimdi olması gerekiyordu? Hem de onun önünde. Bunun olabileceği konusunda beni uyardığı için Versa'yı öldürebilirdim.

"Kendini utandırmayı bırak."

Nazik sözler söylerken, gözleri yanardöner kanatlarımın sırtını taramaya başladı ve duvara düşürdükleri gölgelere bakmaktan kendimi alamadım, bana deneyim ve kontrol eksikliğim nedeniyle yaptığım korkunç hatayı hatırlattı. Bir an zevkten dört köşe olmuştum ama şimdi kendimi inanılmaz derecede saf hissediyordum.

"Bence çok güzeller... tıpkı senin gibi." Sözlerini nazik bir öpücükle mühürlemek için çenemi kaldırdı.

Hiçbir şey beni daha önce öptüğü gibi değildi. Birkaç dakika daha geçtikten sonra nihayet nefesimin düzleştiğini ve kanatlarımın alçalıp yavaşça kınına girerek gözden kaybolmasıyla üzerime yayılan sükûneti hissedebildim.

Kanatlarımın neden olduğu utançtan nihayet kurtulduğuma göre, kendimi hala çıplak olan Trace'in önünde utangaç bir şekilde çıırılçıplak dururken buldum ve kendimi örtecek herhangi bir kumaş parçası aradım. Trace yataktan battaniyeyi alıp omuzlarıma sardı ama bırakmak istemeyerek beni göğsüne doğru çekti.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Yılan balıklarının seni yakalayamamasına gerçekten sevindim."

"Seni lanet olası iş parçası," diyerek onu ittim ve battaniyeyi yanıma aldım.

Ağzımdan böyle bir küfür çıktığına inanamıyordum ama az önce yaptığım şeyin hanımefendiye yakışır bir yanı yoktu, o halde neden rol yapıyormuşum gibi davrandım?

Trace güldü ve pantolonunu tekrar giymeye başladı, ben ise yatağa geri oturdum ve ısınmak için üzerimi örttüm. Trace ateşin yanındaki koltuğa oturdu; dün gece de aynı yerde yatmıştı ve ben onun açıklanamayan bir çıkış yapacağından endişeleniyordum. Benimle işi bitmiş miydi?

Yatağın bir tarafına geçtim ve yanımdaki boş alanı okşadım. "Ben paylaşmaya hazırım, o rahatsız yatakta uyumak zorunda değilsin. sandalye."

Trace sinirli bir nefes verdi. "Sorun sen değilsin. Sadece her saat nöbet tutmaya alışkınım ve uyumakta zorlanıyorum."

Yüzümdeki hayal kırıklığını okumuş olmalı ki ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. Yaptığım yere sürünerek girdi ve şimdi ikimiz de bu yatakta dikkat dağıtıcı bir şey olmadan yattığımız için, küçük alan fark edilir derecede daha küçük hissettirdi. Beni kendine doğru çekti, yan yatıp vücudunun rahat kıvrımlarında gevşerken beni kolunun altına aldı.

"Sarılacak bir tipe benzemiyorsun," dedim alaycı bir tavırla.

Eliyle kolumda tembel daireler çizmeye başladı. "Bedenin zevkleri geçicidir, sürdürdükleri sürece tadını çıkarmalıyız."

Sözleri fark ettiğinden daha doğrudu ama üzerinde durmayı reddettim.

"Bunu zekice yazılmış bir şiir kitabında mı okudun?" Şakacı bir şekilde alay ettim.

Sözlerimi dikkate almayarak alay etti. "Uyuyana kadar seninle kalacağım, ama lütfen sandalyeye geri döndüğümde alınma; eski alışkanlıklar zor ölür."

Alabildiğimi alırdım. Onun kokusunu çekerek yan tarafına daha da sokuldum. Artık dikkat ettiğime göre sandal ağacı ve çam gibi koktuğunu fark etmiştim. Rahatlatıcı bir kokuydu ve bana sabahın erken saatlerinde, yer çiyden nemliyken Yağmur'u ormanda sürdürdüğümü hatırlattı.

Parmaklarımı nazikçe belinin üzerinde gezdirmeye başladım, her bir kas çıkıntısını hissediyordum. Elimi tuttu. "Bu gıdıklıyor ve eğer durmazsan sana korkunç şeyler yapmak zorunda kalacağım."

Bu meydan okuma çok cazip olsa da ben daha iyisini biliyordum. Trace'in cüssesi göz önüne alındığında yorgun ve ağrılıydım ve haklı olarak öyleydim. Elimi çektim ve onun yerine göğsüne doğru kaldırdım. Eğildi ve başımın üstüne nazik bir öpücük bıraktı, daha önce yaptığı gibi saçlarımı koklamak için birkaç saniye daha kaldı.

Artık taverna kapanmıştı ve tek ses ateşin çıtırtısıydı. Şafakla birlikte bu anı kaybetmekten korkarak uykuyla savaşıma çalıştım. Hatırladığım son şey Trace'in dövme eliyle benimkiyle iç içe geçmiş görüntüsüydü.

Sabah onun kollarında uyanma şansım olduğunu düşünmekle aptallık ediyordum. Ne de olsa beni uyarmıştı. Ama kendimi tamamen yalnız bulmayı beklemiyordum. Yataktan odaya baktım ve tüm eşyalarının gitmiş olduğunu gördüm. Bir yabancıyla yattığım için başıma gelen buydu. Bundan daha fazlasını beklemeli miydim? Masanın üzerindeki notu gördüğümde artık kurumuş olan iç çamaşırlarımı almak için tuvalete doğru gidiyordum.

Bir hafta içinde buluşalım. Bana gösterdin. Ben de sana benimkini göstereyim.

- İz

Parşömenin üstünde, gece kadar karanlık, simsiyah bir tüy vardı. Trace bir Nightwing'di. Sadece bu da değil, bana kendisinden gerçek bir parça bırakmıştı.

Tüyü pencerenin pervazına götürdüm, sabah güneşinin üzerinde parlak bir şekilde parlamasına izin verdim, sadece doğru açıda ortaya çıkan yeşil tonları aydınlatım. Gece kanadı Fae'leri haritaların gösterdiği kadar kuzeyden geliyorlardı. Onlar dağ insanlarıydı. Kuzeyin kuzeyinden geldiğini söylerken abartmıyordu.

Beni tekrar görmek istediği için rahat bir nefes alarak tüyü göğsüme bastırdım. Diğer bir yanımda ise onu şimdiden özlemenin korkunç bir işaret olduğunu ve bu her neyse kesip atmam gerektiğini biliyordu. Bir hafta sonra onu görmek için geri dönmek sadece işleri daha da zorlaştıracaktı.

Belki de hiç dönmemeliyim. Hiç gitmezdim, ilgilenmediğimi anlar ve yoluna devam ederdi. Ona karşı bir şeyler hissetmemin ne faydası olacaktı ki? Amacıma ulaşmıştım. baştan çıkarmış, yatağa atmıştım ve bunu listeden çıkarıp her şeyi unutmalıyım.

Eve dönüş yolculuğum boyunca pelerinin cebinde sakladığım tüyü hafifçe karıştırdım, Trace'in anılarından kurtulup kurtulamayacağımdan emin değildim. İsteyip istemediğimden de emin değildim.

BÖLÜM

11

Malikâneye geri döndüğümde, salonda uzanan annemle babamın yanından hızla geçip doğruca Versa'nın odasına yöneldim. Kapısından içeri daldım ve onu takılarla ve diademlerle uğraşırken buldum; gelin adayı olmanın bir başka ciddiyetsizliği.

Heyecanla bana döndü ama ben kapıyı arkamdan çarparak "Seninle bir derdim var kardeşim" diye bağırdım.

"Ne?" diye haykırdı şaşkınlıkla.

"Benimle paylaştığın tüm vahşi hikayelerinde, tüm kaçışlarını anlatırken, kanatlarımızın doruğa ulaştığında kontrolsüzce açılabilirdi gerçeğinden bahsetmiş olabilir misin?"

Trace ile yaşadığım önlenebilir utanç yüzünden hâlâ öfkeliydim. Sağlığımın suçunu Versa'ya yükledim. Elbette bu durumla daha önce de karşılaşmış olmalıydı. Kız kardeşimin yanakları kızarıırken, sesli bir kahkahayı zapt çalıştı.

"Bilmediğini nereden bilebilirdim ki?" diye yalvardı, gözleri bağışlanmak istiyordu. Bu kadar kolay kurtulamayacaktı. Yüz hatlarında hâlâ o alaycı ifadeyi görebiliyordum.

Ellerimi onaylamaz bir tavırla sallayarak, "Kaç randevunuzdan bahsettik ve bir kez bundan söz etmediniz," diye yakındım.

Versa gergin bir şekilde kolyeyi elinde evirip çevirdi ve melek gibi kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Şey, kardeşim, eğer bilmen gerekiyorsa, bu benim sözde buluşmalarımdan birinde hiç olmadı."

Cevabımı çoktan planlamıştım ama durakladım.

"Ne demek istiyorsun? Daha önce hiç gelmedi mi?"

Versa bana tatlı tatlı gülümsedi. "Bu sadece kendimle baş başa kaldığımda oluyor. Kendime bunu nasıl kontrol edeceğimi öğrettim, böylece ben istemedikçe gerçekleşmeyecekti. Bundan bahsetmeme gerek olduğunu hiç düşünmemiştim; başkalarıyla deneyimsiz olabilirsin ama kendinle hiç yalnız kalmamış değilsin."

Son derece haklı bir noktası vardı. Ama onca zaman kanatlarıma dair en ufak bir kıpırtı bile hissetmemiştim. Kız kardeşimin gözleri de aynı farkındalıkla irileşti.

"Tek başına bile mi? Hiç mi?" dedi hayretle.

Başımı salladım. Ben bir saniye daha hayıflanamadan, o önümdeydi ve coşkuyla iki omzumu da sıkıyordu.

"Tanrım, birlikte olduğun bu yabancı kimdi ve sana ne yaptı?"

Sinsi gülümsemem bana ihanet etti.

"her şeyi anlat," diye yalvardı Versa.

Annem ve babam o akşam yemekte beni görmekten çok mutlu oldular. Kabul etmeliydim ki, bütün öğleden sonrayı Trace'le geçirdiğimiz zamanın ayrıntılarını anlatarak geçirmek, eve dönerken hissettiğim huzursuzluktan uzaklaşmamı sağlamıştı.

Versa'nın odasındaki o birkaç saat boyunca, yaklaşan gerçekliğimi görmezden gelebileceğim ve herhangi bir günmüş gibi kız kardeşimle dedikodu yapabileceğim hissini benimsedim. Kendimi ağırlıksız hissetmişim, ama şimdi dikkatim dağıldığı için göğsümde geri gelen ağır hissi inkar edemiyordum.

Bu ağırlık Trace'e karşı hissettiklerimden daha fazlasıydı. Günlerimin geri kalanında kız kardeşimden ayrı kalacak olmanın dayanılmaz üzüntüsüydü. Kralla geçireceğim günlerin kısa olmasını umuyordum. Geçici keder dalgaları üzerime gelmeye devam etti. Onsuz yaşamak istemiyordum-ya da ailem.

Onlar benim tüm dünyamı oluşturuyordu. Ailem, akademideki arkadaşlarım ve hatta malikânedeki personel. Hepsini çok seviyordum. Dünyanın bu küçük parçası benimdi ve etrafımda yavaşça çatladığını hissedebiliyordum. Ve sadece birkaç hafta içinde tamamen paramparça olacağını biliyordum.

Onları terk etme düşüncesi kalbimi parçalıyordu.

Bir yalan üzerine ayrılmak.

Trace'in bir hafta boyunca dönmemi istemediğini söylemesine sevinmiştim. Eve yakın kalmak için iyi bir bahaneydi bu. Durup nefes aldığım ve yemek masasının etrafında sevdiklerimin gülümseyen, neşeli yüzlerine baktığım an, olmak istediğim yerin burası olduğunu biliyordum. Her şey doğal görünüyordu. Yemek yiyorlar, gülüyorlar ve sanki bu ailenin başına kötü bir şey gelmeyecekmiş gibi normal şeyler konuşuyorlardı.

Korkunç haber bana verildiğinden beri çok hızlı hareket ettiğimi fark etmemi sağladı. Listeye odaklandığım yavaşlayıp her şeyi içime sindirememiştim çünkü gerçeğin ağırlığını taşıyamayacağımı düşünüyordum. Ama bugün kendimi biraz daha güçlü hissediyordum. Kendimi bu kaotik duygu fırtınasının içine bırakmam gerekiyordu, yoksa hayatta kalamayacaktım.

Onların yüzlerini her gördüğümde bu evde boğuluyormuşum gibi hissetmekten vazgeçmek istiyordum. Eğer bu zamanı tüm detayları hafızama kazımak için harcamazsam, o zaman bu anıların beni ileriye taşımasını nasıl bekleyebilirdim? Önümde ne olursa olsun.

Ne de olsa, diyara hizmet ederek aileme de hizmet etmiş oluyordum. Kendime böyle söyledim. Onları terk etme cesaretini toplayacaktım, böylece güvende olacaklardı ve en önemlisi, kız kardeşim şu anda boğuştuğum bu tarifsiz kaybı asla hissetmeyecekti.

O gece yatağıma sürünerek girdim ve oteldeki yatağımla kıyaslanamayacak kadar farklı olduğunu fark ettim. Çarşafların serinliği ve Trace'in sıcaklığının gözle görülür yokluğu bir anı selini geri getirdi. Yanaklarımı renklendiren allığın sıcaklığını hissettim. Başucumdaki meşhur listeyi çıkarmak için döndüm ve sırtarak iki maddeyi daha gözden geçirdim.

~~Kızlığımı kaybetmek~~
~~Bir yabancıyı baştan~~
~~çıkarmak Kazanana~~
~~kadar kumar~~
~~oynamak Sarhoş~~
~~ölmek~~
Görünüşümü değiştirmek
~~İhtiyacı olan birine~~
~~yardım etmek Dövme~~
yaptırmak
~~Beni korkutan bir şey yapmak~~
Ay ışığında çıplak yüzmek
Vedalaşmak

(Yirmi Beş Gün Kaldı)

Sabahın erken saatlerinde, aklımda yanan bir fikirle uyandım. Listeden çıkarılacak bir madde daha. Versa'nın bu cesur teklifimi kabul edeceğini umarak hemen kendimi hazırlamaya koyuldum. Kapısını çaldım ve onu hâlâ yatağında, neredeyse hiç kıpırdamadan bulunca şok oldum. Pencereden sızan birkaç ışık huzmesi yatağına ve yere çizgiler çiziyordu. O her zaman sabahları benden daha çok severdi.

Yanına sokuldum ve kulağına şakacı bir şekilde fısıldadım, "Bir fikrim var, eğer yeterince cesur olduğunu düşünüyorsan."

Yüzüme bakmak için yuvarlandı. Sabah sabah bu kadar güzel görünmesi nasıl mümkün olabilirdi? Şafağın ilk ışıklarında ben bunun yarısı kadar bile güzel görünüyor muydum? Beni dürttü ve uykulu bir şekilde "Ben her zaman senden daha cesur oldum" dedi.

"Kanıtla," dedim, Trace'le aynı cümleyle alay ettiğim anıyı bir kenara iterek.

"Kalk," diye devam ettim, ayağa kalkarak üzerinden kaldırdım.

Pencerenin pervazına doğru yürüdüm ve odaya daha fazla ışık girsin diye perdeleri biraz daha araladım. Bunu bana kaç kez yaptığını hatırladım ve itiraf etmeliydim ki diğer tarafta olmak eğlenceliydi.

"Bugün işaretleneceğiz," diye açıkça belirttim. Versa şaşkınlıkla aniden doğruldu.

"Ne! Dövme mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye haykırdı.

"Neden olmasın? Ben gidiyorum. Müstakbel kocanla yeni bir hayata başlıyorsun. Bu olayı kutlamalıyız. Kalıcı olarak." Yaramaz bir bakışla ona döndüm.

Dövmeler pek yakışıklı sayılmazdı, özellikle de bizim gibi Yüksek Hanımlar için. Annem her zaman babamınkinden hoşlanmazdı: tüccarlar loncasına bağlılığını gösteren küçük bir sembol. Olduğundan daha ciddiymiş gibi davranmayı sevdiğini düşünürdüm.

Hepsinin sarhoşken ve yurt dışındayken yaptırdığına, sonra da eşlerine anlatmak için bir kılıf bulduklarına kesinlikle inanıyordum. Aslında bunu hiç umursamıyordum, çocukken kendimi babamı kıskanırken ve kendiminkinin de ona benzemesini isterken buluyordum.

Bileğinin iç tarafındaydı; etrafında bir denizci düğümü olan küçük bir çapa ve çapanın tepesinde Kuzey anlamına gelen N harfi vardı. Bu

Birisi N harfinin gerçek bir pusulayla aynı hizada olmadığını söylediğinde sinirlenirdi. N'nin mecazi olduğunu, gerçek kuzey anlamına geldiğini açıklardı. Bu, seyahatleri onu evinden ne kadar uzağı götürürse götürsün, onun gerçek kuzeyinin, son varış noktasının *biz olduğumuzu* hatırlatırdı.

Anlamına bayıldım ve bu kadar düşünceli bir şey bulmasına bile şaşırdım. Aşırı duygusal bir tip değildi.

Versa'yı ikna etmek çok zor olmadı. Kahvaltıda, o öğleden sonra şehre gitme niyetimiz konusunda son derece soğukkanlıydık. Annem bizimle birlikte bir eskort gönderme konusunda ısrar etmeye çalıştı ama ona bir bakış attığımda daha fazla itiraz etmedi.

Atlarımızı toplamak için ahıra girdiğimizde, el hiç boş durmadı. Yağmur'un tepesindeki sorguçlu eyerimi günlerdir ilk kez görüyordum. Ona minnettarlığımı ifade eden küçük bir göz kırptım ve yanımda kız kardeşimle birlikte kasabaya doğru yola koyuldum. Sanatçının dükkânına vardığımızda hâlâ tam olarak ne istediğim konusunda kararsızdım.

O ve ben dükkanın önünde gergin bir şekilde oturuyor, yaptığımız şeyin saçmalığı karşısında kıkırdamamaya çalışıyorduk. Annem ve babam muhtemelen vücudumla yaptığım herhangi bir şeyi pek umursamıyorlardı. Ama öte yandan Versa, düğününde birçok varlıklı soylunun önünde sergilenmek üzereydi.

Son derece uzun boylu ve çok ince bir kadın bize yaklaştı. Siyah saçları kısa ve kesikti, kadınlarda sıkça görebileceğiniz bir tarz değildi. Görünüşü biraz çift cinsiyetliydi; her halükarda çekiciydi. Uzun elmacık kemikleri ve keskin açıları vardı. Göbeğı açıktı, görünüşe göre mevcut stillerle ilgilenmiyordu.

Belki de en tuhafı, büyük ölçüde açıkta kalan cildinin her santiminde herhangi bir iz yokken, bize dövme yapacak olan sanatçının o inanmamız gerekiyordu. Görünürde tek bir dövme bile yoktu. Her geçen dakika daha da endişelenmeye başlamıştım.

"Sen... buradaki sanatçı sen misin?"

Mırıldandım. "Hayal kırıklığına uğramış gibi bakma."

Ben daha kelimeleri ağızımdan ıkaramadan, Versa benim de aklımdan geçen aynı şeyi söyledi.

"Ama senin hiç dövmen yok," dedi endişeli bir bakışla.

Kadın kayıtsız bir ses tonuyla, "Dövmelerle kaplıyım, belki de yeterince dikkatli bakmıyorsunuzdur," dedi.

Onun itiraflıyla gözlerim büyüdü. Bizi büyülüyor muydu? İddiasını açıklamanın tek yolu

Sanki bu tartışmayı daha önce defalarca yapmış gibi sinirli bir ifadeyle bizi dükkânın arka tarafına doğru yönlendirdi.

"Dövmelerim kendim ve onları görmelerini istediğim kişiler içindir." Sandalyeyi işaret etti.

Versa'ya baktım, ona bakmayı kesmesini söyleyen bir bakış atmaya çalıştım.

"Ben Taran. Hoşbeş faslı bittiğine göre, bugün ne yapıyoruz?"

Versa'nın bu kısa tanışma karşısında homurdandığını duyabiliyordum. Her türlü benzersiz müşteriyle ilgilenmek zorunda kalan birinden bekleyebileceğim bir kişiliğe sahip olduğunu sanıyordum.

Kararımdan emin görünmeye çalıştım. Daha kısa bir süre önce aklıma gelmişti ve şimdiden kendimden şüphe etmeye başlamıştım. Gerçekten de bunu düşünmek için daha fazla zaman harcamalıyım.

"Sanırım ben Demir'in üç ayını istiyorum."

İsteğime hiçbir tepki göstermedi. "Nerede?"

"Uh... kulağımın arkası, eğer olmazsa?"

Çoğu stildeki saçlarımla gizlemenin kolay olacağını ve bu şekilde gelecekte ailemden gelecek herhangi bir azarla veya dışarıdan gelecek bir yargıyla uğraşmak zorunda kalmayacağımı düşündüm. Trace'in kolunu kaplayan devasa dövmesini düşündüm ve bu yüzden ona farklı davranılıp davranılmadığını merak ettim. O bizim gibi kralın sarayının bir üyesi değildi, bu yüzden pek olası değildi. Farklı bir hayat, farklı beklentiler.

Taran beni masanın üzerine uzanmam için dürttü, başımın yan tarafı ona dönüktü ve pencereden güneş ışığı vuruyordu. Kız kardeşime bakarak uzandım, neye hazırlandığımı bilmiyordum. Bunun ne kadar acı verici olacağından emin değildim ama o yine de cesaret için elimi tuttu.

Taran'ın saçlarını kenara çektiğini ve parmaklarını kulağımın arkasında hafifçe gezdirdiğini hissedebiliyordum. Trace'i ve nefesini hatırlayınca tüylerim diken diken oldu.

"Neden Demir'in üç ayını seçtiniz?" Versa sordu.

"Muhtemelen bunun aptalca olduğunu düşüneceksiniz, ama ailemin her bir üyesi için bir ay: Babam, annem ve sen. Çünkü ben denizdeyken onlar benim değişmezim olacak. Gökyüzünde nerede olduklarına bağlı olarak, her zaman eve hangi yönden gidileceğini bileceğim."

Ben sözlerimi tamamlayamadan Versa ekledi: "Gerçek kuzey gibi, seni bize geri getiriyor."

Gözyaşlarıma karşı koyarken gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum; bunun doğru olmasını ne kadar istediğimi bilemezdi.

Taran "Hazır mısın?" diye sordu. Başımı salladım ve Versa elimi daha sıkı sıktı.

Duvardaki aynadan Taran'ın çalışmaya başladığını görebiliyordum. Gözlerini kapattı ve avuç içleri içe bakacak şekilde iki elini de kaldırdı. Ellerini karmaşık ve narin bir dansa benzeyen bir şekilde yavaşça hareket ettirmeye başladı ve önünde benzersiz desenlerde sallanırken bunu hissettim. Kulağımın arkasında yanan, ağır bir his.

Göremesem de tasarımın her bir parçasının gerçeğe dönüştüğünü hissedebiliyordum. Avucum Versa'nın elinde terlemişti ve sertçe sıktım, acıyı görmezden gelmeye çalışırken bir yandan da eşsiz hissin tadını çıkarıyordum. Küçük bıçakların kesmesi ile sıcak bir yanma arasında bir his, tıpkı bir damga gibi. Bu kadar küçük bir tasarım seçtiğim için daha fazla heyecanlanamazdım, çünkü Taran'ın ellerinin aynadaki güzel hareketine rağmen, bu duyguya daha fazla dayanamayacağımı şüphesiz biliyordum.

Birinin ona bunu yaptığını hayal etmeye çalıştım; tüm vücudunu kapladığını ve bunu başarmak için katlanacağı acıyı. Eğer bunu ben yapmış olsaydım, muhtemelen sanatımın her santimini tüm dünyaya gösteriyor olurum, böylece ne kadar güçlü olduğumu bilirlerdi.

Taran ellerini indirip gözlerini açtığında yanmanın azaldığını hissedebiliyordum. Küçük bir merhem kutusu aldı ve kulağımın arkasındaki yeni dövmenin üzerine biraz sürdü. Kalan sızı çok azdı ve serinletici merhem çoktan işe yaramıştı. Versa küçük bir ayna aldı ve görebilmem için yukarı kaldırdı. İşte oradaydı, tıpkı hayal ettiğim gibi, kulağımın arkasında birbirini kucaklayan üç küçük hilal. Mükemmeldi.

Taran, az önce benim olduğum yere uzanan Versa'ya "Sıra sende," diye seslendi. "Senin için ne olacak?"

"Senin yaptığının yarısı kadar iyi bir şey bulamadım Cress, ama bayıldım. Ben de aynısından alsam sorun olur mu?"

Dürüst olmak gerekirse, bunu yapma ihtimali olduğunu bile düşünmemiştim ve onunkinin benimkiyle eşleşmesi fikri kesinlikle umurumda değildi.

"Tabii ki hayır," diye memnuniyetle cevap verdim.

Versa aniden doğruldu ve döndü, "Ama ben benimkini karşı kulağымda istiyorum. Ne de olsa o benim diğer yarım."

Versa'nın şu anda yüzünü bana dönmüş olmasına şükrediyordum çünkü göğsümde şişen bir gerginlik vardı ve onun sözleri karşısında ağlamamak için elimden yapıyordum.

Versa benim elimi tutarken ben de onun elini tuttum ve Taran bir kez daha güzel hareketlerine başladığında Versa'nın çatlak fısıltısını duydum: "Umarım seni bana geri götürür."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve tek bir kelime bile edemedim elini daha sıkı sıktım.

BÖLÜM 12

Versa ile dövmelerimi eşleştirerek listemden bir maddeyi daha silmeyi başardım ve evde ailemle geçirdiğim zamanı hala bir ilerleme gibi hissettirdim. O günleri mümkün olduğunca normal hissettirmek için elimden geleni yaptım. Onlar için ve kendim için. Eğer bir gün Versa benim ölümümü öğrenirse, bu günleri hatırlayacağını fark etmiştim. Onun için mutlu günler olmasını istedim. Kederimi ya da öfkemi kontrol altına alamadığım için saklandığım günler değil.

Annem ve babam gerçekte nereye gittiğimi bilseler de sonucu bilmiyorlardı ve asla da bilmeyeceklerdi. Onlar için de bu günler birlikte geçireceğimiz son günler olacaktı ve ben de bana verdikleri bu muhteşem hayat için minnettarlığımı göstermek istedim.

Bütün yemeklerimi onlardan en az biriyle yedim. Çoğu akşam yemeğinde tıpkı gençliğimde olduğu gibi hep beraberdik. Hafta ortasında bana bir mektup geldi ve özel olarak açmak için odama götürdüm. Balmumu mührün üzerindeki armayı gördüğümde kimden geldiğini çok iyi biliyordum. Gris, içi boş selamlar ya da yanlış yönlendirilmiş iltifatlarla parşömenin bir santimini bile ziyan etmemişti.

Cress-

Belki bir yetmiş beş yıl daha beklemek zorunda kalmayız... Beklediğinin bu olmadığını biliyorum, benden istediğin de bu değildi. Gittiğinden beri seni düşünmeyi bırakmadım. Benim için her şey farklı (şimdi). Gittiğini biliyorum ve duygularına karşılık veremezsin diye tüm bunları yüz yüze söylemeye cesaret edemedim. Gitmeden önce sana söylemem gerekiyordu. Senden kalmanı istemiyorum, ama seni bekleyeceğimi bilmeni istiyorum; sadece söylemen yeterli. Eğer

Sen de bir şeyler hissetmiş olabilirsin, mektupla cevap gönder, ben de seni uğurlamaya geleyim. Ancak sizden haber alamazsam, sevgime karşılık vermediğinizi varsayacağım ve sizi tekrar görene kadar gerçek dostum olarak güvenli yolculuklar diliyorum.

Sevgiler, Gris

Her kelimeyi tekrar tekrar okurken bilinçsizce nefesimi tutuyordum. Daha kötü hissedemezdim. Bu tam da olmasını istemediğim şeydi ve hepsi benim hatamdı. Belki de gitmiyor olsaydım, bunu düşünebilirdim. Eğer... eğer Trace'le tanışmamış . Gris'in kendini bu şekilde ortaya atmasının şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım. Bu onun karakterine hiç uymuyordu. Böyle bir şey için fazla gururluydu.

Gris ne zaman biriyle görüşse, duygularını açığa vurması için onu zorlayan hep ben olurdum; gerçek niyetini öğrenmek için herkesin aklını okuyamayacağı konusunda onunla alay ederdim.

Hayır, bu onun yapacağı bir şey değildi. Ona cevap yazmak istedim, ama sadece özür dilemek, ona gerçeği söylemek ve duygularını sevgiden hayal kırıklığına çevirmesine izin vermek için; hatta tiksinti bile uygun ve hak ettiğim şey olurdu. Onu nasıl kullandığımı, nasıl yalan söylediğimi bilseydi, böyle hissetmezdi. Çoktan bir başkasını düşünmeye başlamıştım. Yaptığım şey onurlu değildi. O bunu hak etmiyordu.

Öğleden sonrayı derin bir üzüntü içinde odamda ne yapacağıma karar vermeye çalışarak geçirdim. Ona gerçeği söylemeden bunu düzeltmek mümkün değildi, ki bunu yapamazdım... Akşamın erken saatlerinde en iyi cevabın cevapsızlık olduğuna karar verdim.

Dediği gibi, eğer geri dönmezse duygularımın aynı olmadığını düşünecekti. Yatak odamdaki şömineye gittim, gözlerim yaşardı, mektubu alevlere bırakırken elim pişmanlıktan titriyordu, hızla kuruyup küle dönüşmesini izledim.

O mektubu saklamış olsaydım, ayrılana kadar her gün ona bakabilirdim. Kararlılığımı değiştirebilir ve yapılması gerekenler konusunda tereddüt edebilirdim. Gris'e acı çektirme fikri Trace'i düşünmeme neden oldu. Aynı şeyi ona da mı yapıyordum? Cazibem beni içinden çıkılmaz bir ağa mı sürükleyecekti? İpler çoktan örülmeye başlamış mıydı?

Benim arkamda bıraktığım yıkımdan kurtulma lüksüm vardı, onların yoktu. Bazı zamanlar kendimi, bu yıkımdan kurtulamayacağıma inandırmıştım.

Trace'e geri döndü, ama inkar edilemez bir çekim vardı. Sadece fiziksel değildi. Entrika neredeyse her gece beni yiyip bitiriyordu.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Çok az şey paylaşmıştı ve ben onda çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirdim. Her zaman kendini tutuyor, soğukkanlı görünmeye çalışırken yanıtlarını dikkatle hazırlıyordu. Ama arada kalan anlarda bunun izlerini görebiliyordum. Küçük çatlak bir sırtıma, evcilleştirilmiş bir kahkaha, gerilmiş bir çene, sessiz bir hüzün. Trace'in nasıl bir muamma olduğunu anlamak için büyük bir merak duyuyordum.

Dönüşüme kadar geçen günleri atlatmak için kendime bunun bir seçim olduğunu hatırlattım. Onunla istediği gibi buluşmaya karar vermişim ama planlarımı değiştirme özgürlüğüne sahip olduğumu da biliyordum. Özgürlüğün bu küçük hatırlatmaları, her geçen gün azaldığı gerçeğinden beni kurtarıyordu.

Sonraki iki günü anneme ve kız kardeşime düğün faaliyetlerinde yardım ederek geçirdim. Pasta tadımı, katıldığım için hayal kırıklığına uğramadığım bir şeydi. Annem, onların sadece tadına baktığı pastaların hepsini bitirdiğimde bana onaylamayan bakışlar atmaya devam etti. Umursamadığınız şeylerin ne kadar zevkli olabileceği komik.

Bir akşam babamın çalışma odasında ona özel olarak katıldım. Onunla vakit geçirmeyi zor buluyordum ve sanırım o da bunun nedenini biliyordu. Bana yaşatmak üzere olduğu şeyin söze dökülmemiş suçluluğu. Çaresizlik tüm yüz hatlarına yayılmış, onu cılız gösteriyordu. Odaya girdiğimi ve kapıyı arkamdan kapattığımı gördüğünde, yüz ifadesine geri dönen küçük bir sıcaklık kırıntısıyla kalbim çarptı.

Temkinli konuşuyordu, kendinden emin değildi. Aramızda dolaşan rahatsız edici enerjiden dolayı acı çekiyordum.

"Bana katılmaya karar vermene sevindim."

Başımı salladım. "Çok meşguldüm ama seni özledim."

Bunun benim için de kolay olmadığını bilmesi için ona elimden geldiğince sözlü şefkat gösterdim. Aramızda garip bir sessizlik vardı ve bu da havayı bayatlatıyordu. Onunla aramızdaki bu yabancı duyguyu uzlaştırmakta zorlandım, diğer tüm karşılaşmalarımız çok sıcak ve zahmetsiz olmuştu.

Annemin son zamanlarda personele karşı davranışlarından bahsetmek istediğimi hatırlayarak, "Annemin hizmetçilere karşı ne kadar kaba davrandığını fark mı? Bu gerçekten kabul edilemez."

Cevap vermeden önce iç çekti. "Annen... Şey, mücadele ediyor. Hıncını diğerlerinden çıkarmamalı ama bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyor olmalısın. Bunu seninle doğrudan konuşacak kadar açık olmasa bile. Annen istediği şeyin, yani kızının elinden alınmasına alışkın değil."

Bu davranışının düşünün stresinden çok beni kaybetmesiyle ilgili olabileceğini fark etmemiştim. Teklif hakkında gerçekten konuşmadığımızdan beri, kaderimi benden ya da babamdan daha fazla kabullenmiş gibi hissetmeye başlamıştım.

Babam yüzümdeki düşünceli ifadeyi görebiliyordu.

"Erisas Körfezi'ndeki felaket sırasında uzak tutulduğumdan beri kendini bu güçsüz hissettiğini sanmıyorum. Bırakın her şeyi kendi yöntemleriyle halletsin. Mesafesi size yönelik değil, tıpkı personele yönelik patlamalarının onlarla ilgili olmadığı gibi."

"Demek anlıyorum," diye cevap verdim.

"Biliyorsun Cress, sana istediğini vermeyi umuyordum. Dünyayı görmeyi hak ediyordun. Okyanusta yanımda yelken açmak için. Beklediğimiz için çok üzgünüm..." Durakladı. "...Çok uzun süre bekledik."

Başımı elime yaslayarak bu pişmanlığı paylaştım. "Biliyorum. Bu senin hatan değil baba."

Kitaplar ve haritalarla dolu masasına ve rafına baktı.

"Hepsinin senin olmasını çok isterdim," dedi boğuk bir gülümsemeyle.

"Kız kardeşin gibi bir Yüce Leydi'nin hayatını seçmeyeceğini her zaman biliyordum. Sen vahşi ve evcilleştirilemezsin. Denemem aptallık olurdu. Sen daha fazlası için, macera için yaratılmışsın, tıpkı benim gibi."

Babam genellikle uzun konuşmazdı; aklından geçenleri söylemesine izin vermek için elimden geleni yaptım.

"Bugünlerde bana huzur veren pek bir şey yok. Sanırım kafamda senin büyük bir maceraya, benim bile keşfetmediğim bir bilinmeze doğru yola çıktığına dair bir hikaye uydurdum. Kral Aeon için her ne yapıyorsan herkese sürekli huzur getirecek. Kızımın teklif edilmediğini, seçildiğini."

Gözleri yaşlarla doldu ve onları gömleğine sildi. Benim gözyaşlarım da bana ihanet etmişti. Babamın sözlerine inanmak istiyordum, çaresizce. Bana ve onlara olanların bu romantikleştirilmiş versiyonuna. Buna karşı koymak yerine, o anda ikimizin de bunun doğru olduğuna inanmasına izin verdim. Öyle olup olmadığını asla bilemeyecekti. Buna sahip olmasına izin verecektim.

"Ben de öyle düşünüyorum baba. Seni gururlandıracağım. Söz veriyorum."

Islak kirpiklerinin arasından bana gülümsedi, gözleri ateş ışığında zümrüt gibi parlıyordu. Benim taşıdığım gözlerin aynısı.

Aramızdaki ham duygu bir açıklık yarattı ve ben farkına bile varmadan, günlerdir aklımda kilitli tuttuğum soruların saldırısına uğradım.

"Sence benimle birlikte kaç oğlum ve kızım daha gelecek?" Meraklı kulakların dinleme ihtimaline karşı sessizce sordum.

Babam acılı görünüyordu, sanki sahip olmadığı cevapları bana sunmak istiyordu.

"Tam olarak emin değilim. Yüksek Saray ailelerinden pek kimse kalmadı. Savaşta bu yana. Bu Kraliyet ve Onur üyeleri için de geçerli. Zorunlu askerlik yaşı yirmi. Huxley Hanesi ve Kasparov Hanesi'ndeki onurlu müttefiklerimizin askere alınamayacak kadar genç çocukları var."

Değerli bulabileceğim herhangi bir bilgi kırıntısı için onun her sözüne sarıldım.

"Doğru olup olmadığını bilmiyorum ama Yüksek Mahkeme'deki söylentilere göre çocuğu olanları ya da askerlik yaşının altında çocuk yetiştirenleri kabul etmiyorlar. Ayrıca sadece sağlık durumu iyi olanları kabul ettiklerini varsayabiliriz" dedi.

Gözlerimi devirdim; belli ki soyu korumak ve devam ettirmek için. Miras ve varisler her şeyin üstünde, değil mi? Sarayın ne kadar az aileden oluştuğuna dair söylediklerini düşünürken, bunların kaçının yirmi yaşından küçük çocukları olduğunu merak ettim.

Dışlanmak için yapmam gereken şey bu muydu, kendimi hamile bırakmak mı? Olanları anlamlandırmaya çalışırken parçalar zihnimde bir bulmaca gibi dönüp duruyordu. Genç, ama çok genç değil. Doğum yapmak ya da çocuk yetiştirmek gibi yükümlülüklerden muaf. Sağlıklı. Bağımsız. Yüksek Fae. Şimdiye kadar beni tespit etmişlerdi.

"Duyduğun başka bir şey var mı?" Daha fazla bilgi edinmek umuduyla sordum.

"Sunu'nun, topraklarımızın ilk kralının korkunç bir kararla karşı karşıya kalması nedeniyle ortaya çıktığı söylenir. Tüm oğullarını ve kızlarını sunmasını gerektiren bir karar. Onlara Unutulmuş Fae deniyordu."

Bir babanın tüm çocuklarını vermesi gibi korkunç bir düşünce karşısında gözlerim büyüdü. Ama sessiz kaldım ve babamın devam etmesine izin verdim.

"Bundan böyle kral, Yüksek Saray'daki tüm ailelerin de çağrıldıkları takdirde haraç vermeleri gerektiğine karar verdi. Her aile bu büyük fedakârlığa minnettarlıklarını göstermek için buna uydu ve o zamandan beri de bu kural uygulanıyor."

Derin bir nefes aldım, bunun kaç yıl öncesine dayandığını anlamaya çalıştım, Teklif'in kaç kez çağrıldığını, kaç yüzün ve ismin zaman içinde kaybolduğunu merak ettim.

"Baba, bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı? Belki elinizde tarihimize ilgili bazı kitaplar ya da metinler vardır?"

Daha fazla bilgi edinebileceğim, beni neyin beklediğine dair daha fazla fikir verebilecek ya da Aster'in sözlerini daha fazla deşifre etmek için kullanabileceğim herhangi bir şey olması için dua ettim.

"Ne yazık ki hayır. Bu konuda çok az şey biliniyor, çünkü bilgi korunuyor ve araştırılması tehlikeli." Öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Sana bir şey söylemem gerek Cress. Kendini korumalısın. Her ne pahasına olursa olsun.

Görgü kuralları, yeteneklerini kullanmak, bir hanımefendi olmak hakkında sana ne öğretildiği değil. Bunların hiçbirisi artık bir şey ifade etmiyor. Sadece lütfen dikkatli ol ve hayatta kal. Şimdi geri çekilme zamanı değil. Her şeyi

koruyun,

Kalbin de dahil."

Babamın bana karşı hiç bu kadar doğrudan bir ton kullandığını duymamıştım. Artık üzüntü ya da endişe yoktu, sadece içinde her zaman var olduğunu bildiğim ama nadiren göstermeye ihtiyaç duyduğu bir koruyuculukla yanan bir yoğunluk vardı. Karşımda, Denizci isyanından sağ kurtulmuş, seyahatleri boyunca her türlü vahşi yaratık ve insanla karşılaşmış ve tek bir çizik bile almadan geri dönmüş lonca liderlerinden biri vardı. Sözleri zihnimde markalaştı. Gecenin geri kalanını onun çalışma odasında, yanında rastgele kitapları ve haritaları sessizce karıştırarak geçirdim.

Artık birbirimize kelimeler sunmuyorduk, sadece birbirimize eşlik etmenin rahatlığını yaşıyorduk. Bu sahneyi daha önce de birçok kez, o seyahatlere hazırlanırken ya da seyahatlerden dönerken oynamıştık. Çalışma odasında birlikte, bizi heyecanlandıran şeyler üzerine kafa yorabiliyorduk. Versa ve annem için sıkıcı olan şeyler. Bu bizimkiydi.

Bu duvarların dışında beklenti ve gelenek vardı. Ama denizde bir yaşam hayalinin doğduğu yer babamın yanı başıydı. Yatağa gitmeden önce babamı yanağından öptüm.

O gece, ertesi sabahı Trace'e dönüş yolculuğu için eşyalarımı toplayarak mı geçireceğim yoksa kalan günlerimi evde mi geçirmeye devam edeceğim gibi karmaşık bir kararla yatağımda dönüp durdum.

Günlük yaşamın normalleşmesiyle ev yeniden ev gibi hissettirmeye başladı. Ayrılmam ve söylediğimiz tüm yalanlar artık ilgi odağı olmak zorunda değildi. Bununla birlikte, endişem ve gerginliğim azaldı.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi özgür ve zihnim açık hissediyordum. Son birkaç gündür Trace'e dönüp dönmeme kararıyla boğuşuyordum. Gris'in mektubu hafifletmeye yardımcı olmadı. Bir kez daha, Trace'i de aynı duruma sokup sokmadığımı, onu verebileceğimden daha fazlasını ister halde bırakıp bırakmadığımı kendime sormadan edemedim. Daha derin duygular geliştirdiğimi bilerek kendimi nasıl bir zihinsel duruma sokuyordum? Artık bunu biliyordum, çünkü ayrı geçen her gün özlem ve şüphe her düşüncemi yiyip bitiriyordu.

Trace'e dönüp onun yokluğunun boşluğunu doldurmaya karar vermiş olsam da kahvaltıda hazır bulunabildim. Annemle babamın şakacı flörtlerine tanık olmak hoşuma gidiyordu. Aradan geçen yıllara rağmen birbirlerine olan sevgileri apaçık ortadaydı. Versa ve nişanlısı için de sessizce aynı şeyi umuyordum. Onun aşkı da büyük bir aşk olacaktı. Ama benim böyle bir lüksüm yoktu.

Zaman hediyesi ve uzun bir aşk hikayesi benim olmayacaktı. Ama Trace'le bir şeyim vardı -bu şey her neyse-. Bundan zevk alırdım.

Bu sefer çok daha büyük bir çanta topladım ve onu bir avuç iç çamaşırından daha fazlasıyla doldurdum, bu da katlarken kendi kendime gülümsememe neden oldu. Onlarsız yakalanmayacaktım ya da yine gölet suyu gibi kokmayacaktım. En az bir haftalığına gitmeye hazırlanıyordum. Aklında ne olduğu ya da birlikte ne kadar zaman geçirmek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hazırlıklı olduğumdan emin olacaktım. Yanıma bir avuç tuvalet malzemesi almıştım ama zenginlikten gelmediğim maskaralığını sürdürmek için süslü bir şey almamıştım.

Ben eşyalarımı hazırlarken Versa odama geldi. Ona geri döneceğimi ve geçen seferkinden daha uzun süre kalabileceğimi söylemiştim. Beni caydırmaya çalışmadı ve sadece bu sefer kendimi kontrol etmem için benimle dalga geçti. Her şaka yaptığında gözlerimi deviriyordum.

Düğün planlamasında ona şans diledim ve nişanlısını ziyaret etmesi için onu cesaretlendirdim. Nikahtan önceki birkaç ay boyunca *nişanlısını* görmeme geleneğine uyma konusunda çok telaşlıydı ama ben ona, "*İki elbise giyen bir gelin ne yapar ki?*" diye sordum. Buna itiraz edemezdi.

Onun dünyasında, gelenek, görenek ve beklentiler gibi tüm bu şeylerin hala bir ağırlığı vardı. Benim içinse artık aptalca ve anlamsız görünüyordlardı. Onun bunu anlayamayacağını biliyordum ama bu biraz pervasızlığı teşvik edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Odamdan çıkmadan önce listede kalanlara son bir kez göz attım.

*Kızılığımı kaybetmek
Bir yabancıyı baştan
çıkarmak Kazanana
kadar kumar
oynamak Sarhoş
ölmek
Görünüşümü değiştirmek
İhtiyacı olan birine
yardım etmek Dövme
yaptırmak
Beni korkutan bir şey yapmak
Ay ışığında çıplak yüzmek
Vedalaşmak*

Aileme beni neden bir süre göremeyeceklerini açıklayamayacak kadar utanıyordum. Muhtemelen burnunu sokmayacak olsalar da, Versa'ya beni idare etmesini ve uydurduğu her yalanı kabul edeceğimi söyledim.

Seyis bir kez daha Rain'i bu yalnız yolculuklar için standart hale gelen işaretlenmemiş eyerle hazırladı. Birlikte ormanın içinde bir depar attık ve hayatımın en kısa ve en uzun haftası gibi hissettiren bir sürenin ardından nihayet Trace'e dönme beklentisiyle dolup taşım.

BÖLÜM 13

(On Dokuz Gün Kaldı)

İşte oradaydı, ben yaklaşırken meyhanenin yanındaki büyük meşe ağacına yaslanmıştı ve onu görünce nefesim kesildi. Onu uzaktan sevgiyle değerlendirdim. Son derece rahat haline hayran kaldım. Onu bu kadar rahat görmek hoş bir görüntüydü. Trace her zaman gergin ve sinirli görünürdü. Muhtemelen Kral Muhafızları'nda görev yapmanın getirdiği bir şeydi. Bu sefer rahat görünüyordu. Yaklaşmamak için kendimi zor tutuyordum ama başından beri beni ona geri çağıran o his şimdi her zamankinden daha güçlü yanıyordu.

Rain'e yaklaştığımda başını kaldırdı ve bana doğru yönelen küçük, neredeyse fark edilmeyen gülümseme karşısında kızardım. Geri döndüğüm için mutlu olduğunu teyit edince içimi bir rahatlama kapladı. Yanında durduğumda, atımdan inmeme yardım etmek için öne çıktı - buna ihtiyacım olduğundan değil. Şikayet etmeden izin verdiğim bir başka koruyucu jest.

Yakışıklı çenesindeki güçlü yarığı fark ederek özlediğim o yoğun gözlere baktığımda yüzlerimiz birbirine yakın duruyordu.

"Beni özledin mi?" diye sordum.

"Yılan balıklarının karanlığı özlemesi gibi," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

Bana aştığı çizgiyi hatırlatmak ona hiç iyi gelmedi ve ona verdiğim intikam sözünü hatırladım.

"Plan nedir?" Sesimi aşırı hevesli çıkarmamaya çalıştım. Onunla tekrar yalnız kalmak için yanıp tutuşuyordum ama kendimi kontrol etmeye çalıştım ve cevabını bekledim.

"Düşünüyordum da, hızlıca bir şeyler atıştırırız ve sonra gideceğimiz yere doğru yola çıkarız.

Bu bir sürpriz, o yüzden beni sorgulamaya kalkmayın."

Bu teklif ilgimi fazlasıyla çekti.

Öğle yemeğinden sonra Rain ve ben Alcar ve Trace'i takip ettik. Yolculuğun biraz uzun süreceği ve mola vermek istersem bağırmam konusunda beni uyarmıştı. Onun atına benimki gibi büyük bir çanta bağlamadığını fark ettim ve birlikte ne kadar zaman geçireceğimizi fazla cesurca tahmin ettiğim için hızla kendime gelmeye başladım.

Bir saat kadar geçti ve çevredeki ormanın yemyeşil yaprakları ve kızıl çalıları sulu boya gibi birbirine karıştı. Hızımızı artırdıkça, bir zamanlar hafif olan esinti şimdi çılgınlığa dönüştü ve ben Trace'e odaklanmak için gözlerimi kısıtım.

Sonunda yavaşladığımızda, kafa karışıklığı başladı. Görünürde bir barınak göremedim. Ne bir han, ne bir ev, hatta ne de bir çadır. Hiç yoktan bir çadıra bile razıyım. Attan indim ve neden orada olduğumuza dair herhangi bir işaret aramak için etrafta dolaşmaya başladım. Trace büyük bir ağacın altında sabırsızca durdu ve bir hareketle beni yanına çağırdı.

"Yukarı bak," dedi henüz duymadığım bir heyecanla.

Büyük bir şaşkınlıkla üstümde küçük bir ağaç ev olduğunu gördüm. Kalın yapraklar ve dallarla gizlenmişti, fark etmek için tam altında duruyor olmanız gerekiyordu.

"Bunu nasıl buldun? Nedir bu?" Şaşkın bir merakla sordum. "Burası bir sığınak. Savaştan geriye kaldı."

Gözlerim büyüdü. "Güvenli bir ev gibi mi?"

"Temel olarak," diye onayladı Trace. "Bunlar arazinin dört bir yanına dağılmış durumda ve ihtiyaç duyduklarında ordu için bir sığınak görevi görüyorlar."

Yukarı uzandı, bir merdivene dönüşen ve bir giriş oluşturan bir ipi çözdü.

Onu işaret etti. "Önce bayanlar."

Ona tedirgin bir gülümseme verdim ama herhangi bir yargıda bulunmaktan kaçındım. Gençliğimde ağaçlara tırmanmışım ama ağaç ev ya da başka bir şeyin içinde hiç bulunmamışım. Yapının en altına geldiğimde, ana ve tek odaya açılan düz bir kapıyı ittim. Bir elbise giymediğim için minnettardım, her ne kadar bu fikirle oynamış olsam da, vücudum için gurur verici olabileceğini düşünmüştüm; Trace'den önce nadiren düşündüğüm bir şeydi bu.

Trace'in kattaki aynı kapıdan yukarı çıkmasını izlemeden önce etrafıma göz gezdirdim. Bu biraz eğlenceliydi.

O küçücük delikten kendi boyutlarında birinin sığıldığını görmek çok zordu ama yine de başarmıştı.

Bir tarafta küçük bir soba borusu, depolama için bir raf, iki sandalyeli küçük bir masa . Hanınkinden daha büyük olmayan tek yatağa özellikle dikkat ettim. Mekân kelimenin tam anlamıyla sadeydi. Gösteriş, dekorasyon ya da gereksiz şeyler yoktu. Buranın bir tür inziva yeri değil, askeri bir sığınak olduğunu söylediğine göre bu mantıklı geliyordu.

Trace elini sallayarak alanı kapladı.

"Fazla bir şey değil ama bu yüzden bir haftaya ihtiyacım vardı. Seni buraya önceki haliyle getiremezdim. Beni öldüreceğinden oldukça eminim."

Bundan daha sade bir durum hayal etmeye çalıştım.

"Ben mi? Hâlâ öldürme işini senin yapmayacağından emin değilim. Beni hiçliğin ortasına getirdiğin gerçeğini göz önüne alırsak, söyleyebileceğim kadarıyla. Kimse çılgılığımı bile duymaz."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kasıtsız imayı fark ettim ve Trace'in sinsi gülümsemesi bunu doğruladı.

"Bardaki erkeklerin sana aval aval bakmasından bıkmıştım. Biraz mahremiyetin tadını çıkarabiliriz diye düşündüm. Ayrıca, başka sürprizlerim de var. Tabii kartlarını doğru oynarsan."

"Bön bön bakmıyorlardı-" itirazımı bir öpücükle kesti.

Çenemden tutup beni kendine çekerken birden nerede olduğumuz umurunda olmadı çünkü özlemini çektiğim şey buydu. Bu, ayrı geçen her acı dolu günün bekleyişine değmişti. Önce o çekildi, beni nefessiz ve puslu bıraktı.

"Mahremiyet iyidir," diye itiraf ettim, yenilmiştim.

Trace çantamı toplamama ve sanki ikimiz de burada yaşıyormuşuz gibi eşyalarımı onunkilerle birlikte yerleştirmeme yardım etti. Çok fazla yoktu, birkaç kıyafet değişikliği, not almak istediğimden daha fazla silahı ve dikkatimi çeken deri ciltli bir kitabı vardı. Bunun bir eskiz defteri olduğundan neredeyse emindim ve içinde ne saklı olduğunu görmeyi kendime görev edinecektim.

Burayı çoktan yiyecek ve suyla doldurmuştu. İçimi kemiren tek şey bir tuvaletin olmayışydı. Bundan bahsederek onu üzmemek istemedim; bu yüzden endişemi şimdilik kendime sakladım.

Alacakaranlık saatinin gelmesine çok az bir süre kalmıştı ve Trace bir sonraki sürprizi açıklamadan önce bizi tekrar yemek yemeye teşvik etti. Yemek yemek, su içmek ve kendine dikkat etmek konusunda her zaman ısrarcıydı. Bu katı ve kuralcı davranışa alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

onun içine işlemiştir. Bir yandan, önemsendiğimi ve belki biraz kontrol edildiğimi hissettim, ama garip bir şekilde tatmin edici bulduğum bir şekilde.

Karanlık bölgeyi örttüğünde, bizi fener ışığında sığınaktan biraz uzağa götürdü. Varış noktasına yaklaştığımızda nefesim kesildi.

Önümde ay ışığıyla örtülmüş küçük bir su kütlesi vardı. Ama nefesimi kesen ışık değildi. Sanki içeriden aydınlatılmış gibi parıltıyor, hatta ışıltıyordu. Daha önce sadece böyle kaynaklar hakkında okumuştum. Nadir bulunurlardı, o kadar ki muhtemelen hiçbir zaman şahsen göremeyeceğimi kabullenmişim.

Araştırmalarımın, bunların eşsiz kaplıcalar olduğunu ve havuzdaki minerallerin şimdi hayran olduğum ısıltıyı yarattığını biliyordum.

"Sürpriz," dedi Trace soğukkanlılıkla, sudan yayılan loş ışıkta belli belirsiz seçebildiğim bir sırtıyla.

Sonra bir de baktım ki soyunmaya başlamış. Sanki ağır çekimdeymiş gibi tişörtünü çıkarmasını ve arzuladığım vücudunu ortaya çıkarmasını izledim. Gözlerim dövmesinin uzunluğunu takip etti. Bir saniye bile tereddüt ya da şüphe duymadan pantolonunu çıkardı ve tamamen çıplak Trace'i tüm ihtişamıyla ortaya çıkardı.

Yüzünde en ufak bir utanç belirtisi yoktu ve bu özgüveni kıskandım. Havuzun kenarına doğru rahat adımlarla yürüyüp kendini suyun buharlı boşluğuna bıraktığında ağızım arzuyla sulandı.

"Belki kanıtlamamı istersiniz diye söylüyorum, yılanbalığı diye bir şey yok."

Kendini kenardan geri itti, rahatça daha derine doğru ilerledi. Ona katılmamı bekliyordu.

Banyo kulağa gerçekten harika geliyordu ve yakınımızda böyle bir yer olduğunu bildiğim için tuvalet konusunda daha az endişem olduğu için minnettardım. Rahatladım ve Trace'in beni görebileceğinden emin olduğum suyun kenarına doğru ilerledim. Eğer o bana bir gösteri yapacaksa, ben de aynısını yapacaktım.

Yavaşça önünde soyunmaya başladım, hiçbir şey kalmayana kadar her bir parçayı parça parça çıkardım, bir yandan da bakışlarımla onu tutuyordum. Beklenti içinde dudaklarını yaladığını görebiliyordum. Bir süre daha orada durdum, çırılçıplaktım, ay ışığı solgun tenimden yansıyor, beni görmesini takdir etmesine izin veriyordum. Aramızda arzu oluşmasına izin verdim.

Yavaşça havuza girdim, kendimi sıcaklığın içine bıraktım ve ona odaklanmaya çalıştım. İtiraf etmeliyim ki, suyun büyüyle dikkatimin dağılması çok zordu. Büyü; ısıltı, girdap ve parıltının sarhoş edici güzelliğini tanımlayan tek kelimeydi. Sıcak suyun rahatlığı

bahar sadece daha keyifli hale getirdi. Su havuzu çok derin değildi, bu da bazı bölgelerde yürümeyi ve diğerlerinde durmayı kolaylaştırıyordu.

Trace bana doğru yaklaştı ve baharın sıcaklığına rağmen, su çizgisinin üzerinde gezinen tenim boyunca tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Söyleyecek, onunla alay edecek küstahça bir şeyler düşünmeye çalıştım ama ben daha yapamadan Trace boğuk bir sesle, "Konuşma. Bunu özledim."

Dudakları son kez birlikte olduğumuzdan daha yoğun bir şekilde dudaklarıma çarptı. İki bacağımı da beline doladığımda çıplak bedenlerimiz doğal bir şekilde iç içe geçti ve onun heyecanının girişime baskı yaptığını hissettim. Çılgınca ve açgözlüydüm, dilinin benimkine her dokunuşunda sarhoş oluyordum.

Suyun sıcaklığı bedenlerimizi sararak başımı gece gökyüzüne doğru eğmemi sağladı ve dudaklarını hararetle boğazımda gezdirdi. Saçlarımı enseme topladı, ellerinin arasına aldı, yüzümü her yöne doğru çekerek her yerimi öptü. Dudaklarımı, boğazımı, kulaklarımı, boynumu, omuzlarımı. Onu hissetmek için daha fazla bekleyemezdim ve o açgözlülükle göğüslerimi avuçlarken, onun adını zevkle haykırdım, "Trace!"

Ona seslendiğimde cevap verdi. Şiddetli bir hamleyle artık içimdeydi ve beni tüketiyordu. Bedenlerimiz kıvrılırken beni havuzun kenarına doğru itti. Ağzı meme uçlarımı nazikçe, alaycı bir şekilde ve sonra küçük ısırıklarla zorla sıyırdı. Yumuşak zevk ve acının bir ileri bir geri gidişi tarif edilemezdi.

Bu sefer farklı olacaktı; zevkimi nasıl bulacağımı biliyordum. Kendimi kontrol etmeyi ve aynı zamanda serbest bırakmayı. Ayrı geçirdiğimiz onca zaman bunun için birikmişti ve birlikte doruk noktamızı bulmamız uzun sürmedi. Orada suyun içinde kaldık, hala sarmaş dolaştık, göğüslerimiz birlikte yükselip alçaldı. Nefesimizi tuttuğumuzda, kendimi onun kollarından başka bir yerde hayal edemiyordum.

Bir süre sonra sığınak evine döndüğümüzde yorgundum. Günün ağırlığı ve Trace ile her şekilde yeniden bir araya gelmek beni bitkin bir duruma getirmişti. Kurulandık, uyumak için rahat ve bol giysilerimizi giydik, fenerleri söndürdük ve yatağa girdik.

Trace'in sıcacık göğsüne gömüldüğümde kendimi rahatlamaya bıraktım ve rüzgârın ve ağaçların yumuşak hışırtısını bir ninni gibi dinledim. Trace eğildi ve fısıldadı, "Başka bir sürprizim var."

Gözlerim ağırlaşmıştı ve bugün daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Trace ayağa kalktı ve arkasında, yatak başlığının yanında, üstümüzdeki çatıya çıkan küçük bir ipi çekti. Küçük bir tavan penceresi açıldı ve

Doğrudan Tanrıların kapısına, yıldızlara. Neye baktığıma inanamıyordum.

Muhteşemdi; parıldayan ışıkların görüntüsü, ama hiçbirisi Demir'in üç ayı kadar parlak değildi. Trace parmağını kulağımın arkasında hafifçe gezdirdi; dövmemi unutmuştum!

"Bunu yarın geceye saklayacaktım ama sonra bu yeni ilaveyi gördüm." Sırıttı.

"Ah, evet," diye utangaç bir şekilde cevap verdim. Versa hakkında konuşmak istemiyordum, aksi takdirde duygularımı dizginleyemeyebilirdim. Bunun yerine nazikçe "Beğendin mi?" diye sordum.

"Konu sen olunca hoşlanmadığım pek bir şey yok," dedi kulak mememin ucunu dişlerken. Arzunun zonklayan ağrısının başladığını hissedebiliyordum, ama bunun tekrar oraya gitmesine izin veremezdim. Bu akşam bir kez yeterliydi; hâlâ iyileşiyordum.

"Bu harika. Manzara, teşekkürler."

Neyse ki Trace ikinci bir raunttan sağ çıkamayacağını anladı ve yatağa geri dönerek rahatladı. Uzun bir süre sessizlik içinde yattık. Trace saçlarımın uçlarını parmaklarının arasında döndürürken göz kapaklarım ağırlaşmıştı. İlk tanıştığımız zamanki sert dış görünüşümü kırma konusunda ne kadar ilerlediğimi bilmek, tanık olmak için ne kadar garip bir şeydi.

Trace bana uyandığında yanımda olmadığını görürsem endişelenmem gerektiğini, muhtemelen sandalyede oturduğunu ya da ağacın altında dinlenmek için dışarı çıktığını hatırlattı. Evet, eski alışkanlıklar zor ölür, diye hatırladım.

Uykuya yenik düşmeme izin vermeden önce beni şakacı bir şekilde dürttü. "Cress, beş soru?"

Ben itiraz edemedim, "Çok zor bir şey değil, seni burada her an kaybedebileceğimi biliyorum," dedi.

Nasıl olup da onun hâlâ uyanık olduğunu ve benim uykunun beni ele geçirmesine izin vermenin eşiğinde olduğumu anlayamıyordum. Başımı sallayarak onayladım, sorduğu neredeyse hiçbir şeyi reddedemedim. Bir avuç dolusu hafif soruyla yoluna devam etti ve yorgun zihnimin işini kolaylaştırmak için hepsini verdi ve ikimiz de sadece cevapladık.

En sevdiğimiz mevsim, en sevdiğimiz yemek gibi küçük önemsiz şeyler ve ona yeni favori kokumun o olduğunu söylerken uykuya daldığımı hatırlıyorum.

Sabah uyandığımda, Trace orada değildi. Ama bu sefer telaşlanmamıştım. Günün neler getireceğinden habersiz üzerimi giyindim ve dikkatimi bir kez daha masanın üzerinde duran deri eskiz defterine çektim. Fırsatı değerlendirdim ve karıştırmaya başladım. Ön yarısının tamamı manzara çizimlerinden oluşuyordu. Trace kimseye göstermemiş olabilirdi ama oldukça yetenekliydi.

Kömürden yapılmışlardı, renkten yoksundular ama yine de gördüğü gün batımlarını, dağların tepelerini ve nehir kıvrımlarını, pek çok harika yeri hayal edebiliyordum. İyi seyahat ettiğine dair işaretler vardı ve beklemediğim bir kıskançlığa kapılmıştım.

Tam kitabı bırakmayı planladığım sırada sayfayı çevirdim ve oradaydı: bir manzara değil, bir kadın çizimi. Huzur içinde uyuyordu ve sanki bir aynaya bakıyor gibiydi. Trace *beni* çizmişti. Ne zaman olduğunu bilmiyordum. Belki dün gece, belki de daha önce handa? Manzara gibi o da iyi yapılmıştı.

Kitabı çabucak kapatıp masaya geri koydum, burnumu soktuğum için biraz utandım ama kendimi onun ilham perisi konumunda bulduğum için de tatmin oldum. Başka insan çizimleri yoktu, sadece ben vardım.

Geçen günlerde birbirimize eşlik etmekten her şekilde keyif aldık. Çoğu zaman aramızdaki sessizlik kelimelerden daha çok şey anlatıyordu. Bu bizim dilimizdi. Söyleyemediğimiz ya da söyleyemediğimiz her şeyi bildiğimiz şekilde gösterdik. Kısıtlama olmadan.

Şimdiye kadar Trace'in vücudunun her santimini ezberlemiştim. Ağaç evdeki kaçamaklarımıza ve kaplıcaya yaptığımız ziyaretlere devam ettik. Herhangi bir yerde, kendimizi sık sık kontrol edemez halde buluyorduk.

Akşam yemeğinde beş soruluk bir oyun oynardık ve çoğunlukla dürüst olabilirdim. Arada sırada kendimi olduğumdan daha varlıklı ya da eğitilmiş biri olarak ele vermemek için cevabımı biraz değiştirmek zorunda kalırdım. Avlanırdık ve ben olduğumdan daha kötü bir nişancıymışım gibi davranırdım. Kabul, hiç avlanmaya ihtiyacım olmamıştı ama hareketli bir hedefi bile nasıl vuracağımı biliyordum.

Kendime karşı dürüst olursam, Trace'le evcilik oynadığım bu günler belki de Teklif haberinden beri kendimi en normal hissettiğim günlerdi.

Listenin önemi alışılmadık bir şekilde aklımdan uzaktı.

(On Üç Gün Kaldı)

Ziyaretimden yaklaşık bir hafta sonra Trace'in şakasından intikamımı almaya çalıştım. Küçükken Rain ile birlikte ailemi neredeyse paniğe sürükleyen bir numara öğrenmiştim. Atımdan düşmüş ve kendimi yaralamışım gibi davranmaktan ibaretti, aslında bu, seyircim olarak Versa ile defalarca pratik yaptığım akrobatik bir başarıydı.

Birlikte gidiyorduk, ben Trace ve Alcar'ın kısa bir mesafe arkasıdaydım. Yine de bir kargaşa duyup duracakları kadar yakındım. Planlandığı gibi, Rain biraz yavaşladı, arka ayakları üzerinde durdu, sağır edici bir ciyaklama çıkardı ve ben "düştüm" ve yere yuvarlandım. Saat gibi işleyen Trace tam zamanında döndü ve uzaktan gerçekmiş gibi görünen bu hareketi yeterince görebildi.

Trace dörtlüyle yanıma koşup bana doğru hamle yaptığında, hiç kıpırdamadan, tamamen bayılmış gibi davranarak orada yatıyordum. Ondan yayılan dehşeti hissedebiliyordum. Et yiyen yılan balıklarından kaçmaya çalıştığım anı hatırlayarak onun korkusundan zevk aldım.

Beni kollarının arasına aldı, yüzümü kucakladı ve tekrar tekrar sordu, "Cress, Cress, iyi misin? Uyan!"

Sonunda yeterince işkence gördüğüne karar verdiğimde gözlerimi kocaman açtım ve doğrudan ona gülümsedim. Artık gözlerim açık olduğu için alnının derinliklerine yerleşmiş endişe ve korkuyu görebiliyordum. Korkmuştu. Onu gerçekten bu kadar kötü mü sarsmıştım? Gülümsediğimi gördüğünde ve yaptığının şaka olduğunu anladığında yüzündeki ifade rahatlama ve daha önce hiç karşılaşmadığım bir öfke karışımıydı.

Ben daha cevap veremeden Trace beni bir hiçmişim gibi kaldırdı, omzuna aldı ve yakındaki bir ağaca doğru taşımaya başladı.

"Sıkıntı içindeki genç kıızı mı oynamak istiyorsun?" dedi ürkütücü derecede sakin bir vahşilikle.

"Bunu hak ettin!" Ondan yayılan yoğunluğu dengelemek için şakacı görünmeye çalıştım.

Trace beni yere bıraktı ve yüzüm ona dönük olacak şekilde ağaca doğru çevirdi. Vücudum gevşek ve uysaldı, onun yoluna gitmesine izin verdim, emin değildim

tam olarak nereye gittiğini görebiliyordum. Omzumun üzerinden ona doğru bakmaya başladım. "Bana bakma. Kılını bile kıpırdatma," diye emretti.

Gömleğinin kolundaki kumaşı yırtıp ikiye ayırdığını duydum ve aniden bir kumaş şeridi gözlerime sıkıca sarılarak gözlerimi bağladı. Başka bir parça da hızla ağzıma dolandı. Yaptıklarının aciliyeti dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, korktuğumu mu yoksa tahrik olduğumu mu anlayacak zamanım olmamıştı.

Ona tamamen güveniyordum ama tüm bunlar gerçekten şaşırtıcıydı. Kısa süreli hışırtı seslerinden sonra ellerimi arkamdan sıkıca bağlayan aşınmış deri hissini duydum. Trace beni yavaş yavaş çaresiz bıraktıkça sinirlerim geriliyordu.

Orman durgun ve sessiz görünüyordu. Trace'in dudaklarının sıcak ve ağır nefesini kulağımın arkasında, boynuma yakın bir yerde hissedebiliyordum. Ayaklarımı daha geniş bir duruşa itmek için dizini kullandı.

"Bu çok büyük bir hataydı Cress," dedi alçak sesle, neredeyse yırtıcı bir tavırla.

Vücudum arzuyla ısınmaya başlamıştı; görememenin, konuşamamanın ya da ellerimi kullanamamanın verdiği gerilim çok çekiciydi. Trace kolunu belime doladı, hiç vakit kaybetmeden elini pantolonumun önünden aşağı daldırdı ve uzun, sert parmaklarını kaygan sıcaklığımda gezdirdi.

Daha fazlasını isteyerek vücudumu ona doğru kaldırdım. Hızlı daireler çizerek benden zevk almaya başladı, kesik kesik nefeslerim tıkaçtan duyulmuyordu. Kendimi doruğa ulaştırken hissedebiliyordum, çünkü o rahatlamadı ve tam sonumu getirirken durdu ve elini çekti, beni neredeyse onun için ağrıyor bıraktı. Bunu bana neden yapmıştı?

"Sıkıntın mı var?" diye sordu benimle oynayarak.

Başımı sallayarak inledim. Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çevirdi, ama ne yazık ki göz bağının ötesinde hâlâ hiçbir şey göremiyordum. Parmak uçlarım ona dokunmak için kaşınıyordu. Botlarımı ayağımdan çekti, pantolonumu hızla çıkardı ve hiçliğin ortasında tamamen yalnız olduğumuz kesin olmasaydı, terbiyemden endişe ederdim.

Trace şimdi açıkça önümde diz çökmüştü ve bacaklarımdan birini omzunun üzerinden geçirerek beni diğerinin üzerinde dengede durmaya zorluyordu. Dakikalar öncesinden beri hâlâ titrediğim için neredeyse imkânsız bir görevdi bu. Ve sonra ağzı beni tüketiyordu.

Dilinin sert fırçaları, merkezime hafifçe dokunuşları, parmakları beni çığına çeviriyordu. Kendimi sabitleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ellerim

işe yaramaz hale geldi. Ağzının bana karşı hissettiği inanılmaz duyguya yaslandım ve birkaç dakika içinde tekrar doruk noktasını kovalıyordum. Yoğunluğunun arttığını hissedebiliyordum ve bir kez daha, uçurumdan düşeceğimi düşündüğüm anda durdu.

Bir kez daha beni dokunuşundan, hissinden mahrum bıraktı. Tüm kaslarım gerildi, serbest bırakılmaya yaklaştırılmanın ve sonra reddedilmenin endişesiyle inşa edildi.

"Sıkıntın mı var?" diye tekrar sordu.

Eğer görebilseydim, yakışıklı yüzünde kesinlikle uğursuz bir ifade olacağından çok emindim. İnanılmaz derecede üzülmüştüm.

-O kadar ki ağrı sınırda acı veriyordu ve göz bağının altındaki kirpiklerimin altından sızlayan gözyaşlarının başlangıcını hissedebiliyordum. Trace bir kez daha yarı çıplak bedenimi ağaca, kendisinden uzağa bakacak şekilde çevirdi ve dizini bacaklarımın arasına sıkıştırarak onları ayırdı. Kemerinin çözüldüğünü duydum ve bu ses kurtuluşun sesiydi. Hissetmek için can atıyordum

İçimdeki her santimini, beni bu işkence dolu birikimden kurtarmak için.

Trace beni zorla eğdi, aniden ve uyarıda bulunmadan beni aldı. Ağzımdaki bez tıkaçla yeterince hava alamadığım için kısa ve hızlı itişleriyle burnumdan derin nefesler alıyordum. Bunun neden olduğu sersemlik doğal olmayan, neredeyse öforik bir his yarattı.

Beni Trace'ten hiç hissetmediğim bir şiddetle cezalandırdı. Eğer kısa süre içinde beni sona erdirmezse, tamamen çökecektim. Zaten ağırlığımın çoğunu önümdeki ağaca vermiştim, sert kabuk derimi tahriş ediyordu, bu his ancak Trace'in karşı koyan gücüyle yok sayılabilirdi. Onun hızı beni patlamaya doğru sürüklüyordu ve ben onun etrafında kenetlenirken, piç herif yine yaptı yapacağını.

Durdu. Tamamen hareketsiz, kımıldamadan duruyordu ama içimdeydi ve yavaşça çekilmeye başladı.

"Sıkıntın mı var?" diye kulağımın dibinde nefes nefese konuştu.

Evet anlamında başımı salladım, bu acımasız çılgınlığı durdurması için her şeyi yapardım. Ağzımı tıkayan kumaşı çözdüğünü hissettim ve yere düştüğünde, tüm bunlar başladığından beri ilk kez derin nefesler aldım. Beni döndürdü, artık yüzüm öne dönüktü ama hâlâ kördüm.

"Adımı söyle," diye emretti. Kuru dudaklarım "Trace" diye titredi.

İstedigini yaptığımda, bacağımı kavradı ve etrafına sardı. Trace kendini girişime yerleştirdi ve orada tuttu. Uzunluğunun bir kısmıyla benimle alay etti, eşiği geçmeyi reddetti.

"Tekrar."

Dudaklarımı yaladım. "Trace."

Kendini biraz daha içime itti. Daha fazlasını istiyordum, hepsini. Saniyeler önce sahip olduğum gerçek doluluğu arzuluyordum. "Üzgün müsün?"

Evet. Evet, tek haykırmak istediğim buydu, çünkü attan düşmüş gibi yapmanın beni bu acımasız, duyusal işkence oyununa sürükleyeceğini hiç düşünmemiştim. Ama ne istediğini biliyordum.

"Özür dilerim..." Sessizliğin aramızdaki havayı doldurmasına izin vererek durakladım, "Trace."

İsminin sesi onu bir kez daha bana çekti, beni tamamen doldurdu ve hızlı bir tempoyla içime girdi, beni de kendisiyle birlikte sonunda ikimize de izin verdiği bir doruğa taşıdı. Beni çaresiz bıraktığından beri ilk kez dudaklarını dudaklarıma bastırmasıyla doruğa ulaştı. Kendimi daha fazla tutamayarak tamamen onun içine yığıldım.

Daha önceki yoğunluğunun aksine, Trace kalan bağlarımı nazikçe çıkardı ve beni dikkatlice ve yavaşça giydirdi. Bitkin halimi fark etti ve bana su getirdi. Dağınık saçlarımı geriye çekti ve daha önce gözlerimi örten yırtık kumaşla bağladı.

Kendimizi biraz toparladıktan sonra Rain'e baktım ve ata binmek için yeterli güce sahip olma düşüncesi bile akıl almaz görünüyordu. Trace küçük bir kahkaha attı ve inanamayarak başını salladı.

"Sen benimle eyere bineceksin, ben de Rain'i bağlayacağım. Bu sefer gerçekten attan düşmene izin vermeyeceğim."

Onunla tartışacak ne isteğim ne de enerjim vardı. Az önce bana yaşattıklarından sonra olmazdı. Beni Alcar'a bindirdi ve arkamdan eyerledi, sığınak evine dönüş yolu boyunca bedenimi sıkıca ve ona yakın tuttu.

"Bu akşam ılık bir duşa ihtiyacın var, çok ağrıyacaksın."

O gece birlikte yatakta uzanıp tavan penceresinden yıldızları seyrettik. Bu, akşam yemeğinden ve beş soruluk bir oyundan sonraki olağan etkinliğimizdi.

"Yıldızları her zaman sevmişimdir, onlar benim birkaç değişmezimden biridir ve bana teselli verirler." Trace'in itirafında bir hüzün havası vardı.

"Yıldızlar çoktan yok olmuş bir şeyi görmek gibi, bu çok üzücü," dedim ve daha az eğitilmiş birinin astronomi bilimleri hakkında bir şey bilmesinin pek olası olmadığını fark ettim. Gördüğümüz ışığın aslında çoktan ölmüş yıldızlardan geldiğine ve bize daha yeni ulaştığına inanıyorlar. Konuyu hemen değiştirdim.

Trace'le geçirdiğim günler birbirine karıştı ve elimde olsa o kısacık mutluluk anını sonsuza dek içime hapsedirdim. Özgürlüğüm azaldıkça, her sabah uyandığımda hissettiğim ezici duyguyu görmezden gelmeye çalıştım. Eskiz defterinde daha fazla resmim belirdi ama bana hiçbir zaman doğrudan göstermedi. Onları sadece gizlice bakma fırsatı bulduğumda görüyordum.

Trace'le en az bir hafta geçirmeyi planlamıştım ama şimdi bir hafta bana yeterli gelmiyordu. Ona mümkün olduğunca uzun süre yakın kalma arzusu ve ailemi görme ihtiyacıyla boğuştu. Gitmeden önce evdeki işler idare edilebilir durumdaydı ama bu zor günler olmadığı anlamına gelmiyordu. Babam onu her gördüğümde biraz daha soluyor, görünüşü biraz daha dağılıyordu. Annem, düğün planları söz konusu olmadıkça mesafeli davranıyor, böylece kendini bir nevi normallikle avutuyordu. Versa'nın önünde yalan söylemeye devam etmek ise en kötüsüydü.

Trace'e olan hislerim yoğunlaştıkça, kendimi kız kardeşimin nişanlısıyla yaşayabileceklerini kıskançlık krizleri içinde hayal ederken buldum. Elbette, hepimizin bizi canlı canlı yemiyormuş gibi başardığımız anlar vardı... ama herhangi birimizin çatlamak üzereymiş gibi görüldüğü başka anlar da vardı. Ben onlar için, onlar Versa için, ama *ben kendim* için her şeyi bir arada tutuyordum. Burada, Trace ile birlikte, görmezden gelmek çok daha kolaydı. Onları çok seviyordum ve belki de hayatımın geri kalanını onları özleyerek geçirecektim ama evde beni bekleyenler yerine, tüm doğru nedenlerle ilgi odağı olduğum bu kaçıştan zevk alıyordum.

Yollarımı ayırmam gerektiğinde Trace'e haber vermiş, yeni ekibimle buluşmak için epeyce yol kat etmem gerektiğini belirtmişim. O da isteksizce kendisinin de yakında görev yerine dönmesi gerektiğini kabul etti. Birlikte bir tarih belirledik, bir hafta içinde her şeyin sona ereceğini biliyorduk ve o zamana kadar ikimizin de bunu mümkün olduğunca görmezden gelmeye istekli olduğumuzu söyleyebilirim.

Başka bir şey yapmaktan çok birbirimizin kucağında kilitli kaldığımız, ağaç evin gölgelikleri altında saklandığımız, güneş ışığından kaçtığımız günler oldu. Kaplıcanın havuzlarında birbirimizi deliliğin eşiğine getirdik, her tutkulu değiş tokuşta ısıltılı girdaplar yarattık. Zamana meydan okumaya kararlıydık; gecelerimizin sonsuz olduğundan çok emindik; bunun doğru olmadığını bilemeyecek kadar aptaldık.

Yola çıkmadan önceki gece, gerçeklikten saklanmanın, şafağın gelişini geciktirmenin hiçbir yolu yoktu.

"Sanırım seni gördüğüm andan beri sana aşığım, nasıl aşık olmayayım?" Trace söyledi.

Beklenmedik bir şeydi. Görünüşte hiçbir yerde olmayan gerçeğini ortaya koyuyordu. Açık sözlülüğü beni hazırlıksız yakaladı. Trace'in ilk tanıştığımızda tavernada bütün gece beni izlediğini söylediği zamanı hatırladım. İlk etkileşimlerimiz pek sorunsuz olmasa da, bu kadar kısa sürede ne kadar yol kat ettiğimizi kendime hatırlatmak için sık sık kafamda canlandırdım. Kendimi ona ne kadar garip bir şekilde bağlı hissettiğimi. Sözlerinin ağırlığını kabullenemeyerek sessiz kaldım.

Yarı şaka yarı yalvarırcasına, "İkimiz de yükümlülüklerimizden kaçabiliriz ama bunun sonuçları olur" dedi.

"Evet, sonuçları..." Versa'yı ve böyle bencilce bir karar verirsem ona ne olacağını düşünerek dehşete kapıldım.

"Nereye gidersen git... Mutlu olmanı istiyorum. Beni bekleme, Cress. Kral muhafızlarının eşleri yalnız dullar olur. Sadece bana gideceğine ve mutlu olacağına söz ver."

Bu duyguya ne kadar karşılık verdiğimi bilmiyordu. Tanrı bilir nereye ya da neye gidiyordum ve eğer Trace'e sahip olamayacaksam onun da mutlu olmasını istediğime inanacak kadar olgun olmak istiyordum. Sanırım şimdi konuşmanın zamanı olduğunu biliyorduk, çünkü sabah muhtemelen hiçbir şey olmayacaktı.

Yarın ihtiyacımız olan şeyi kelimeler olmadan söyleyecektik. O gece hiç uyumadık. Yıldızların altında, küçük ormanlık alanın sesleriyle çevrili

Yaratıklar, birbirimizle tekrar tekrar tutkulu bir şekilde seviştik. Daha önceki tüm zamanlardan farklı hissettirdi. Veda gibi hissettirdi.

Ağaç dallarının sığınak evine girmesine izin verdiği azıcık ışığın arasından sızan gün doğumunun turuncu ve sarı tonlarından korkuyordum. Küçük odanın tüm sadeliğine baktım, onunla yaşadığımız anılar için minnettarlık duydum. Bana kahvaltı hazırladı ve eşyalarımı topladı, Rain'in yelesine birkaç nazik cesaretlendirici vuruş yaptı. Sabahın büyük bir kısmında düşüncelere dalmıştım. Trace'e bakıyor, mümkün olan her detayı hafızama kaydetmeye çalışıyordum.

Beni derinden öptü, ikimiz de ilk çekilen olmak istemiyorduk. Beni eyere kaldırdı, gerçi artık yardıma ihtiyacım olmadığını biliyordu. Ama bunu yapmak hoşuna gidiyordu, ben de itiraz etmedim.

Orada oturmuş, gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışarak ona bakıyordum. Elimi tuttu ve parmak eklemlerime nazik bir öpücük kondurdu.

"Çantana senin için bir şey koydum, gideceğin yere vardığında kullanman için Cress."

Adımı sanki benim yanımda son bir kez kendi ağzından duymak istermiş gibi söyledi.

Sesim çatlamadan bir şey söyleyebilmek için kendime zaman tanımak amacıyla yutkundum ama bu imkânsızdı.

"Nereye gidersen git, beni düşün. Yalnız ya da kimsesiz olduğunda. Seni yakın zamanda unutmayacağım."

Son sözün beni kırdığı çok açıktı ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken, bir kez bile arkama bakamadan Rain'i acil bir koşuya çıkardım.

BÖLÜM

14

(Altı Gün Kaldı)

Acı verici. Eve dönüş yolculuğumun tamamını tanımlamanın tek yolu buydu. Duygularım uyuşukluk ve öfkeden umutsuzluğa kadar değişiyordu. Kendimi böyle hissetmeme izin vermek korkunç bir hataydı. Kıyaslayacak başka bir şeyim yoktu ve bunun için mutluydum. Göğsüm inanılmaz derecede daralmıştı, sanki nefes almakta zorlanıyordum. Başıma gelenlere o kadar kızgındım ki. Neden Trace'i bulmak zorundaydım, neden şimdi? Yaptığım aptalca liste beni kendi yarattığım kaosa sürüklemişti. Onun yanında çok fazla zaman geçirmiştim. Kalbimden çok fazla şey vermiştim. Bu izinsiz girişin bedelini çok uzun süre ödeyecektim.

Eve vardığımda dalgın bir şekilde Yağmur'u seyise teslim ettim, sonra da kimseyi görmemeyi umarak sisler içinde malikâneye doğru ilerledim. Odama döndüğümde, bavulumu açmakta isteksizdim. Bana ne verdiğini bilmek istemiyordum ama yine de onunla bir tür bağ hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Çantayı açtığımda, katlanmış bir parşömen parçası gördüm. Daha açmadan ne olduğunu anlamışım. Üzerinde yıldızlar ve saçımın birkaç telinin arkasından görünen dövmemle mışıl mışıl uyurken çizilmiş bir resmim. Resmimin altında el yazısıyla yazılmış birkaç kelime vardı.

Çoktan gitmiş şeyi görmek gibi.

Kalbimden kopan kontrol edilemez hıçkırık yüksek ve çaresizdi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve ben daha ne olduğunu anlamadan Versa odaya daldı. Kâğıt parçasını hızla katladım ve o fark etmeden önce çantaya geri koydum.

Tereddüt etmeden beni göğsüne çekti ve kollarında gevşekçe asılı kalmama ve olmaması gereken bir şey için ağlamama izin verdi. "Sorun ne?" diye sordu, sesinde yoğun bir endişe vardı.

Ona baktım, gözlerimden daha fazla yaş akıyordu ve boğuk bir sesle, "Ona geri dönmeliydim," dedim.

"Sorun yok, sorun yok," diye beni teselli etmeye çalıştı Versa. "Belki döndüğünde onu tekrar görürsün. Sonsuza kadar gitmeyeceksin!"

Bu sözlerin ne kadar yıkıcı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sessiz kaldım ve onun kollarında ağlamaya devam ettim. Sonunda beni sakinleştirdiğini düşündüğünde, yüzümü yıkamamı ve akşam yemeğinde bize katılmaya çalışmamı istedi ve ailemizin son birkaç haftadır beni ne kadar özlediğini hatırlattı.

Akşam yemeği daha kolay değildi. Hem annemin hem de babamın yüzündeki yorgun ifadeyi görebiliyordum. Son iki haftayı bensizliğin nasıl bir şey olacağını hayal ederek geçirdiklerini gösteren bir ifade. İkisi de günlerdir uyumamış gibi görünüyordu ve bunu onlara yaptığım için kendimi bencil hissediyordum. Odada garip bir sessizlik havası hakimdi, sadece annemin en sevdiği tabakların üzerindeki metalik çatal bıçak sesleri duyuluyordu.

"Umarız arkadaşlarınızı ziyaret etmekten keyif almışsınızdır," dedi annem sonunda ve şarabını yudumlayarak devam etti.

Kendisine ait bir sürahisi olması tesadüf değildi, bu da onun üzüntülerini boğacağı akşamlardan biri olduğunu gösteriyordu. Versa bana cesaret verici bir şekilde başını salladı ve buna uymam gerektiğini ima etti.

"Evet, hem de çok," diye cevap verdim, söylediklerime inanıp inanmadığını anlamak için babama bakarak. "Düğünde olmadığım için ne kadar çok eğlenceyi kaçıracağımdan şikâyet etmedikleri zamanlarda çoğunlukla benim için heyecanlandılar." Ablam bana usulca gülümsedi, sanki *tamam* der gibiydi.

"Evet, kız kardeşin ve ben sen yokken çok ilerleme kaydettik, eminim biz ayrılmadan önce seni bu konuda bilgilendirecektir."

Güncellemeyle ilgileniyormuş gibi yaparak anneme gülümsedim.

Babamın sesindeki çatlağın ipucunu duyabiliyordum. "Lafı açılmışken, annen ve ben sana düzgün bir şekilde eşlik edebilmek için bir gün içinde yola çıkacağız. Gideceğimiz yere ulaşmamız biraz zaman alacak; acele etmemiz gerekecek."

"Daha fazla zamanımız olduğunu sanıyordum?" Versa sordu. "Ben de seninle geleceğim."

"Hayır!" diye araya girdi annem hiç tereddüt etmeden. "Biz yokken burada kalmalı ve ev işlerine bakmalısın. İlgilenmen gereken düğün randevuları aldım."

Versa kederli bir şekilde bana baktı.

Yemeğin geri kalanı tatsız geçti; annem "Cress, tatlım... veda yemeğinde ne istersin?" diye sorana kadar rahatsız edici sessizlik tekrar yerleşti. Şef D'eliar sana en sevdiğin yemekleri hazırlamak için sabırsızlanıyor."

Dönüp omzumun üzerinden garsonlardan birkaçına baktım, ayrılışımın onlar için de kayıp olmadığını biliyordum. Sadece beni özleyecek daha fazla insan, benim özleyeceğim daha fazla şey.

"Ona minnettar olduğumu ve bana sürpriz yapmasını söyle."

Bu evde hiç kötü yemek pişirmemişti, o yüzden ona güveniyordum. Ve buna son yemeğimmiş gibi davranmayacaktım.

"Sakıncası yoksa rica edeceğim. Toplanmaya başlamam gerekiyor."

Masadan uzaklaştım ve yanından geçtiğim her personelin küçük bir selam verdiğini fark ettim. İki hafta uzaktaydım ve sarayın bir üyesi olmanın tüm şatafatını unutmuştum.

O akşam mümkün olduğunca çok eşya toplamaya çalıştım. Bu şekilde ertesi günü Versa ve ailemle geçirebilecektim. Ayrıca, kendimi meşgul etmek nasıl hissettiğimi görmezden gelmemi kolaylaştırıyordu. Neye doğru gittiğimi tam olarak bilmediğim için bavulumu ona göre hazırlamakta zorlandım. Bluzlar, pantolonlar, birkaç takım dövüş ve eğitim derisi, iç çamaşırları - gösterişsiz - birkaç çift rahat ayakkabı, mütevazı bir elbise - Tanrı bilir ne için - bazı temel tuvalet malzemeleri - fırça, saç bağları, sabun, el aynası - parfüm - belki saraylardan birinde resmi bir etkinlik için - ve çok fazla yer kaplamayacak bir avuç başka eşya.

Silahsız dövüş derilerinin ne işe yarayacağını düşündüm. Deri bir kese aldım ve içine benim için özel olarak yapılmış birkaç küçük bıçak ve hançer yerleştirdim. Mücevher almayı planlamamıştım ama çekmecelerimi karıştırırken gözüme çarpan bir parça oldu. Küçük bir gümüş bilezik.

Her yönden basitti. Örgülü zincirde taş yoktu, sadece Versa'nın en sevdiği çiçek olan gülün küçük bir tılsımı vardı. Bu küçük parça çok fazla anlam taşıyordu. Onun ve benim de birbirimizin en sevdiği çiçekle süslenmiş eş bilekliklerimiz vardı. Bunlar onuncu adaşlığımızda birbirimize verdiğimiz ve kardeşliğimizi temsil eden bileziklerdi. Bunu takmama izin verilip verilmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama yine de Versa'nın bir parçasını yanıma almak için onu paketledim. Umarım ailem yanımda Versa'dan bir parça götürdüğümü düşünmezdi.

Gizemli bir şekilde kaybolan diğer parçaları fark ettiklerinde bundan daha fazlası oldu.

Kitap koleksiyonuma baktım ve muhtemelen bir ya da ikiden fazlasını yanıma alamayacağımı kabul etmek beni kahrediyordu. Nereye gidersem gideyim, okumaya zaman ayırmak gibi anlamsız şeylere hâlâ izin veriliyormuş gibi davranmak istiyordum.

Aile madalyonumu babamın söylediği gibi paketlediğimden emin oldum, elimde ağırlığı daha önce hiç hissetmediğim kadar ağırdı.

Gecenin büyük bir bölümünde dönüp durdum, sonunda o kadar bitkin düştüm ki uyku beni ansızın ele geçirene kadar hiç dinlenemedim.

Evdeki son günüm diğer normal sabahlar gibi rutin bir şekilde başladı. Küvette uzun bir süre bekledim, saçımı şekillendirdim, güzel bir şeyler giydim - çünkü bu muhtemelen son şansım olacaktı - ve kahvaltıya gittim.

Kahvaltı günün en sevdiğim öğünüydü; erken kalkan biri olmadığım için bu genellikle brunch anlamına geliyordu. Şef beni çok iyi tanırdı. Her tür hamur işine düşkündüm. Bütün bir partiye yetecek kadar yiyecek sergileniyordu.

Sabahı Versa ve annemin ben yokken sonuçlandırdıkları tüm düğün kararlarını bana bildirmelerini dinleyerek geçirdim. Gülümsedim ve başımı salladım, ilgisiz olduğuma dair hiçbir ipucu vermedim; basit bir hayatın her sıkıcı detayını içime çekmek için sadece son bir gün.

Öğle yemeği de bir başka aşırılık egzersiziydi. Şef nefis çay sandviçleri hazırlamıştı. Şahaneydiler, ama hiç de hanımefendilere yakışmayacak bir şekilde tıka basa yediğim küçük kekler kadar değil. Meyve dolguları ve kremler, şeftali, kayısı, armut - hepsi kendi bahçelerimizden taze.

O öğleden sonra, kütüphanede kitap okuyarak dinlendim; yakınlarda, babam ticaret raporlarının büyüüne kapılmıştı. Zaman hızla geçti ve saatin her çanı belirgin bir şekilde daha yüksek sesle yankılandı.

Akşam yemeği için annem ve Versa'ya katılmadan önce babam beni dirseğimden tutup bir kenara çekti.

"Madalyonunu istediğim gibi paketledin mi?"

Bakışlarımız yakın ve kilitli kaldı; tartışmaya gerek yoktu. Talebin iması yeterliydi. Başımı salladım ve elini bırakarak yemeğe doğru ilerledim.

Yemek salonuna vardığımda, mutfak personelinin çoğunun en güzel kıyafetlerini giymiş olarak duvarlarda sıralandığını görünce şok oldum. Şef D'elias ayakta duruyordu.

masanın başına oturdu ve bana hoş bir gülümseme verdi. Yerlerimizi alır almaz birkaç personel öne çıktı ve yumuşak beyaz keten peçeteleri kucaklarımıza yerleştirdi. Tüm bu formalite saçmaydı. Anneme bir göz attım, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bana *karşı* koyma dedi.

Şef boğazını temizledi ve yüksek sesle odanın diğer ucuna seslendi: "Cressida, gençliğinizden gününüze kadar size hizmet etmek bizim için bir onurdu. Gözlerimizin önünde çiçek açtınız. Muhteşem bir yolculuğa çıkarken size en iyi dileklerimizi gönderiyor ve sağ salim dönmenizi umuyoruz."

D'eliar eliyle işaret etti ve personel her birimizin arasında öne çıktı ve hep birlikte kapalı yemekleri önümüze koydular ve yemeklerimizi ortaya çıkarmak için gümüş kapakları kaldırdılar. Nefis bir koku yüzüme yayıldı; bonfile, sarımsaklı patates ve tereyağlı ekmek. Eğer bütün gün kendimi kontrol etmeye çalışmamış olsaydım, sadece bu koku bile beni gözyaşlarına boğabilirdi.

"Teşekkür , Şef. Hepiniz kendinizi aştınız. Gerçekten."

Çatalımı ve bıçağımı kaldırmadan önce odanın dört bir yanında bana gülümseyerek bakan yüzlere baktım. Ailemin bir uzantısı olarak tanımaya başladığım nazik ve yardımsever insanların yüzlerine. Bu onların vedasıydı. Odadan çıktılar ve mutfağa doğru geri döndüler.

Karnımız zaten akşam yemeğinden doluydu; önümüze konan çikolata fondü tatlısına hazırlıklı değildik. Benim için yaptıklarından sonra Şef'i kırmak istemedim ve kendimi iki porsiyon için yer açarken buldum.

Hepimiz sessizce oturduk, her birimiz önümüzdeki boş masayı görmezden gelmeye çalışıyorduk.

"Sabahın ilk ışıklarında yola çıkacağız; hepimiz biraz dinlenmeliyiz. Versa, bu akşam vedalaşın. Sizi uyandırmak istemeyiz."

Ve işte böyle, hepimizin kaçındığı anın kreşendosu çöktü. Kız kardeşimi üst kattaki odasına kadar takip ettim, daha toparlanmam gerektiğini, bu yüzden çok fazla kalamayacağımı bahane ettim.

Yatağında birbirimize yakın oturuyorduk ama ben hâlâ uzak hissediyordum, daha önce hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmadığımız gerçeğini kabullenmeye çalışıyordum. Zihnimde düğümlenen sırları ve yalanları çözme dürtüsü beni ele geçirmişti. Onu asla çocuk sahibi olmaması konusunda uyarmak istedim, böylece soyumuzdan başka hiç kimsenin benimle aynı kaderi paylaşmayacağından emin olmak istedim. Ona söylemek istedim

neler olup bittiğine dair gerçeği ortaya çıkardı ve geçtiğimiz haftaları, ayak uydurmak zorunda bırakıldığımız maskaralığı ateşe verdi.

Ama ona, masumiyetine ve saflığına bakınca, onu gereksiz yere incitmek yanlış görünüyordu. Yalanların en iyi yol olduğuna inanmaya başladım. Uzakta olduğuma, mutlu olduğuma, yapmayı arzuladığım şeyi yaptığımı ve sonra trajik bir şey olduğuna inanması onun için daha iyiydi. Bunun üstesinden gelmek daha kolay olurdu. Acaba bir gün çocuğu olursa, tüm ailelerin krala olan borcunu öğrenecek miydi? Bana olanın da bu olduğunu anlayacak mıydı?

Gerçeği bilseydi, gitmeme asla izin vermezdi ya da daha kötüsü, bana katılmaya çalışırdı ve bunun olmasına izin veremezdim. Gerçeği bilseydi, ailemizi asla affetmezdi. Muhtemelen bir gün kendi çocuklarına sahip olmaktan bile korkacaktı. Anne olma hayali, bunu onun için mahvetmeye razı mıydım? Asla.

Eğildim ve ona sarıldım, normalde sarılan biri olmadığım için onu normalden daha uzun süre tuttum. Çiçek kokusunu içime çekerek onu sıkıca kavradım ve diğer yarımı son kez hissetmenin tadını çıkardım.

Ayrıldığımızda bana baktı ve "Fırsatın olduğunda bana yazacağına söz verir misin?" dedi.

Başımı salladım, bir daha yalan söyleyemedim. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına götürerek aynı dövmemizi görmesini sağladı. Ellerimi avuçlarının içinde tutarak, "Ayların ışığı seni bana geri getirsin," dedi.

bir kez daha sımsıkı kucakladı ve gözyaşlarımın acısıyla savaştık için elimden geleni yaparak başımı izin verdiği sürece omzuna yasladım.

Odama dönmeden önce Rain'e veda etmek için gizlice ahıra indim. Onu ahırında rahatlamış bir halde buldum ve burnuna ve yanağına öpücükler kondurarak yan tarafına uzun çizgiler çizmeye başladım. Ahır görevlisi karanlıkta belirdi ve Rain'i nazikçe okşadı.

"Korkmayın leydim. Siz dönene kadar ona iyi bakacağım."

Ağladığımı görmesini istemediğim için başımı salladım ve odama geri döndüm. Oraya vardığımda listeyi çıkardım. En son baktığımdan yana sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi. İki maddenin daha üstünü çizdim, ağlamamı görmezden gelmeye çalışarak.

Trace ve benim ilkbaharda her gece yüzdüğümüzü hatırladım.

Sadece bir madde kalmıştı. Bunu çoktan başardığım konusunda kendimle tartıştım. Dövme yaptırmak görünüşümü değiştirmek sayılmaz mı? Listeyi yaptığım geceyi düşündüm, bu madde için ne hayal ettiğimden bile emin değildim, o sırada aklıma bir fikir geldi.

Başucumdaki fenerimi taşıyarak yazı masama doğru yürüdüm ve aynamın önüne oturdum. Çekmeceyi açtım ve küçük bir dikiş seti çıkardım. Trace'in kanadından bana verdiği ve sakladığım siyah tüyü aldım. Mücevher çekmecemden küçük, düz bir küpe çıkarıp telini çözdüm, gevşek ucunu şaftın etrafına yeniden sardım ve tüyü küpeye tutturdum.

Bir tutam saçımı geriye ittim ve fener ışığının aynada zaten orada olan küçük bir küpenin yansımısını ortaya çıkarmasına izin verdim. Sonra kitten keskin gümüş bir iğne çıkardım ve başparmağımla işaret parmağım arasında çevirerek dikkatle inceledim. İğneyi kulak mememin üzerinde, ilk küpenin yanında gezdirirken acıyıp acımayacağını sorgulamadım.

İğneyi batırdım. Versa'nın yanından ayrıldığımdan beri uyuşukluk beni tüketmek için savaştığından, acıya seviniyor, bir şeyler hissedebildiğim için mutlu oluyordum. Küçük bir kan damlasını sildim ve tüy küpeyi yeni delikten içeri ittim.

Başımı eğdim ve koyu kahverengi saçlarımın arasından görünen parlak tüyün görüntüsüne hayran kaldım. Nereye gidersem gideyim, onun anısı benimle olacaktı. Listedeki son maddenin üstünü çizdim. Aster'in sözlerini tekrar okumak için bir kez daha çevirdim. Kendime onları hatırlayacağımı söylemişim ama dürüst olmak gerekirse hatırlayıp hatırlamayacağımı bilmiyordum. Artık ne önemi vardı ki? Ne olursa olsun beni neyin beklediğini öğrenmek üzereydim. Delik değişik olmuş kelimeleri çözme ihtiyacı bana boş ve anlamsız bir çaba gibi geliyordu. Parşömeni bir mum alevinin üzerine kaldırdım ve yanarak kül olmasına izin verdim.

*Kızılığımı kaybetmek
Bir yabancıyı baştan
çıkarmak Kazanana
kadar kumar
öynamak Sarhoş
olmak
Görünüşümü değiştirmek
İhtiyacı olan birine
yardım etmek Dövme
yaptırmak
Beni korkutan bir şey yap*

*Ay ışığında çıplak yüzmek
Vedalarını söylemek*

Güneş doğmadan önce fazla uyumayı başaramamıştım. İki notu ve Trace'in çizdiği taslağı buldum. Çizimin alt kısmını -bana verdiği mesajı- yırttım ve mektup yığınınına ekledim. Sonra da katlayıp çantama tıktırdım, ondan kalan bu parçalarla yollarımı ayırmak istemiyordum. Sessizce Versa'nın odasına girdim ve uyandığında bulması için çizdiğim resmi yatağının başucuna bıraktım.

İnsanın kız kardeşinin uyurken çizilmiş bir resmine sahip olması tuhaf karşılanabilirdi ama bir gün trajik bir şekilde geri dönemediğimde buna sahip olmaktan mutluluk duyacağını düşünmüştüm. Onun yumuşak, uyuyan yüzüne, kendi yüzüme bir kez daha baktım ve kalbim sızlayarak son kez ondan uzaklaştım.

Alt katta, loş ve sessiz fuayede tek başıma duruyordum. Çalışanlar bile bu kadar erken uyanmamıştı. Ürkütücü sessizlik, ayrılışım için kasvetli bir fon oluşturuyordu. Mermer zeminlerin bozulmamış parlaklığı, koridorlardan yayılan çiçek aranjmanlarının kokusu, detaylı fresklerin yer aldığı kemerli tavanlar ve doğu ve batı kanatlarına doğru uzanan dolambaçlı merdivenler. Evimin genişliğini hayal etmek için gözlerimi kapattım, her şeyi son bir kez daha içime çektim.

Yemek odasındaki masanın zarafeti. Kütüphanedeki taş şöminenin üzerinde gururla asılı duran aile portresi, süslü çerçevesiyle yukarıdaki pencerelerden içeri süzülen soluk mavi ışık demetlerini yansıtıyordu.

Babamın bitmek bilmeyen haritalar ve evraklarla dolu ofis masası. Annemin giysi dolabı; her renkten, tondan ve dokudan kumaşlar. Bahçedeki çardağın yanındaki iki salıncak, kız kardeşimle benim en yükseğe kimin çıkacağını görmek için yarıştığımız yer. Yağmur'un toynaklarının geniş arazide eşit bir tempoyla vuruş sesi. Burası benim evimdi ve her ayrıntıyı zihnimde saklamak istiyordum.

Sonunda, daha fazla gözyaşı dökmeden, ön kapıyı açtım ve çakıl yolu geçerek annemle babamın durduğu yere geldim, yanlarında büyük bir araba belirliyordu. Kaybolmuş, yersiz görünüyorlardı. İçimi bir hüznün dalgası kapladı ve görüşümü bulanıklaştırdı.

Ama sonra gördüm. Emin olmak için gözlerimi sildim. Bu araba ailemizin arabası değildi. Koyu kestane rengi çerçevesi cilalanarak pırıl pırıl parlatılmamıştı, tozlu ve sıradandı. Kesinlikle görülebilecek bir aile arması yoktu.

kapıda. Bakışlarımı önce şoföre, sonra da arabayı çevreleyen atlı muhafızlara çevirdim. Kıyafetleri sıradan ama silahlı oldukları belliydi.

"Şimdi gel. Zaman ve gelgit kimseyi beklemez." Babam koltuğuma oturmama yardım etmek için elini uzattı.

Onun bu eski ve yorgun sözüne gülümsemeye çalıştım ama bu yolculuğun ciddiyetine çok fazla odaklanmıştım.

Araba, evimizin arazisinden ayrılan yol boyunca tıkırdayarak ilerlerken, güneşin doğuşuyla örtülen malikâneyi izledim ve olabilecek bir geleceği düşündüm.

BÖLÜM 15

Dört dayanılmaz uzun gün, annem ve babamla birlikte küçük, rahatsız bir vagonda sıkışıp kalacağım süre buydu. Yol boyunca sadece rahatlamak için kısa molalar vereceğimiz söylendi. Şef yolda yememiz için yemekleri çoktan hazırlamıştı. Hareket etmeye devam etmemiz söylendi ve karavanımızın dikkat çekmemesi için herhangi bir özel konutta ya da handa gecelememize izin verilmeyeceği belirtildi. Bu nedenle arabamız işaretlenmemişti ve şirketimizin kıyafetlerinde herhangi bir kıyafet yoktu.

Çoğunlukla kendi halimizdeydik, uyukluyor, kitap okuyor, ara sıra ufak tefek konuşmalar yapıyor ve sonra da pencereden dışarı bakıp geçen manzarayı seyreliyorduk. Annem saç tellerimin arasından görünen tüylü kúpeme sessizce ama sorgulayıcı bir şekilde başını salladı, ama benim tek bir kaşımı kaldırmamla daha fazla kurcalamadı.

Çok küçüklüğümden beri Tinsilor Kalesi'ne gitmemiştim ve yolculuğun ne kadar monoton olduğunu unutmuştum. Ara sıra kendimi Trace'i ve onun Kral Muhafızları'yla birlikte nerede olabileceğini hayal ederken buluyordum.

Babam bize akşam saatlerinde varacağımızı ve Teklif için katı bir zaman çizelgeleri ve çok net talimatları olduğunu söyledi. Annem ve babam normal kıyafetlerini giymişlerdi ama bana üstümü değiştirmem için düz beyaz, uzun kollu bir elbise verildi.

Malzeme ucuz ve inceydi, dokusu hafifçe kaşındırıyordu. Kumaşın hiçbir yerinde tek bir işaret ya da desen yoktu. Son olarak ve en olarak, elbisenin üst kısmında bir başlık ve buna ilştirilmiş daha ince, şeffaf beyaz bir kumaş yüzümün tamamını örtecek şekilde tasarlanmıştı. Duvağı yüzüme çektiğimde ve arabada babamın karşısına oturduğumda paniklemeye başladı.

"Seraphine, bunu yapamayız. Yapmayacağım!"

Telaşlı bir şekilde arabanın içinde hareket etmeye başladı. Annemin gözleri endişeyle büyüdü.

"Başka bir şeyi kabul etmeliler. Para, mücevherler, bir gemi filosu. Onun dışında her şeyi!"

Babamın çöküşüne tanık olan annem gözyaşlarının eşiğindeydi. Elleriyle kıpırdanıyor, yerinde duramıyor ya da kendini sakinleştiremiyordu. Yüzümü ona göstermek için peçeyi kaldırdım, bu hareketin onu biraz olsun rahatlatacağını umuyordum.

"Baba, kaderimi kabul ettim. Seninle geçirdiğim son anları boşa harcama."

Sözlerim onu kırdı ve o da ağlamaya başladı, ellerimi sıkmak için ellerime uzandı. Fısıltıyla tekrar tekrar özür diledi. Annem çaresizlik içinde başını salladı, bakışlarını pencereden ayırıp benimle yüzleşemedi. Bir elini dizime koydu ama gözlerini kaçırdı. Bir elimi babamın avuçlarından çekip onunkinin üzerine koydum.

Onları teselli etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama cesaretimden hiçbir şey kaybetmedim. Ağlamaktan ve kendim için üzülmekten bıkmıştım. Acınmak istemiyordum, kendime bile. Sessiz gözyaşları bizi kalenin kapısına kadar bir nehir gibi taşıdı, penceremizin dışında zifiri karanlık yıldızsız gece göğünü tüketti.

İkisi de yanağıma birer öpücük kondurdular ve ben de peçenin kısıtlı görüntüsü olmadan gözlerine son bir kez baktım. Annemin koyu renk gözleri babamın yeşil gözleriyle oluşturuyordu ama ikisinin de göz akları aynı acıyla nemli ve kırmızıydı.

"Sizi seviyorum ve her zaman seveceğim." Yüzümdeki şeffaf örtüyü çekip arabanın kapısına yönelmeden önce onlara son sözlerimi söyledim. Bir Adak olmak için.

Annem ve babam bana şatonun merdivenlerinden çıkarken ve geniş büyük salona girerken eşlik ettiler. Kürsüdeki birkaç kişi dışında oda endişe verici derecede boştu. Kral ve kraliçe, mütevazı bir şekilde tehlikeli görünen başka bir erkek ve ruhani güzelliği ve kıyafeti göz önüne alındığında kesinlikle bir rahibe gereken bir kadın.

Salonda büyük hanelerin duvar halıları ya da sancakları yoktu. Görünürde ne tek bir aile arması, ne altın dolu masalar, ne de

ipek perdeler. Bir dinleyiciyi karşılamak için alışıl gelmiş sembolik süslemelerin hiçbir sergilenmiyordu. Bu durum, karavanımızın gizliliğıyle birleşince, krallığın haberdar olmasını istedikleri bir izleyici olmadığımız konusunda beni daha da rahatlatı.

İleriye doğru attığımız her adımda, ağır taşların ayaklarıma ağırlık yaptığını hissediyordum. Üzerimdeki zar zor giyilebilen elbise beni şatonun esintili koridorlarından korumaya yetmiyordu.

Kürsünün dibine vardığımızda, kralın sağında duran erkek konuştu, sesi yumuşak ve kendinden emindi.

"Majesteleri Kral I. Aeon'a, Ciaran'ın oğlu, Cambria hükümdarına bu teklifi kim sunuyor?"

Babam cevap verdi, sesi hala duygusallıktan titriyordu, "Biliyoruz Majesteleri. Niall, Blackthorn Hanesi'nin Yüce Lordu ve eşim Yüce Leydi Seraphine. Size bir adak sunuyoruz. Kızımız, Cressida Blackthorn. Tüm günleri boyunca size ve krallığa hizmet etsin."

Sözlerini bitirirken o ve annem eğildiler, ben de hemen onları takip ederek örtülü başımı eğdim.

Aeon'un sözcüsü törensel bir şekilde devam etti, "Kral, en değerli Teklifinizi alçakgönüllü bir minnettarlıkla kabul ediyor. Şimdi onun şimdi kim olduğunu, kim olduğunu ve her zaman sizin için kim olacağını kabul ederek, onun açık yüzüne bakacak."

Aeon öne çıktı ve kralın bana yaklaşma ihtimali karşısında ellerim gergin bir şekilde titremeye başladı. Peçeyi iki eliyle kaldırıp kaşlarımin üzerinde tuttu ve sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi bana baktı. Kendimi göz kırpmaya zorlayamadım. Bana, aileme yaptığı şey göğsümde biriken duygularla ve yaptıklarına dair hiçbir açıklama yapmadan öylece bakakaldım.

Bir kral Tanrılar dışında kimseye hesap vermezdi. Başını sallarken yüzü ciddiyetini korudu ve yüzümü örtmek için peçeyi tekrar indirdi. Tahta döndü ve yerine oturdu.

Gizemli erkek sözlerine şöyle devam etti: "Nesiller önce olduğu gibi şimdi de sizden bir Adak kurban etmeniz isteniyor. Kralınızın kutsal kan bağıni bozmaktan gurur ya da zevk almadığını bilin. Bu kayıp boşuna olmayacak. Tanrılar krallığın koruyucularının yüzüne olumlu bir şekilde güler."

Kısa bir süre durakladı. Odayı aydınlatan meşalelerin belli belirsiz çıtırtıları dışında hava durgun ve sessizdi.

"Lord ve Leydi Blackthorn, bugün yaptığınız fedakârlık ve kralın davasına olan sarsılmaz bağlılığınız için teşekkür ederiz. Ayrılırken Teklif'in ellerini öpebilirsiniz."

Ve böylece gitmeleri bekleniyordu. Onlara doğru döndüm ve tüm gücümle gözyaşlarıma karşı koydum. Kendim için üzülüyordum. Hayır, ailemin katlanmak zorunda kaldığı ve muhtemelen hayatlarının geri kalanında da katlanacakları üzüntü için kızgındım. Annem elimi tuttu ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü, hafifçe öptü ve dudaklarını birkaç saniye orada tuttu. Beni bıraktı ve ben de iki elimi de avuçlarının içine alan babama döndüm.

İkisini de öpmek için eğildi. Islak gözyaşlarının parmaklarıma düştüğünü hissedebiliyordum, sonra onları sertçe alnına bastırdı ve ayağa kalktı. Yakından eğilerek şu sözleri fısıldadı: "Siz seçildiniz, teklif edilmediniz." Konuşmasına izin verildiğini sanmıyorum ama kimse müdahale etmedi.

İkisi de bana arkalarını döndüler ve büyük salonun uzun mesafesini kat ederek girişe doğru yürümeye başladılar. Orada durup onları izledim, dönüp bana bir kez daha bakmalarını istedim ama bakmadılar. Yollarımız ayrılırken arkamı dönüp Trace'e bakamayışım aklıma geldi ve o zaman anladım.

Arkamı döndüğümde, tüm bu süre boyunca sessiz kalan rahibe önümde duruyordu. Kendisini ve yabancı erkeği takip etmem için beni tahtın arkasına çağırdı; orada parlak ve sıcak bir şekilde parlayan büyük, yüksek, yuvarlak bir ateş çukuru keşfettim. Kralın sessizce arkamızdan geldiğini fark ettim, adımları yankılanıyordu.

Konuştuğunda sesi melodikti, neredeyse büyüleyiciydi. Sanırım herhangi bir şey isteyebilirdi ve ben de tereddüt etmeden yerine getirirdim.

"Lütfen aile madalyonunuzu takdim edin."

Onu nereye koyduğumu unuttuğum endişesiyle nefesim kesildi ama sonra elbisenin yan cebini hatırladım. Hızla elime aldığımda, dokulu metalin ağırlığını ellerimde hissettim ve şimdiye kadar bu şeyi ne kadar az önemseydiğimi, ne kadar önemsiz gördüğünü hatırladım.

Onu rahibeye uzattım, o da önümüzde alevlerin ortasına yerleştirdi. Perdenin arkasında, evimizin armasının eriyip yok oluşunu izledim ve kısa bir süre sonra madalyon tüm şeklini ve anlamını yitirdi.

"Cressida, yakında Dört Anne'nin Hamamı'nda yeniden doğacaksın. Seninle birlikte bir isim alacaksın ama bir ev değil. Yeni kardeşlerin seni bekliyor ve birlikte yemin edeceksiniz. Ama önce, bir övgü. As the

Aile bağları koptu, bu yüzden yeni bir bağ kurmalısınız. Lütfen bileğinizi uzatın."

Ben daha tepki veremeden rahibe ateşten ucu turuncu renkte parlayan küçük bir metal çubuk çıkardı ve bileğime bastırdı. Beni damgaladığı sembolü tanıyamadım.

Elimi hızla göğsüme bastırdım, kırmızı ve pembe etimden acı fışkırıyordu. Artık rahatsız edici bir şekilde yanıma yaklaşmış olan kral, bileğini uzatarak çoktan iyileşmiş olan aynı damgayı gösterdi. Derisi parlaktı, işaretin bulunduğu yer neredeyse gümüş rengindeydi.

"Kanım benim bağımdır; isimsizlerin adıyla yeniden doğacaksın. Tanrılar diyarın koruyucularını kayırsın ve sen de son nefesine kadar, tüm günlerin boyunca korunasin."

Sesi rahibeninkinden bile daha hipnotize ediciydi. Acıdan uzaklaşmak için her kelimeye sarıldım. Kral elini bileğime doladı ve çektiğinde yara tıpkı onunki gibi iyileşmişti. Sanki sadece birkaç saniye değil de yıllardır oradaymış gibiydi. Sonra elini iyileşmiş sembolün salladı ve sembol tamamen kayboldu. Yok olmuştu. Bir yara izi bile görünmüyordu. Derim eski haline , geriye sadece acının hatırası kalmıştı.

Madalyonumu, soyadımı yeni kaybetmiştim, damgalanmışım ve hâlâ ne için burada olduğumu ya da bu insanlar için kim olduğumu çok az anlıyordum. Bu, kral ve krallık adına Tanrılara kurban edilmeden önce yapılan bir sürü törensel saçmalık ? Rahibe beni büyük salonun dışına kadar takip etmem için yönlendirdi ve kafamı kurcalayan sorulara rağmen bunu yaptım.

Hâlâ örtülü bir şekilde onun arkasında yürürken, başparmağımı bileğimin üzerinde gezdirerek sembolü hissedip hissetmediğimi anlamaya çalıştım ama hiçbir şey hissetmedim. Beni dar, dolambaçlı bir taş merdivenden aşağı indirdi. Kalenin altındaki bilinmeyen derinliklere doğru gittikçe alçaldı.

Burası öldürüleceğim yerd. Personelin çılgınlıklarımızı duyamayacağı bir yerde. Sonsuz adımları görmezden gelmeye çalışırken kendimi diğer Adakları merak ederken buldum. Onlar da burada mıydı? İleride soluk mavi bir ışık gördüğümde, basamakların sonuna geldiğimizi ve dibe yaklaştığımızı tahmin ettim. Eğer öyle değilse, bir tür yeraltı mezarlığına mı götürülüyordum? Havada asılı duran bunaltıcı buharı ve nemi hissedebiliyordum.

Köşeyi döndüm ve perdenin arkasından odanın ortasında parlayan bir havuzu zar zor seçebildim. Etrafım daralıyor gibiydi.

Tavanlar alçaktı, taş duvarlar dairesel su kütlesinin etrafını sarıyordu ve tek çıkış başka bir karanlık koridor gibi görünüyordu.

Benzer şekilde bembeyaz giyinmiş ve tüller takmış uzun boylu figürler su havuzunun etrafını çevreliyordu. Diğerleri gibi terliklerimi çıkarmamı işaret ettikten sonra bana havuzun yakınındaki açık bir noktayı gösterdi. Şimdiye kadar ayak parmaklarımın etrafında dolaşan buhara bakarak bunun bir kaplıca olduğunu doğrulamıştım.

"Herkes lütfen diz çöksün."

Yabancıların her biri kendini alçaltırken, yardım edemedim ama eylemin tamamen boyun eğdiğini hissettim. Eğilmek saygılı ve onurlu bir hareketti ama bu farklı, neredeyse yanlış geldi. Hepimiz kaygan sert zeminde açıkça diz çöktüğümüzde, sözlerini şiir gibi dokuyarak tekrar konuştu.

"Her biriniz gönüllü olarak sunulduunuz ve her biriniz kanla haraç verdiniz. Önünüzde Dört Anne'nin Hamamı var. Bu gece, eski hayatınızdan arınacak ve sonsuzluğun sularıyla örtüneceksiniz. Bedeniniz Tarikat'ın iradesi için bir araçtır. Bu suların içinde geçmiş yoktur, utanç yoktur, pişmanlık yoktur. Affedilmek istenmeden önce affedilirsiniz."

Peçemin kenarından havuza baktım ve suyun süt kıvamında olduğunu fark ettim; gökyüzünden korunan bu derin ve karanlık yerde olmama rağmen nasıl da ay ışığı gibi parlıyordu.

"Ayağa kalkabilirsiniz ve her birinizden arınmak için dikkatlice havuza girmenizi rica ediyorum."

Bunu tamamen giyinik ve örtülü olduğum anlamına aldım; diğerlerinin görmezden gelerek ayağıma odaklandım ve yüzüstü suya düşmediğimden emin olmaya çalıştım. Sıvı ılık ve davetkârdı. Ayaklarımın altında, havuzun çevresi boyunca uzanan ve oturup boynuma kadar suya dalmam için bir alan oluşturan taş bir çıkıntı hissedebiliyordum.

İliklerime kadar işleyen bir uğultu hissetmeye başladığımda sadece kısa bir süre dalmıştım. Hafifti ama zaman zaman küçük, neredeyse fark edilmeyen dalgalar halinde daha güçlü hissediliyordu. Banyonun kendisi de her yönden garip hissettiriyordu. Bir tanım yapmam gerekirse, kendimi daha genç, daha temiz, daha güçlü, daha kuvvetli hissetmek gibi bir şeydi ama ağır değil hafifti.

Hepimiz orada sessizce oturduk. Rahibenin yol göstermesini beklerken giysilerimiz tamamen ıslanmıştı.

"Sulardan doğmanız ve ilk nefeste Dört Anne'nin kutsamalarını almanız dileğiyle. Lütfen kendinizi tamamen suya bırakın ve sonra örtünüzü kaldırabilir ve yeni ailenize tanıklık edebilirsiniz."

Sıg bir nefes aldım ve suyun altına dalarak vücudumun son santimlerini ıslattım. Ayağa kalktığımda keskin bir nefes aldım, ıslanmış peçenin kumaşı yüzümün dış hatlarına sıkıca bastırıyordu. Başımdaki örtüyü kaldırıp yukarı baktığımda, bana dehşetle bakan tanıdık gözler gördüm.

Önümde duran Trace'i görünce şok içinde nefes nefese kaldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. İnce kumaş vücudunun her kıvrımını belirginleştiriyordu; gözlerim onun şeklini taramaktan kendini alamadı. Kumaştan dolayı benim de çıplak olabileceğimi fark ederek anında utandım ve kollarımı kavuşturarak göğsümü korumaya, vücudumun ön tarafını uzaklaştırmaya çalıştım.

Bir zamanlar Trace'in yanında çırlıçıplak rahattım ama şimdi bana bakan erkekten çekiniyordum. Diğerleri havuzdan çıkarken ben de ayağım takılmadan onları takip etmeye çalıştım.

Trace ve ben birbirimize baktık; bakışlarımız akıl almaz bir kafa karışıklığıyla doluydu. Zihnim Trace'i siyah renkten başka bir şeyle görmeyi kabullenemiyordu. Gözlerinin yeni küpemin durduğu yere kaydığını fark ettim; çenesi gerildi. Bu kez şehvetle değil, saf ve çiğ bir öfkeyle. Nemli dikenlerinin yanağımı gıdıkladığını hissedene kadar tüylü küpeyi tamamen unutmuştum.

Farkına varmasından utanabilirdim, ancak dikkatim kaşının ince siyah kıllarını ayıran ince yara izine çekilmişti. Eski bir yara, yeni değil ama iyileşmiş. Giysisinin sıırıslıklam olmuş kollarının altında, bir değil iki kolundaki dövmenin koyu çizgilerini gördüm. Halüsinasyon mu görüyordum? Tanrı aşkına, yanımda duran bu kişi kimdi?

Eşyalarımızın bizi beklediği bir dizi odaya yönlendirildik ve seyahat edeceğimiz için kurulanmamız ve rahat kıyafetler söylendi. Trace'e olan inancımı tamamen yitirmemiş olsaydım, dört tam günü bir vagonda geçirdikten sonra daha fazla seyahat etme düşüncesine daha fazla sinirlenebilirdim.

Kıyafetlerimi karıştırarak bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalıştım. Trace de benim gibi Yüksek Fae miydi? Tek mantıklı olasılık buydu. Babama göre sadece Yüksek Mahkeme üyeleri Arz'a çağrılırdı.

Daha da önemlisi, neden son ayrıldığımız zamankinden bu kadar farklı görünüyordu? Mümkün olduğunca çabuk giyindim, onunla yalnız kalmanın bir yolunu bulmaya hevesliydim.

onu. Tanıdığım ve güvendiğim birinin burada benimle olmasından dolayı rahatlayamayacak kadar kızgın ve kafam karıştı. Ona olan güvenim artık tamamen sorgulanır hale gelmişti. Eşyalarım elimde, başka bir kapıdan geçip bir merdivenden yukarı çıktık. Trace'in birkaç kişi arkasında yürüdüm, başımı uzun boylarının arkasına eğerek onu görmeye çalıştım. Kalenin zemin katına ulaştığımızda, bir grup büyük arabaya kadar bize eşlik edildi. daha önce kralın yanında olan erkek.

Rahibe ortalıkta görünmüyordu. Her birimize birer şişe sıvı uzattı ve sorgulamadan içmemizi söyledi. Trace'e endişeyle baktım ve birbirimizin şişeleri dudaklarımıza götürmesini izledik.

"Her biriniz bir vagona bineceksiniz. Birkaç dakika içinde, az önce yuttuğunuz sıvı sayesinde uykuya dalacaksınız. Endişelenmeyin, bu güvenli. Bir sonraki varış noktamıza nakledileceksiniz ve muhtemelen vardığınızda uyanacaksınız. Nereye gittiğiniz şu anda bilmeniz gereken bir şey değil."

Trace kasıtlı olarak hangi vagona bindiğimi görmek için bekledi ve bana katılmadı. Koltuğa yaslandım, az önce olan biten her şey yüzünden tamamen bitkin düşmüştüm.

Gözlerim ağırlaştı, görüşüm bulanıklaştı. Gördüğüm son şey karşımda oturan güzel kadının uzun sarı bukleleriydi.

BÖLÜM

16

Vagonun kapısının vurulma ve karşımdaki kişinin hışırtı sesleriyle uyandım. Pencerelerden sızan güneş ışığının parıltısı gözlerimi yakıyordu. Boynumda ve sırtımda, muhtemelen birkaç gün boyunca ağrımama neden olacak kadar uzun süre kötü bir pozisyonda oturduğumu gösteren korkunç çatlaklar vardı. Alnımı ovuşturdum, kafa karışıklığını ve hafif zonklayan baş ağrısını atlatmaya çalıştım. Muhtemelen bizi bayıltan garip içkiden kaynaklanıyordu.

Arabamızdan inen sarışın kadının peşinden giderken, saçlarımın dağılmasına neden olan serin ve temiz bir havayla karşılaştım. Keskin bir serinlik tenimin tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Gözlerimdeki uykuyu sildiğimde, etrafımı saran diğer dünya manzaralarına baktım.

Büyüleyici gri dağların arasında bir yerdeydik, her şeyden saklanmıştık. Dağları hiç bu kadar yakından görmemiştim; aslında oraya hiç gitmemiştim. Babamın haritaları üzerinde parmaklarımla birçok sıradağı izlemiştim ama nerede olduğumu ya da bunların hangi sıradağa ait olduğunu tahmin etmemin hiçbir yolu yoktu. Kayalıkların üzerinden tepeye vuran güneşe o kadar dalmıştım ki, Trace ve diğer arkadaşlarımla da yakınlarda durup çevremizi seyrettiklerini unutmuşum.

Omzumun üzerinden bakarak Teklif'in kaç kişiden oluştuğunu sessizce saydım. Altı... sadece altı kişiydik. Kaç kişi bekliyordum bilmiyorum. Bu kadar az sayıda Hane ve askere alınma kriterleri varken tahmin etmek imkânsızdı. Göz ucuyla Trace'in varlığını görmezden gelmeye çalıştım ama ona her şeyden daha çok yakışan siyah kıyafetine geri döndüğünü fark ettim.

"Lütfen beni dinler misiniz? Ben İdris ve Kralınız Aeon'un casus şefiyim. Elorn Dağları'na güvenli bir şekilde ulaştırıldınız ve buranın adı Basdie." Devam etmeden önce ellerini önünde rahatça kavuşturarak durakladı.

"Elorn Dağları'nı duymuş olabilirsiniz ama Basdie kalesini duymamışsınızdır. Böyle bir yer yok. Bunu bilmesi gerekmeyen hiç kimse için değil. Hayatta olmanızın, onun sınırları içinde durmanızın tek nedeni, büyülerimin varlığınıza izin vermesidir."

Endişeyle etrafıma bakındım ve diğerlerinin de benim hissettiğim endişeyi gösterip anlamaya çalıştım. Yine, Dört Anne'nin Hamamı'nda ilk hissettiğime benzer hafif bir uğultu hissedebiliyordum ama bu hissi görmezden gelip İdris'in sözlerine odaklanmaya çalıştım.

Bir casus şefi mi? Soğuk davranmasına şaşmamalı; sesini duyduğum anda onunla ilgili şüpheli bir şeyler olduğunu anlamıştım. Kimse konuşmadı, sadece dikkatle dinledi.

"Törende aldığınız damga, bu kutsal yere girmenizi sağlayan anahtardır; ancak aynı anahtar aynı zamanda bir kilittir. Açıkça izin almadan arazinin çevresinden ayrılmayı seçerseniz, bunun ilk ve son girişiminiz olacağını göreceksiniz. Lütfen bana bunu daha fazla açıklamayın. Sizden çok az var ve bu diyar için çok değerlisiniz. Birinizi bile kaybetmek istemem."

Uyarısının sertliği ve irademiz dışında burada kapana kısılmış olduğumuzun farkına varmamla kendimi dışlerimi gıcırdatırken yakaladım. Sınırı izinsiz geçerek tam olarak ne olacaktı? Açıkça işaretlenmişler miydi?

"Eşyalarınızı alın ve beni içeri kadar takip edin. Hepinizin daha fazla sorunuzun cevabıyla çok ilgilendiğinizi biliyorum. Her şey zamanı geldiğinde açıklanacak."

Arabaya doğru yürüdüm ve çantamı yerde duran diğerlerinin arasında buldum. Ben eğilip çantamı alamadan, vagon arkadaşım kibarca bana uzattı. "Teşekkür ," dedim, sonunda onu tam olarak görebilmiştim.

Güzel değilse, hiçbir şey değildi. Benimle tam bir tezat oluşturuyordu. Kadınsı bir havası vardı. Uzun sarı bukleleri şehvetli göğüslerinin her iki yanını çerçevesliyordu. Kıvrımlı vücuduna ağzım açık bakıyormuş gibi görünmemeye çalıştım; dar elbisesi kadınsı şeklini vurguluyordu. Gözleri sıcaktı, güneş ışığında parlayan bal gibiydi. Güneşten etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Son uyku alanlarımızın felaketi. Tamam, resmen dik dik bakıyordum. İfadem uygun bir şekilde yeniden ayarlamaya çalışarak bakışlarımı kaçırdım.

Avucunu yukarı bakacak şekilde uzattı ve selamıma karşılık vermemi bekledi. Bu küçük normallik jesti için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Adetler, görgü kuralları, ne dersiniz deyin; geldiğimden beri kendimi iyi hissettiğim ilk andı.

Elimi avuç içim aşağı bakacak şekilde onunkinin üzerine koydum ve kısa bir süre orada tuttum.

"Ben Cressida, ama lütfen bana Cress deyin."

Kısa bir süre önce elimden nasıl alındığını hatırlayınca, Evimin adını kolaylıkla atlamam beni üzdü.

Güzelliği yeterince ilgi çekici değilmiş gibi, sesi de kadife gibi pürüzsüzdü. Yavaş, hırıltılı temposu ninni gibiydi.

"Adım Gianna, ama Gia'yı tercih ederim; eğer senden hoşlandığıma karar verirsem, o zaman bana G diyebilirsin," dedi alaycı bir gülümsemeyle. En güçlülerin bile kararlılığını yok edebileceğinden emin olduğum bir gülümsemeydi bu.

Avucunu benimkinden çekti ve kişisel alan kaygısı gütmekten parmak uçlarını kulağımdan sarkan uzun siyah tüyün üzerinde gezdirdi ve bana sırtıttı. Sözümlü sakınmadan çantalarını taşımak ve diğerlerini takip etmek için döndü.

Bu bakış ne içindi? Onun bir Nightwing tüyü olduğunu biliyor muydu? Herhangi bir şey olabilirdi. Bir kuzgun ya da bir karga... Ama hayır, bana tam olarak ne olduğunu biliyormuş gibi baktı ve ben de kızarak onu yakından takip ettim.

Basdie'ye açılan dev ahşap kapılar dağın kenarına inşa edilmişti. Bu, dağın üzerine inşa edilmiş ya da dağa yapışık bir yapı değildi, hayır; onun bir parçasıydı.

İdris elini salladı ve kapılar açıldı. Büyünün bu kadar rahat kullanılmasına hayret ettim. Büyülerden zaten bahsetmişti; büyü kullanmaktan çekinmediği açıktı ama daha yeni başladığına dair bir his vardı içimde. Bileğinin bir başka hareketiyle meşaleler geniş avlunun taş duvarlarını aydınlattı. Tavan pürüzlü ve hamdı, sivri uçlar çıkıntı yapıyordu.

her açıdan.

"Merak etmeyin, geri kalanı sadece biraz daha misafirperver," diye şaka yapmaya çalıştı İdris, biz onu başka bir küçük kapı setine doğru takip etmeye devam ederken.

Eşiği geçtiğimizde, her biri yarım daire şeklinde aşağıya doğru inen ve aynı alt seviyeye ulaşan taş bir merdivenin iki tarafı vardı.

Bir avuç dolusu insan sağ taraftan aşağı indik. Ben Gia'yı soldan takip ettim, bir yandan çantamı omzumda taşıırken bir yandan da karşı merdivende karşımda yürüyen Trace'e bakmamak için elimden geleni yapıyordum.

Hepimiz aşağıya indiğimizde o fenerler ve meşaleler de canlandı. Kütüphane ve salon karışımı odanın rahatlığını görmezden gelmek . Yanan şöminenin hemen ötesinde, kitap rafları ve pelüş koltuklar ortak alana yayılmıştı ve tavan, kristal berraklığındaki cam pencereye uyum sağlamak için dik bir şekilde eğimliydi.

Camları gümüş bir süsleme kaplıyordu ama arkasında... Tanrım, o da neydi? Bu... bu bir şelale miydi? Bir dağın içinde mi? Ona doğru yürüdüm, imkânsız güzelliği karşısında ağızım açık kalmıştı. Bu gerçek miydi?

Elimi cama dayadım ve suyun hayal edilemeyecek yüksekliklerden aşağıya vuran derin titreşimini hissettim. Yukarıdaki açıklıktan gelen güneş ışığı şelalenin bulunduğu dar krateri aydınlatıyordu. Bu manzara karşısında büyülenmişken, İdris aniden yanımda belirince şaşkınlıkla sıçradım.

" güzel, değil mi?"

Ona döndüm, kelimeleri bulamadan sessizce başımı salladım. "Bu cam çok kalın, kasıtlı olarak öyle; aksi takdirde çok

Burası gürültülü. Ama kulağınızı cama dayayıp dikkatlice dinlerseniz, çok az kişinin duyduğu bir ses duyacaksınız."

İzin ister gibi ona baktım ve o da çenesini bana doğru eğerek cesaret verdi.

Eğildim, iki elimle camdan destek aldım ve kulağımı doğrudan cama dayadım. Gözlerimi kapattım ve İdris'in söylediği gibi dikkatle dinlemeye başladım. Ses derin ve güçlüydü, daha önce duyduğum ya da hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu; rüzgâr, yağmur fırtınası ve yer sarsıntısı bir aradaydı sanki. Ses baştan çıkarıcıydı ve eğer Tanrılara giden bir geçit olsaydı, sesinin böyle olacağını hayal ettim.

Tüm o güç; zar zor kontrol altında. İdris bana gülümsedi ve dostça davranışlarına rağmen ona güvenmedim.

"Bu şelaleler kutsaldır, dağlar tarafından saklanmış ve gizlenmiştir çünkü sularının gücü nadir bulunan iyileştirici özellikler içerir. Şifalı havuzlar daha sonra size gösterilecek."

İlgimi çekmişti ama merakımı gideremedi benden uzaklaştı ve gruba doğru geri döndü.

Arkamı döndüğümde diğerlerinin odanın içinde dolaştığını, raflardaki kitapların başlıklarını incelerken şelaleye uzun uzun baktıklarını ve birbirlerini gizlice ölçmeye çalıştıklarını gördüm.

"Çantalarınızı burada bırakabilirsiniz," diye talimat verdi İdris. "Size anlatacak çok şeyim var ve belki de ağzınız dolu ve çatallarınız havada olursa daha az rahatsız edilirim. Beni takip edin, yemek yiyelim."

Cam pencerenin solunda uzun bir koridor vardı ve biz de onu takip ettik. Bir kez daha Gia'ya yakın durdum, onu bir gölge gibi takip ettim. Duvarın sol tarafında bir dizi kapalı kapıdan geçtik. Sağ tarafta, şelalenin büyüleyici manzarası daralsa da devam ediyordu. Cam bölme tüm duvarı kaplıyordu. Çırpınan suyun parlak mavi ışıltısı, diğer her kapının dışına yerleştirilmiş çeşitli meşalelerle birlikte dolambaçlı koridorun aydınlatılmasına yardımcı oldu.

Sonunda bir ucunda uzun ahşap bir masa, diğer ucunda dev bir şömine olan küçük bir yemek salonuna döndü. Dumanın nereye gittiğini anlamaya çalışarak şömineye baktım ama hiç duman yoktu. Sadece ateş yanıyordu, ısı yayıyordu ama kül ya da duman yoktu. Her birimiz dikdörtgen masanın etrafına oturduk. İnsan sayısından daha fazla sandalye vardı.

Grup garip bir şekilde dağıldı, birbirlerinden rahatsız oldukları belliydi. Ben ise Gia'nın hemen yanında yerimi aldım. Trace benden mümkün olan en uzak koltuğa yerleşti. İdris masanın başında durdu ve küçük, eğlenceli bir kahkaha attı. Onu herhangi bir şekilde eğlenirken görmek tuhaftı. O ana kadar çoğunlukla düğmelerini iliklemiş, neredeyse içine kapanık bir haldeydi. Bana daha önce verdiği küçük gülümsemenin sık sık olmayacağını anladım.

"Bu masaya ilk oturduğum zamanı hatırlıyorum. Tıpkı senin gibi, korkmuştum ve odadaki herkese güvenmiyordum. Ama sizi temin ederim ki bu insanlara hayatınız pahasına güveneceksiniz."

Birkaçımız birbirimize baktık ve onun ciddi sözlerini özümstedik. "Her birinizden zihninizi boşaltmanızı, tüm gürültüyü kesmenizi ve düşünmenizi istiyorum.

sadece şimdiye kadar yaptığınız en lezzetli kahvaltı. Hiçbir şey yasak değil. En sevdiğin yiyecek ve içecek."

Gia'ya şaşkın bir bakış attıktan sonra arkamı döndüm ve İdris'in istediğini yaptım. Şefin dev tarçınlı ekmeklerini ve meyve bahçemizden gelen taze sıkılmış portakal suyunu düşündüm. Yakınlardaki çiftlikten gelen lezzetli yumurtaları ve taze kesilmiş meyveleri düşündüm. Sadece bu anılar bile

Ağzım sulandı ve biraz daha devam edersem yemekten gözlerim yaşarabilirdi.

Kısa bir süre sonra, masa çorak ve boş halden tamamen dolu ve örtülü hale geldi. üstüne tabak, akla gelebilecek her türden porsiyon. Tabaklardan sıcak buhar yükseliyor, odanın her yanını bunaltıcı kokular sarıyordu. Tam önümde, az önce hayal ettiğim her şeyin bulunduğu bir yer sofrası vardı. İdris'in büyüü ne kadar yüksüdü?

Kesinlikle kavrulmuş bir halde meyve suyu bardağına uzandım ve yarısını yuttum. Bunu nasıl yapmıştı? İçeceğin tadı tıpkı evimdeki portakalların tadına benziyordu. Ama bu imkânsızdı. Bazılarımız Elorn'lara yolculuk etmenin verdiği açlığı doyurmak için çaresizce yemeğe daldı. Diğerleri tereddüt etti, yiyecekleri inceledi. Onları suçlamadım; ne de olsa bize ilaç vermişlerdi. İdris masanın başına oturdu, yer sofrası yoktu.

"Her biriniz artık Tarikat'ın bir üyesisiniz. Tarikat, majestelerinin krallığında bin yıldır gizlilik içinde varlığını sürdüren bir gruptur. Krala ve ondan önceki tüm krallara hizmet ettik. Kralın ordusuyla aynı kısıtlamalara sahip değiliz, çünkü biz yokuz. Tarikatın bir üyesi olarak, hayatınızın geri kalanında krallığa hizmet etmek üzere tam bir gizlilik ve anonimlikle yükümlüsünüz."

İdris durakladı, sözlerinin ağırlığını kabul ederek odaya baktı. Korku dolu yüz ifademi gizlemek için meyve suyundan bir yudum daha aldım.

"Ailevi bağlarınız Sunu töreninde koptu. Tarikat sizin yeni aileniz. Birbiriniz dışında var değilsiniz. Sizi kralınıza ve bu davaya bağlayan kanlı bir haraç verdiniz. Burada, Basdie'de kalacak ve sizden önce gelenler tarafından Tarikat'ın yöntemleri konusunda eğitileceksiniz. Hazır olduğunuza karar verildiğinde, son yemini edecek ve davaya bağlılığınızı taahhüt edeceksiniz. Ancak o zaman Kral Aeon'a nasıl hizmet edeceğinizi öğreneceksiniz."

Artık İdris'in konuşmasının ciddiyeti azalmış, birçoğumuz ağzımıza bir yığın yemek tıkıştırmaya ve hiç umursamadan çiğnemeye başlamıştık. Sanki hayatları boyunca tüm özgürlüklerini ve özerkliklerini kaybettikleri söylenmiş bir grup insan gibiydik. Arkadaş yok, aile yok, isim yok.

Tüm bunların saçmalığı karşısında neredeyse ağzımdan gergin bir kıkırdama çıkacaktı. Yemek, bu çılgınlık karşısında harika bir dikkat dağıtıcıydı. Şimdiye kadar ne kadar önemli olduğumuzu ve onları öldürmekten korkmama gerek olmadığını anlamıştım.

Bizden. En azından Tanrılara kurban edilmek için burada değildik. Sadece tüm kimliklerimiz gibi küçük ve önemsiz bir şeyi feda etmek için.

"Buraya geldiğinizde dışarıda da belirttiğim gibi, böyle bir yer yok ama sınırları çok gerçek. İzinsiz olarak bu sınırların ötesini keşfetmeyi ya da Tarikat'ı tamamen terk etmeyi seçerseniz, hayatınızı kaybedersiniz. Çağrıldığınızda geleceksiniz. Nerede olursanız olun, kiminle birlikte olursanız olun ya da hayat sizi nereye götürürse götürsün, çağrıldığınızda geleceksiniz. Daha sonra, Tarikata hizmet etmenin ömür boyu süren bağlılığını çok iyi bilen öğretmenlerinizle tanışacaksınız."

Demek burada başka insanlar da vardı. Ortalık sessizdi ve altı kişi ve İdris dışında kimse yoktu. Kimdi bu insanlar? Eğer Tarikat üyesiyseler, bu onların da bir zamanlar bizim gibi Yüce Fae oldukları anlamına mı geliyordu?

"Ailenizi ya da tanıdığınız herhangi birini bir daha asla göremeyeceğinizi ya da onlarla iletişime geçemeyeceğinizi söylemeye gerek yok. Bunu yapmak vatana ihanet sayılır ve ölümle cezalandırılır. Tekrar ediyorum, nadir, az sayıda ve önemlisiniz. Lütfen bencilce kararlar vermeyin."

Ailemle iletişim kurmaya çalışmanın açıkça yasak olduğu konusunda bizi temin edene kadar söylediklerinin çoğunu mantıklı bulmayı başarmıştım. O zamana kadar, ne kadar uzun sürerse sürsün, bir gün aileme haber göndereceğime kendimi ikna etmiştim. En azından bunu umabilirdim. Ama kendi hayatım pahasına mı?

"Tanışma faslından sonra akıl hocalarınız size eğitiminiz hakkında daha fazla bilgi verecek. Yeni hayatınızın tüm ağır tatsızlıklarını tartıştığımıza göre, şimdi iyi şeylere geçelim mi?"

Neredeyse yemeğimin bir lokmasında boğuluyordum. Bu anlaşmanın herhangi bir iyi tarafını keşfetsem şok olurdu. Beni tanıyan hiç kimseyi bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle bunalmış bir halde, kendi kendime Trace'in burada olmasının ne kadar tesadüfi olduğunu düşündüm. Ama gerçekte kimdi o? Pek çok konuda yalan söylemişti. Burada birini tanımam iyi mi yoksa kötü bir şey miydi?

"Kralın talepleri çok ağır; sizden çok şey aldı ama verdi de. Her biriniz Mirtith'in sularında yıkandınız. Dört Ananın Hamamı Tanrıların, meshedilmişlerin hamamıdır. Kraliyet veya Onurlu soydan gelen her biriniz içinizde güçlü bir potansiyel barındırıyorsunuz. Birçoğunuz olduğunuzdan daha az güçlü olma kisvesi altında yaşadınız. Buna ister kısıtlama deyin, ister görgü kuralları, ister kültür, ne dersiniz deyin, ama artık sizi sıradan bir hayata zincirleyen bu kısıtlamalardan kurtuldunuz."

Sözlerine şöyle devam etti: "Büyü de her şey gibi sınırlıdır. Onu anlamsızca kullanmak, gerçek ihtiyaç duyulduğunda gelmeme riskini göze almak demektir. Her biriniz Tanrılardan bir hediye aldınız; kralınızın aldığı şey için verilen bir lütuf."

İdris'e hakkını vermeliydim, dikkatimi çekmişti. Ama tüm o süslü lafların, Tanrı vaatlerinin ve hediyelerin arasında bizim için gerçekte ne anlama geliyordu?

Sanki aklımı okumuş gibi İdris bir kez daha konuştu. "Bu, sihrinin hayal ettiğinden daha güçlü olma potansiyeline sahip olduğu ve onu kontrol etmeyi, ustalaşmayı, ince ayarlı bir silaha dönüştürmeyi ve halkımızı korumak için kullanmayı öğrenmen gerektiği anlamına geliyor. Geride bıraktığın aynı insanları. Şimdi önceki yaşamınızın bağlarından kurtulma ve özgür olma zamanı. Kendinizi beklentilerden, kurallardan ve sınırlamalardan kurtarın. Davamız dışında kimseye hesap vermeyiz."

Gia ve ben İdris konuşmaya başladığından beri ilk kez birbirimize baktık. Sözleri inkar edilemeyecek kadar motive ediciydi ve İdris'in neden büyüü özgürce ve sonuçsuzca kullandığı artık çok açıktı. Bileklerini ve parmaklarını mekanın her yerinde oynatıyor, meşaleleri ve şömineleri yakıyor, sanki hayal gücümüzün kaprislerine hayat vermiş gibi bize ev yapımı yemekler sunuyordu.

Çok güçlüydü ve içimde uyandırdığı entrikayı inkâr edemezdim. Bu tür bir güce açlık duyuyordum. Sihrimin derinliklerine daha önce hiç olmadığı kadar serbestçe düşmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek için can atıyordum. Şimdiye kadar bu hayallere hiç izin vermemiştik.

Kahvaltıdan sonra İdris hepimizi çantalarımızı bıraktığımız yere geri götürdü ve diğer koridordan yatakhanelerimize götürdü. Odalar sayıca bizden fazlaydı, bu da tek başımıza ya da başkalarıyla kalmayı seçmemize izin verdiği anlamına geliyordu. Gia'yla aynı odada kalmayı düşündüm ama zorlamak istemedim.

Bazı odalar diğerlerinden daha büyüktü. Seçeneklerimi gözden geçirdikten sonra iki tam boy yatağı olan bir odada karar kıldım ve çantamı yere attım. İkimiz de ayrı odalara girdik, hâlâ birbirimizden ve durumdan emin değildik. İdris şaşırmış görünmüyordu. Oda sade ve penceresizdi. Açıkçası oda pek de umurumda değildi. İdris'in bize anlattığı diğer şeylerle o kadar ilgileniyordum ki, kalacak yer konusuna fazla kafa yormadım. Trace'in benimkinden birkaç adım ötede hangi odaya girdiğini zihnime not ettim.

İdris eşyalarımızı daha sonra boşaltmamızı söyledi ve turuna sınıf olduğu anlaşılan başka bir odada devam etti. Tüm koltukların odanın önünde duran bir öğretmene doğru dönük olduğu çoğu sınıfın aksine, bu sınıfın ortasında çok büyük yuvarlak bir masa vardı. Masanın etrafında yüksek arkalıklı büyük ahşap sandalyeler vardı. Bu, geldiğimizden beri ilk kez hepimizin yüzümüzü birbirimize dönmek ve iyice bakmak zorunda kalacağımız anlamına geliyordu.

Gözlerim soldan sağa doğru taradı. Önce Gia, ardından kısa, dalgalı, parlak kırmızı saçları olan son derece minyon bir kadın geldi. Minik burnu kalkıktı ve ince dudakları onu son derece genç gösteriyordu. Neredeyse siyaha çalan gözleri en belirgin özelliği idi. Eğer o kara gözler olmasaydı, tamamen zararsız görünürdü ama o gözlerde beni korkutan bir şey vardı.

Onun bir altındaki boş koltukta Trace oturuyordu ve benimle göz göze gelmemek için elinden gelen her şeyi yapmaya devam ediyordu. Solundaki iki sandalye de boştu ve üçüncüsüne başka bir erkek oturmuştu. Birbirlerinin yanına oturacak kadar cesur olanlar sadece kadınlar mıydı? Masadaki bir sonraki kişiyi değerlendirmeye devam ettim.

Otururken bile Trace'ten biraz daha uzundu. Saçları bembeyazdı ve dağınık bukleler defne yaprakları gibi başının etrafında bir taç gibi duruyordu. Teni bir şekilde altın sarısıydı, sanki burada hiç güneş olmamasına rağmen üzerinde her zaman güneş parlıyordu.

Birden döndü ve doğrudan bana baktı, bakışları hiç kıpırdamadan benimkilere sabitlenmişti. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en soğuk mavi renkteydi. Sonunda gözümü kırptığımda keskin çenesi esnedi ve en küçük gülümsemesini gizlemeye çalışırken yanaklarının yanında iki belirgin gamze belirdi.

Birbirimize bakmaya devam ettik, hangimizin önce dönüp emin değildik. Benimle oynadığı bu oyunun yoğunluğundan kızarma belirtileri göstermeden önce bakışlarımı onun yanındaki koltuğa kaydırdım. Başını hafifçe çevirerek profilini ortaya çıkardı.

İşte o zaman gördüm. Onları görünce keskin bir nefes aldım. Kulak solungaçlarının arkasında üç küçük çizgi! Bu erkeğin sivri kulaklarının arkasında solungaçlar vardı. Düşüncelerim gözlerimin gördüklerine yetişmek için çabaladı.

O bir Deniz Fae'siydi!

Ama durun, eğer buradaysa, bu onun Yüksek Mahkeme üyesi olduğu anlamına geliyordu. Ve *bu* da... Erisas Körfezi'ndeki isyana önderlik eden o kafirle akraba olduğu anlamına geliyordu!

Bakışlarına olan anlık hayranlığım hızla öfkeye dönüştü. Masanın diğer tarafına geçip, aileme yaşattıkları ve sebep oldukları tüm anlamsız kayıplar ve dökülen kanlar için ona ciddi bir zarar vermek istedim. Fokur fokur kaynıyordum. Dikkatini bana geri çevirmedi.

Masada sadece bir kişi kalmıştı; iri cüssesi oturduğu sandalyeyi gölgede bırakıyordu. Kaslı, kaya gibi sağlam vücudunu tanımlamaya başlamıyordu bile. Bronz yüzü ve koyu renk gözleri, bir kısmı arkadan bağlanmış uzun kahverengi saçlarıyla vurgulanıyordu. Geri kalanı elmacık kemikleri boyunca sarkıyor, omuzlarının üstünü zar zor sıyrıyordu. Görebildiğim kadarıyla iri elleri yara bere içindeydi. Bu masayı çevreleyen tüm güç ve güzelliğe rağmen, bulaşmak istemeyeceğim tek kişi oydu.

"Peki, sizi birbirinizle tanışmanız için yalnız bırakayım," dedi İdris ve odadan çıktı.

Hepimiz sessizce oturmuş, duvarlara bakıyor ve göz temasından kaçınıyorduk ki uzun boylu, ince bir kadın kapıdan içeri girdi. Uzun mavi elbisesinin yan tarafında bir bacağını açıkta bırakan bir yırtmaç vardı. Elbise ince belini vurgulayan sıkı bir korseye sahipti ve yastık gibi göğüsleri neredeyse üstünden dışarı fırlıyordu. Kahverengi saçları süslü bir şekilde toplanmıştı ve güzel sivri kulaklarını ve elmacık kemiklerinin çukurlarını gösteriyordu.

Masadaki erkekler yerlerinde doğruldular, özellikle de en sondaki iri yarı adam, aval aval bakmaktan kendilerini alamıyorlardı. Onları suçlayamazdım; odada Gia'ya rakip olabilecek tek kişi oydu.

Kaslı olana doğru yürüdü, her adımda kalçalarını salladı ve salladı. Baştan çıkarıcı bir şekilde ona doğru eğildi ve çenesinden tutarak başparmağını alt dudağında gezdirdi. Aralarındaki etkileşimin görüntüsü bizim tanık olmamız için uygunsuzdu. Onu daha da yaklaştırmak başını yukarı kaldırdı. Kadının cazibesi karşısında güçsüzdü. Kadın, adamın üzerindeki alaycı tutuşunu bıraktı ve uzaklaştı.

Yuvarlak masanın uzak tarafına dönerek bize arkasını döndü ve tekrar yüzünü bize döndüğünde görünen şey artık baştan çıkarıcı bir kadın değildi. Sıkı tıraş edilmiş sakalı ve sol gözünün üzerinde bir göz bandı olan yakışıklı bir erkeğe dönüşmüştü. Bir zamanlar şehvetli olan vücudu şimdi erkeksiydi ve tamamen farklı bir kıyafet giyyordu. Tamamen siyahtı ve boynunda uzun gümüş bir tılsım asılıydı. Bizim markalarımızla aynı sembol gibi görünüyordu. Masanın sonundaki iri yarı adam, az önce özlemini çektiği şeyin gerçekliğini görerek şaşkınlık içinde sandalyesini geri çekti.

"Gözleriniz sizi aldatıyor. Hepinizi. Yanlış yönlendirilmiş duyularınızı terk edin. Bu tür aptallıkları geride bırakın ve arzu ve çekimin, manipüle etmeye istekli olursanız kontrol etmeyi öğrenebileceğiniz bir spektrum olduğunu kabul edin."

Sesi derin, çakıllı ve bilgeydi. İçe doğru eğildi, vücut ağırlığını masaya dayadı ve sordu: "Az önce ne tür bir büyüye tanıklık ettiğinizi bileneğiniz var mı?"

Küçük kıızıl saçlı cıvıladı, "Bizi büyüledin, değil mi!"

Erkek ona güvenini kıran hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. Gia açıkça, "Sen bir şekil değiştirensin," deyince erkek bakışlarını ona çevirdi ve yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı.

"Evet, aynen öyle! Cazibe kolay ve sıkıcıdır. Ustalaşabilenler için şekil değiştirmeye başarılacakların sadece bir gölgesi."

Hepimize yavaşça baktı.

"Cazibe yaratıcılık ve doğruluk gerektirir ama şekil değiştirmek tüm bunlara ek olarak dayanıklılık gerektirir."

Oturdu ve Gia'ya doğru bir bakış atarak ellerini kavuşturdu. "Hepiniz bunun için gereken yeteneğe sahip olmayacaksınız," diye ekledi kayıtsızca.

Birden ellerini birbirine vurarak dikkatimizi tekrar kendisine çekti. "Pekâlâ, tanışma faslını aradan çıkaralım. Benim adım Saryn ve şu anda hepinizin üyesi olduğu Tarikat'ın bir üyesiyim, stajyerler - kendinize ne dersiniz deyin, umurumda değil. Siz de benim gibi burada sıkışıp kaldınız." Kısa ve öz sözleri İdris'inkinden çok daha az ilham vericiydi.

"Yıllarca Basdie'ye dönmek zorunda kalmadıktan sonra, siz şanslı bireyleri eğiterek Düzenin yeniden kurulmasına yardımcı olmak üzere geri çağırılma şansını elde ettim. Tebrikler, bildiğiniz hayat da özgürlüğünüz gibi yok oldu ve ben burada oturup İdris'in yaptığı gibi bunu romantikleştirmeyeceğim."

Belki yanlış anlamışımdır ve sıcak olan İdris'tir.

"İdris kalede, politikacıların ve dalkavukların yanında oyalanarak çok uzun zaman geçirdi. Siperlerde olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş. Ama ben de bu yüzden buradayım; sizi bekleyen şeylere hazırlıklı olduğunuzdan emin olmak için."

"Neden sadece şekil değiştirmiyorsun ya da gözündeki o yamayı yok etmiyorsun?" Gia'nın sözünü kesme cüreti hepimizin ağzını açık bırakmıştı.

Saryn ona sırtarak karşılık verdi. "Çünkü olgun hanımlar bunu çekici buluyor; senin gibi küçük kızlara göre değil."

Aralarındaki sert söz alışverişinin devam edeceğinden endişeliydim. Gia kesinlikle küçük bir kız değildi. Yine de dilini ısırды ve ona karşılık vermedi. Nasıl olsa bu maçı kazanacakmış gibi bir his yoktu içimde.

"Madem konuşmaya hevesli görünüyorsun, neden kendini tanıtmıyorsun?" diye onu dürtükledi.

"Ben Brynmawr Hanesi'nden Gianna-"

Saryn onun sözünü kesti, "Cık, , Gianna, Evinizin adı umurumuzda değil. Unutma, *biz* artık senin akrabanız."

Gia dişlerini sıktı ve başını eğdi. "Ben Gia, Yüce Lord ve Leydi Brynmawr'ın eski kızıyım. Batı bölgelerinden geliyorum. Sizinle tanıştığım memnun oldum." Her kelime bir öncekinden daha keskindi.

Saryn sonra bana baktı ve gitmem gerektiğini ima etti. Boğazımı temizledim. "Adım Cressida, ama Cress olarak anılırım," diye duraksadım, sonra Gia'nın izinden gittim. "Yüce Lord ve Leydi Blackthorn'un eski kızıyım, en güney bölgelerden geliyorum." Kendimi tanıtırken Trace'e baktım ama o bana doğru bakmadı.

"Nori Evenus," diye ekledi küçük kıvılcık saçlı. Tehditkâr olmayan rağmen, Saryn'in Gia'ya yaptığı sert uyarıya rağmen tam adını söylemekte oldukça cesurdu. Hakkını vermek lazımdı; cesur bir hareketti. Saryn ona gözlerini devirdi ve Trace'e döndü. Bu beklenmedik koşullar altında yeniden bir araya geldiğimizden beri ilk kez onun sesini duymak için kendimi hazırladım.

Çenesi gerildi ve sonunda doğrudan bana baktı, gözlerinde özür dileyen bir hüznün ipuçları yüzüyordu. "Ben Trace ve Kuzey' kuzeyindenim." Tanıdık kelimeler benimle alay ediyor, göğsümün sertleşmesine neden oluyordu.

Yakınlarda oturan altın figür inanmayarak alay etti. "Hadi ama... Onlara gerçekte kim olduğunu söylemeyecek misin? Gerçekte *ne* olduğunu?"

Trace soluna doğru bir bakış fırlattı ve yüz hatları çalkalanmaya başladı. Trace'i aşırı derecede kendini kontrol etmeye çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Önümüzdeki masanın üzerinde duran ellerinin şimdi sıkı yumruklar halinde kıvrılmasını izledim. İnatçı ve sessiz kalmaya devam etti.

"Neden bu kadar utangaçsın? Komutan Wick'in oğlu olmaktan gurur duymuyor musun?" Komutan... Bu, babasının Aeon'un ordusunu yönettiği anlamına mı geliyordu?

Sonunda Trace artık konuya girmekten kaçınmadı. "Gerçekten babalar konusuna mı girmek istiyorsun? Sanki benim hakkımda bir şey biliyormuşsun gibi," diye karşılık verdi.

Trace de benimle aynı korelasyonu .

"Kim olduğunu ve ne yaptığını kabul etmek istemeyen birine göre, o dövmeleeri bir onur nişanı gibi sergilediğini biliyorum, siyah pelerin."

Sözleri zehirliydi ve hedefine ulaşmıştı çünkü Trace aniden ayağa kalktı. Düşmanı kıpırdamadan ve rahatsız olmadan orada oturuyordu.

Saryn tekrar gülmeye başladı. "Hepinizin geçmişinizdeki herhangi bir şey önemliymiş gibi davranmaya devam etmenizi izlemek gerçekten çok eğlenceli. Belki de sizin yerinizde olmayalı çok uzun zaman oldu. Hiç kimse olmaya alışmak zaman alıyor; her birinizin geçmişi bir nehirdeki çamur gibi akıp gidiyor."

Trace tekrar yerine oturmaya karar verdi, bizden birine karşı hareket ederse ne olacağından emin değildi. Daha sonra siyah pelerinin ne olduğunu ve ona böyle denmesinin neden canını sıktığını öğrenmek için aklıma bir not aldım. Dövmenin anlamını zaten biliyordum ya da en azından bildiğimi sanıyordum.

"Tam da sevgili Gia'dan daha geveze biriyle karşılaşmayacağımızı düşünürken, sana teşekkür etmeliyiz. sen kimsin?" diye sordu parmağıyla beyaz saçlı antagonisti işaret ederek.

"Varro." Durakladı. "Ve evet, zaten belli olmadıysa, Corliss Hanesi. Dağ havası hoşuma gitmiyor ama sanırım bana deniz kenarında konaklama seçeneği olup olmadığı sorulmadı."

Geldiği kadar kendini beğenmiş biriydi. Bir körfez dolusu masum insanı katleden bir barbarın oğlundan tam da bunu beklerdim.

Saryn gülümsedi. "Sanırım senden hoşlanacağım. Esprili birisin ve buna ihtiyacın olacak." Sonra Varro'ya dönerek, "Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, sen kimsin?" diye sordu.

"Cairis Tiernan, en ateşli Lord Magnus Tiernan'ın gayrimeşru oğlu ve hepimizin bir parçası olduğu bu 'varisler piyangosunun' şanslı kazananı."

Cairis'in sözlerinde ve aşına olmadığı bir aksan vardı. Kim tanıtırken piç olduğunu söyler ki? Belki de bu bir tema haline gelmeye başladığından, başkaları bu konuya dikkat çekmeden önce aradan çıkarmak istemiştir.

Sanırım hayranlık duyabilirim.

şeffaflık.

"Ne kadar hevesli bir grup değil miyiz? Birlikte antrenman yaparken çok eğleneceğimizi şimdiden söyleyebilirim. Hepinizin sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var, hadi bugünlük bu kadar yeter. Bu gece, eğitmenlerinizden biri daha akşam yemeğinde gelecek. O zamana kadar keşfedin, rahatlayın ve birbirinizi tanıyın. Ayrılmadan önce İdris ile konuşmam gerekiyor."

Bununla birlikte Saryn çıkışını yaptı ve hepimiz oturduğumuz yerde amaçsızca kalakaldık. Tanışma faslı hayatımda hiç bu kadar hırçın olmamıştı. Hava gerginlikle doluydu. Bu, akademide yaşadıklarım hiç benzemeyecekti.

Odanı sessizce çıktık, hepimiz ortak alana ve yatakhanelere doğru ilerliyorduk. Trace odasına dönerken ben de dikkat çekmeyecek bir mesafeden onu takip ettim. Çok uzun bir soru listesinin dibine inmeden bir dakikanın daha geçmesine izin verecek değildim.

BÖLÜM

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Kapıyı arkasından kapattı ama elimle yakaladım ve sessizce odaya girdim. Kapının tık sesini duymayınca döndü. Keskin bir nefes aldı ve ben önce kimin konuşması gerektiğinden ya da ne söyleyeceğimden emin olamadan sessizce bakakaldım.

"Burada ne yapıyorsun?" Sözleri sert ve soğuktu. Beklediğim gibi değildi.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Bir konuda yalan söylediğini biliyordum ama bunu hiç tahmin etmemiştim," dedi başını inanamayarak sallayarak.

"Sana yalan söylediğimi düşündüren neydi?" Birlikte geçirdiğimiz zamanı düşünmeye çalıştım. Yanıltıcı bir şeyden kaçınarak oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum.

"Ellerin. Bir gün bile iş görmediler, çok yumuşak. Safkan atının bir evden daha pahalı olduğundan bahsetmiyorum bile."

Yatağın kenarına oturdu ve hayal kırıklığı içinde başını eline yasladı. "Tanrılar, belki zengin bir soylunun asi kızıdır diye düşünmüştüm ama bu değil. Bir Yüce Lord'un kızı. Ben bir aptalım."

Bu neden bu kadar kötü bir şeydi? Göğsüm hüzünlü bir hayal kırıklığıyla kabardı. Beni gördüğüne hiç sevinmiş ya da rahatlamış görünmüyordu.

"İkimizin de yalan söylediğini biliyorum ama burada birlikte olduğumuz için bir şekilde şanslı olmamız mümkün mü? Yani, seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum," dedim utangaçça, duygularımı elimden geldiğince gizlemeye çalışarak.

Bir an için yalanlarına duyduğum öfkeyi ve ona yönelttiğim soruların giderek genişleyen listesini bir kenara bıraktım. Ona doğru bir adım attım ve o irkildi-

fiziksel olarak benden uzaklaştı.

"Cress, şanslı değiliz. Burası bir ölüm cezası da olabilir. Eski hayatımızla bağlarımızı koparmamızı istemelerinin bir nedeni var."

Varsayımları kasvetliydi. Onlarla tartışabilir miydim bilmiyorum ama tanıdık bir yüzün, onun yüzünün burada olmasından duyduğum rahatlamaı görmezden gelemedim. Bu yerle ilgili her şey hâlâ bilinmezliğini koruyordu ama onun da burada olduğunu bilmek beni daha güvende hissettiriyordu.

"Birbirimizi bu şekilde tanıdığımızı bilselerdi ne yaparlardı hiçbir fikrimiz yok..." sözleri yarıda kaldı, neredeyse gerçeği kabul edemeyecek kadar utanmıştı.

Yüzünü iki elinin arasına aldı ve avuçlarını şakaklarına sürttü. Onunla göz hizasına kadar eğildim ve yavaşça elimi uzattım, onu teselli etmek istiyordum ama yine geri çekildi.

"Benden sadece birkaç kapı ötede olduğun gerçeğini nasıl görmezden gelebilirim? Burada olmandan nefret ediyorum. Geride bıraktığım hayatımdaki son iyi şey sendin ve şimdi bununla bile teselli bulamıyorum."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, sesimdeki çatlamayı gizlemeye çalışarak.

Buradaki varlığım onu üzmüştü. Geceleri onun sadece birkaç adım ötemde olduğu düşüncesini görmezden gelmenin neredeyse imkânsız olacağını inkâr edemedim. Trace sonunda ellerinden başını kaldırdı ve ben onun gözlerindeki yeşil ve kahverengi beneklerde boğulduğumu hissettim, ona baktığım tüm zamanları hatırladım

derin ve sarsılmaz bir şefkatle.

"Bunu benim yöntemimle yapacağına söz ver. Burada tam olarak neler olduğunu ve bunun güvenli olup olmadığını anlamama izin ver. Seni korumak istiyorum, ikimizi de korumak istiyorum. Şimdilik dostça, tanıdık gibi davranabiliriz ama geçmişimizi bilmemeliler."

Başımı sallamaktan başka ne yapacağımı bilemedim. Trace'le aynı endişeleri taşı mıyordum ama belki de saflık ediyordum. Bu ilk kez olmazdı.

"Şimdilik seni takip edeceğim, ama daha fazla sorum var ve sen *de* onlara cevap ver," diye kabul ettim.

"Sonra, söz veriyorum. Konuşabileceğimiz güvenli bir yer bulduğumda."

Birden elini kaldırdı ve avucunu yanağımda gezdirdi, saçımın uzun bir kısmını kenara iterek kulağımı ortaya çıkardı. Ve tüylü küpeyi.

Elinin tenime değen sıcaklığına doğru eğildim, harekete geçemediğim her şekilde onu arzulamaya başladım. Parmağını tenimde gezdirdi.

Siyah Nightwing tüyünü alıp eğildi ve alnını benimkine dayadı. "Sen benim ölümüm olacaksın," diye homurdandı.

Vücudumdaki her şey dudaklarımı onunkilere bastırmak istiyordu ama ikimizden biri o çizgiyi geçerse geri dönüş olmayacağını biliyordum. Yaşadığımız onca kayıptan sonra, en garip koşullarda birbirimize tekrar kavuşmuştuk. Ayağa kalkmak için benden uzaklaştı ve ben de aynısını yaptım, kendimi boş ve tatmin olmamış hissediyordum.

"Lütfen onu giyme. Bu i i benim için daha da zorlaştıracak. Ve ne yaparsanız yapın, lütfen zihinsel kalkanlarınız üzerinde çalışın. Bu insanlara güvenmiyorum; kafanızın içine girip size karşı kullanabilecekleri her şeyi kullanacaklardır."

Trace'in kara pelerinli olduğu onca yıldan mı - artık her neyse - yoksa sadece paranoyadan mı emin değildim ama İdris ya da Saryn'in bu insanların yeni ailemiz olduğu yönündeki sözlerine pek itibar etmedi. Tam tersiymi  gibi davranıyordu. Trace kimsenin izlemediğinden emin olmak için koridora baktı ve çıkmam için beni teşvik etti.

Odama kısa bir süreliğine uğradım ve küpeyi yatağımın yanındaki masanın üzerine bıraktım. Ona çok fazla özlemle ve  ıkarmamın söylenmesinin verdiği acıyla baktım. Kısa bir süre sonra ortak salona geri döndüğümde diğerlerinin dağınık bir şekilde koltuklara uzanmış olduğunu gördüm -Nori hariç, o ortalıkta görünmüyordu.

Varro uzak bir köşede tek başına oturmuş bir kitabı inceliyordu ve ne zaman ona doğru baksam ters ters bakmaktan kendimi alamıyordum. Sıkıntıdan patlamış gibi görünen Gia'nın ve bir hançerin ucuyla tırnaklarının altını temizleyen Cairis'in yanına oturdum.  antalarımızı karı tırmadıkları ve herhangi bir silah almadıkları anlaşılıyordu ki bu umut vericiydi. Daha sonra Trace'e onlara neden güvenmemiz gerektiği konusunda işaret edeceğimiz bir ayrıntı. Eğer silahsız olmamızı isteselerdi, bu endi elenmemize neden olabilirdi.

"Kız kardeşinin düğününü kaçıracak olman çok yazık," dedi Gia ilgisiz bir sesle.

 a kınlıkla başımı çevirdim. Dürüst olmak gerekirse, Trace ve Varro'nun babası dışında bu insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Yüksek Mahkeme'nin tüm  yeleri davetiye aldı, değil mi? Annem, tam bir züppe olduğu için, katılmak istememelerine rağmen babama bu konuda dedikodu yapıyordu."

"Bu Kraliyet kanından olduğunuz anlamına mı geliyor?" Katılmayacaklarını söylediklerine bakılırsa bu büyük bir olasılıktı.

"Evet, benim için bir fark yarattığından değil."

Bunu söylediğini duyunca rahatladım. Şimdiye kadar arkadaşlık kurmaya çalıştığım tek kişinin anlamsızca yargılayıcı olması utanç verici olurdu.

"Sanırım buradaki tek Onurlu Fae ," diye ekledi.

Birden Cairis söze karıştı: "Ben sadece melezim, o yüzden beni Cress'in yanına koymaktan çekinmeyin."

Bana dostça bir gülümseme attı. Ben de ona sııttım ve oturduğu sandalye için fazla iri olduğu gerçeğine gülmemeye çalıştım.

"Bizim gibi askere alındıklarına ve hiçbirimiz onları tanımadığımızı göre, Sarin ve İdris'in savaştan bu yana çoktan ortadan kaybolmuş Evlerden oldukları anlamına geliyor," diye bir hipotezde bulundum.

Gia kuru bir sesle, "Ne kadar da zekisin," diye iltifat etti.

"Bunların hiçbirisi umurumda değil, ben hâlâ Saryn'i merak ediyorum. Sence kadın kılığında mı sikişiyor?" Cairis kabaca sordu.

Ağzı bozuk sorusunun cüretine inanamıyordum. Gia gözlerini devirdi, ben de ağzım bir karış açık öylece oturdum.

"Bilmek istemez miydin!" Gia şakacı bir şekilde karşılık verdi.

Cairis başını eğdi, meraklı bir kaşını kaldırarak bize baktı ve bunu düşündüğünü gösterdi.

Sanırım en azından üçümüzün iyi anlaştığını görmek güzeldi. Öğretmenimiz hakkında bir et parçasıymış gibi konuşuyor olsak bile.

"Öğretmenle yatmanın sana puan kazandıracağını sanmıyorum, Cairis."

Gia'nın aynı derecede uygunsuz sözleri karşısında gözlerim büyüdü. Nezaket ve görgü kurallarına ne olmuştu? Yetiştirilme tarzımızı bir gün içinde tamamen terk etmeyen bir tek ben miydim?

"İkinizin de Kraliyet mensubu ve melez olduğunuz için ağzınız oldukça iyi laf yapıyor," dedim şakayla karışık.

"Bana kalırsa buraya geldiğimden beri durumum çok daha iyiye gitti. Sanırım Lord Tiernan'ın yavruları bu casusluk işleri için çok küçük oldukları için şanslıyım. Madenlerde uzun saatler ve aşağı tabakadan biri gibi muamele görmekten iyidir. Sanırım sonunda onun oğlu olduğumu kabul etmek ve benden kurtulma fırsatını değerlendirmek uygun oldu."

Cairis'teki yara ve bereler sonunda bir anlam kazandı. Kesinlikle sarayın diğer oğulları ve kızları gibi ağzında gümüş kaşıkla büyümemişti. Dürüstlüğünü ferahlatıcı buldum. Bir de konuşmasını dinlemek hoşuma gidiyordu; aksanı kulağıma müzik gibi geliyordu.

"Nuri nerede?" Onun nerede olduğunu fark eden başka biri var mı diye merak ettim.

Cairis, "Sessiz o," diye cevap verdi.

"Odasında," diye belirtti Gia. "Burada olduğunu inkâr ediyormuş gibi bir hisse kapılıyorum."

Fae'lerin zarif yaşlanma tarzından asla emin olamazsınız, ama Nori'nin hepimizin en genci olduğuna dair bir önsezim vardı. Kısa bir an için, ona karşı neredeyse bir abla gibi koruyucu hissettim. Onu arayıp bulmayı düşündüm ama ona biraz zaman tanımaya ve buraya alışmasını sağlamaya karar verdim. Kimi kandırıyordum ki? Ben de hâlâ öyleydim; ona verecek bilgece bir tavsiyem yoktu.

Burada hiçbirimiz yokmuşuz gibi davranmaktan zevk alıyor gibi görünen Varro'ya doğru garip yan bakışlar atmaya devam ettim. Babasını ona karşı tuttuğum için kendimi suçlu hissediyordum, özellikle de nasıl bir rol oynadığına dair hiçbir fikrim yokken, ama elmanın ağaçtan uzağa düşmediği tahmin edilebilirdi. Ayrıca Trace'i kışkırtmaya çalışmasından da hoşlanmadım.

Sonra sesinin odanın öbür ucundan bize doğru yankılandığını duydum. "Cress? Adın bu, değil mi?" diye sordu, kitabının sayfalarını kayıtsızca çevirmeye devam ederken bir şekilde sıkılmış gibiydi.

"Beni tanımadığınız halde babamın suçlarını bana karşı kullanmanız hiç yakışık almıyor." Bu davetsiz misafir karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu. "Ve evet, uzaktan bile olsa zihnini okumak çok kolay. Bunun üzerinde çalışmalısın ya da bu düşüncelerini yüzüme söyleyecek kadar cesur olmalısın."

Yanaklarım utançtan pembeleşti ve Cairis gürültülü bir kahkaha attı. Tepkimin sadakatimi ele verip vermeyeceğini düşünmeye bile fırsat bulamadan öfkeyle ona doğru yürüdüm.

"Meraklı görüldüğün için sana aklımdan geçenleri . Babasının davranışlarıyla yargılanmak istemeyen biri olarak, Trace'e yönelik sözlerinle tam bir ikiyüzlüsün."

Daha önce aralarında geçen konuşmanın içeriğini tam olarak bilmediğim için neyi savunduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Varro onu ilk gördüğüm andan beri beni öfkeliendirmişti ve o zamandan beri kibriyle beni sinirlendirmekten başka bir şey yapmamıştı.

Koltuğuna doğru ilerledim ve ona doğru yaklaştım. Kitabı kayıtsızca yere bıraktı ve dikkatinin bir kısmını bana verdi. Hem Cairis hem de Gia koltuklarında dikilmiş, yaklaşan tartışmaya bakıyorlardı.

"Orni'nin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu ve sessizliğimi uzun süre koruyunca devam etti, "Ahh, sanmıyorum. O zaman seni eğitmeme izin ver Cress." Adımı bu şekilde telaffuz etmesinden nefret ediyordum. Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Orni ya da birşoklarının deyimiyle kara pelerinliler, kâbuslara konu olan şeylerdir. Onlarla karşılaşanlar ne anlatacak kadar yaşar ne de gün ışığını görür. Hiçbir yasaya uymazlar, edepleri yoktur ve bedeli doğru olduğu sürece herkese işkence eder ya da öldürürler. Muhtemelen bu yüzden tüm Wick ailesi hep Orni olmuştur. Hepsi hasta ve sapkın."

Oda sessiz bir gerilime gömüldü. Kimse tek kelime etmedi. Ne Cairis'in ne de Gia'nın yüz ifadeleri, Varro'nun sözlerinin ciddiyeti karşısında herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermiyordu. Trace bu suçlamaları duymak için odada olmadığı için Tanrılara şükrettim, yoksa Varro'nun iyi tanımlanmış uzuvlarından biri olmayabilirdi.

Zihnim onun sözleriyle boğuşuyor, ne ima ettiğini anlamaya şalışıyordu. Trace askerdi... ya da en azından ben öyle sanıyordum. Onun acımasız yönünü ilk elden o kumarbazda görmüştüm ama işkence ve anlamsızca öldürme? Bunun doğru olduğunu kabul etmeyi reddettim. Orni ya da siyah pelerinlileri hiç duymamıştım ve onunla özel olarak konuşana kadar Trace'e şüpheyle yaklaşacaktım.

"Ve çoğu anlatacak kadar yaşamıyorsa, onlar hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?" diye karşılık verdim.

"çünkü babam için gelenler onlardı."

Babamın, barbarı nihayet yakaladıklarını ve sonsuza dek işkence görüp hapsedileceğini söylediği zamanki sözlerini düşündüm. Haklıydı ama yine de Trace'in, babasının, kardeşlerinin ya da herhangi birinin bu emirleri yerine getirecek kişi olduğu düşüncesi beni ürpertti.

O sinir bozucu uğultu yine geri gelmişti. Düşük ve sabit, ama Varro önümde durup vücudunu kişisel alanıma doğru eğdiğinde onu bir kenara ittim. Elini kaldırdı ve saçımın bir tutamını nazikçe yana kaydırarak çıplak boynumu ortaya çıkardı. Bana dokunduğu için onu azarlayamadan bir *mırıltı* çıkardı ve uzaklaştı. Cairis'in yanından geçti ve

Gia, yatakhanelere doğru ilerlerken, başka herhangi bir konuşmadan tamamen uzaklaştı.

Ondan son derece rahatsız olmuştum ve şimdi Trace için daha fazla soruyla doluydum, sosyalleşmekten bıkmıştım.

Odama dönerken yanlarından geçerken, "İkinizle de yemekte görüşürüz," diye teklif ettim. Düşüncelerimi huzur içinde toparlamam gerekiyordu.

BÖLÜM

18

Yanıma almama izin verilen küçük eşyalarımı yerleştirmek, dikkatimi dağıtmak ya da zaman geçirmek için hiçbir işe yaramadı. Yatağında uzanmış, tavana ve boş duvarlara bakıyordum. Bir hapishane hücresinin böyle bir yer olduğunu hayal ettim. Ama burası bir hapishane değildi ve daha önce yediğimiz yemekler de bir çeşit misafirperverlik göstergesiydi. Gitmemize izin verilmemesine rağmen bize kötü davranmamışlardı. Henüz.

Koridorda ayak seslerinin hışırtısını duyduğumda, bunu nihayet yemek vaktinin geldiği anlamına aldım. Birkaç nedenden dolayı endişeliydim. Diğerlerini görmek -İz'i görmek- ama aynı zamanda yeni eğitimle tanışmak da ilgimi çekiyordu. Saryn gibi mi olacaklardı? Tavırları dayanılmaz derecede huysuzdu. Diğerleri onun kara mizahını eğlenceli bulabilirdi, ama bana göre, bu silahsızlandırıcıydı.

Odanın arka tarafındaki bir masada yemeklerin açık büfe tarzında sergilendiği yemek salonuna doğru ilerledik. Bir sıra oluşturduk, yolumuza devam ettik ve tabaklarımızı doldurduk. Geç bir kahvaltı ve öğle yemeği yememiş olmak çoğumuzda iştah açmıştı. Herkesin tabağına yığınla yiyecek doldurmasını ve bu sabahkine oldukça benzer bir oturma düzeni almasını izledim. Saryn masanın başında boş boş oturuyordu ve onun yanında da muhtemelen birazdan gelecek olan kişi için boş bir yer daha vardı.

Yemeğimden bir ısırık bile alamadan salonun kapısı açıldı ve iki büyük çanta taşıyan pelerinli bir kadın içeri girdi. Saryn gibi o da simsiyah giyinmişti ve boynunda aynı uzun gümüş tılsım vardı. Şöminenin kehribar rengi ışığı koyu sarı teninde titriyordu ve kapüşonunu çıkardığında koyu renkli, kalın bukleler omuzlarına döküldü.

Parlak gümüş gözleri Saryn'e doğru baktı ve Saryn neredeyse odanın öbür ucundan ona doğru koşarak onu sıkıca kucakladı ve yanına oturttu. Saryn'in ona gösterdiği sıcaklığı görmek ilginçti, neredeyse uzun süre ayrı kaldıktan sonra bir kardeşe hoş geldin der gibiydi.

"Millet, sizi arkadaşım, eğitmeniniz, acımasız ve muhteşem Teori ile tanıştırmak istiyorum."

Teori yumruğuyla Saryn'in omzunu dürttü, bu görkemli girişten rahatsız olduğu belliydi. "Sıcak karşılaman için teşekkürler Saryn, ama o caziben bende işe yaramıyor."

Gülümsedi ve masanın öbür ucundan onu merakla süzen hepimize baktı. Oturdu ve Saryn'in onun için doldurduğu fincandan bir yudum aldı. Diğerleri yemeklerine dönerken ben tetikte bekleyip konuşmalarını dinlemeye çalıştım.

"Onlardan çok az var," dedi üzüntüyle ve endişeli gözlerle Saryn'e döndü.

"Doğru ama idare eder," diye yanıtladı ağzına bir lokma daha atarken. Kısa bakışlar atmaya, hepimizi ölçüp biçmeye devam etti.

"Burası tıpkı hatırladığım gibi. Çok uzun zaman oldu." Elini Saryn'in elinin üzerine koyarak ona bilmiş bir bakış attı.

"Yeterince uzun değil," diye .

Trace'e baktım ve onun da benimle aynı şeyi yaptığını fark ettim. Lokmalar arasında kulak misafiri olurken göze çarpmamaya çalışıyordu. Onun burası hakkında şüpheleri olabilirdi ama ben kendi çıkarımlarımı yapacaktım. Teori, odanın dikkatini toplamak için boğazını temizledi ve bir kez daha sessizlik çöktü üzerimize, tüm gözler ona kilitlendi.

"Son iki günün size kasırga gibi geldiğini tahmin edebiliyorum ve eminim yorgunsunuzdur ve bu gece mışıl mışıl uyuyacaksınız. İdris'in size buradaki rolünüzle ilgili romantik bir fikir verdiğinden ve Saryn'in buna daha sert bir şeyle karşılık verdiğinden eminim, ama ben pratik biriyim, bu yüzden beni mantığın sesi olarak kabul edin."

Nori kıpırdanmaya başladı, gergin bir şekilde tırnaklarını ve Teori devam ederken nefesini tutarak bekliyordu.

"Öğrenmek ve eğitmek için buradasınız. Sade ve basit. İyi olduğunuz konularda sizi mükemmelleştireceğiz. Yapamadığınız şeyleri ise yeterince iyi yapmanızı sağlayacağız. Sizin güçlü yönleriniz başkalarının zayıf yönleri olacak ya da tam tersi. Ama siz bir takımsınız, bir ailesiniz, bu yüzden birbirinize karşı sorumlu olacaksınız. Mümkün olduğunu düşündüğünüzden daha uzağa ve daha zora itileceksiniz."

Sizi kırmaya çalışacağız, böylece düşmanla karşılaştığınızda sonuçlarından korkmayacaksınız."

Teori derin bir nefes aldı.

"Peki, bizi ne olmamız için eğitiyorsun? Casus mu yoksa suikastçı mı?"
Gia sabırsız bir ifadeyle söze karıştı.

Teori alınmadı ve ona hemen cevap verdi. "İkisi de. Her şey olmalısınız. Tarikat, en ölümcül şeylerin silahlarınız değil, silah haline gelmeniz olduğunun kanıtıdır."

İçkimi yuttum; bu yemek tartışmasının yoğunluğu beni sarsmıştı. Casus olmak bir şeydi, suikastçı olmak tamamen başka bir şey... ama her şey mi? Daha kötü ne olabilirdi ki? Bu noktaya kadar, benden istenebilecek her şeyin üstesinden gelebileceğimden emindim. Bunun gizlilik ve muhtemelen bazı sapkın şiddet eylemleri içereceğini biliyordum, ama şimdi en kötü olasılık doğrulanmıştı.

Bedeli ne olursa olsun bizi eski benliğimizin içi boş kabuklarına dönüştüreceklerdi. Theory'nin gözleri durgun, canlı bir güzellik yayıyordu; yine de baktıkça kıpırıyor, dönüyor ve altında yatan tehlikeli, karanlık derinlikleri çağırıyordu. Diğer her şey bizi çekmek ve ona güvenmemizi sağlamak içindi ama artık onu okuyabiliyordum. Sonunda onu görebiliyordum ve karşı çıkılmaması gereken biri olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Birden iştahım kesildi. Sonunda duvara toslamıştım, günün baskısı beni yiyip bitiriyordu. Göğsümün endişeyle sıkıştığını hissettim ve odamın sağır edici sessizliğine kaçmaktan başka bir şey istemedim.

Eğer böyle bir seçeneğim olsaydı, Trace'in kollarına kapanır, kendimi bir an için savunmasız bırakır ve ağlamama izin verirdim. Bu iş için biçilmiş kaftan değildim ama yine de ya bu olacaktı ya da hiçbir şey. Onlar canavardı ve bizi de canavara dönüştürmeye niyetliydi. Gözlerimi kırıştırdım, batma hissiyle savaştım, öfkeli ve korkmuş gözyaşlarımla mücadele ettim.

Tam daha fazla dayanamayacağımı ve odadan kaçacağımı düşündüğüm anda Varro'nun bakışlarını yakaladım ve dikkatimi çekti. Rahatlama yavaşça vücuduma yayıldı, kalp atışlarım yavaşladı ve sanki rüya gibi bir duruma çekildiğimi hissettim. Gergin kaslarım gevşedi ve omuzlarım sandalyeye doğru gevşedi. Benden uzaklaşmadan önce başıyla küçük bir selam verdi ve ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Yanımdaki Nori'nin de benzer duygular içinde olduğu belliydi. Yüzündeki dehşeti görebiliyordum. Keşke onu biraz olsun sakinleştirebilseydim, ama kendi kontrol duygumun az önce nerede olduğundan tam olarak emin .

gelmişti. Teori pratikti, tamam; sözünü sakınmıyordu ve daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde eğitileceğimizi açıkça belirtmişti. Diğerlerini bilmem ama Nori ve ben hazırlıklı olmaktan çok uzaktık.

Yemek şurada burada küçük konuşmalarla devam etti. Teori yemeğin geri Saryn'le sohbet ederek geçirdi. Cairis ve Gia şakalaştı, Nori ve Trace sessizce oturdu. Gia'nın sohbetine katılmış gibi görünmeye çalıştım ama Varro'nun bana doğru kısa bakışlar attığını her gördüğümde dikkatim dağılıyordu. Daha önce çok sert davranmış, beni siyah pelerinler hakkında eğitmekten büyük zevk almıştı. Ona karşı duyduğum tiksintiyi hemen hatırladım.

"Hepinizle erkenden görüşeceğiz. Eğitim kahvaltıdan hemen sonra başlayacak. Sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, çok ihtiyacınız olan dinlenmeyi yapacaksınız. Size kolaylık göstermeye niyetim yok."

Teori'nin sözleri bir tehdit değil, bir sözdü. Yemek odasından çıktı ve Saryn kibarca çantalarını taşıdı. Kimsenin yardımına ihtiyaç duyacak bir tipe benzemiyordu ama yine de ona izin verdi. Bir kez daha, hepimiz rahatsız edici bir sessizlik içinde oturduk, bu kez karnımız toktu.

O gece yatağında uzanmış, Trace'in yakınında olmasına rağmen diğer her yönden çok uzakta olduğu düşünceleriyle boğuşuyordum. Ayrıldığımızdan beri tek yaptığım onu tekrar görmeyi, ona dokunmayı arzulamaktı ve işte buradaydık, sadece birkaç adım uzaktaydık ve en üst düzeyde kısıtlama göstermek zorundaydık. Bu saçma bir işkence biçimiydi, ancak Saryn ve Teori'nin bizim için sakladıkları şeyin korkusuyla yer değiştirdi.

Parmak uçlarımı Nightwing tüyünün yumuşak kenarında gezdirdim ve Trace'in kokusunu ve vücudumun çukur ve vadilerinde gezinen sert ellerini hatırlayarak gözlerimi kapattım. Birlikte yalnız kalmamız için bir yol bulmasına ihtiyacım vardı; ayrılık ve yakınlık beni şimdiden mahvediyordu. Yatakta Trace'in yanında uyanık kaldığım, tüm gücümle uykuyla savaştığım zamanları düşündüm. En iyi çabalarımın rağmen, çabucak ağır, rüyasız bir uykuya daldım.

BÖLÜM 19

Pencere ya da güneş ışığı olmadığından vücudumun sabah olduğunu nasıl anladığından emin değilim ama bir şekilde kendimi uykumdan kaldırdım, hâlâ bitkin ve endişeliydim. Bugün eğitime başlayacağımızı göz önünde bulundurarak, dövüşçü derilerimden bir takım seçtim, korunmamı ve gerektiği kadar çevik olmamı sağlayacak kıyafetler. Uzun saçlarımı ördüm ve gevşek tutamları kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Tuvalette yüzüme soğuk su çarpmayı denedim ama gözlerimin etrafında oluşan koyu halkalar için hiçbir şey yapmadı. Burada sadece bir gün geçirmiş olmama rağmen çok yorulmuş gibi görünüyordum.

Kahvaltıda çok yönlü bir yemek yemeye özen gösterdim, çünkü Teori'nin bize boyun eğdirmek için çalışması muhtemel olduğundan enerjiye ihtiyacım olacağını biliyordum. Bir kez daha Nori'nin yanına oturdum, havadan sudan konuşmak için elimden geleni yaptım ve kıyafetine iltifat ettim. Dövüşmek için pek ideal sayılmazdı ama bol ve dökümlüydü; umarım bizden beklenen her şeyi yine de başarabilirdi.

Bana tatlı bir gülümseme verdi ve nazik sözlerim için teşekkür etti. Narin vücudu zayıf ve tüy gibi hafif görünüyordu, en kısa olanın o olduğunu söylemeye gerek bile yok. Onun için biraz endişe duydum ve dövüş eğitiminin onunki gibi bir vücuda neler yapabileceğini düşündüm.

Yemeğimizi yedik ve ben hiçbir şeyin İdris'in bize yemek sunduğu zamanki kadar güzel olmadığından bahsettim. Nori de aynı fikirdeydi ve İdris'in yaptığı şeyin çok güçlü bir sihir olduğuna dikkat çekti. Bu basit bir numara değildi; her birimize ayrı ayrı özel yemekler sunmak için zihin okuma ve başkalaşım yöntemlerini kullanmış, sonra da büyüleme yöntemiyle bizi anılarımız ve arzularımız aracılığıyla yediklerimizin tadının tam da hatırladığımız ya da umduğumuz gibi olduğuna ikna etmişti.

Üstelik bunu neredeyse anında yaptı ve bir şekilde aynı anda hepimizin kafasının içinde olmayı başardı. O söyleyene kadar ne yaptığını pek düşünmemiştim ama o açıkladığında her şey anlam kazandı. Saryn ya da Teori'nin bizi hoş karşılamak için içlerinden gelerek bir şey yapacakları hissine kapılmamıştım. Biraz daha düşününce, bu hareketin nezaketten ziyade İdris'in bir güç gösterisi ve manipölasyonu olduğunu anladım.

Teori bizi kahvaltıdan almaya geldi ve biz de onu Basdie'nin yeni bir bölümüne kadar takip ettik, Saryn de arkasından geliyordu. Kale, güçlü şelalenin yıllar içinde oyduğu bir volkan gibiydi. Kalan kayalar suyun boşalması için bir huni şekli oluşturmuştu. Koridorlar kıvrıla kıvrıla aşağıya doğru iniyordu.

Aşağıya doğru daireler çizerek ilerledik; sağ tarafımızda, şelalenin tepesinden sızan güneş ışığını içeri alan ve şırıltılı suları aydınlatan şeffaf bir cam vardı. Sol tarafta, taş dağdan oyulmuş odalara açılan kapılar vardı. Keşfedilmemiş bir sürü kapı.

Birkaç kat aşağıda, Teori bizi kare şeklinde dev bir açık odada karşıladı. Akademideki eğitim odasından pek de farklı değildi. Bir kez daha, penceresiz alanı aydınlatan tek şey ateş ışığıydı ve eğer bir şey varsa, bu onu gereğinden fazla korkutucu hale getirdi.

Basdie'nin tartışmasız en kötü yanı buydu; karanlıkla örtülü odalardan başka bir şey değildi. Şelaleden gelen ışıkla koridorda olmak bir sığınak gibi hissettiriyordu.

Grup içeri girdi, bazılarımız duvarlar boyunca asılı eşyaları incelerken dağıldık. Akla gelebilecek her türlü silahın bulunduğu bölümler vardı. Burada her şey vardı. Kılıçlar, hançerler ve her boyutta ve şekilde bıçaklar - kavisli, düz ve tırtıklı. Mum ışığında parlayan keskin uçlu mızraklar, her kalınlıkta ipler, kısa ve uzun yaylar. Tüm bunları görmenin beni hem heyecanlandırıldığını hem de korkuttuğunu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Kollarını kendi etrafında sımsıkı kavuşturan Nuri, silahlardan uzaklaştı. Korku yayıyordu; yüzünün her santimetresinde korku okunuyordu. Yanındayken biraz daha az gergin hissedeceğini umarak ona doğru ilerledim. Cairis bir mızrak duvarına dokundu ve beceriksizce bir tanesini yerinden söktü. Bize mahcup bir gülümsemeyle baktı ve ben de mızrakların bile onun yanında dal gibi görünmesini eğlenceli buldum.

dövuştüğümü hayal etmeye çalıştım ve tüm ağırlığını bana karşı kullanacağı düşüncesiyle ürperdim. Onu bir rakip olarak yenmenin tek yolu çeviklik ve hızla, yorulana kadar kaçmak olurdu.

Basdie ve Tarikat hakkında hâlâ pek çok bilinmeyen vardı ama eğitim odası bana tanıdık bir rahatlık hissi veriyordu. Bu tür iyiydim. Bundan zevk alıyordum ve hatta bu çok başarılıydim. Ama bunlar spor için, eğlence için kullandığım becerilerdi, hayatta kalmak için değil. Birlikte çalıştığım herkes eğlence ya da rekabet içindi. Beni rakibime gerçek bir kılıç saplamaya, ona kasıtlı olarak zarar vermeye ya da daha kötüsünü yapmaya itecek bir duyguyu düşünmekte zorlanıyordum...

Odanın ortasında, Teori başparmağını boynunda asılı olan tılsımın etrafında dairesel hareketlerle gezdirdi.

"Burada bedeninizi eğitecek ve zihninize acı ve yorgunluğun üstesinden gelmeyi öğreteceksiniz. Duyularınız, düşmanınızın hamlesini o hamleyi yapmadan önce tahmin edebilecek kadar keskin olmalıdır. Kaba kuvvete sahip olup da zayıf dayanıklılık nedeniyle boyun eğmek affedilemez. Kılıç kullanmak ama yumruklarınızı kullanmamak tavsiye edilemez."

Saryn kare şeklindeki eğitim alanını çevreleyen dört taş sütundan birine yaslanmıştı. Yüzünde muzip bir ifade vardı. Sanki Teori'nin çılgınlığını üzerimize salmasını bekliyormuş gibiydi.

Teori şöyle devam etti: "Bu odada kanınız akacak. Eğer morarmadıysan, hırpalanmadıysan ve kanamıyorsan, yeterince sıkı çalışmıyorsun demektir ve ben de bunu anlayacağım. Sizi zorlayan kişinin ben olmamı istemezsiniz, o yüzden kendinizi zorlayın. Ve kendini centilmen ya da utangaç hisseden herkes için şunu açıkça ifade edeceğim: Bu odadaki herhangi bir kişiye boyutu, şekli ya da cinsiyeti ne olursa olsun eşitten başka bir şey olarak, tehditten başka bir şey olarak davranmakta tereddüt ederseniz, vereceğim cezadan hoşlanmayacaksınız."

Odanın diğer tarafına baktım ve Varro'nun gözleri bir kez daha üzerimdeydi. Çenesi gergin bir çizgi halindeydi ve yüz ifadesinde bir anlaşmazlık titreşimi görebiliyordum ama Teori'ye karşı konuşmaya cesaret edemiyordu.

"İyileştirme sanatında gerçek anlamda için Basdie'nin şifalı sularında soluklanacaksınız. O şelalenin sadece görüntü için olduğunu düşünmediniz herhalde?" Saryn araya girdi.

Sihrimi hiçbir zaman önemli bir şeyi iyileştirmek için kullanmamıştım. Arada sırada ufak tefek ağrılar ve sızılar oluyordu ama önemli bir şey değildi. Bu seansların her sonra deneyimli iyileştirme yeteneklerine ihtiyaç duyacağımız fikri mide bulandırıcıydı. Savaş eğitiminde numara yapabiliirdim ama

Her türlü ciddi iyileşme için her zaman merhemlere, toniklere ve benzerlerine bağımlı olduğumu biliyordum.

İçine hapsediğim cansız kaya göz önüne alındığında, bu bilgiye dayanabileceğimden oldukça şüpheliydim. Tek umudum ya sonunda bileyebileceğim, kullanılmayan bir büyü olması ya da bu sözde şifalı suların adlarına layık olmasıydı. Ama bizi buradan sonra nereye gönderirlerse göndersinler şifalı sular olmayacaktı; bir şekilde ustalaştığımdan emin olmaya karar verdim.

Çok geçmeden Theory hepimizi ayağa kaldırdı ve bedenlerimizi ısıtmak için çeşitli hareketleri tekrarlayarak uygulattı, esneme hareketleri yaptırdı. Saryn odanın etrafında dönerek sessiz bir tefekkürle bizi inceledi. Basdie'nin mağarayı andıran odaları normalde serindi ama egzersiz çoğumuzu şimdiden ter içinde bırakmıştı.

Gözlerimi Trace'ten kaçırmaya çalıştım. Onun kaygan vücudunun görüntüleri uygunsuz anıları geri getirdi ve Teori'nin bize emrettiği hareketleri sürdürürken zihinsel kalkanlarıma odaklanmaya çalıştım.

Sonra, göğüs göğüse dövüş için eşleşmemizi söyledi. Trace'in Cairis'e yaklaşmasını endişeyle izledim. Varro ve Trace'in eninde sonunda karşı karşıya gelmelerinin kaçınılmaz olmasından korkuyordum. Ama bu bugün olmayacaktı ve bunun rahatlığı içime yayıldı. Gia Varro'ya yaklaştı, bir erkekle eşleşmekten kin dolu bir zevk alıyordu. Teori'nin eşit-eşit demektir eğitim yöntemlerinin sularını test etmek istemek tam da Gia'ya göreydi.

Odada kalan tek kişiyle eşleşmeye gittim ama Nuri'yle yüzleşmek için döndüğümde onu köşede duvara yaslanmış, bacaklarını sıkıca göğsüne bastırmış halde buldum. Ne yapıyordu ki?

Bir sorun olup olmadığını ya da kendini iyi hissetmediğini sormak için yanına gittim. Seçenekler göz önüne alındığında, onun için en iyi partner bendim. Ona kolay davranmayacaktım, en azından fark edilebilir bir şekilde, ama başka biriyle dövüşemeyecek kadar kırılgan görünüyordu.

Yanına çömeldim. "Hey, ama, ne yapıyorsun?"

Başını kaldırıp bana bakmadı bile, sert ve hareketsiz duruyordu.

"Nori, pratik yapmalıyız. Theory'yi duydun. Eğer kendimizi zorlamazsak, zorlayan o olacak ve bunun ne anlama geldiğini ilk gün öğrenmek istemiyorum."

Yalvarmalarım bir yere varamadan, Saryn'in varlığının ikimizin de üzerinde gezindiğini hissettim. "Hanımlar, burada bir sorunumuz mu var?"

"Emin değilim." Onun için bir mazeret uydurmaya çalıştım. "Bugün antrenman yapacak kadar iyi hissettiğini sanmıyorum."

Saryn'in yalanımın tek bir kelimesine bile inanıp inanmadığını anlamaya fırsat bulamadan Nuri, "Bunu yapmayacağım," diye homurdandı.

Saryn eğlenen bir kahkaha attı. Nori ufak tefek ve uysaldı, Saryn'le herhangi bir münakaşaya girecek durumda değildi ama kara gözlerindeki yoğunluk taşıyor gibiydi. Saryn çömeldi ve tehditkr bir şekilde ona fısıldadı, "Tanrıan burada değil. Ayağa kalk, hemen!"

enerjinin değiştiğini hissederek bir adım geri çekildim. Nori, Saryn'e karşı öfkeli görünüyordu ve ciddi bir akorda çarptığı açıktı.

Teori odanın öbür ucundan bağırdı, "Neler oluyor? Bu ikisi neden vakit kaybediyor?"

Saryn ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru havladı, "Aramızda Ilithyia'nın bir takipçisi var."

Bunu öylesine hoşnutsuzlukla söyledi ki, sıkıntısının havaya nüfuz ettiğini hissedebiliyordum. Tanrıça Ilithyia. Dini metinlerimizin tarihçelerini hatırlamaya çalıştım. Eğer doğru hatırlıyorsam, o eski Tanrılardan biriydi, bereketin habercisiydi ve hayatını bir barışsever olarak yaşamıştı. Her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. Nori savaşmayı reddediyordu çünkü şiddetten nefret ediyordu. Tanrım, Demir'in üç ayında buraya nasıl gelmişti?

Birden ona karşı korumacılığım arttı ama Saryn onu kırmaya niyetliydi. Bize tam olarak bunu yapacaklarını söylemişlerdi. İnançlarımız ya da ekincelerimiz umurlarında değildi, özellikle de Tekliften önce kim olduğumuz.

Teori odanın öbür ucundan soğuk bir sesle bağırdı: "Burada bu saçmalıklara ihtiyacımız yok; bize faydalı olmanızı öneririm."

Nuri tereddüt etmedi; onların hakaretlerini görmezden gelmeye kararlıydı.

İnançlarını anlıyordum, gerçekten anlıyordum ama şimdi idealist olmanın zamanı değildi. Hepimizden aile olarak bahsedebilirler, isterlerse bizi buraya hapsedip eğitime zorlayabilirler ama bu, işlerine yaramıyorsak bizi tutmak zorunda oldukları anlamına gelmez. Nori'ye yalvaran bir bakış attım, güvenini kazanmak için yalvaran bir bakış. Beni görmezden geldi ve beni antrenman partnerim olmadan bıraktı. Gergin bir şekilde Saryn'e baktım. oktan benimle aynı sonuca varmıştı.

"zmn asmada solması ne acı," diye söylenerek uzaklaştı ve Nuri'yi soğuk zeminde kıvrılmış halde bıraktı. Onu takip etmem için bana işaret etti.

Sinirlerim tavan yapmıştı ve elimde olmadan Saryn'in göz bandına odaklanmış, gözünü nasıl kaybettiğini merak ediyordum ki birden açıldı-

yüzüme bir tokat attı. Oda sessizliğe büründü ve diğerleri şaşkınlıkla yüzlerini bize döndüler.

"Dikkatli ol Cress, yoksa sen de bir gözünü kaybedersin."

Elimi zonklayan yanağıma götürdüm, hiçbir uyarıda bulunmadan bana ne kadar sert vurduğunu kabullenmeye çalışıyordum. "Beni aklından uzak tut ya da dikkatinin dağılmasının sonuçlarına katlan."

Yumruklarımı öfkeyle sıktım, Saryn'e saldırırken etrafımızdaki herkes görüş alanımdan kayboldu. Öfkeyle savurdum ama o tüm hamlelerimden kaçtı ve her darbeyi savuşturdu. Hızla hareket ettim, etrafında dans ettim, onu gerçek bir kör noktada yakalamanın mümkün olabileceğini düşündüm, ama o her hareketimi tahmin etti. İçimdeki öfkenin her zerresinin akmasına izin vererek saldırıma devam ettim. Nori'ye nasıl davrandıklarına, burada sıkışıp kaldıklarına, Trace'in benden nasıl kaçtığına ve benim ne olmamı istediklerine öfke.

Saryn'in cüssesine rağmen çevikti ve bana ayak uydurmayı başardı. Ben zaten yorgundum ve o da belirtisi göstermiyordu. Çaresizlik içinde, "Gia, bıçak... Şimdi!" diye bağırdım.

Gia tereddüt etmeden duvardaki kısa kılıca uzandı ve onu bana fırlattı. Kabzayı yakaladığım anda Saryn'in yüzünde gururun titreştiğini görebiliyordum ama umurumda değildi.

Bıçağı ona doğru çılgınca savurdum, önce sola sonra sağa, tekrar ve tekrar, sırtı taş köşe direğine çarpana kadar her adımda onu daha da geri çekilmeye zorladım. Birçok kez alıştırma yaptığım bir hareketle, bıçağı tam karnına dayayarak tek dizimin üstüne çöktüm ve "Teslim ol!" diye bağırdım.

Gerçek bir dövüşte, o bıçağın tek bir darbesiyle iç organları yere serilirdi.

Saryn yanıt vermedi ve içgüdüsel olarak, eğitimim bana tekrar "Teslim ol!" diye bağırmanı öğretti.

Saryn tek sağlam gözüyle bana baktı, boyun eğmiyordu. Bıçağın keskin kenarını gömleğine bastırdım, baskı uyguladım ve ona her şeyin bittiğini göstermeye çalıştım.

Ama bana meydan okuyordu. Onu kesmemi istiyordu. Bu rahatsız edici sessizlikle ilgili her şey bana bunu yapmamı söylüyordu ama içimden bir ses buna izin vermiyordu. Hayatımda hiç kimseyi bilerek kesmemiştim. Saryn'in beni harekete geçmeye zorlayacak bir şey yapacağından endişelenerek aniden ayağa kalktım, bıçağımı hala ona karşı sıkıca tutuyordum ve başka bir kelime söyleyemeden, daha önce bana yaptığı gibi yüzünün tam ortasına bir tokat attım.

Geri çekildim ve alt dudağından çektiğim kanı silmeye giden Saryn'in yüzünde geniş bir gülümsemenin kıvrılmasını izledim. Birden omzumda sıkı bir kavrama hissettim ve Teori yanımda duruyordu.

"Her zaman en az beklediklerinizdir. Aferin sana. En azından köşedeki kızın hayal kırıklığını telafi ettin."

Elimin kabzayı sıkıca kavradığını hissettim ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Çok yorgundum ve şu anda ona karşı elimi denemenin zamanı olmadığına dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Bugün için bir öğretmenle dövüşmek yeterliydi.

Sonunda yanımdaki bıçağı gevşettiğimde, odanın geri kalanı ve içindekiler yavaşça tekrar odaklandı. Gia muhteşem bir şekilde gıdıklanmış görünüyordu. Cairis ve Varro bana doğru gurur ve eğlenceyle gülümsediler. Ama Trace, o... rahatsız görünüyordu. Teni bembeyazdı ve her iki yumruğu da yanlarında sıkıca kenetlenmişti. Odadaki diğer herkes doğaçlamamdan etkilenmişken, Trace acı çekmiş görünüyordu.

Belki de Saryn'in bana böylesine saldırgan bir şekilde ellerini uzatmasına tanıklık edemezdi. Ona empati kurabileceği hiçbir şey sunamazdım. Yapmak için burada olduğumuz şey buydu. Bizden istedikleri şey; buraya geldiğimden beri ilk kez kendimi güçlü hissettim.

Teori odanın geri kalanına döndü. "Bugün burada olanları hepiniz not almalısınız. Bir erkek güzel bir bayana vurabilir. Bir kadın, kendisinden iki kat büyük birine karşı kendini savunabilmelidir. Kural yoksa, çiğnenecek bir şey de yoktur. Beceriklilik ve hızlı düşünme hayatınızı kurtarabilir ama en önemlisi ekibinize güvenmenizdir. İşte bu yüzden Basdie'de işe yaramaz insanlara yer yoktur."

Nuri'ye doğru küçümseyen bir bakış attı ve zaferimden aldığım kısa süreli zevk, şimdi bu tartışmaya neyin yol açtığını hatırlatarak gölgelendi.

Saryn yanımdan geçti ve elini kesik dudağının üzerinde akıcı bir hareketle salladı. Elini çektiğinde yara gitmiş, tamamen iyileşmişti. Tek sağlam gözüyle bana göz kırptı ve eğitim odasının girişine doğru geri çekildi.

"Teori, eğitiminizin fiziksel yönlerine odaklanacak ve ben de büyüünüzü geliştirmenize yardımcı olmaya odaklanacağım. Eğer bedeniniz ondan bıkmazsa, sizi temin ederim ki zihinleriniz benden bıkacaktır," dedi çıkarken. "Bir saat içinde benimle ortak salonda buluşun, size antrenman yapacağımız başka bir yer göstereceğim."

Teori Saryn'i takip etti ve hepimiz birbirimize baktık, kendi başımıza eğitime devam etmemiz mi gerekiyordu yoksa bu bizim de ara vermemize izin verildiği anlamına mı geliyordu diye sorguladık. Susuzluktan kavrulmuştum; ikisi de herhangi bir talimat vermek için geri dönmeyince, su aramak için kapıya yönelen ilk kişi ben oldum.

Mutfağa giden yolu bulduktan sonra, birkaç dakika yalnız kaldıktan sonra, aniden başka birinin varlığıyla uyandım. Döndüm ve Nuri'yi görmek için aşağıya baktım. Elini yüzüme doğru uzattı ve ağrıyan yanağımı avuçladı. Saryn'in bana vurduğu yerde oluşan morluğu şimdiden hissedebiliyordum.

Nori gözlerini kapattı ve avucundan dışarıya doğru yayılan bir sıcaklık hissettim ve dokunuşunu kaldırdığında acıyı da beraberinde götürdü. Artık donuk bir ağrı yoktu ve şişliğin hissedebiliyordum. "Teşekkür !"

Başını salladı. "Sadece iyileştirmeye çalışmamız gerekirken, onlar size zarar vermek isteyeceklerdir."

Nuri'nin pek konuştuğunu duymamıştım ama birden sesi yaşının ötesinde bir bilgelikte çıkmaya başladı. Belki buranın dışında, eski hayatlarımızda söyledikleri doğru olabilirdi. Ama bunun kaderimiz olmadığı açıktı ve kaçınılmaz olanla daha fazla savaşırsa güvenliğinden endişe ediyordum. Onun hassasiyetlerine hitap edebilme umuduyla onu anlamaya çalıştım.

"Ilithya'nın müridi misin?" Merak ettim.

"Evet, on sekizinci adaşım olarak yemin ettim," diye yanıtladı gururla.

"Açıkçası, bunun ne anlama geldiği hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece onun bereket veren bir Tanrıça olduğunu biliyorum. Sık sık Ebedi Anne olarak anılır."

Nuri gülümsedi, beni eğitmeye hevesli görünüyordu. "Evet, bu doğru. Ilithya'nın bir takipçisi olarak iffet yemini ederiz. Bu, ona doğurganlık gücü aşılama devam etmenin bir yolu olarak görülüyor. Başkalarına bahşedebilsin diye kendimizinkini vermek."

"Peki ya pasifizm?"

Nori, "Yeminler açıkça pasifizmi içermese de, çoğumuz onun suretinde yaşayarak onu onurlandırmaya çalışıyoruz, bu da asla başkasına zarar vermemeyi içeriyor," diye detaylandırdı.

Nori'nin bağlılığına ve bu kadar genç yaşta, önünde uzun bir hayat varken böylesine büyük bir karar vermiş olmasına hayranlık duysam da, onun ve bu inançlar için Tarikat'tan daha kötü bir yer olmadığından emindim. Bilmiyorum.

Ama Saryn'in bazı işaretleri Nori için daha da korkmama neden oldu.

"Burada senin yerini alacak başka kimse yok muydu?" Soru, kabalık mı yoksa onda daha fazla korku ve endişe mi uyandıracakını düşünmeye bile fırsat bulamadan ağzından çıkmıştı.

"Hayır, ben tek çocuğum ve bu bir mucize. Annem taşıyamıyordu. Yıllarca Tanrıça Ilithya'ya kendisine sağlıklı bir çocuk getirmesi için dua etti. O ve babam bu dünyaya bir çocuk getirme çabalarında birçok kayıp yaşamışlar. Ama o dualarının kabul olacağına inanıyordu, hatta çoğu zaman söz dinlemeyen yaşlı Tanrılara ettiği duaların bile."

Nuri hikaye anlatırken kaybolmuş gibiydi. "Sonunda, çok acı çektikten sonra beni bu dünyaya getirdiler. Erken, habersiz geldim, küçük ve çelimsizdim ama umdukları her şeydim."

İçimden mutluluk gözyaşları akmaya başladı.

"Tek çocuğunuzun ve mirasçınızın sizden alınacağı haberini almanın ne kadar korkunç olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Versa'yı ve onu geride bırakmanın en azından ailemizin soyunun ve mirasının devam edeceği anlamına geldiğini düşündüm. Nuri'nin ailesinin onu dünyaya getirmek için çektiği sıkıntılar düşünüldüğünde, bir daha o kadar şanslı olmaları pek olası değildi. Bakışlarından yüzümdeki ifadeyi okuyabildiği belliydi.

"Sormamın sakıncası yoksa kaç yaşındasınız?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Ailem Teklife çağrıldığımı öğrenmeden önce yirmi yaşına yeni basmıştım."

Tahmin ettiğim gibi, aramızda en genç olan oydu ve bu nedenle bu kaderden neredeyse kaçmıştı.

"Ilithya'ya yemin etmemin tek nedeni onun ailemi tekrar kutsaması umuduydu. Yeterli olmadığımdan değil, bana ne olacağını bilebileceklerinden değil, annem anne olmak için doğduğundan. Ve tüm Yüce Fae'ler gibi, varislerle dolu geniş bir aile onların da arzuladığı tek şeydi."

Onun dürüstlüğü bana krala teslim edilmeden önceki otuz gün boyunca kendime söylediğim gerçeği hatırlattı. Eğer ailem gerçekten istiyorsa, daha fazla varis doğurmak için bolca zamanları vardı.

Şimdi Nuri bu parçasını benimle paylaştığına göre, aramızdaki bağın büyüdüğünü hissediyordum. Hislerimi tam olarak açıklayamıyordum. Belki de Versa'nın yokluğu beni başka bir kardeşlik bağına özlem duymaya itmişti, ama

Nori'yle her karşılaşmamda, kendimi kız kardeşime karşı hissettiğim gibi ona karşı da daha korumacı hissediyordum. Yine de ben bile onu buradan koruyabileceğime inanacak kadar saf değildim.

Ona söyleyebileceğim tek söz "Lütfen dikkatli ol" oldu. Söylemedi ama düşüncelerinde sessizce duydum: *"Onlara izin verirsen seni bir canavara dönüştürebilirler."*

Bir saatlik mola çabucak geçti ve kısa süre sonra Saryn'in istediği gibi ortak salonda diğerlerine katıldık. "Beni takip edin ve ayak uydurun," diye buyurdu.

Bir kez daha Saryn ve Theory'nin peşinden Basdie'nin dolambaçlı koridorlarında ilerledik. Bizi nereye götürdüklerini keşfetme ve ortaya çıkarma hevesim, Nori'nin ve direnmeye devam ederse ona neler yapabileceklerinin ağır düşünceleriyle engelleniyordu.

Büyük bir kapıya vardık ve kapı açıldığında gözlerimi kör edici parlaklıktan korumak için kolumu yüzüme doğru kaldırdım. Filtrelenmemiş gün ışığıydı ve koridorda keskin bir hava esiyordu. Işığa doğru yürüdük ve sonunda dışarı çıktık.

Temiz dağ havası içimi kapladı ve derin bir nefes alarak güneş ışığının beni örtmesine ve tenimi ısıtmasına izin verdim. Dağın kenarına taştan bir iniş yeri oyulmuştu. Buranın girdiğimiz dağın karşı tarafı olduğunu anladım. Çıkıntı, her yanından uzun gri dağların yükseldiği sık ormanlı bir vadiye bakıyordu. Gözlerim doğal ışığa alışınca gözlerimi kısıtım ve vadinin aşağısındaki ağaçların arasından akan küçük bir nehri fark ettim; içindeki muazzam şelaleden akıyordu.

Saryn, Theory'nin yanında dururken, arka planlarında olağanüstü bir dağ manzarası vardı. "Nasıl yetiştirildiğinize bağlı olarak bazılarınız bu konuda utangaç ya da mahcup olabilir. Bazılarınızın umurunda bile olmayacak. Her iki durumda da, bu hassasiyetlerinizi hemen aşmanızın zamanı geldi. Bu vadi aynı zamanda sizin eğitim alanınız ve gökyüzünüz olacak. Şimdi bana kanatlarınızı gösterin."

Verdiği talimatın uygunsuzluğu çok çirkindi. Kanatlarımı en son Trace ile birlikteyken görmüşlerdi ve bu bir kazaydı. Ondan önce, ailem dışında kimsenin onları en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyorum. Aster'in sözleri aklımın bir köşesinde yankılandı. Hepimiz benzer tepkilerle orada durduk, kabul etmek istemiyorduk.

Beklenmedik bir şekilde, Trace ileri doğru adım atarken kayalık zemine sürtünen ayak sesleri duydum.

"Ahh, en azından biriniz bu işi kolaylaştıracak," dedi Teori ona doğru memnun bir bakış atarak.

Trace bir an bekledi, vadiye baktı, bakışları yukarıya, sarp dağlara doğru yöneldi. Başını hafifçe çevirdi ve benimle göz göze geldi, dikkatini öyle daralttı ki sanki bu inişte sadece iki kişi varmışız gibi. Birden omuzları büküldü ve kanatları açıldı. Geniş, güçlü, dev kanatlar her boyda siyah tüylerle kaplıydı, tıpkı bana hediye ettiği gibi.

Güneş ışığı, esintiyle hafifçe uçuşan her bir tüyün üzerinde parıldayan yeşil yanardönerliği vurguluyordu. Bakışlarımı üzerinde tutmaya devam etti ve onun güzelliğine tanıklık eden tek kişi benmişim gibi hissettim.

Saryn sabırsızca "Pekala, sırada kim var?" diye sözümüz kesildi.

Gözlerimi Trace'ten ayıramıyordum. Herkesin ona bu şekilde bakmasına izin verilmesi beni rahatsız ediyordu ama başka seçeneğimiz olmadığını biliyordum. Bu, bizi parçalamanın ve geçmişimizin yollarını geride bırakmaya zorlamanın sadece bir adımıydı.

Cairis bir adım öne çıktı ve tereddüt etmeden kanatlarını açtı.

Trace'inkilerden biraz daha büyüktüler ve her yönden farklıydılar. Trace'in

kanatları bir kuşunki gibi hafifken onunkiler ağır görünüyordu. Cairis'in

kanatları da siyahtı ama neredeyse deri gibi kalındı ve sadece güneş belli

açıyla vurduğunda ince noktalarda parlamaya çalışan bir miktar ışık görülebiliyordu. Her kanadın tepesinde keskin kıvrımlı bir pençe, alt uçlarında

ise sivri vardı. Hiç de utangaç görünmüyordu; hatta sırtışından, kendini

beğenmiş bir genç gibi gösteri yaptığı anlaşılıyordu. Varro daha sonra bir

adım öne çıkarak Trace ve Cairis'in yayvan kanat açıklıklarından uzaklaştı.

Tipik erkek davranışıyla, de kanatlarını sıkıştırmadı, kanatlarını genişçe
açarak sergilemeye devam ettiler.

Bu bir çeşit .

Varro Theory'ye baktı, sonra kanatlarını çağırdı. Kanatlar görüldüğünde, sanırım çenem düşmüş olabilir. Hafif ve inceydiler, şeffaf bir mavi-yeşildiler. Agresif ve narin eşit parçalardı. Uçları daha egzotik bir deniz canlısında görebileceğiniz tırtıklı bir yüzgece benziyordu. Ne kadar uzun süre bakarsam, su ve deniz mavisinin girdaplı tonlarında o kadar kayboluyordum. Işık onlara her vurduğunda; okyanusun güneşle buluştuğu ufuk çizgisinde beliren ışıltıyı görmek gibiydi.

Birdenbire böyle bir ufka tanıklık ettiğim birkaç zamana geri döndüm ve olmayı özlediğim bir yerin anısında kayboldum.

Sonunda Varro'yu doğrudan güneş ışığı altında görüyordum ve tıpkı hayal ettiğim gibi, altın rengi teni daha da canlı bir şekilde parlıyordu. Sadece avucunun dokunuşuyla donmuş bir göleti eritebilecekmiş gibi görünüyordu. Tüm Deniz Fae'lerini ve kanatlarını bu şekilde açtıklarında ne kadar harika göründüklerini hayal etmeye çalıştım.

Ondan epeyce uzakta duruyordum ama zaman kıpırdamıyor gibiydi; parmak uçlarımda uzanıp onlara dokunma dürtüsünü hissedebiliyordum. Sanki bunu düşündüğümü duymuş gibi Varro bakışlarımı karşılamak için döndü ve o kristal mavisi gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. Ama ne için yalvarıyordu?

Trace'in kanatlarını hışırdatma sesiyle dikkatim dağılınca sıradakinin kim olabileceğini görmek için döndüm. Ben de gitmeli miydim? Hâlâ cesaretimi toplamaya çalışıyordum ama diğerleri bu görevi hiç tereddüt etmeden kabul etmişti.

Varro'nun yanındaki hizada bir adım öne çıktım, adil bir mesafeyi koruyarak ve kanatlarının panellerinden yansıyan tüm harika renkleri görmezden gelmeye çalışarak. Bana cesaretlendirici bir baş selamı verdi ve kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Bu adamın nesi vardı? Bir an boğazıma atlıyor, sonra bana nezaket gösteriyordu.

Serin dağ havasını bir kez daha içime çektim, odaklandım ve zihnimi tüm dikkat dağıtıcı unsurlardan arındırmaya çalıştım. Diğerlerinden daha uzun sürdü ama sonunda onları ortaya çıkarmak için elimden geleni yaptığımda yüzeyin altında kıpırdadıklarını hissedebiliyordum. Sonunda çağrıma cevap verdiler ve sarı ve altın tonları içeren yanardöner yeşil, güneş ışığında parlıyordu; güney Nehir Toprakları'ndaki pek çok kişinin taşıdığı kanatlarla aynı türdendi. Hayatımda hiç Fae'lerin ne kadar farklı olabileceğine dair böyle bir gösteri görmemiştim. Her şey nerede doğduklarına ve kendilerinden önceki Fae nesillerinin hayatta kalmak, uyum sağlamak ya da çevreleriyle bir arada yaşamak için neye ihtiyaç duyduklarına bağlıydı.

Kuzey'in Gece Kanatları, Sonsuz Gelgit'in Deniz Fae'leri ve Kuzeydoğu'daki kayalık mağara bölgelerinden gelen Deri Kanatlar. Bir ders kitabının sayfalarında resmedilmek yerine bizzat görmek büyüleyiciydi. Heyecanıma yenik düşmüştüm ve henüz herkesinkini görmemiştik bile.

Ilithya'nın kanatlarını gösteren Fae'ler hakkında ne düşüneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Nori'nin itaat ederek öne çıktığını görünce rahatladım. Bana baktı ve bir dizi mükemmel minyon kanat patlamadan önce küçük bir gülümsemeye izin verdi.

küçücük omuzlarından dışarı fırladı. en küçükleri , ama biraz daha büyük olsalardı, ağırlıktan devrilebilirdi.

Kendi başlarına göz alıcıydılar; süt beyazı ve pırıl pırıldılar, her panelde beneklenmiş küçük berrak kristaller görünümü veriyorlardı. Kanatlarıyla gurur duyması gereken biri varsa, o da kendisiydi; sanki Ebedi Anne'nin ellerinden çıkmış gibi, gerçekten de görülmeye değer özel bir şeydi.

Hepimiz orada birbirimize ve dağların tepelerine karşı kendimizi göstererek durduk. Saklanacak hiçbir yer ve utanılacak hiçbir şey yoktu. Bir anlamda özgürleştiriciydi ve neden kanatlarla ilgili herhangi bir görgü kuralı olduğunu merak etmeye başladım. Bu bizim doğal halimizdi, neden ondan ya da birbirimizden saklanalım ki?

Egzersizizi tamamlamak için sadece birimiz kalmıştı ve ben Gia'ya döndüm, gürültülü tavrına bakılırsa, malları ilk gösterenin o olmamasına şaşırdım. Ama şaşkınlığıma rağmen, gerçekten perişan görünüyordu. Yavaşça öne doğru adım attı ve boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim. Sonrasında olanlara engel olamadım, bir anda oluverdi. Kendimi Gia'nın zayıf anında, zihinsel kalkanları inikken onun zihnine girerken buldum.

Acısının parıltıları karşısında nefesim kesildi. Yüzlerce hançer kendi kalbime saplanıyormuş gibi hissettiren bir acı. Kopmuş bir bağı vardı. Bir eş. Gia dümdüz önüne bakıyor, hiçbirimize bakmayı reddediyordu. Yüzünden akan gözyaşı damlacıklarının yanağındaki çıkıntıya tırmandığını görebiliyordum. Ellerini sıkıca birbirine kenetlemesine rağmen titriyordu.

Gia'nın güzel kanatları nihayet ortaya çıktığında, onlara bakmak bir suçmuş gibi geldi. Bir zamanlar bir eşi olduğunu ve şimdi kopmuş bir bağı kalp kırıklığını gizlediğini bilmek, sadece onlar için olması gereken bir şeyi görmek gibi hissettirdi. Ama eğer görgü kuralları kanatlarımızı gizli tutmak için geçerli bir neden değilse, onları sadece gerçek bir eşe göstermenin kutsal eylemine karşı çıkılamayacağını biliyordum. Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi onları hepimize sergileyerek çektiği acıyı hayal bile edemiyordum.

Gia gibi muhteşem olan parlak yakut kırmızısı rengi ona her açıdan yakışıyordu. Boyut olarak benimkine benziyordu ama çok daha çekici ve çok daha az şeffaftı. Narin ama cesur. Işığı emerek kan gülü gibi kırmızı bir ombre oluşturuyor, her gölge daha derin bir kıızı doğru şelale gibi akıyordu.

Cairis'in ve belki de diğerlerinin onları görünce hayrete düştüklerinden eminim. Orada öylece durdu, sessiz, metanetli, gözyaşlarının düşmesine izin verdi.

Teori aniden ellerini birbirine vurdu, ses dağ vadisinde yankılandı ve dikkatimizi tekrar ona çekti.

"Kanatlarınız her şeyden önce sizi silah yapan şeyin bir parçasıdır. İkincisi, onlar ulaşım aracı. Ve son olarak, baştan çıkarma aracı olarak kullanılmak için, ama bunu sonraya saklayacağız."

Baştan çıkarma kelimesi beni hazırlıksız yakaladı ve Nuri'nin sadece bu ifade karşısında bile geri çekildiğini hissedebiliyordum. Bunu geçiştirdim ve dikkatimi tekrar eğitmenimize odaklamaya çalıştım.

"Eğitim odasında savaş becerileriniz üzerinde çalışmadığınız zamanlarda, bunu burada yapıyor olacaksınız. Yerde olduğu kadar gökyüzünde de eşit derecede çevik . Ailesi uzun savaşı öğretmiş olanlarınız, Fae uygarlığının kendilerini hava yoluyla savunabilecek kişilerin eksikliğine yol açması nedeniyle pek çok kişinin hayatını kaybettiğini bilir. Bu saçma gelenekleri unutun ve kanatlarınızı kullanmayı öğrenin. Onlar bunun için yaratıldı."

Teori her konuştuğunda bize birden fazla açıdan meydan okuyordu. Eski geleneklerimize güvenmek kolaydı ama söyledikleri anlamlıydı. Bizden sadece özgün bir şekilde yaşamamızı ve bize verilenleri kullanmamızı istiyordu; benim yetiştirildiğim bakış açısından çok farklı bir bakış açısı.

Fae halkının çoğu bu görüşü paylaşıırken, zihnimin köşelerinden uzun süredir devam eden barışın her zamankinden daha kırılğan olduğunu düşündüren bir korku hissi süzüldü. Yoksa neden bizi bu şekilde eğitsinler ki? Ve neden sadece biz? Cambria'daki herkesin hazırlıklı olması gerekmez mi? Takip edilmesi gereken çok fazla soru vardı. Öğrenmek istiyordum ve eğitimle ilgili bir sorunum yoktu ama her şeyin ardındaki *neden* bir sır olarak kalıyordu ve bu da işin en sinir bozucu kısmıydı.

"Teori'nin gözetimi altında eğitiminizi nasıl geçireceğinize dair kapsamlı bir giriş yaptığınıza göre, müfredatımı öğrenme zamanınız geldi." Saryn, her birimiz önünden geçerken yüzünde çapkın bir ifadeyle bizi sınıfa geri yönlendirdi.

Basdie'nin serin ve kasvetli koridorlarına geri dönerken gün ışığının sıcaklığından ayrılmakta zorlandım.

BÖLÜM 20

"Söz veriyorum, sizinle işim bittiğinde bedenleriniz zihinleriniz kadar yorgun olmayacak." Bir derse başlamanın en az motive edici yoluydu ama bu noktada Saryn'den daha azını beklemiyordum.

Teori, kendi planlarını açıklamadan önce, genel çalışmaların nasıl işleyeceğini anlatmaya özen gösterdi. Bu talimatlar, şimdiye kadar işlediğimiz her şeyden çok akademide geçirdiğim zamana benziyordu.

Saryn, fiziksel eğitim programımız ve onunla olan müfredatımız arasında, tipik akademik çalışmalar için resmi bir zaman ayıramayacağımızı, bunun için boş zamanımızı kullanmamız gerektiğini açıklamaya devam etti. Konuyla ilgili resmi bir ders olmamasına rağmen, yine de bu bilgileri öğrenmemiz gerekecekti; ortak alandaki kütüphaneyi not etti. Son birkaç yüz yılın tarihlerini, politikalarını ve dini metinlerini zaten bilmeyenlerimizin bunları öğrenmesi bekleniyordu. Zaten bilenlerimiz de daha derine inmeye teşvik ediliyordu. Hem soyluların hem de sıradan halkın arasına karışabilmemiz gerektiğini vurguladılar.

Bu, gerçek kimliklerimizi ortaya çıkaracak önyargı riskinden kaçınmak için geçmişleri tüm açılardan bilmek anlamına geliyordu.

Metinlere bu şekilde bakmayı hiç düşünmemiştim. Genellikle kitapları okur ve onları olduğu gibi kabul ederdim, siyah ve beyaz, gerçekler ve rakamlar. Ama şimdi bizi satır aralarını okumaya, her şeyi sorgulamaya, tüm gerçekleri araştırmaya ve daha dünyevi bir bakış açısı kazanmak için ekranlarımızı kullanmaya teşvik ediyorlardı.

Cairis akademik olarak en az eğilimli olanıydı, çünkü babası onu yasal kardeşlerinin eğitiminden yararlandırmak yerine madenlerde çalışmaya göndermişti. Bana bazı dövüş ipuçları ve püf noktaları gösterirse ona genel çalışmalar konusunda ders verebileceğim bir düzenleme yapmak için aklıma bir not aldım. Eğer Varro Sonsuz Gelgit'te yelken açarak büyümüşse, o zaman muhtemelen

Hepimizin en dünyevisi, ama onunla omuz omuza gelmeye niyetim yoktu. Hain babasıyla ne tür bir ilişkisi olduğunu öğrenene kadar olmazdı. Onun da benim gibi eski dili konuşup konuşmadığını merak ediyordum ama içten içe bunu yapabilen tek kişinin ben olduğumu umuyordum. Bu grupta beni özel ya da benzersiz kılan pek şey olduğunu düşünmüyordum. Sahip olabileceğim tek bir şey olsaydı

sadece yapabilseydim, bunu bir başarı olarak görürdüm.

Nori'nin dini metinleri hepimizden daha iyi bildiğine de şüphe yoktu. Dürüst olmak gerekirse, pek bir şeye inandığım söylenemezdi; o kitaplar daha çok Fae'lerin şüpheli ahlak anlayışını hizada tutmak için uydurulmuş masallar gibi görünüyordu. Kendimi her zaman içsel bir ahlaki pusulaya sahip biri olarak düşünmüştüm, ama şimdi yapmam için yetiştirildiğim her şeye karşı çıkmam beklenirken bunun bana ne yararı olacağından emin değildim. Bir hanımefendi olmak, kibar olmak, akıllı olmak ama ukala olmamak, nasıl dövüşüleceğini bilmek ama asla el kaldırmamak, ailemi iyi temsil etmek, Onurlu Fae'ler için iyi bir itibar sağlamak, Yüksek Mahkeme'nin bir üyesi olarak hizmet etmek, evlenmek, aile adını devam ettirmek ve dünyaya varisler getirmek. Bunların hiçbirisi artık geçerli değil gibi görünüyordu ve bu da ahlaki pusulamın dönmesine neden oldu.

Özetle, mesaj açıktı: kendi zamanınızda okuyun, birbirinize ders verin ve önemli bir sorunuz olmadığı sürece Teori ve Saryn'in değerli dikkatini genel çalışmalarla harcamayın. Teklif ve Tarikat'ın kaydedilmiş bir geçmişi olup olmadığını merak ediyordum. Pek olası değildi ama eğer bulunabilecekleri bir yer varsa, Basdie onları barındırmak için en güvenli yer olmaz mıydı? Tabii Tarikat ve içindeki herkes gerçekten zaman içinde kaybolmadıysa.

"Artık sıkıcı şeyleri geride bıraktığımıza göre" -Theory devam ederken Saryn'e gözlerini devirdi- "uzmanlık alanımı tartışalım... büyümlü yetenekler. Güç."

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca her birinizle özel değerlendirmeler yapacağım. Bu, mevcut güçlü ve zayıf yönlerinizi ve tamamen eksik olduğunuz noktaları belirlemem için." Nuri'ye baktı.

Sözlerine şöyle devam etti: "Bu değerlendirmeler sırasında akranlarınızın yargılarıyla dikkatinizin dağılmasını istemiyorum çünkü bu durum performansınızı etkileyebilir. Bir taban çizgisi bulduğumuzda, gelişebiliriz ve buna başkalarının huzurunda yeteneklerinizi güvenle kanallize etmek de dahildir."

Bu sözde değerlendirmelerin kapalı kapılar ardında yapılacağı için içten içe minnettardım. Hayatımın çoğunu büyü kullanımını bastırarak geçirdikten sonra, neler yapabileceğimden tam olarak emin değildim. Şimdi hepimiz

Daha fazla güçle aşılanmıştım, bunun ne anlama geldiğini keşfetmeye hevesliydim - ama diğerleri için bir eğlence kaynağı olma riskini göze alarak değil.

Bazılarımızın daha az büyü kullanarak büyüdüğü açıktı. Eğitim odasındaki tartışmadan sonra bile Saryn'le yalnız kalma şansını yakaladığım için minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim. Bu tek istisnaydı.

Sonraki birkaç saat boyunca Saryn, yeterli eğitimle cephaneliğimizde potansiyel olarak sahip olabileceğimiz her bir yetenek türünü açıkladı. Herkesin hepsinde ustalaşamayacağını ya da ustalaşmasının beklenemeyeceğini vurguladı. Hangilerinin daha fazla beceri, odaklanma, güç ve enerji gerektirdiğinden alaycı bir şekilde bahsetti ve bazılarımızın buna uygun olmadığını ima etti. Ancak bu, diğer alanlarda umut vaat ettiğimiz sürece tamamen başarısız sayılacağımız anlamına gelmiyordu. Ders yeterince basit başladı, ancak her geçiş yeni karmaşıklıklar ve zorluklar ortaya çıkardı.

İlk ve en temel olanı şifa vermektir. Küçük yaralarımızı iyileştirebilmek çıtanın başladığı yerdi. Kendimizi daha kritik yaralanmalardan iyileştirmek bir sonraki zorluk seviyesiydi ve bu nedenle daha fazla enerji gerektiriyordu. Son olarak, başkalarını iyileştirebilme armağanı. Nori'nin elini yanağıma götürdüğü ve kısa bir dokunuşla tüm acıyı ve şişliği umursamazca yok ettiği zamanı düşündüm. Teori'ye saldırmak ve Nori'nin herkesin varsaydığı gibi işe yaramaz olmadığını ve bu alanda benden daha fazla umut vaat ettiğini haykırmak geldi içimden.

Konuşulan bir sonraki konu cazibeydi. Gözlerim Trace'in kaşındaki yara izini ve dövme kollarını tararken bu konudan bahsetmek bile beni öfkeliendirmeye yetti. Gerçek görünümünü benden saklamak için harcadığı onca enerjiye rağmen ne için?

Onu hâlâ aynı derecede çekici bulduğumu itiraf etmek zorundaydım, hatta daha da fazla, ama yine de bir ihanet gibi hissettim. Saryn bu becerinin nasıl geliştirilmesi gerektiğini tartışmak için çok zaman harcadı, böylece kişi bireylere, küçük gruplara, hatta büyük kitlelere karşı kısa ve uzun süreler boyunca cazibesini koruyabilirdi. Trace'le meyhanede bulduğumuz süre boyunca sadece beni mi büyüledi yoksa diğer müşterileri de büyüledi mi diye merak ettim.

Cazibe hakkında konuşmak doğal olarak şekil değiştirme hakkında konuşmaya yol açtı. Ustalaşması çok daha zor bir güç. Daha ilk söz edildiğinde bunu yapabilme şansımın neredeyse vazgeçmişim. Bildiğim kadarıyla ilk kez birisinin şekil değiştirdiğini görmüştüm ve Saryn buraya ilk geldiğimizde duygulu bir dışiden şu anda karşımızda duran yakışıklı ve kurnaz erkeğe dönüşmüştü.

Cazibenin aldatıcılığının aksine, şekil değiştirme canlı bir illüzyondan çok daha fazlasıydı. Ona dokunabilir, hissedebilirdiniz ve onunla ilgili her şey gerçek gibi görünürdü. Açıklamasının sonunda, şekil değiştirmeyi denemeden çok önce glamour'da ustalaşmaya karar verdim.

Zihin okuma tartışması zihinsel kalkanlarla el ele gitti. Birçok Fae zihin okuma yeteneğine sahipti; sadece bu son derece kabaydı. Çoğu insan pratikten uzaktı ve sonunda bunu tamamen unuttu. Bu yüzden pek çoğu zihinsel kalkanlarını korumak için enerji harcama zahmetine girmezdi. Herkes kendi işine bakarken, buna gerek yoktu.

Arada sırada insanlar hata yapar ve bunu bir özürle takip ederlerdi. Gris'i ve güneş ışığında nasıl utandığımı bildiğini, sonra da ben sormadan perdeleri çekip ışıkları söndürdüğünü düşündüm.

Saryn'in zihinsel kalkanlarımızı her zaman açık tutarak yaşamayı öğrenmenin önemini vurgulamasından bıkmıştık. Bunun önemini anlasam da, bu fikir bana son derece yorucu geliyordu. Daha sonra tüm zihin okumaların tek yönlü olduğunu ve sadece gerçek bağlanmış eşlerin zihin kaynaşması olarak bilinen iki yönlü iletişime sahip olduğunu belirtti. Eski dilde buna genellikle *fideli cœur* denirdi.

Gia'ya baktım, yüzünde melankolik bir ifade görünce şaşırmadım. Buraya gelerek birinden onun koptuğu gibi kopmayı hayal bile edemezdim. Bir başkasıyla böylesine yoğun bir bağ kurduktan sonra bunun kopması, yaşamak istemediğim, hayal bile edemeyeceğim bir kalp kırıklığı gibi görünüyordu.

Saryn, bu iki yönlü beceri setinin işe yarayabileceğini, ancak bağlı bir çiftle uğraşmak zorunda kalmaya değmeyeceğini söyledi ve burası eşlere göre bir yer olmadığı için Tanrılara şükretti.

Ardından, daha yaygın olarak birini "itmek" olarak adlandırılan büyüleme eylemini ele aldı. Bir bakıma bu, şimdiye kadar sıraladığı güçler arasında en müdahaleci olanı gibiydi. Birinin düşüncelerini dinlemek ya da nasıl görüldüğünüzü manipüle etmek bir şeydi, ancak bu, sınırları tamamen görmezden gelmeye başladığımız zamandı. Göz teması kurarak, bazen basit bir cümleyle, hatta ses tonunuzdaki bir değişiklikle bile bir başkasının emrinizi yerine getirmesini sağlayabiliyordunuz.

Birinin özgürlüğünü, eylemleri ve kararları üzerindeki kontrolünü elinden almaktı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım; Yüksek aileden birine karşı böyle bir davranış ihanet olarak kabul edilir. Eğer gerçekten

kalkanlarda ustalaştığınızda, yalnızca birinin düşüncelerinizi okumasını engellemekle kalmaz, aynı zamanda zihniniz büyülenmeye karşı da aşılmaz hale gelirdi.

Saryn sanki sesinin tonundan hoşlanıyormuş gibi sonsuza kadar konuşacakmış gibi geliyordu. Kuşkusuz, tartışma düşüncelerimin keşfetmesine izin verdiğimden daha ileri gitti ve bu bile tek başına ilgimi çekmeye yetti. Yine de, her ne kadar kendimden geçmiş olsam da, beklentilerimin ağırlığı üzerime çöktü ve sandalyeye daha da gömülmeme neden oldu.

En nadir ve zor yetenekleri konuşmasının sonuna sakladı. Element manipülasyonu ve başkalaşım iki ek, benzer güçlerdi, ancak belirgin farklılıkları vardı. Elementleri kullanmak, dünyamızı oluşturan doğal malzemeyi şekillendirebileceğiniz anlamına geliyordu. Toprak, hava, ateş ve su. Materyallerin yaratılışını yönlendirmek ve sonra onları kullanmak neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Bu konuda ustalaşanların çoğu, ne kadar küçük olursa olsun, elementin bir formunun zaten mevcut veya yakınlarda olmasını gerektiriyordu, sonra onu manipüle edebiliyorlardı; bu, onu bir silaha veya kalkan gibi bir savunma biçimine dönüştürmek anlamına gelebilir.

Bir mataradan aldığım az miktarda suyla kendi banyomu ağzına kadar doldurmak, su kullananların yapabildiklerinin sadece bir gölgesiydi, ama belki de bu benim için umut olduğu anlamına geliyordu.

Bugün konuşulan sihirlerin çoğunu daha önce okumamıştım ve kesinlikle bizzat görmemiştim, bu yüzden kendimi pek dünyevi ya da işe yarar hissetmiyordum. Bazen Saryn anlatırken kendimi kendimden şüphe duyarak hayal kurarken buluyordum; hayatım boyunca bunların hiçbirinde ustalaşmaya çalışmadan geçirdiğim onca yılı düşünüyordum. Yapabileceğimden emin değildim ve bu beni korkutuyordu. Faydalı olmak istiyordum, ama bundan daha fazlası güçlü olma arzusuydu. Nadir ve zor şeyler yapmak ve hatta belki de pervasız bir tartışmanın ötesinde akranlarımı etkilemek.

Biçim değiştirmenin ne olduğunu zaten biliyordum ve İdris'in bunu tam anlamıyla kullandığını görmüştüm. Yine de Saryn, el yapımı herhangi bir nesneyi, neyden yapılmış olursa olsun, fiziksel olarak değiştirme yeteneğinin nadir ve kullanışlı bir yetenek olduğunu herkesin anlamasını sağlamak için ayrıntılı olarak anlattı. Şekil değiştirirken kişinin kıyafetini değiştirebilmesi de buna faydalı bir örnekti.

Teori, şarabı sadece göz kırparak zehre dönüştürebilmekle ilgili hastalıklı bir şaka yaptı. Birkaçımız küçük bir kahkaha attı ama ben ona endişeyle baktım çünkü şakacı tonuna rağmen şaka yapmadığından emindim.

Dışarıda böylesine kötü şeyleri özgürce yapabilen ve bunu yaratıcılık ya da sorun çözme olarak düşünen insanların olduğu düşüncesi, kendimi Düzen'in değerli bir üyesi olarak görmekte zorlanmamın birçok nedeninden biriydi. Ama onların olmamı istedikleri şeye benzeyene kadar denemekten başka çarem yoktu.

Anlattığı sondan ikinci güç ise rüya gezintisiydi. Şimdiye kadar bu gücün gerçek olduğuna inanmamıştım. Çocukluğumdaki masalarda sık sık bahsi geçerdi. Annem bizi yatırırken Versa'ya ve bana, siz uyurken dans eden garip figürlerin iyi çocuklara tatlı rüyalar, yaramazlık yapanlara ise kâbuslar getirdiğine dair hikâyeler anlatırdı. Şimdi aptalca görünse de, bu hikaye küçükken anneme ve babama itaatsizlik etme konusunda iki kez düşünmemi sağladı.

Bu, uyurken birinin zihnine erişebilme yeteneği ve bunu yaparak, onları etkilemek için fikirler ve vizyonlar yerleştirebilir veya en içteki arzuları ve planları hakkında daha fazla bilgi edinmek için sadece rüyalarını izleyebilirdiniz. İnsanlar uyurken her zaman en savunmasız hallerinde olurlardı, çünkü kalkanları düşmüş olurdu.

Teori, bu gücün son derece nadir olduğunu ve daha çok doğuştan gelen bir yetenek olarak kabul edilen bir hakim olmamızın beklenemeyeceğini ima etti. Ayrıca, şimdiye kadar karşılaştığı tek Rüya Gezginini'nin öldüğünü, efendisi yapılan ihlalleri öğrendiğinde herkesin görmesi için kellesinin bir kasaba meydanında mızrağa geçirildiğini söyledi.

Bunu düşününce ürperdim çünkü Teori kalkanlarını olarak indirmişti ve düşünceleri, dilimde kanın hafif bakır tadını algılayabildiğim noktaya kadar, neredeyse bana bunun görsellerini haykırıyordu. Yumruklarımı sıktım kendimi onun vahşice eylemi tekrarlayan düşünce sağanağından kurtarmaya çalıştım.

Son güç görme yeteneği ve buna sahip olanlara genellikle Kahin denirdi. Tıpkı Rüya Gezginleri gibi, insanlar onlara inanmıyordu. Çoğu insan onlara kaçık ya da aklını yitirmiş kişiler gibi davranırdı. Ormandaki Aster'i düşündüm. Bilmeceleri ve tekerlemeleri şifreliydi ama yine de ondaki bir şey bana, benim sadece bir kısmını görebildiğim bir resmi görebildiğini hissettirmişti.

Saryn bize, bazı insanların yoldan geçenleri dolandırmak için görme yeteneğine sahipmiş gibi davrandığını, ancak Kahinlerin gerçek, nadir ve bu şekilde doğduklarını söyledi.

"Bir Kahin ancak gördüklerini yorumlama yeteneği kadar değerlidir," diye ekledi.

Teori, "Ve çoğu, değiştirilme ihtimallerini artıracasına inandıkları için imgelemlerinden bahsetmeyi reddediyor" dedi.

Bu, Aster'in bana söylediği kadarıyla, çok az anlam ifade ettiği ve geleceğimin kasıtlı olarak gizlendiğinden başka hiçbir açıklık getirmediği gerçeğiyle oldukça doğru bir şekilde örtüşüyordu. Artık Basdie'de olduğuma ve gizli bir tarikatın parçası olduğuma göre, her şey birbirini tamamlıyordu ve geleceğimin görülmesini engelleyen büyülerin arkasında İdris'in olduğuna dair tuhaf bir şüphe duyuyordum.

Yine de, bilmecenin parçaları ve parçaları zihnimi tüketmeye başladı, hafızamın köşelerinden içeri süzüldü. Dikkatim sınıfa döndüğünde uzun bir sessizlik oldu. Uzun zamandır duymadığım kadar büyük bir sessizlik.

Saryn sonunda konuşmaktan yorulmuş olmalı ki bizi akşam yemeği için gönderdi ve itiraf etmeliyim ki rahatlamıştım. Eğer kafama daha fazla düşünce soksaydı, patlayabilirdim. Şimdiye kadar, eğitimimin hangi kısmının beni öldüreceğini sorguluyordum. Saryn şaka yapmıyordu, zihnim tükenmişti ve tek yaptığımız büyü yeteneklerini tartışmaktı; henüz onları denemeye bile başlamamıştık.

Günün tüm hareketliliği içimde büyük bir iştah açmıştı. Yemek salonunda, hepimizin içine yerleştiği rutinden sıkıldığıma karar verdim. Her odada aynı sırada oturmak beni rahatsız etmeye başlamıştı; Trace oturana kadar beklemeye özen gösterdim ve sonra Nori oturmadan önce bilerek onun yanındaki koltuğa oturdum. Masaya geldiğinde kafası karışmıştı ama bunu sorun etmedi ve mutlu bir şekilde diğer tarafımdaki koltuğa oturdu.

Muhtemelen sadece benim fark ettiğim isteksiz bir bakışla yemeye başladı ve bunun nedeni Trace'in Basdie'ye geldiğinden beri kaşlarını çatmış olmasıydı. Hoşnutsuz olduğunu saklayamazdı, bu yüzden hoşnutsuzluğundaki en ufak bir artış diğerleri tarafından fark edilemezdi.

Yan tarafımdaki koluna baktım, elinin kolunun ucundan görünen siyah dövmeleeri fark ettim. Yer değiştirme kararım la çok cesur, çok gözü kara davranmıştım, çünkü şimdi uzanıp ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum. Elimi onunkinin üzerine koyabilsem ve teninin sıcaklığını tenimde hissedebilsem bile, ona her baktığımda boğazıma oturan ağır yumruyu hafifletebilirdim.

Trace başlangıçta pek yumuşak ya da tatlı biri sayılmazdı ama bana karşı savunmasızdı, bunun doğru olduğunu biliyordum. Bana karşı yaydığı tiksintiyi hissetmek neredeyse acı vericiydi. Burası onun için her şeyi silmiş miydi?

Artık onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydum? Benim için hâlâ bir şey ifade ettiği kesindi. Onunla konuşmanın bir yolunu bulmalıydım.

Yemekten sonra diğerleri ortak alanda takılıp kitapları inceledi. Artık boş zamanlarımızda ders çalışmamızın beklendiğini bildiğimizden, insanlar istenmeyen metinlere takılıp kalmadıklarından emin olmak istiyor gibiydi. Çoğumuz sessizdik, muhtemelen günün aynı yorgunluğuyla bitkin düşmüştük.

Nuri'nin bir masada küçük bir çuvalla oynadığını fark ettim ve ona katılmak için oturdum.

"O da ne?" diye sordum.

Benim ilgimi çekmiş olmanın verdiği heyecanla başını kaldırdı. "Bu bir oyun; evden getirdim. Muhtemelen aptal olduğumu düşünüyorsun.

Böyle bir şey getirdim ama buranın gerçekte neyle ilgili olduğunu bilmeden önce paketledim..." Hayal kırıklığına uğramış görünerek sözünü kesti.

Kendini daha iyi hissetmesini sağlamak ve ona ayak uydurmak için meraklıymış gibi davranmaya devam ettim, "Adı ne?"

"Bones and Stones. Geldiğin yerde insanlar bunu alıyor mu?"

Nuri'nin çuvalın içindekileri masanın üzerine döktüğüne tanık oldum: pürüzsüzce parlatılmış birkaç taş ve küçük kemik parçaları. Kız kardeşimle çocukluğumuzda pek çok oyun oynamıştık ama bu oyunu hiç duymamıştım ve adını duyunca annemin oynamamıza izin vereceğini de sanmıyorum. Kendi kendime bunların hayvan kemikleri olup olmadığını merak ettim... Kesinlikle bir barışsever bir çanta dolusu Fae kemiği taşımazdı, değil mi?

"Hayır, hiç karşılaştığımı söyleyemem. Nasıl oynarsınız?"

Masanın üzerinde uzun bir sopayı aramıza yerleştirdi.

"Sen kemiksin, ben de taş. Çubuk, tahtadaki taraflarımızı temsil ediyor. 5 taşınızı elinize alın ve kolunuz çubuğun ortasından düz bir şekilde önünüze gelecek şekilde yumruk şeklinde tutun. Gözlerinizi kapatın ve sonra elinize çift ya da tek deyin."

Kuralları dikkatle dinledim, bundan daha karmaşık olmamasını umuyordum. Takip etmem gereken sonu gelmez kurallar listesi olan oyunlardan hoşlanan biri değildim.

Devam etti, "Çağrınızı yaptıktan sonra, bakmadan taşları elinizden bırakın. Gözlerinizi açtığınızda, çubuğun sizin tarafınıza düşen taşların sayısını sayıyoruz ve eğer toplam sizin dediğinizle eşleşiyorsa, bir puan alıyorsunuz. Ancak, tahtanın sizin tarafınızdaki miktarı

tersi olursa puanı ben alırım. Sonra sırayla yer değiştiriyoruz ve ilk kişi 12 puana ulaşıp kazanan sayılana kadar tekrarlıyoruz."

Kuralları açıkladıktan sonra oyunun ne kadar çocukça olduėunu dūřundum. Gerçekte herhangi bir strateji yoktu ama arkadařlık kurmaya çalıřıyordum ve bařka bir řey yapmak için fazla gūcūm yoktu. Nuri'ye ısrarla yenildiėim birkaç turdan sonra, hile yapıp yapmadıėını ya da belki de gōz kapaklarının arkasını gōrebildiėini merak etmeye bařladım. Belki bir dahaki sefere gōzlerini baėlamayı teklif ederdim. Sırası tahminlerinde bu kadar isabetli olması űrkūtūcūydū ama bunun benden çok daha fazla oynamıř olmasından kaynaklandıėına inanmaya karar verdim ya da belki bir dahaki sefere kemik yerine tař oynardım.

Trace dikkat çekmediėini dūřūnmūř olabilir ama bir kitaba ilgi gōsteriyormuř gibi yaparken ortak salonun kōřesinden bizi izlediėini fark ettim. Nori zafer puanını aldıėında kūuk bir tezahūrat yapar yapmaz odasına çekildi.

Teori ile antrenman yapmak, terasta kendimizi teřhir etmek ve ardından Saryn'den būyū űzerine bir monolog dinlemek çok ama çok uzun bir gūn geçirmemize neden oldu. Bir parça parřomen buldum ve űzerine bir not karaladım. Diėerleri odalarına dōnmeden űnce ben geri dōnūp notu Trace'in kapısının altından geçirdim ve herkesin uyuduėundan emin olduktan sonra dōrt saat sonra buluřmak istediėimizi sōyledim.

Yataėıma uzandım, zamanın geçmesini ve koridorların sessizleřmesini bekledim. Herkesin uyuduėundan emin olduėumda Çıkıřımı yaptım ve isteėimi yerine getirmeye karar verdiėini gōrmek beni memnun etti. Açıkçası, isteėimi tamamen gōrmezden gelme ihtimalinin çok yūksək olduėunu dūřūnmūřtūm. Saçları daėınıktı ve gōzleri benimkiler gibi yorgun ve yıpranmıř gōrūnūyordu. Bol siyah bir gōmlek giymiřti ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmıřtı.

Mahremiyeti bulmak için bizi nereye gōtūreceėim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama sarmal koridordan ařaėıya doėru ilerledim. O karıncalanma hissi kısa sūreliėine geri dōnmūřtū ama sonra hızla azaldı. Trace benden uzak durdu ama sessizce beni takip etti. Koridor sona erdiėinde ve camın arkasından gelen řelalenin sesi daha da saėır edici olduėunda, muhtemelen dibe ulařana kadar sonsuza kadar yūrūmūř gibi gōrūndūk. Basdie'nin bu kısmı henūz bize gōsterilmemiřti; ikimiz de

Daha sonra eğitmenlerimiz tarafından buraya getirildiğimizde şaşırmış gibi davranmamız gerekiyordu.

Hatırladığım kadarıyla, geç saatlere kadar ayakta kalmak, mesai saatleri dışında dışarıda olmak veya Basdie'de dolaşmakla ilgili herhangi bir özel kural belirtmemişlerdi. Teori'nin dediği gibi: *Eğer kurallar belirtilmemişse, çiğnenecek bir şey de yoktur*. Saryn'e saldırmadan önce Gia'ya bana bir bıçak atması için bağırdığım anıyı dışındım.

Kemerli bir kapı vardı ve diğer tarafta ne ile karşılaşacağımızdan emin olamayarak kapıdan içeri girdik. Keşfettiğimiz şey, Mirtith'in sularında yıkandığımız kaledeki havuza benzemeyen, ortasında buharlı bir havuz bulunan küçük dairesel bir odaydı.

Trace sihrini kullanarak duvarları kaplayan daha fazla meşale yaktı - kendi ateşini yakmakta ısrar ettiği zamanların tam tersi. Su parılıyor ve buhar havada asılı kalarak tenimizi ısıtıyordu. Kollarımda bir ter tabakası oluştu ve sıcağtan kurtulmak için katlarımdan birini çıkardım. Biz konuşurken neden ayak parmaklarımı suya sokmayayım diye dışındım.

Botlarımı çıkardım, yanıma koydum ve nemli zemine oturup ayaklarımı havuza daldırdım. Sıcak banyo suyu gibiydi. Trace de yere oturdu ama aramızdaki gerginliği belli etmeyecek bir mesafe bıraktı.

Aramızdaki sessizlik bana eşsiz bir işkence gibi gelmeye başlamıştı. Normalde zr dileyen biri değildim ama onun savunmasız kalmasını sağlamanın tek yolunun önce bunu yapmak olduğunu dışındım.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Umarım ikimiz de benzer bir olduğumuz için nedenini anlayabilirsin," dedim biraz çekingen bir şekilde. "Bir fark yaratır ?" Duymaya tam olarak hazır olmadığım bir cevap için endişeyle sordum.

"Hiçbir şeyin beni seni istemekten alıkoyabileceğini sanmıyorum," diye cevap verdi ve uzun bir ara verdikten sonra ekledi, "Tüm hayatım babamın ya da kralın her kaprisiyle i içe geçti ve başka bir hayat istememe neden olan ilk şey sendin. Kendi seçtiğim bir hayat."

Dönüp doğrudan bana baktı - geldiğimizden beri ilk kez. "Nereye gittiğimi biliyordum ama bir yerlerde hayatını özgürce yaşadığına ve bir gün hak ettiğin mutluluğu bulacağına inanmak istiyordum."

Araya girmeye çalıştım ama tek kelime edemedi beni durdurdu.

"şu anda içimde bir öfke var, kalenin altındaki o havuzda yüzünün ortaya çıktığını gördüğümden beri bastıramadığım bir fke.

Bunu hak etmiyorsun, hayatının elinden alınmasını hak etmiyorsun. Olmanı istedikleri canavara dönüştüğünü görmeye ve benim zaten olduğum canavarı görmene dayanamam."

Sonunda teninin tenime değdiğini hissederek elini uzattım ve onu sıkıca tutarak kendisini gördüğü gibi görmediğime dair ona güven vermeye çalıştım. "Sen bir canavar değilsin Trace, böyle söyleme!"

"Cress, benim ya da geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Gözleri kocaman açılmıştı ve sözleri acı veriyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylemesi canımı yakmıştı ama aynı zamanda doğru olduğunu da hissettirmişti.

"Varro'yu duydun, ben bir kara pelerinliyim. Ölümcül ve vahşiyiz, yüksek sesle söylememe izin vermeyeceğim şeyler yaparız. Senin huzurunda olmayı bile hak etmiyorum."

Onu teselli etmeye çalıştım. "Sen askersin, sadece sana emredileni yapıyordun."

Trace alay etti ve başını sallamaya başladı. "Biz asker değiliz, Cress. Orni gölgeler içinde var olur. Krala ait değiliz, kimseye ait değiliz. Biz kara pelerinliler ne deriz bilir misin? *"Para ya da Cambria için.* Evet, bazen kralımız kendi hizmetkârları işi yapamadığında bizim hizmetimize başvurur ama biz hizmetimizin bedelini ödeyebilene hizmet ederiz."

Trace'in ima ettiği şeyi uzlaştırmaya çalışıyordum. Yani o Kral Muhafızı ya da asker değil miydi? Ücretli bir suikastçıdan başka bir şey değil miydi? Sadece para için öldüren biri mi? Göğsüm endişeyle gerildi, güvenliğim için değil, çünkü bana asla zarar vermeyeceğinden emindim, ama belki de Trace'in birlikte geçirdiğimiz süre boyunca söylediği yalanların benim bildiğimden çok daha fazlasını gizlediği gerçeğinden dolayı.

Tüm bu olanları anlamlandırmaya çalışırken düşüncelerim karmakarışık. "Peki bu korkunç suçları işlediysen nasıl Yüksek Mahkeme üyesi oldun?"

"Yıllar önce, bir Yüce Lord'un kızının bir iyiliğe ihtiyacı vardı, tarif edilemez ve affedilemez bir şeye. Orni'nin yardımını istedi ama bedeli çok büyüktü. Sadece para asla yeterli olmazdı; bir pazarlık talep etti. Onunla evlenmek. Böylece, bir Kraliyet Fae'siyle evlenerek Yüksek Saray'a girmeyi başardı. Bu onun gücünü ve rütbesini sağlamlaştırdı, ancak bir lordun hayatına razı olmadı. Basit bir hayat için çok fazla kana susamıştı."

Trace'in sesi titriyordu; kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu ve işte o zaman Yüce Lord'un kızının kim olduğunu tam olarak anladım. Kadın

Annesinden sevgiyle ama kısaca bahsetmişti.

Yanağını avucumun içine almak için yüzüne uzandım ve o da okşayışımın hissine doğru eğildi. Gözleri kısa süreliğine kapandı ve sanki bir dünya hüznün avucumun içinde birikti. Başparmağımı ince gümüş yara izi olan kaşının üzerinde gezdirdim. Gözlerini açtı ve ela gözleri yalvaran bir bakışla bana dikildi.

"Bu nasıl oldu?"

Elimi çekti ve "Korkunç bir babası olan tek kişi Varro değil" diye cevap verdi.

Trace'in öz babasının ona el kaldırdığını düşününce gözlerim büyüdü.

"Bu bir marka. Tüm Wick kardeşlerde bu var. Biz daha ergenlik çağındayken, 'eğitimimize' başlamak için bizi annemizden kopardı. Alnımıza kızgın bir bıçak tutmasıyla başladı. Keşke size bu hareketin bize önemli bir ders verdiğini söyleyebilseydim, ama bu sadece diğerlerine onun oğulları olduğumuzu göstermenin ve bizi çiftlik hayvanları gibi ayırmanın hastalıklı bir yoluydu. Kendi kendimizi iyileştirmemize izin verilmedi ve başka kimsenin yardım etmesine de izin verilmedi. Bu yüzden yaralarımız var. Gurur insanı korkunç şeyler yapmaya itebilir, Cress."

Adımı onun ağzından duymak için can atıyordum ve her söylediğinde kendi adımı onunkine bastırmamak için kendimi zor tutuyordum. Ama söylediği her şey korkunç derecede trajikti ve dolayı umutsuzluğa kapıldığımı hissettim. Babasının sesi gerçekten kötü geliyordu ve babasının Varro'nunkinden daha kötü olmasa bile aynı olabileceğini düşünmek zordu.

Ne kadar normal ve sevgi dolu bir ortamda büyüdüğümü fark etmemiştim. Buradaki herkesin başına bir zamanlar bir tür trajedi gelmişti. Cairis, piç melez. Nori, mucizevi tek çocuk. Gia, bağları kopmuş. Trace, işkence gören. Varro'ya gelince, onu pek tanıımıyordum ama Corliss Hanesi babasının ihaneti yüzünden sonsuza dek lekelenecekti. Bir de ben vardım. Özel ya da eşsiz değil, sadece bana iyi bir hayat veren iyi bir ailede doğmuş bir ikizdim. Bu bana haksızlık gibi geliyordu ve garip bir şekilde, huzurlu hayatımdan dolayı huzursuz hissediyordum.

Akranlarım buraya gelmeden önce incinmişlerdi. Onların öfkeli ve intikamcı olmak için motivasyonları vardı ama benim böyle bir motivasyonum yoktu.

Bir parçamın gerçek Trace ile ilk kez konuştuğunu biliyordum, ama bir parçam da beni dinlemiyordu.

Kabullenmek. Onunla o kadar çok zaman geçirmiştik ki, onun kim olduğuna ve benim için kim olduğuna dair bir fikir oluşturmıştım.

Ondan korkmadım ama korkmalıydim. Onun hayatlarını önemsemeliydim. alındı, ama I yapmadım. Benim duygular ve düşünceler vardı saplanmış Çelişkiler içindeydim ve içgüdülerim özlemle kaçma isteği arasında dans ediyordu. Ona daha da yaklaştım, kokusu irademi daha da sarhoş ediyordu. Bu sefer Trace geri adım atmadı. Suyun altında ayaklarımın hafifçe onunkilere dokunduğunu hissedebiliyordum. Sonunda alınlarımız birbirine değdi, nefes alış verişlerimiz ağırlaştı. Kalbinin üzerinde duran avucumla göğsünün inip kalkışını hissedebiliyordum. Eğer o bir canavarsa, benim de onun bir canavar olmasını istediğimi bilmesini istedim.

Canavarımı. Bu kadar pervasız hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Ağızlarımız birbirine yaklaştı, nefeslerimizin sıcaklığı şehvetli bir beklenti girdabında birbirine karıştı. "Bunu yapamayız," diye homurdandı.

"Biliyorum," diye cevap verdim.

"Cress..." Adımı sessiz bir dua gibi söyledi.

"Evet?"

"Burası bize korkunç şeyler yaptıracak. Şiddetten çok daha kötü şeylere tanık olacağız."

"Umurumda değil," dedim nefes nefese.

"Bana bu andan sonrası için söz verme," diye .

İsteği, sadece benim ona sunabileceğim bir erteleme için yalvarıyor gibiydi. Söz vermek ikimizin de bundan sonra yapabileceği bir şey gibi görünmüyordu, bu yüzden kabul ettim.

"Yapmayacağım."

Ben daha tek kelime edemedim Trace'in dudakları sıkıca dudaklarıma yapıştı ve elleri dokunmaya aç birinin vahşiliğiyle vücudumun her kıvrımında dolaştı. Dağınık ve sertti; bir yoğun öpücükten diğerine soluk soluğa geçerken odanın buharı nefes almayı daha da zorlaştırıyordu.

Trace'le ilk seferim dışında kendimi hiç gergin hissetmemiştim ama bu hareketle ilgili bir şey beni sarstı. Yanlış ve çaresiz hissettiriyordu, sanki ikimiz de ulaşılabilir bir şeye tutunuyorduk. Söylenmemiş korku ve üzüntüyle çılgına dönmüştüm. Gözlerimdeki yaş hissine karşı koydum ve dilimi onunkinin üzerinde gezdirmeye devam ettim, parmaklarımı saçlarında gezdirdim, çekiştirdim ve onu isteğime göre eğdim.

Beni üstüne çekti, bacaklarım hala havuzun kenarındayken bacaklarımı etrafına doladı. Üstümü yırtarak açtı ve

Nemli vücudumun her yerine sert öpücükler kondurmaya başladı. Pantolonumun ince tabakası arasında onun heyecanını hissedebiliyordum ve vücudunun benimkine olan aşinalığı bana evim gibi, buraya geldiğimden beri hissettiğim en rahatlatıcı şey gibi geliyordu. Bundan mutluluk duydum.

Öfkeyle göğsümü avuçladı ve meme uçlarımı her sıkıştırdığında, artan zevkle karışık küçük bir acı sesi çıkardım. Daha fazla dayanamayana kadar tırnaklarımı sırtında gezdirdim. Çıplak tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Gömleğini başının üzerinden kaldırdım ve yere fırlattım.

Trace elini kalçalarımın arasına sürterek kalçalarımı sıkmana neden oldu. Bana istediğimi vermek için hiç vakit kaybetmedi ve elini pantolonumun içine sokarak kaygan göbeğimle buluştu. Küçük iniltiğim küçük odada yankılandı ve bunların sesi sadece Trace'in beni daha fazla çalıştırmasına neden oldu.

Nazik hareketler yoktu. Onu kısıtlamalarından kurtarmak için pantolonunu çözmeye başladım. Onu tekrar görmek istiyordum; ellerime ve ağzıma almak istiyordum. Bu ön sevişmeye daha fazla katlanamazdım, onu içimde hissetme arzusu çok büyüktü.

Trace beni kaldırdı ve havuzun yanındaki sert taş zemine yatırdı. Pantolonunu kendini serbest bırakacak kadar aşağı çekti. Sabırsızlıkla benim pantolonumu da çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Bacaklarımı ayırdı ve hiç vakit kaybetmeden ince iç çamaşırımı istekli bedenimden ayırdı. Bu bana onun giysilerini dikkatsizce parçaladığı diğer tüm zamanları hatırlattı.

İçime girdiğinde nefesim kesildi, bu yere teslim edildiğim güne kadar geçen onca zamanda bunun ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım. Bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm birinden, bir daha asla yaşayamayacağımı düşündüğüm bir his. Onun burada ve şu anda olması bir ateş rüyası gibiydi.

Trace hızlı, sık hareketlerle içime girip çıkıyordu ve vücudum bana verebileceği her şeyi isteyerek yere doğru eğildi. Taşın sırtıma sürtündüğünü hissettim ama yeniden pozisyon almaya çalışarak zaman kaybetmeyecektim. Diğer her şey bu kadar iyi hissettirirken olmazdı. Trace yavaş, uzun vuruşlara geçti ve üzerime eğildi, ağzımın hemen üzerinde durana kadar çenemin kenarında küçük öpücükler gezdirdi. Sözlerinin dudaklarımın yumuşak kenarlarında titreştiğini hissedebiliyordum.

"Adımı söyle, çünkü bir daha asla böyle söylediğini duymayabilirim."

Gerçekler canımı yakıyordu ve benden istediği şeyin tüm ağırlığını hissediyordum. Sahip olduğumuz tek şey bu andı. Bunun ötesinde hiçbir garanti yoktu. Biz

koşullarımızın gerçekliğinden kaçarsak hayatta kalamayız.

Ben de ona "Trace" diye fısıldadım.

Beni bir başka sert hamleyle ödüllendirdi ama ben adını kadar yine durdu.

"Trace, lütfen... durma," dedim yüksek sesle, kelimeler şimdi .

Kendini hızlandırmaya başladı, tıpkı daha önce her zaman yaptığı gibi zevkimi sürekli artırdı. Vücudumu ve beni nasıl çalıştıracağını çok iyi biliyordu.

"Trace!" Adını tekrar söylerken bir inilti çıkardım.

Yüzüne baktım, kaşının üzerindeki yara izini ve ardından her iki kolunda da uzanan koyu mürekkebi gördüm ve onu nihayet ilk kez gördüğümü hissettim. Gözleri karardı ve yüzeyin altında yatan acımasızlığın bir parıltısını gördüm. Belki de hiç hayal etmediğim bir zalimlik. Dikkatimi tüketmekle ve beni bu zevkten uzaklaştırmakla tehdit eden kan dökme ve işkence düşüncelerini görmezden gelmeye çalıştım.

Bacaklarımı etrafına daha sıkı sararak onu daha yakına ve daha derine zorladım. Her amansız itişte, sesim kısılana kadar adını haykırdım ve birlikte doruğa ulaştık. Beni öperken çığlıklarımı ağzında yakaladı. Orada birbirimize bastırılmış halde yatıyorduk, kendimizi sakinleştirmeye çalışırken onun göğsü benimkine çarpıyordu.

Sonsuza kadar onunla o odada kalmak ya da terasa çıkıp birlikte gece gökyüzüne kaçmak istiyordum ama bunu yapmanın çok gerçek sonuçları ikimizin de üzerinde sessizce belirliyordu.

Sonrası bir ritüel gibiydi. Birlikte suyun içinde yıkandık. Trace çıplak bedenimi tuttu ve başımı havuza doğru eğdi, ıslak telleri yüzümün kenarlarında nazıkçe gezdirirken suyun tüm saçlarımı ıslatmasına izin verdi. Ellerini sırtımda çoktan oluşmuş sıyrık ve çürüklerin üzerinde gezdirerek onları anında iyileştirdi. Bunun onun mu yoksa şifalı suların mı sonucu olduğunu bilmiyordum.

Seçme şansım olsaydı, onları saklardım. Acı, her geçen gün solacak olan bu buluşmanın bir hatırlatıcısıydı. Bana şefkatli bir kederle baktı.

Ellerimi güçlü kollarında gezdirdim, parmak uçlarımla dövmelemin izini sürerken şimdi neyi temsil ettiklerini daha iyi anlıyordum. Seçmediği bir hayat; sadece kendisi için bir başkasının seçilmesiyle kurtulduğu bir hayat. Onun için ellerini şiddet ve intikam için kullanmak zorunda kalmayacağı bir dünya diledim. Onunki çoktan lekelenmişti ve benim için bunun

sadece başlangıçtı. Sıcak sulara rağmen tüylerim diken diken oldu.

Aramızdaki sessizliğe daha fazla dayanamadığımda havuzdan çıktım ve kıyafetlerimi giymeye başladım. İkimiz de tamamen giyinene kadar o da arkamdan beni takip etti. Uzun bir süre, o beni nazikçe okşarken ben onun kollarında öylece durdum.

Yatakhanelere doğru geri döndük. Adımlarımız kasıtlı olarak yavaş, yavaş bir tempo tutturmaya ve bir kez daha görev yüzünden parçalanmak üzere değilmişiz gibi davranabileceğimiz bu son dakikaların tadını çıkarmaya çalışıyorduk. Kapımın önünde durduğunda fısıldadı, "Dikkatli ol. Seni her şeyden koruyamam."

Dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurdum. Bundan daha fazlasını yaparsam kendimi ondan ayıramazdım. Onu odama çekme hatasına düşer ve ikimizi de ifşa etme riskini alırdım.

"Senden bunu istemedim." Tuttuğum eli sıktım, bıraktım ve odama girmek için döndüm, bir daha bakmadan kapıyı arkamdan kapattım.

Kapıya yaslandım, her şeyden bıkmıştım. Kendi başımın çaresine bakabileceğimden emin olduğuma inanmasını istiyordum. Ben de inanmak istedim. İnanmaya *ihtiyacım vardı*. Ama şimdilik, yere doğru kaydım, bacaklarımı sıkıca göğsüme çektim ve sessiz boğuk hıçkırıklar çıkarmaya başladım.

O gece pek çok şeyin yasını tuttum. Birçok parçamın yok olmasına ve ölmesine izin vermek zorunda kaldım. Öğrenecek, ustalaşacak çok şey vardı ve geçmişimin dikkatimi dağıtmasını istemiyordum. Trace burada olmasına rağmen, kendimin farklı bir versiyonu olma şansım olmasını istiyorsam ona da herkes gibi davranmalıydım.

Daha güçlü, daha kuvvetli, daha sinsi bir versiyon. Buradan geldiğim kişi olarak ayrılmayacaktım. Kendimi ağır ve kırılmış hissederek uykuya daldım.

BÖLÜM

21

Ertesi sabah uyandıgımda kendimi uyanık ve kararlı hissediyordum. Aynaya koyu halkalar ve yorgunluk büyük ölçüde kaybolmuştu. Belki de kararlılığımınla birlikte Basdie'nin şifalı suları o gün yeni bir yüz takınmamı sağlamıştı. Geldiğimden beri ilk kez biraz çekici göründüğümü söyleyebilir miyim?

Kahvaltıda ilginç bir olay yaşandı. Hem erkeklere hem de kadınlara, hepimize günlük Doorberry çayı rejimine başlamamız talimatı verildi. Sağduyulu herkes çayın ne için kullanıldığını biliyordu; ben sadece neden almamız gerektiğini anlayamıyordum. Doorberry çayı doğal olarak oluşan bir doğum kontrol yöntemi ve birkaç hafta boyunca düzenli olarak alınması uzun vadede kısırlığa yol açabilirdi.

Yanaklarım suçluluk ve utançla ısındı. Saryn ya da Teori bir şekilde benim ve Trace'in karşılaşmasını biliyor muydu? Bunun hemen sonrasında başlamış olması son derece şüpheliydi. Sorgulamadan çayı içtim ama kovulduğumuz için endişelenmeye devam ettim. Bu, hiçbirimizin akranlarımız tarafından uygunsuz bir şekilde hamile bırakılmamasını sağlamak için miydi?

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Nuri çayı içmeyi reddetti. Doorberry tüketimi onun inançlarına aykırıydı, zira doğurganlığı engellemek Ilithyia'nın takipçileri tarafından suç olarak kabul edilirdi.

Sonraki birkaç gün boyunca, Teori ile fiziksel eğitim ve bireysel değerlendirmeler için teker teker Saryn'e götürülme arasında gidip geldik.

Beklendiği gibi Nori hiçbir dövüş eğitimine katılmadı. Ara sıra dayanıklılık, esneme ve esneklik egzersizleri yapıyordu ama dövüş başlar başlamaz yere, duvara yaslanıp oturmaya karar verdi. Teori'nin ona karşı sabrı giderek . Onun yaklaşımı

Nori'yi yabancılaştırmak için onu görmezden gelmek, sonunda çok daha kötü bir şeye dönüşecekti.

Nuri vadide uçuş çevikliğine katıldı, ancak hava savaşı yapmamız istendiği anda tekrar oturacağından emindim. Nuri'nin kendini sürekli olarak gruptan soyutlamasını izlemek zordu. Katılım eksikliğine rağmen onunla bağlantı kurmaya çalışan tek kişi bendim.

Diğerleri o yokmuş gibi davranmaktan memnun görünüyordu, çünkü o "işe yaramaz" olarak kalmaya devam ediyordu. Gia ve Cairis'e Nuri'nin neden böyle hissettiğini söylemek istedim ama bunu onlara söylemek bana düşmezdi. Muhtemelen onu savunmamı bir zayıflık olarak görecektlerdi.

Bir gün, Saryn kızın reddine duyduğu öfkeyi kontrol edemeyerek odanın öbür ucuna yürüdüğünde özellikle hararetli bir ana ulaştı. "Sen şımarık küçük bir soyludan başka bir şey değilsin. Bu takım için değersizsin, bu da seni halkın ve kralın için değersiz kılıyor. Savaşmayı, uçmayı ve hayat kurtaracaksa sevişmeyi öğrensen iyi edersin."

Sözler hepimizin içini yakıp kavursa da Nuri taş suratlı kalmayı sürdürdü. Hiçbir çatlağın görünmesine izin vermedi. Eğer Saryn yüzüme karşı böyle bağırıyor olsaydı, hemen gözyaşlarına boğulurdum. Trace'in de öfkeden deliye döneceğinden eminim.

O ve ben diğerlerinin önünde platonik bir cephe oluşturmak için iyi bir iş çıkarmıştık. Artık benden kaçmıyordu. Şimdiye kadar birbirimizin yanında garip davranmak yerine samimi görünmeyi başarmıştık. Trace'in benim üzerimdeki koruyuculuğu henüz test edilmemişti - en azından kendini kontrol etmekte zorlanacağı kadar değil.

Beni koruyamayacağına dair veda sözlerini düşündüm; belki de müdahale edeceğini düşünerek yanılmıştım. Ama aynı zamanda atımdan düşmüş gibi yaptığım zamanı ve onun ne kadar perişan olduğunu ve sonrasında beni nasıl cezalandırdığını da hatırladım...

Antrenmanda biraz hırpalandığımı görmesine rağmen, onu tetikleyecek hiçbir şey olmamıştı. Doğrusu, bunun daha sonra değil de daha erken olmasını umuyordum. Onun ya da benim dayanamayacağımız, bizi diğerinin yardımına koşmaya teşvik eden bir şey olmasını beklemenin yaklaşan korkusunu hissettim. Bunu aşmamız gerekiyordu, çünkü bunun gibi üstesinden gelmemiz daha pek çok şey olacaktı.

Saryn'in değerlendirme için eğitim odasından çıkmamı istediği gün, ellerimin sinirden titremeye başladığını hissedebiliyordum. Korku belirtilerini gizlemeye çalışarak onları dövüş derilerimin ceplerine soktum. Odaya girdiğimde zihinsel kalkanlarımı glendirdiğimden emin oldum, çünkü Gia tarafından başlangıçta bunu izleyeceği konusunda zaten uyarılmıştıım.

Metodik bir dizi teste başladı; diğerlerinin de aynı testlerden mi geçtiğini yoksa her birey için özel olarak mı hazırlandığını merak ettim. Önümde bir taş, bir kase su ve yanmayan bir mum vardı. Bu işin nereye varacağı konusunda çekincelerim vardı.

"Kaseyi taşırın," diye kuru bir şekilde talimat verdi.

Dikkatimi dağıtan şeylerden arınarak odaklandım ve küçük dalgalanmalarla hareket etmeye başlayan suyun yüzeyine dikkatle baktım. Bunu gerçekten yapabileceğimi düşünerek heyecanlandım ve Gris'in matarasını banyoma döküp ağzına kadar doldurduğum zamanı düşündüm. O anının berraklığının büyüyü yönlendirmesine izin verdim ve suyun küçük ksenin kenarlarından ahşap masanın üzerine dökülmeye başlamasını izledim. Memnuniyetle glmsediğimde dikkatim dağıldı. Saryn sadece bir sonraki parçaya geçti.

"Ateşi yak."

Küçük muma odaklanarak yeni bir gücün harekete geçmesini umdum ama hiçbir şey gelmedi.

Saryn elini aniden masaya vurdu. "Ateşi çağırmaya çalışmayı bırak, böyle bir yeteneğin yok. evrenizden ekin."

Düzeltme karşısında utanarak döndüm, duvarlara baktım ve odayı aydınlatan meşaleleri fark ettim. Benden daha önce defalarca yaptığım gibi başka bir kaynaktan ateş ekmemi istemişti. Çok gergindim, bu testlerin nasıl sonuçlanacağından ve verdiği talimatların başlı başına bir test olup olmadığından emin değildim. Yakındaki fenerden aldığım ateşi kullanarak mumda bir kıvılcım tutuşturdum ve bu kıvılcım hızla katı bir alev oluşturdu.

"Mumu söndür," diye emretti.

Gözlerimi kapadım, odadaki en ufak bir rzgr ya da esinti hışırtısını bile hissetmeye çalıştım ama hava bayat ve durgundu. Daha önce hiç rzgr büyüsü kullanmamıştıım ve ne kadar denersem deneyeyim hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Saryn hayal kırıklığı içinde şakaklarını ovuşturdu. "Kayanın yerini değiştir."

Alçaktan eğildim, masanın üzerindeki taşla göz hizama geldim, belki yakınlığın bununla bir ilgisi vardır diye düşündüm. Dişlerimi sıktım,

Taşı bir türlü kıpırdatamadığım için hayal kırıklığından başka bir şey hissetmiyordum.

Günlüğüne birkaç not aldı; performansıyla ilgili zaten benden daha eleştirel olamazlardı.

Çeşitli sorgulamalar ve diğer testlerle muhtemelen en az büyü kullandığımı tespit etmesi hiç zaman almadı. Büyüleme denemelerim sonuçsuz kaldı ve yer değiştirme girişimlerim en iyi ihtimalle gülünçtü.

Bana bunun potansiyelim olmadığı ya da gelişemeyeceğim anlamına gelmediğini, ancak bunu içselleştirmiş biri için pratik yapmamanın ya da buna güvenmemenin zor olacağını, diğerleri için ise bunun daha çok ikinci doğa gibi gelebileceğini söyledi.

Haklıydı, büyüden kaçınmaya meyilliydim. Son birkaç gündür farklı bir zihniyet edinmeye çalışmıştım. Banyoyu ısıtmak ya da eğitim sırasında oluşan sıyrık ve çürükleri iyileştirmek gibi küçük şeyler yapmak bunlardan sadece birkaçıydı. Basdie'de personel olmaması işimi kolaylaştırıyordu, çünkü bu önemsiz şeyler için güvenebileceğim kimse yoktu. Ama işin özü de buydu; oynadığım her şey basit büyülerdi. Sahada işe yarayacağı düşünülen hiçbir şey değildi.

Saryn'i pek etkilememiş olsam da, eski dili oldukça iyi konuştuğumu keşfetmekten memnun oldum. Varro'nun biraz konuşabildiğini ama benimki kadar ikna edici olmadığını, sadece pratikle gelen uygun tonlamadan yoksun olduğunu belirtti. Varro'ya özel ders vermem gerektiğini ima ediyormuş gibi hissettim ve bu düşünce bile beni çok rahatsız etti.

Basdie'de uygun malzemeler olmamasına rağmen kimya konusunda oldukça rahat olduğumu bildiğinden emin oldum. Bu bilgiyle, elimizdeki kitaplardan bazılarını okumamı ve bu becerilerimi zehir ve panzehir yapma sanatına yönlendirmeye başlamamı istedi. Şok olduğumu söylemek isterdim ama değildim.

Bu akademide öğretilen bir şey değildi; yasaktı. Ancak beceriler büyük ölçüde aynıydı; eksik olan sadece malzemeler ve sonuçlarla ilgili bilgiydi.

Saryn ya da Theory'nin herhangi birimize iltifat ettiğini neredeyse hiç duymadık. Övgüleri genellikle eleştiri katmanlarıyla örtülüydü. Doğaçlama yeteneğimden ve ekibime yaslanmamdan çok etkilendiğini ve bağırsaklarını bıçakla ortaya çıkarmakla tehdit etmemi bana karşı kullanmadığını söyledi. Tokatlamadan hiç bahsetmedi.

Değerlendirmemin özeti, akademik olarak eğilimli olmama ve fiziksel savaşıta umut vaat etmeme rağmen, büyü kullanma ve uçuşla ilgili her şeyde ciddi eksikliğim olduğuydu. Beni hızlı bir şekilde temel konularda ustalaşmaya teşvik etti: zihinsel kalkanlar, temel iyileştirme ve ardından sihir. Eğer ilerleme göstermeye başlarsam, beni zorlayacak başka yollar bulacaktı.

Sırf deneyimli bir silahşör olmadığım ve kullanabileceğim belirgin bir yeteneğim olmadığı için beni tamamen değersiz görmediği için rahatlamış hissettim.

"Cress, iyi okumuş olman bilgi yeteneğine sahip olduğun anlamına geliyor. Basdie'deki eğitimin sırasında bunun değerli olduğunu düşünmeyebilirsin ama biz seni burada kalman için eğitmiyoruz. Önünüzdeki süreçte pek çok karmaşık kararın üstesinden gelmeniz gerekecek. Zinde kalırsanız ekibiniz için değerli olursunuz. Ancak bu, bu süreçte kendinizi ya da onları öldürtmeyeceğiniz anlamına gelmez. Odaklanın ya da yok olun."

Saryn'in tarzı buydu; sizi sadece yıkmak için inşa ederdi. Sözleri değerlendirmemi takip eden günlerde aklımdan çıkmayacaktı. Performansından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir halde masanın üzerindeki nesnelere baktım ve büyümü odaklayarak suyun dengesiz bir şekilde yer değiştirmesine neden oldum, böylece kâse devrildi ve küçük mum söndü. Bana kızacağından endişelenerek Saryn'e baktım ama onun yerine bilmiş bir gülümsemeyle karşılaştım.

Bir haftalık değerlendirmelerin ardından, eğitmenlerimiz bizi erken bir akşam yemeği yemeye ve yemekten sonra ortak salonda buluşmaya yönlendirdi. Hepimiz toplandık ve uzanarak Saryn ve Theory'nin gelişini bekledik.

"Çoğunuz bu hafta yeterince iyi iş çıkardınız," dedi Theory, Nori'ye yan gözle bakarak.

"Önümüzdeki haftalarda benimle yapacağın fiziksel antrenmanlar artacak ve Saryn'le yapacağın büyü yetenekleri çalışmaları daha da yoğunlaşacak." Teori'nin ifadesi sertleşti. "Bu becerileri özel olarak, mesai saatleri dışında ve boş zamanlarınızda uygulamak için fırsatlara ihtiyacınız olacak.

"Bazı beceriler vardır ki, onları başkalarının huzurunda sergileyecek kadar cesur olana kadar ya da düşman hatlarının gerisine geçene kadar işe yaramayacakları için özel olarak uygulanmaları en iyisidir. Bu tür uygulamaların yoğunluğunun ve utancının üstesinden gelinmelidir."

Saryn bizi Basdie'nin henüz bize gösterilmemiş bir bölümüne doğru götürmeye başlarken onu takip etmemizi söyledi. Biz takip ederken, benim

Trace ve beni şelalenin derinliklerinde düşününce yanaklarım kızardı.

Koridor boyunca sıralanmış bir dizi kapıyı işaret etti. Bunlardan birinin kapısını açtı ve hepimizi çok küçük bir alana sokarak birbirimize sıkıca yapışmamıza neden oldu. Oda soğuk ve boştu. Küçük bir karyola vardı ve başka pek bir şey yoktu.

Gözlerim etrafı taradı, başka ayrıntılara dikkat etmeye çalıştım ama hiçbiri yoktu. Birden, odanın karanlık köşesinde, Saryn'in yanında, parlayan bir küre belirdi ve olduğu yerde süzölmeye başladı. Işığı odayı sıcak bir kehribar tonuyla aydınlatıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Saryn gruba dönerek, "Bunun ne olduğunu bilen var mı?" diye sordu. Oda sessiz kaldı; bakışlarımız aleve tutulmuş pervaneler gibi parıltıya sabitlenmişti.

"," dedi hayal kırıklığıyla. "Bu bir Vesper. Daha da nadir büyüleri olan son derece nadir bir yaratıktır." "Vesperler bazen 'Küçük Tanrılar' ya da 'Sonsuz Olanlar' olarak anılırlar ve bunun nedeni de sahip oldukları eşsiz yeteneklerdir."

Yüzen küreden başka tarafa bakamıyordum. Sanki kendini bana bağlamış, beni içine çekmiş ve olduğum yere kilitlemiş gibiydi. Ona baktıkça uzuvlarımın ağırlaştığını hissediyordum. Hiç ses yoktu ama yine de sessiz bir şarkıyla beni çağırıyordu. O hafif uğultu hissi geri döndü ve ben onunla parlayan varlığın neden olduğu hisler arasında ayırım yapmakta zorlandım.

"Bu odaların her birinde bir Vesper bulunmaktadır ve bunları ne zaman kullanmanız gerekiyorsa, ne kadar sık kullanmanız gerekiyorsa o kadar emrinizde olacaklardır. Bir Vesper'ı bir yaratık ya da şey olarak değil, saf enerji olarak düşünmek en iyisidir. Bildiğimiz kadarıyla, Vesper'ların duyguları ya da bilinçleri yoktur. Kimlikleri yalnızca zihninizde mevcuttur ve şekil, biçim ve işlev kazanmak için hayal gücünüzden beslenirler."

Sessizlik o kadar yoğundu ki bıçakla kesebilirdiniz. Herkes önümüze konan şey karşısında donup kalmış gibi görünüyordu.

"Hazır olduğunuzda Vesper'ı zihninize kabul etmeniz, niyetinizi net bir şekilde belirlemeniz, hayal gücünüzü kullanmanız ve size hizmet etmesine izin vermeniz yeterlidir." Saryn durakladı ve parlayan küreyle arasında biraz daha boşluk bıraktı. "İzin verin göstereyim."

Saryn gözlerini kısa bir süreliğine kapatırken hepimiz ona baktık ve gözlerini açtığında, parlayan küre gözlerimizin önünde sallanmaya ve değişmeye başladı. Genişleyerek ve değişerek güzel bir Fae dışisine dönüştü. Ben ve diğer birkaç kişi şaşkınlıkla küçük bir nefes aldık. Teori hareket etmedi, bu da hiçbir şey olmadığını gösteriyordu.

Tehdit. Basdie'de yeni bir yüz görmek başlı başına sarsıcıydı. Mümkmn olan her şekilde gerçek görünüyordu. Gerçekti.

Saryn ona yaklaşmaya başladı ve biz daha ne olduğunu anlamadan, Saryn'in eğilip onu pmesini izliyorduk. Herkesle omuz omuza durup bu gelişmeleri izlemek inanılmaz derecede garipti.

pşmeleri tutkuyla derinleşti. Odanın loş ışığı olmasaydı yüzümün kıızardığı belli olacaktı. Adam bir kolunu kıızın beline dolayarak onu kendine doğru çekti ve kıız onun isteğine boyun eğerek küçük bir zevk iniltisi çıkardı.

Bir saniye önce, neredeyse erotik bir özel karşılaşmaya tanıklık ediyorduk ve bir saniye sonra, Saryn serbest eliyle arka cebinden küçük bir bıçak çıkardı ve onu çarpıcı kadının yanına sapladı.

Dudaklarını onunkilerden çekerek, vücudu gevrerken ve yaradan kan sızmaya başlayıp giydiği soluk mavi elbiseye yayılırken onu tuttu. Güven ifadesi kırılğanlık ve korkuya dönüşürken yüzüne şok ve dehşet yayıldı.

Nuri ığlık atarak kıza yardım etmek için ileri doğru itmeye çalıştı ama Teori kolunu savurdu. Hepimiz onun masum gözlerindeki ışığın snşn ve Saryn'in ayaklarının dibinde yerde yatan gevrsek bedenini izledik.

En ufak bir pişmanlık belirtisi göstermiyordu ve ben hl Demir'in üç ayında neye tanık olduğumu anlamaya çalışıyordum. Vesper'ı o mu öldürmüştü? O kıız gerçek miydi? Tanrı aşkına, az önce bize gsterdikleriyle ne yapmamızı bekliyordu? Birden yerdeki ceset kayboldu ve tekrar yüzen, parlayan bir küreye dönüştü.

"Bu odada şeytanlarınızı ve karanlığınızı keşfedeceksiniz. Onlarla yzleşin ve kısıtlama ve isteksizlik tarafından kontrol edilmek yerine kontrol etmeyi ğrenin. Burası gerçek korkunun üstesinden geline yerdir. Burada hayal edebileğiniz her şeyi uygulayabilirsiniz. Vespers'in bulunduğu bu odalarda kendinizi sertleştirecek ve hayatta kalmak için gerekli olan duygusuzluğu bulacaksınız. şiddet ve baştan çıkarma disiplinleri birbirinden uzak gibi görünse de, ustalıkları benzer ilkelerden doğar. Her şeyi kendi lehimize çevirmeyi ğrenin. İnsan yüzleşmeyi reddettiği şeyi yenemez. Size öğrettiğimiz veya bu duvarların dışında yapmanız için eğittiğimiz hiçbir şey, burada gerçek bir çalışma yapmazsanız asla geçerli olmayacaktır."

Saryn durakladı ve az önce gördüğümüz, bize empoze ettiği her şeyi kavramamıza izin verdi. Vespers gerçekten de hayal ettiğimiz herhangi bir şekle bürünebilir miydi? Gerçekten acı hissetmiyorlar mıydı? Bize zarar verebilirler miydi?

Bir anlık şokla zihinsel kalkanlarımı açık tutmayı başaramadım ve düşüncelerim Saryn için yem oldu.

"Cress, sana kalkanlar hakkında ne söyledim?" diye azarladı beni. "Evet, bir Vesper senin hayal gücünden ya da hafızandan geldiği sürece her şekle girebilir. Ona biçimini sağlayacak ayrıntıları siz verirsiniz ve iradeniz ona hareket kazandırır. Hayır, acı hissettiklerine inanmıyoruz, çünkü onlar bitmeyen bir enerji formudur. Ve sadece siz isterseniz size zarar verirler."

"'İsteriz' derken ne demek istiyorsun?" Cairis kayıtsızca sordu.

Teori Saryn'e başını sallayarak bunu kabul edeceğini ima etti.

"Şiddet, ustalaşılması gereken çok özel bir şeydir. Kendini savunmak için acı vermek vardır, bir de bilgi almak için acı vermek vardır. Bu madalyonun iki yüzü olunca, insan bu acıyı çekenin siz olmasını umuyor, ancak durum her zaman böyle olmayabilir."

Korkudan gözlerim büyüdü ve nefesim kesildi.

"Yakalansaydınız, her biriniz ne kadar acıya dayanabilirdiniz? Ne tür bir acıya dayanabilirdiniz? Başka birinin böylesine korkunç bir muameleye maruz kalmasına ne kadar süre tanık olabilirdiniz? Ve daha da kötüsü, ya o kişiye değer veriyorsanız?"

İşkence. İşkenceyi tarif ediyordu ve içgüdüsel olarak çenesinde sert bir çizgi belirmiş ve kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuş olan Trace'e baktım. Bakışlarımla hiç karşılaşmadan önüne baktı. Beni koruyamayacağını söylediği şey bu muydu? Yapmamızı istedikleri korkunç şeyler bunlar mıydı?

Gerçekçi olmak gerekirse biriyle dövüşebilirdim, kendimi ve diğerlerini büyü ya da başka yollarla savunabilirdim ama bu tamamen başka bir şeydi. Bu zalimlik gerektiriyordu. Ama sonra kelimeler içimde yankılandı - ya karşı tarafta ben olsaydım? Dayanabileceğim bir şey varsa o da ne olurdu? Biri Trace'e, hatta Nori'ye zarar vermeye kalksa kendimi tutabileceğimi sanmıyorum ama dahası, biri bilgi almak için bana işkence etmek isterse muhtemelen ölmüş sayılırdım.

"Zamanla, cesaretinizi topladığınızda - ki umarım her biriniz toplarsınız - o zaman Vesper ile sınırlarınızı keşfetmelisiniz. Bunu yapmanın en güvenli yolu budur, çünkü acı ve ıstırapınızın sona ermesini dilediğiniz anda

O zaman emirlerinize uyulacak," diye açıkladı Saryn, sanki bu benim sınırlarımı yatıştıracak ya da endişelerimi giderecek bir şeymiş gibi.

Gömleğimin koltuk altları terden ıslanmıştı ve ellerim nemli ve yapış yapıştı; endişem tenimden dışarı sızıyordu. Akranlarımla çevrili dar alanda midemin bulandığını hissetmeye başladım.

Teori parmaklarını bize doğru şıklatarak dikkatimizi tekrar ona çekmeye çalıştı. "Hepinizi açıkça uyaracağım. Bu duvarlar içinde Vespers'la istediğinizi yapmanıza engel olamam ama onlarla geçirdiğiniz zamanı geçmişinizdeki insanların boğucu havuzlarında yaşayarak geçirmemenizi tavsiye ederim. Bu kaçamayacağınız bir girdaptır."

Kendimi daha yeni fark ettiğim yeni fikirlere doğru çekilirken buldum. Eğer Vesper herhangi bir şekle bürünebiliyorsa, bu Versa'yı ya da istediğim herhangi birini tekrar görebileceğim anlamına geliyor olmalıydı. Buna buradaki insanlar da dahil miydi?

Saryn bizi parlayan kürenin hiç rahatsız edilmeden ve karanlıkta kaldığı küçük odadan dışarı çıkardı. Koridordaki sıra sıra odaları işaret etti, her birimiz için birer tane.

"Her birinde bir Vesper bulunur. Hangisini işgal ettiğiniz önemli değil ve her seferinde aynı odayı seçmek zorunda değilsiniz. Unutmayın, Vesper sadece sizin iradenize boyun eğen bir araçtır. Kendi başına hiçbir şey tezahür ettiremez. Ona düşünceler, duygular ve biçim verirsiniz. O sadece kafanızdakiler kadar iyidir. Ona verdiğiniz şey, sahip olduğu şeydir. Öncesinde hiçbir şeye sahip değildir ve sonrasında da hiçbir şeyi beraberinde götürmez."

Ortak salona geri dönerken o güçlü küreleri ve onlarla neler yapılabileceğini düşünmek beni bunalıttı.

O gece Vespers'i düşünmekten kitap okuyamayacak kadar dikkatim dağılmıştı; odamda üst üste yığıdığım ve giderek büyüyen kitap koleksiyonunu boş verin. Yatağıma uzanmış, tanık olduklarımı ve onları kullanmamız için nasıl teşvik edildiğimizi düşünüyordum. Diğerlerinin o gece Vespers'e geri dönüp dönmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama geri dönecek cesaretim de yoktu.

Bunun yerine, olasılıklar en çok korktuğum şeylerin zihinsel bir listesini oluşturdu. Zihnim, uzun zamandır görmediğim kadar çok rüyayla dans eden bir uykuya dalana kadar daireler çizdi.

BÖLÜM 22

Ertesi gün Nuri'yi kahvaltıda, Theory ile antrenmanda ya da öğle yemeğinde görmedim. Başka kimse onun nerede olduğunu bilmeyince, Saryn'in ondan kurtulmak için bir şey yapmış olabileceğinden endişelenmeye başladım. Onu aramaya çıktığımda odasında bulunca rahatladım. Yatağında oturuyordu, görünüşe göre davet edilmeden içeri girmemden etkilenmemiştir.

"Neden antrenman yapmıyorsun?" diye bağırdım.

"Ne için eğitim? Bir yabancıнын boynunda bıçak gezdirmek için mi? Başkalarının önünde kendimi küçük düşürmek için mi? Değer verdiğim birinin bir başkasıyla yakınlaşmasına tanık olmak için mi?" Nori ondan hiç görmediğim kadar öfkeli bir şekilde bağırdı.

Bunca zaman her şeyi sessizlikle içine atmıştı. Ama sonunda metanetinin sarsılmaya başladığını görebiliyordum. Söylediklerinde ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şey vardı, ama ne olduğunu anlayamadan cesurca, "Ben gidiyorum. Bu gece."

"Yapamazsın," diye çıktım, "Seni öldürürler."

"Onların işkence dolu kâbuslarını gördüm. Bizim için neler hazırladıkları hakkında hiçbir fikrin yok," diye öfkeyle karşılık verdi.

"Nuri, lütfen kes şunu," diye yalvardım, onu sağlıklı düşünmediğine ikna etmeye çalışıyordum. "Bizi büyüler ve izinsiz ayrılmak konusunda uyardılar, bu riski almak istiyor musun?"

"Risk bana ait Cress," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde. "Riske atılacak olan benim hayatım ve alabilecekleri başka kimse yok. Eğer ben ölürsem, ailemde başka çocuk olmayacak. Bu benim vermem gereken bir karar."

olabilirdi. Nuri'nin tek çocuk olması, Tarikat'a teslim edilecek başka kimse olmadığı anlamına geliyordu ama bunu yapmasına izin veremezdim. Bu

bir intihar göreviydi, ama her nasılsa, kalmanın ölümünden daha kötü bir kader olduğuna inanıyordu. Akıl sağlığım için bu düşüncenin ağırlığını bir kenara ittim.

"Lütfen bekleyin, bir şeyler bulmaya çalışayım. Bilmiyorum, belki Theory ile konuşup başka bir seçenek olup olmadığına bakabilirim."

Önerdiğim şeyin göz ardı edileceğini biliyordum. Bunu açıkça belirtmişlerdi. Ya Tarikat ya da hiçbir şey. Nori'nin karşısındaki yatağa oturdum, o da bana uzanıp elimi sıktı.

"İşe yaramaz olsam bile arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

Gözlerimin kuyularında biriken yakıcı yaşlarla savaşımaya çalıştım. "Sadece bana zaman ver, tek istediğim bu."

Nuri bana cevap vermedi ya da isteğimi yerine getireceğine dair herhangi bir işaretle bulunmadı. Kendimi tamamen yenilmiş ve gergin hissederek, ne zaman bir hamle yapabileceğini tahmin etmeye çalışarak odasından çıktım. Ama , onu nasıl durduracaktım? Güvenliğimi tehlikeye atmayacak ne yapabilirdim?

Bütün öğleden sonra Nori ile karşılaşmam dikkatimi dağıttı. Saryn ve Theory'ye söylemeyi düşündüm, neredeyse Gia'ya da söyleyecektim. Belki ayrılma tehdidi ve büyüler doğru değildi ya da belki Nori onları atlatmanın bir yolunu bulurdu. Belki de Saryn, "başının belası" olmaktan başka bir şey yapmadığı için gitmesine izin verirdi.

Terasa doğru ilerlerken büyük bir gürültü duydum. Kafamı kaldırıp baktığımda Cairis'in bana doğru koştuğunu ve çılgınca Nuri'nin gittiğini bağırdığını gördüm. "Ne?" Nefes nefese kalmıştım, bu kadar erken böyle bir şeye kalkışmasının şokunu yaşıyordum.

"Nerede o?" Bıkkınlıkla sordum.

"Bize onu takip etmememizi söyledi ve sonra vadideki dereye doğru uçtu. Şimdi derenin yanında yürüyor!"

"Onun peşinden gitmeliyiz!"

Cairis'in yüz ifadesi bana bilmem gereken her şeyi söyledi.

O.

"Kimse gitmeyecek. Sınırlarla ilgili uyarıları dikkate alıyorlar."

Kaleye doğru koşmaya başladım, umutsuzca

Saryn ya da Teori. Sonunda onları birlikte, ders için uçuş güvertesine doğru gelişigüzel yürürken buldum. Nefesimi tutmaya ve tutarlı bir düşünciyi bir araya getirmeye çalıştım.

"Nori gitmeye çalışıyor. Onu durdurmak zorundayız!"

Saryn bana baktı, ilgisiz yüzünde hiç şaşkınlık yoktu. "Harika, bu onunla ne yapacağımız sorununu çözdü."

Zaten panikle harekete geçmemiş olsaydım, yüzündeki ilgisizliğe bir yumruk atmak için bir dakikamı ayırabilirdim ama vadi boyunca görünmez bir sınırla karşılaşmadan önce ne kadar zamanı kaldığını bilmiyordum.

"Tek çocuk olduğu için bir sonucu olmayacağını sanıyor, doğru düşünemiyor!" İki elimi dizlerimin üzerine koyarak kamburlaştım ve derin nefesler aldım.

Teori'nin alaycı bir kahkaha attığını duydum. "Çok yanlış bilgilendirilmiş. Eğer hayatını kaybederse ve başka çocuk yoksa, annesi için gelecekler. Duyduğuma göre daha çok gençmiş. Umarım kızından daha uysal olur."

Gözlerim dehşetle doldu. Teklife uygun olmak için askere alınma yaşında ve çocuksuz olmak gerekiyordu. Eğer Nori öldüyse, bu annesini uygun hale getirir. Eğer bu sonucu bilseydi, buna asla kalkışmazdı. Annesinin onun yerini almasına asla izin vermezdi. Doğruyu mu söylüyorlardı yoksa beni korkutmaya mı çalışıyorlardı? Her halükarda, bunu bir şekilde durdurmalıydım.

Sanki Saryn aklımı okuyormuş gibi, "Enerjini boşa harcama, Cress. Hepinizi dibe çekecek. Tüm bu maskaralıkla zaten öyle. Bırak öbür dünyada bir işe yaramasın."

Onun sert sözleri, içimde mükemmel bir netlikle daralan ezici bir düşünce zinciri başlattı. Nuri'nin bu sabah söylediklerini düşündüm: *"Onların işkence dolu kâbuslarını gördüm", "bir yabancının boynuna bıçak dayamak", "değer verdiğim birinin bir başkasıyla yakınlaşmasına tanık olmak"*.

Kafamın içindeydi. Rüyalarıma. Bunu bilmesinin başka bir yolu yoktu. Rüyalarım zihnimde canlandı. Hiç görmediğim bir insanın boynuna bıçak dayamıştım ve bıçağı kaydırırken elime kan sıçramıştı. Sonra Trace, başka bir kadını soyuyor ve kıskançlığımın kabarmasına neden oluyordu. Saryn ve Teori de dahil olmak üzere hepimizin rüyalarına girmişti.

Dişlerimi gıcırdatarak Saryn'e sözlerimi haykırdım, "O işe yaramaz değil seni bok parçası. O bir Dreamwalker ve ben onu geri alacağım!"

Saryn'in gözleri inançsızlıkla kısıldı. Tek bir kelime bile etmesine izin vermeden döndüm ve terasa giden tünele doğru koşmaya başladım.

İnişteki herkesin vadiye baktığını gördüm. Korkaklar.

Orada boş boş dururlarken tek düşünebildiğim buydu.

Tereddüt edecek zaman yoktu ve onları çağırdığımda kanatlarımın hemen gelmesi için dua ettim. Her adımda çıkıntıya biraz daha yaklaştım ama kanatlarım kıpırdamadı. İradem keskin bir şekilde Nuri'yi durdurmaya odaklanmıştı. Paniğim kanatlarımın açılmasını engellerse, doğruca ölüme düşeceğimi çok iyi bilerek çıkıntıdan atladım.

Ayaklarım çıkıntıdan ayrılır ayrılmaz vadiye baktım, güneş ışığının ağaçları örttüğünü gördüm ve kanatlarım nihayet dışa doğru açılıp beni yakalamadan ve rüzgârda taşımadan önce vücudumun ağırlığının sadece bir saniyeliğine azaldığını hissettim. Alçaktan uçmaya başladım, nehri tarıyordum, sonunda Nori'yi gördüğümde ona dair bir işaret arıyordum.

O kadar hızlı uçuyordum ki, keskin hava yanaklarımı kesiyordu. Çullandım ve ani bir iniş için hazırlandım. Birkaç metre arkasından gelen gümbürtüyü duyunca şaşırarak omzunun üzerinden baktı.

Ona zarar vermek istemediğimi göstermek için ellerimi kaldırdım ve yavaşça ona doğru yürümeye başladım. "Lütfen dur ve sadece konuş benimle."

Ama Nuri durmadı. Onun yerine, hedefine doğru son sürat koşmaya başladı. Kararlılığımı topladım. Onu durdurmalıyım, en azından ona annesinden bahsetmeliydim, sonra kararını verebilirdi; o andan itibaren kararına saygı duymalıyım.

Nuri kısa bacaklarına rağmen hızlı hareket ediyordu ama benim adımlarım hâlâ daha uzundu. Onu ormanda kovalarken kayaların ve ağaç köklerinin arasından geçtik. Ona ne kadar de, beni bırakmadı. Sonunda topuklarına kadar yaklaştığımda, dev bir adım attım ve onu sert zemine yapıştırdım.

Altımda kıvranıyordu. Çığlık atıyor, ağlıyor ve elimden kurtulmak için savaşıyordu.

"Bırakın beni! beni! Lütfen bırak beni..."

Panik ve adrenalinin azalacağını umarak onu kollarımda sıkıca tuttum. Kollarımda kendini küçük hissediyordu ama daha fazla mücadele edemeyene kadar tüm gücüyle benimle savaştı.

"Sadece beni dinle," diye yalvardım. "Söz veriyorum, beni dinlersen gitmene izin vereceğim ve kararına saygı duyacağım."

Nuri bana güvensizlikle baktı, bu ifadenin bana yöneldiğini ilk kez görüyordum - gerçi Saryn ve Teori'ye yöneldiğine birçok kez tanık olmuşum.

Tutuşumu gevşettim ve onu serbest bıraktım. Kendini üzerimden itti, ikimiz de yosunlu toprak zeminde karşılıklı oturuyorduk. Bana baktı

benim hissettiğim kadar bitkin.

"Eğer bugün Tanrılarla karşılaşmam gerekiyorsa, o zaman bu onların eseri olsun, yaratıcılarımdan hoşnutum," diyerek küstahça bana tükürdü.

"Annen... için... gelecekler," diye nefes nefese söyledim.

Nuri'nin dikkati alarmla canlandı. "...Ne dedin sen?"

"Saryn ve Theory bana, eğer gidersen yok olacağını ve ardından Tarikat'ın annen için geleceğini söylediler."

"Ne? Bu imkansız... Neden? Nasıl?" Nuri'nin her acil sorusundan endişe damlıyordu.

Hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak cevap verdim: "Yaşı tutuyor, çocuğu olmayacak ve genç. Sen öldüğüne göre bu onu Teklif için uygun kılıyor."

Ellerinin sinirli yumruklar halinde kıvrılmasını izlerken Nuri'nin yüzünden daha fazla gözyaşı akmaya başladı.

Tehditkâr olmamaya çalışarak yavaşça ona doğru sürünmeye başladım.

"Çok ama çok üzgünüm. Bunu yapmana izin veremezdim. bilmek." Durakladım, sonra ekledim, "Lütfen gitme."

Nuri'nin başı bir süre daha çaresizlik içinde asılı kaldı ama bakışlarını kaldırdığında daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle karşılaştım. Koyu siyah gözlerinde bir parıltı dalgalanıyordu.

Elimi uzattım ve tutmasını umarak bekledim, "İşe yaramaz değilsin. Senin ne olduğunu biliyorum."

Nuri başını eğip beni değerlendirdi ve gözleri beni dehşete düşürdü.

"Sen bir Düş Gezginisin, Nori. Yararlı olmaktan çok daha fazlasısın. Eşsizsin."

Sesi titriyordu. "Buraya geldiğimden beri, uyurken yanlışlıkla insanların rüyalarına girip çıkıyorum. Buradaki insanlar işkence görüyor ve kâbuslarla boğuşuyor. Keşke Mirtith'in sularında hiç yıkanmasaydım. Bunu istemiyorum."

"Benimle geri gel. Söz veriyorum her şey yoluna girecek. Yeteneğini kontrol etmenin bir yolunu bulacağız." Sonunda elimi tuttu ve ben de onu ayağa kaldırmaya yardım ettim.

Nuri yüzüme bakmadı ama elimi tutmaya devam ederek uzaklara, diğer arkadaşlarımızın durduğu terasa doğru baktı.

"Annemi tehdit ettikleri için nasıl bir canavarla karşı karşıya olduklarından haberleri yok."

İfadesi bir uyarı ve bir sözdü. Onu bu öfkeden mahrum edemezdim. Muhtemelen kalması için onu motive edecek tek şey buydu. Bize geçmişimizi unutmamız ve bağlarımızı koparmamız söylenmişti ama Nori'nin onu ateşlemek için buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Eğer onu sertleştiren şey buysa, o zaman bunu benimsemesi gerekiyordu.

Kaleye geri döndük ve çoğu kişi Nori'nin benimle döndüğünü görünce şaşırdı. Kızgın olduğunu biliyordum; enerjisinin hâlâ yankılandığını hissedebiliyordum ama bir parça utanç da vardı.

Saryn hoşnutsuzlukla, "Bakın kedi neyi sürükleyip getirmiş," dedi. "Kapa !" Alay ettim. "Küçük yetenekleri toplamak mı istiyorsun? Canavarlar, burada. Onu geri getirdiğim için şanslısın çünkü bildiğim aramızdaki tek Düş Gezgini o, öyle değil mi Saryn?"

Grubun geri kalanının şaşkın bakışları yüzlerine yapışmıştı ama Teori Nuri'nin etrafında dönerek değerlendirme yapmaya başladı.

"Doğru, ama savaşmayı reddederse bize ne faydası olur?" Sorusu Nori'ye değil gruba yönelikti.

Akranlarıma döndüm ve gözlerimle bana güvenmeleri, Nuri'ye inanmaları için yalvardım. Kimse konuşmadı ve hiçbirisi az önce kaçmaya çalışan Nori'yi tekrar aralarına kabul etmeye istekli görünmüyordu.

Eğer onun inançlarını anlasalardı, bir nebze empati kurabilirlerdi. Ancak ben onu savunmaya geçmeden Nori tüm gruba seslendi.

"Kılıcıma sahip olabilirsiniz ama iffetime asla sahip olamazsın. Benden istediğiniz her düşman rüyasında yürüyeceğim. Hepinizi son nefesime kadar savunacağım, ister beni aileniz olarak kabul edin, ister sadece benimkini korumak için kalmama izin verin. Teklifim budur."

Onun inancı takdire şayandı. Sözlerinin bir kısmı, kardeşlerimizin yerine, bir başkasının yerine, bir başkası için burada olan her birimiz için geçerliydi. Sevdiklerimizi ve onların sevdiklerini korumak için buradaydık ve bu böyle devam etti.

"Bu şartları kim kabul edecek?" Yalvarışımı diğerlerine yönelterek sordum. Çukur vadideki sağır edici sessizlik uzun süre üzerimizde asılı kaldı.

Kimse hareket etmiyor ya da konuşmuyordu. Belki de Nuri'yi tamamen reddedecekler, hediyesi yeterli olmayacak diye endişelenmeye başlamıştı ki,

Varro aniden öne çıktı. Güneş ışığı altın teninde parıltıyordu, gözleri Serin mavi su gibi pırıl pırıl.

"Kabul ediyorum."

Ciddi sözleri kulaklarıma müzik gibi geldi. Kekeleyerek derin bir nefes alırken dizlerimin üzerine çöküp ağlayabilirdim. İnişe geri döndüğümüzden beri tutuyormuşum gibi hissediyordum ve Varro'nun ittifakı ihtiyacım olan rahatlamaydı.

Gia bir adım öne çıktı. "Buradaki altın çocuğa karşı çıkmayacağım."

Ardından Cairis geldi. "Ben varım ama rüyalarımın uzak dursan iyi edersin. Karşılaşabileceğin sefahatten ben sorumlu tutulamam." O güldü ve Gia gözlerini devirdi.

Sadece bir kişi kalmıştı. Trace. Tipik bir şekilde orada durdu, kollarını göğsünde kavuşturmuş savunmaya geçmişti, yüz ifadesi endişeyle doluydu. Ona gruba attığım yalvaran bakışın aynısını attım ama şimdi bakışlarım sadece onun üzerindeydi. Neden onun için bir adım öne çıkmıyordu? Benim için?

Sonunda gruba doğru bir adım attı ve tam sessiz kalacağını düşündüğüm anda ekledi, "Eğer bir daha pervasızca davranırsanız, bu gruptan herhangi birini riske atarsanız, bunun icabına kendim bakarım."

Saryn Trace'e doğru sırtı ve başını sallayarak onayladı. Trace'in sözleri soğuk ve acımasızdı. Beni uyardığı siyah pelerinin gölgesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Saryn yavaşça alkışladı. "Aileyi bir arada tutabildiğimize sevindim. Umalım da küçük diplomatınız ve Dreamwalker'ı konaklamaya değsin."

Günün gidişatından dolayı tamamen bitkin düşmüştüm. Nuri'yi kovalamaktan kaslarım ağrıyordu. Basdie'nin sularında ıslanmak aradığım çözüm haline gelmişti. İsteksizce şelalenin dibine doğru yol aldım. Şifalı havuzlara ulaşmak için bu kadar yol kat etmek zorunda kalmak gerçekten ironikti. Attığım her adım zaten çok gergin olan kaslarımı daha da zorluyordu.

Sonunda havuza ulaştığımda sessiz bir şarkı sesi duydum, garip bir şekilde tanıdık gelen bir şarkı. Koridorda ilerleyerek Trace'le tanıştığımız kapıdan farklı bir kapıya doğru yürüdüm. Kulağımı kapıya yaslayarak dikkatle dinledim ve şarkının daha fazlasını anlamaya çalıştım. Sözler ve yumuşak melodiler anılarımda dans ediyordu. Gözlerimi kapattım, iliklerime kadar işlemelerine izin verdim.

Bir deniz şarkısı; babamın bize ninni olarak mırıldandığı birçok şarkıdan biri. Sözlerini hiç söylemezdi ama melodisi inkar edilemez bir şekilde tanınabilirdi. Ses sarhoş ediciydi, beni ona doğru çekiyordu. Kendimi kapı koluna uzanırken buldum, kaynağını arıyordum.

Odada başka bir şifa havuzu vardı ama çok daha büyüktü. Bu havuz uzun ve dardı, su mağara benzeri derin bir tünele doğru kıvrılıyordu. Havuzun parlayan ışığı tünelin sonundaki karanlığı zar zor aydınlatıyordu. Denizin şarkısı mağaranın duvarlarında yankılanıyor, yankılanıyor ve kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Ses güzel ve hipnotikti, mağara ağzından gölgeli bir figür yaklaştıkça daha da yükseliyordu.

Islak, gömleksiz, altın rengi Varro yaklaşıırken boğazımdaki gergin yumruyu yuttum ve beni gördüğünde şarkı söylemesi aniden sona erdi ve beni sersemliğimden kurtardı.

İzinsiz girmişim gibi hissederek hemen özür diledim ve hızlı bir çıkış yapmak istedim. "Ah, özür dilerim, bu havuzun dolu olduğunu fark etmemiştim." Bunu neden söyledim ki? Elbette burada birinin olduğunu fark etmiştim, beni oraya çeken şey gürültü oldu.

"Bundan emin misin?" Alaycı bir şekilde gülümsedi.

Ondan başka bir yere bakmaya çalıştım. Başaramadım. Su damlacıkları vücudunun her santimini saran yağsız kaslar boyunca benek benekti. Kısa beyaz bukleleri damlıyordu ve parlayan havuzlar parlak mavi gözlerinden yansıyor. "Ah, az önce tanıdık bir ses duydum," diye cevap verdim, hemen fark ettim

Az önce kendimle çeliştim.

"Bu havuzun dolu olduğunu fark etmediğinizi sanıyordum."

Peşini bırakmayacağı belliydi. Başka bir bahaneyle dönmeme fırsat vermeden ekledi: "Bu havuz diğerlerinden daha büyük. Sen de katılabilirsin."

Kafamın içinde bu havuzun diğerinden ne kadar büyük olduğunu fark ettim ve bunu neden bildiğime dair utancımı gizlemeye çalıştım. Geldiğime anında pişman oldum, başka bir yerde olabileceğimi, yalnızlık içinde iyileşebileceğimi biliyordum.

Ama şimdi burada, pek de hoşlanmadığım biriyle birlikteydim ve havuzlara tamamen giyinik girsem gülünç görünecektim. Kıyafetlerime takılmamaya çalışarak soyunmaya başladım. Sadece iç çamaşırlarıma kadar soyundum ve ıslanmaması için saçlarımı topladım.

Varro tüm bu süre boyunca beni izledi, bakışlarını bir kez bile başka yöne çevirmedi. Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışmış olabilir ama sıkılmış çenesi ve hafifçe kalkmış

Kaşları onu tamamen tiksindirmediğini gösteriyordu.

Suya girdim ve sıcaklık uzuvlarımı tüketirken küçük bir nefes verdim. Orada kıpırdamadan durdu, ellerini kalçalarına dayamış beni değerlendiriyordu.

Havuzda yürürken su seviyesi belimin hemen üstüne geliyordu, bu da benden çok daha uzun olan Varro'da, suya batmış beyaz pantolonunun büzgüsünün üzerinde asılı duran V şeklindeki çarpıcı bir kasın sert açılarını görebildiğim anlamına geliyordu. Tünelin içine doğru ilerledim, çıkıntıya oturdum ve suyun sıcaklığında rahatlayarak ağrıyan kaslarım ve morluklarım üzerinde çalışmaya başlamalarına izin verdim.

Görünüşe göre Varro, ben istemesem de bana eşlik etmek niyetindeydi. Adil olmak gerekirse, buraya ilk o geldi. Kendini karşımdaki çıkıntıya yerleştirdi. Orada birkaç dakika sessizce oturduk. Bu süre zarfında o garip uğultuyu bir kez daha fark ettim. Tenimde küçük titreşim dalgaları varmış gibi hissediyordum. Suyun yüzeyinde titreşimin dalgalandığına dair bir kanıt olup olmadığını görmek için suyun yüzeyine baktım ama yoktu.

Bu tuhaf duyguyu daha önce hiç hissetmemiştim. Ta ki krala teslim edilip Dört Anne'nin Banyosu'na girene kadar. Kendimi bunun içindeki büyüün uzun süren uykusundan uyanması olduğuna ikna etmişim.

Varro'nun daha önceki davranışları göz önüne alındığında, ona bir çeşit teşekkür borçlu olduğumu düşündüm. Kesinlikle ona borçlu olmak istemiyordum ama minnettarlığımı gösterebilirdim.

"Nuri için öne çıktığın için sana minnettarım." Özür dilemekte olduğu kadar minnettarlık göstermekte de iyiydim; o fark etse de etmese de bu benim için bir sıçramaydı.

"Bunu senin için yaptım."

Sözleri delip geçti. Yaşadığım şokun yüzümde izin vermemeye çalıştım. Benim onu sevmediğim gibi onun da beni sevmediğini sanıyordum. Neden benim için bir şey yapsın ki?

"Ve çünkü yapılacak doğru şey buydu. Hepimiz bir başkasının yerine buradayız, değil mi?" diye ekledi.

İlk sözünü görmezden gelmeye çalışarak rahat bir nefes aldım ve bunu konuşmayı yeniden yönlendirmek için bir fırsat olarak değerlendirdim.

"Kimin için buradasın?" Soru rahatsız edici gelmişti ama bundan bahsederek bile buna açık kapı bırakmıştı.

Bir zamanlar sakın olan ifadesi şimdi üzüntü ve öfke arasında gidip geliyordu. "Kız kardeşim."

Onun da bir kız kardeşi vardı.

"Oh, senden daha mı genç?"

Eğer onun yerine o buradaysa, bu onun da reşit olduğu anlamına geliyordu. "Aynı yaştayız," diye cevap verdi.

Netlik bir an için elimden kaçtı.

"Bekle, sen ikiz misin?" Heyecanla sordum, çünkü hayatımda başka bir ikizle hiç karşılaşmamıştım.

"Öyle de denebilir."

Cevabı ağırdı, anlayabileceğimden çok daha fazla şeyle doluydu. Ama sonunda doğuştan bir yarıma sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilebilecek başka bir insanla tanışmış olduğum gerçeğıyle çok meşguldüm.

"Ben de ikizim!" Bu nadir karşılaşma için ondan çok daha sevinçli bir sesle teklif ettim.

"Biliyorum," dedi, "konuşmalarınıza kulak misafiri oldum."

İtirafı karşısında başımı iki yana salladım. Özellikle beni mi dinliyordu, yoksa hepimizi mi gözetliyordu?

"İki Corliss ikizinden daha az güzel olanına takılıp kalman çok kötü," diye şaka yaptı. Dişi Varro'nun neye benzediğini hayal etmeye çalıştım. Bahse girerim uzun beyaz bukleleri, aynı sıcak altın rengi teni ve pembe dudakları vardı.

"Ben de aynısını söyleyebilirim," dedim Versa'yı ve onun yumuşak, narin yüz hatlarını düşünerek.

"Bundan çok şüpheliyim."

Varro'nun şimdi bir şehvet parıltısı vardı. Sözlerindeki ima karşısında yanaklarım kızardı. Burada babamın dışmanın oğluyla otururken kendimi garip ve yanlış hissediyordum. Bunu görmezden gelmek daha kolay olurdu ama zaman zaman içimi kemirdiğini fark ediyordum.

"*Bunu söyleyebilirsin*' derken ne demek istedin?"

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve ilk kez benden başka bir tarafa baktı.

"Kız kardeşim ve ben üçüzdük. Küçük kardeşimiz üçümüzün en küçüğüydü. Babam bir güçlü erkek ve bir dişi varisi olduğu için, eski deniz tanrılarına kurban vermenin ona iyilik getireceğine karar verdi. Kardeşimizi Sonsuz Gelgit'e fırlattı. O gün annemizin kalbini kırdı. Ve kardeşimle aramızdaki bağı bir daha asla düzelmeyecek şekilde kopardı."

Kalp atışlarım durdu ve dehşet içinde donup kaldım. Babası kendi oğlunu, hem de bir bebeğı mi öldürmüştü? Lord Corliss tahmin ettiğimden daha da barbar mış. Yaptığı şeyi yapmak için kalbinde ne tür bir kötölük vardı? Bu

Varro'nun genellikle hayat dolu görünen gözlerinin canlı mavisi şimdi donuk ve neşesiz görünüyordu.

"Sadece bir erkek varisle burada ne yapıyorsunuz?" Soy söz konusu olduğunda erkeklerin kadınlara tercih edildiğini şüphesiz bildiğimden sordum.

"Kız kardeşim teklif eden kişiydi. Ama babam nihayet yakalandığında, onun yerine beni kabul etmelerini istedim. Eğer kız kardeşim iradesinin kendisine ait olmadığı, bedeninin kendisine ait olmadığı bir yere götürülürse lanetleneyeceğim. Ben buradayım ve her zaman burada olacağım, böylece bu kaderi asla bilmeyecek."

Devam etmeden önce durakladı, sanki devam edip etmemesi gerektiğini sorgular gibiydi.

"Senin için ve seni bundan korumayan her kimse onun için üzülüyorum," dedi sözlerinin tam anlamını fark ederek yüzünü buruşturarak.

Hemen özür diledi. "Ben... Özür dilerim, ima etmek istemedim..." "Evet, yaptın. Ama sorun değil. Anlıyorum. Babam bunu yapmış olabilir mi? Daha fazla bir şey mi? Şu anda bunu sorgulamak anlamsız. Burada olmak için kız kardeşimden çok daha donanımlı olduğumu biliyorum ve bunun için minnettarım. O nişanlı ve sevmeyi, hak ettiği hayatı yaşamayı hak ediyor."

Varro'yu yanlış değerlendirmiş olabilirim. İsyan konusunu açmamış olsak da - bunu başka bir zamana saklıyorum - ortak bir zemin bulmuştuk. Kardeşlerimiz burada olmadığı için ikimiz de buradaydık. Bunun da ötesinde, o kardeşlerle aramızdaki derin ve sarsılmaz bağı anlayabiliyorduk. Bu onun söylemesi gereken bir şey değildi, bildiğini biliyordum. Diğer yarılarımızdan kopuk bir şekilde burada olmaktan benzer bir acı biliyordum.

Varro havuzun çıkışına doğru ilerledi. Yerimden kıpırdamadan onun uzaklaşmasını izledim. Sırtındaki kaslar, ön tarafındakilerden daha belirgin olmasa da aynı derecede belirgindi. Havuzun basamaklarını çıkarken, sırlıklam pantolonunun paçaları aşağıya doğru sarkmış, kalçalarının sıkı kavisleri görünecek kadar aşağıya sarkmıştı. Gerçekten de Tanrıların suretinde yontulmuş erkeksi bir numuneydi. Sırtının bana dönük olmasına sevinmiştim, yoksa aval aval bakışlarımı ne kadar az gizlediğimi fark edebilirdi.

Yüzünü bana döndü ve uygunsuz şovuna devam etti. Sırlıklam pantolonu, çok iyi donatılmış olduğunu gösteren net bir çizgiyi vurguluyordu. Kendini kurumasını ve kıvrık saçlarını sallamasını izledim. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve sonunda utangaç bir sırıtışla bana baktı. Bakıyordum ve o da bunu biliyordu.

"Yarın. Aynı saatte. Aynı yer, Moirai," dedi kapıdan çıkmadan önce. Cevabımı beklemedi ya da söylediği sözleri anlamamı beklemedi.

eski dilde konuşuyordu. Ses tatlı bir okşayış gibiydi. Ama tüm öğrendiklerime rağmen son kelimeyi tanıyamadım.

BÖLÜM 23

Ertesi gün vücudum canlanmış hissediyordu, hiçbir ağrı ya da acı belirtisi yoktu. Bir yanımda önümüzdeki günden korkuyordu. Nuri geri dönmüştü ama bugün davaya biraz bağlılık göstermesi gerekecekti.

Theory ile antrenman odasına vardığımızda, kendini yakın bir yere yerleştirdi ve tüm esneme ve ısınma egzersizlerini takip etti. Ancak bu alışılmadık bir durum değildi; zaten bunları yapmaya istekliydi. Müsabakaya geçtiğimizde, bir kez daha aktiviteyi reddedeceği için gergindim.

Resmi ortağım haline getirdiğim Cairis'e doğru yürüdüm - özel ders için benimle takas yapmayı kabul ettikten sonra. Saçlarını başının üstünde topuz yapmıştı ve bu, keskin çene çizgisini ve yüksek, sivri kulaklarını vurgulayan eşsiz bir görünümdü. Aramızdaki en büyük ve en güçlü kişiyle pratik yapmak istiyordum, bu şekilde ondan daha azı idare edilebilir hissettirecekti.

Nuri utangaç bir şekilde beni takip etti ve garip bir şekilde yanımızda durarak bir çeşit davet bekledi. Cairis çenesini ona doğru sallayarak bana garip bir bakış attı.

İstmeden de olsa cesaretini kırmadan önce, "Cairis, bugün Nuri'ye bazı temel şeyleri göstermeni istiyorum," diye araya girdim.

İsteğime ilgi göstermeyince, "Lütfen" diye ekledim.

"Bundan benim çıkarım ne olacak?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Donanımsız ekip üyenizi arkanızı kollamaları için hazırlamanın dışında mı demek istiyorsunuz?"

Cairis'e birçok şey her zaman takas gibi gelirdi. Bu onun yetiştirilme tarzı olmalıydı, hiçbir şey bedavaya verilmemişti.

"Nori'yi temel savaş konusunda hızlandırırısın, o da sana ruhani ve dini çalışmalar konusunda ders verir."

Bana baktı, heyecanlanmamıştı. Başka ne onereceğimi bilmiyordum. Rüyada gezinme yeteneğinin bu pazarlıkta işe yarama ihtimali çok azdı. Onun güçlü yönlerine oynamaya çalıştım, en azından benim bildiklerime.

"Ve her eğitim seansından sonra seni bizzat iyileştirecek. Böylece şelalenin dibine kadar uzun bir yürüyüş yapmak zorunda kalmazsınız."

Bundan bahsedince kulakları dikildi ve başını salladı. Leatherwing'lerin sudan hoşlanmamasıyla ilgili bilgimi kötüye kullanmış olabilirim. Onu kovmak istemedim, bu yüzden konuyu sudan çok yürüyüşe getirdim.

Nuri'ye döndüm, az önce yaptığım anlaşmanın onun kabul edeceği bir anlaşma olacağına dair işaretler arıyordum ve bana minnettar, küçük bir gülümseme verdi.

"Senin etrafında dans edişini görmek için sabırsızlanıyorum, Cairis. Bunu dayanıklılığın üzerinde çalışmak için bir fırsat olarak gr!" Nuri'ye ihtiyacı olan cesareti vermeye çalışarak şaka yaptım.

"Peki," diye kabul etti. "Ama antrenman yapacaksın?"

Seçeneklerimi değerlendirmek için odaya baktım. Gia ve Trace çoktan kılıçlarla pratik bir düelloya girişmişlerdi. Geriye sadece bir ortak kalmıştı.

Parlak buklelerini bulmak için odanın geri kalanını taradım. Taş podyuma yaslanmış, gelişimi çoktan bekliyormuş gibi bana bakıyordu. Gözlerimi devirerek ona sırtımı döndüm.

"Onu iyi bir şekilde hızlandırdığında geri döneceğim. O zaman ikiye bir çalışacağız."

"Bu hoşuma giderdi..." Cairis sırtarak ve göz kırparak cevap verdi.

Yollarımızı ayırıp Varro'ya doğru ilerlerken "Eminim yaparsın," dedim alaycı bir tavırla. Bakmaya cesaret edemedim ama yeni antrenman partnerime doğru ilerlerken Trace'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Merhaba dostum." İlgisiz bir şekilde gülümsedi.

Başımı kaldırıp ona baktım, eğlendiğıme dair hiçbir işaret vermiyordum. "Sanırım bugün seninim," dedim isteksizce.

"Sadece bugün m? Ne utanç verici." Kendinden memnun görünüyordu.

Ona sırtımı döndüm, birkaç adım uzaklaştım ve "Ne yapmak istersin-" diye sormaya başladım.

Birden bacaklarıma sert bir tekme vurulduğunu hissettim, kelimelerim kesildi ve yüzüstü yere düştüm.

" da ne..." Sırt üstü yuvarlandım, Varro'nun şimdi tepemde dikilip gıdıklanmış gibi baktığını görmek beni çileden çıkardı.

Bana sebepsiz yere saldırmıştı. Düşerken destek almak için kullandığım bileğimde şimdiden ağrı hissediyordum.

"Ne yapıyorsun sen?" Öfkelen dim.

"Sürpriz unsurunu uyguluyorum."

Tereddüt etmeden yumruğunu kaldırdığını gördüm. Hedefini ıskalaması için tam zamanında hızla yuvarlandım ve kendimi hazırlayarak ayağa kalktım. Demek böyle oynamak istiyordu.

Bana doğru hamle yaptı, önce sola sonra sağa savurdu, eğilip yolundan saptığım için her yumruğu beni kıl payı ıskaladı. Hızlıydı ama kasıtlı olarak kendini tuttuğunu söyleyebilirdim. Eğer beni kışkırtmak istediye, bunu başarmıştı.

Bana doğru yaklaşırken, taş podyumu kaldıraç olarak kullanarak hızla etrafından dolaştım. Ayağımı dışarı attım ve iterek sırtına atladım. Kollarım sıkıca boynuna dolandı ve bacaklarım iri gövdesinin etrafını sardı.

Hızlı bir hareketle vücudunu öne doğru fırlattı ve beni başının üzerinden çevirip önünde sırtüstü yatırdı. Tam da başladığım yere.

Dişlerimi sıktım, kaşlarım hayal kırıklığıyla çatıldı. "Buna pişman olacaksın."

İkna olmamış bir şekilde bana baktı. "Umarım öyledir," diye karşılık verdi ve o daha duruşunu düzeltemeden ayağımı kasıklarına doğru savurdum. Yüzüne tatmin edici bir acı ve şaşkınlık ifadesi yayıldı.

Geri çekildi, kamburlaştı ve öksürmeye başladı. İyi, umarım bu onu rahatlatmıştır. Ama bırakmamam gerektiğini biliyordum.

Ustalaşmam biraz zaman alan bir hareketle, sırtımdan düz bir tekme attım ve iki ayağımın üzerine hafifçe indim. Bir darbe indirmek için tüm gücümle savurdum ama o kaçacak kadar toparlandı. Diğer kolumla tekrar savurduğumda, yumruğumu avucunun içine aldı ve beni sıkı bir kucaklamanın içine döndürdü. Kıvrandım, başarısız bir şekilde kendimi kurtarmaya çalıştım.

Devasa kaslı kollarıyla beni olduğum yerde tuttu, sonra kulağıma doğru eğildi ve sadece benim anlayabileceğimi bildiği kelimeleri söyledi.

"O banyoya daha sonra ihtiyacın olacağından emin olmak için." diye alay ederken eski dilinin sesi bir kez daha tenimi karıncalandırdı.

Küstahlığına öfkelenerek hemen kaval kemiğine doğru bir tekme attım ve yetecek kadar tutuşunu kırdım. O daha güçlüydü.

benden daha hızlıydı. Onu hız ve çeviklikle ya da tamamen sürpriz yaparak yenmem gerekecekti.

Orada öylece durdu; bacaklarını iki yana açarak hamlemi yapmamı beklerken ben ona doğru koşmaya başladım. Yüksekten gittiğimi düşünmesi için hızlı bir hareket yaptım, sonra bacaklarının arasından kaymak için hemen eğildim ve sırtı bir kez daha bana maruz kalacak şekilde diğer tarafında bitirdim.

Ama ben onun savunmasız pozisyonundan yararlanamadan, beklediğimden daha hızlı döndü ve eliyle boynumu sıkıca kavradı, beni yerimde tuttu ve kolunu düz bir şekilde kilitledi, böylece vuruşlarım ona ulaşamadı.

Bana baktı, teslim olmamı bekliyordu ama bu olmayacaktı. Daha sıkı sıkı ama ben tepki vermedim. Beni tekrar taş direğe doğru itti ve daha da sıkı. Boynumdaki demir tutuşun acısı solunum yolumu kesmeye başladı ve irkildim.

"Verim," dedi başını gururla bana doğru eğerek.

Hiçbir şey söylemedim.

Sessiz kalmaya devam ettiğimde, elini o kadar sıkmaya başladı ki beni kaldırdı, sırtım hala podyuma dönüktü ve ayak parmaklarımın uçları artık zemini zar zor sıyrıyordu. Nefes alamadığımı hissediyordum, yüzüm kızarıyordu.

Bakışlarımız arasında kısa bir alışveriş oldu, bilincimin sallanmaya başladığını hissettiğimde mavi gözleri beni delip geçti. Bakışlarının ve boynumdaki elinin yoğunluğundan hoşlandığım için kendimi yanlış hissediyordum. Bunun muhtemelen beynime giden kan akışının azlığından kaynaklandığını düşündüm.

Bir kez daha, dişlerini sıkarak "Boyun eğ," dedi.

Ama nedense inatçılığım onun iradesine boyun eğmeme izin vermiyordu. Kelimeleri söylemeden önce beni boğmasına izin verecektim. Gözlerimin dalgalandığını ve bilincimin beni terk ettiğini hissetmeye başladığım anda Trace'in Varro'nun koluna uzandığını ve "Bırak onu!" diye hırlarken kolunu çektiğini gördüm.

Yere düştüm, başımı çarptım ve bununla birlikte yıldızlar ve karanlıktan başka bir şey gelmedi.

Uyandığımda yatağımda yalnızdım. Başım daha önce hiç hissetmediğim bir ağrıyla çarpıyordu ve vücudumun her yerinde bana hızla şunu hatırlatan ağrılar hissediyordum

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Ne kadar zaman geçtiği ya da beni buraya kimin getirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nori değildi, yoksa eminim beni iyileştirmek ve uyandığında kendimi bu kadar kötü hissetmemem için elinden geleni yapardı. Oturacak enerjiyi bulmaya çalışarak yan döndüm.

Varro'nun içimdeki yaşamı sıkıttığı ve Trace'in öfke dolu sesi aklıma geldi. O andan beri neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Tanrılar umarım kendini kontrol etmenin bir yolunu bulmuştur. Bu benim hatamdı. Zaten kaybetmişken Varro'ya teslim olmayacak kadar inatçı olan . Tıpkı Saryn'e kılıç tuttuğum zamanki kadar inatçıydım.

Kafamı koridora uzattığımda ortalık sessiz ve loştu, bu da akşam yemeği vaktinin geçtiğini ve çoğunun uyumuş olduğunu gösteriyordu. Varro'nun sözlerinin sesi içimde yankılandı. Dün geceki ve bugün eğitimdeki sözleri. Şelalenin dibindeki banyolara doğru topallayarak ilerlemeye başladım.

Onu görmek isteyip istemediğimden emin değildim, onu bu yüzden boğmayı hayal ederken öfke beni sıcak bir battaniye gibi sardı. Acımasızlığım beni bile şaşırtmıştı. Ne zaman bu kadar intikamcı olmuşum? Burası beni etkilemeye başlamıştı.

Bu sefer beni kapıya geri çeken melodiler yoktu ama daha kapı kolunu çevirmeden orada olacağını biliyordum. Varro'yu dün geceki gibi aynı yerde ıslanırken buldum. Bana bakıp bakmadığıyla ilgilenmeden çabucak giysilerimi çıkardım. Suyun rahatlığına fena halde ihtiyacım vardı.

Vücudumu suya daldırdım ve rahatlayarak omuzlarımı yuvarladım. Rahatladım, sıcaklığın beni günün yorgunluğundan kurtarmasına izin verdim. Karşılaşmamızın nasıl olacağından emin olamadığım için yavaşça Varro'ya doğru ilerledim ve karşısına oturdum.

Konuşmuyordu ama gözleri çok şey anlatıyordu. Anlamalarını çözmeye çalıştım. Bu suçluluk mu yoksa öfke miydi, belki de her ikisinden de biraz vardı? Gözlerine bakarken, sağ elmacık kemiğinde küçük bir kesikle işaretlenmiş şişliği fark ettim. Oraya bir darbe indirdiğimi hatırlamıyordum.

Garip bir sessizlik, havuzun üstünden yayılan buhar gibi odayı doldurdu.

"Geri dönmek için motivasyona ihtiyacım olduğunu nereden ?" Banyo hakkındaki yorumuna atıfta bulunarak biraz kinle sordum.

Sözlerim karşısında irkildi; çok ileri gittiğinin farkındaydı.

"Çok ileri gitmedim..." diye tersledi ve sonra dikkatimin dağıldığı bir anda zihinsel kalkanlarımı indirdiğimi fark ettim.

Ben daha itiraz edemeden ekledi: "Eğer benim takım arkadaşım olsaydın, en kötüsüne, birinin sana zarar vermek için yapabileceği her şeye hazırlıklı olduğundan emin olmak isterdim."

"Ben senin takım arkadaşınım," diye fısıldadım, incelikle ifade ettiği sözlerini görmezden gelmeye çalışarak.

Her ne kadar bayılana kadar boğulmaktan hoşlandığımı söyleyemesem de, haklı olduğu bir nokta vardı. Teori muhtemelen onun yöntemlerini onaylardı. Sınırlarımızı zorlamamızı istiyordu ve erkeklerin bize farklı davranmasını asla onaylamazdı. Ne olursa olsun, ilk antrenmanımızda bu kadar istekli olması beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Neden sadece teslim olmadın?" diye sordu, sanki buna güveniyormuş gibi.

Cevabım hızlı ve hesapsız geldi, şimdiye kadar içimde tuttuğum yerlerden kaynayan öfkeyle doluydu.

"Babam için, ailenizin katlettiği tüccarlar ve denizciler için. Yüzlercesi öldüğünde, kan körfezi kıpkırmızı yaptığında teslim oldular mı?"

Bunu ancak konuşurken fark etmiştim... Corliss Hanesi'nin bir üyesinin iradesine boyun eğmektense, gözlerimin hayatının söndüğünü görmesini tercih ederdim.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin şeylerden bahsediyorsun, sadece sana söylenenlerden. Beni burada ve şimdi size gösterdiklerimden bir şeyle tanımlamak için herhangi bir nedeniniz varmış gibi davranmayın."

Sesi giderek yükseldi ve duvarlarda yankılandı. Bağırmiyordu, daha çok yalvarıyordu.

Tüm sağduyuma rağmen ona baskı yapmaya devam ettim. Bu işin peşini bırakamazdım.

"Bana bununla hiçbir ilgin olmadığını söyle. Katliamı yönetirken babanın yanında olmadığını söyle!" Sesim onunkinden daha yüksek çıktı.

"Ben dahil olmadım. Babamın planlarını öğrendiğim anda, sadece çok fazla zamanım vardı. Bencilce davrandım. Hayatımdaki en önemli iki insanı korudum ve hemen annemle kız kardeşimi o istismarcı pislikten uzak bir yere sakladım."

Durakladı, her kelimeyi duyduğumdan emin olmak için dikkatle bana baktı. "Biri onları almaya, fideye olarak almaya ya da daha kötüsünü yapmaya gelebilirdi.

Sence babam onlar adına pazarlık yapar mıydı? Yapmazdı.

parmağını bile kaldırmadı. Bir bebeği denize atan ya da kendi seçtiği bir nişanlılık döneminde kızını satmak için zaman kollarken karısını döven biri değil."

Derin bir nefes aldı ve sesi perişan bir şekilde devam etti.

"Onları ondan ve onlara zarar verecek düşmanlarından uzaklaştırdıktan sonra geri döndüm. Ama çok geç kalmıştım. Çoktan çok fazla ölüm ve yıkım gerçekleşmişti."

Ellerinin suyun altında sıkı yumruklar halinde kıvrılmasını izledim.

"Kırmızıya boyanmış Erisas Körfezi hayatım boyunca kâbuslarımdan çıkmayacak. Sence daha fazlasını yapmadığım için pişman değil miyim? Keşke özverili yolu seçseydim diye düşünmüyor muyum? Onlara bu şekilde davranmasına daha fazla seyirci kalamazdım ve bir fırsat penceresi görüp onu değerlendirdim. Ama en başta isyanın olmasını hiç istemedim. Diplomatik bir yaklaşım izlemesi için ona yalvardım ama o bir mesaj göndermeye niyetliydi."

Yanaklarım utançtan ısındı. Birden kendimi küçük hissettim, yanlış bir şey yaptığında azarlanan bir çocuk gibi. Keskin sözleri beni cezalandırdı ve düşüncelerimde bir karşılık aradım ama bulamadım.

Son sözü söylemeyi hak etmemiştim. Onu acımasızca yargılamıştım ama yine de ben de aynı şeyi yapardım. Eğer bu ailemi güvenli bir yere götürmek anlamına geliyorsa, onları seçerdim.

Savaşın ve dökülen kanın karmaşıklığı içinde, çoğu zaman küçük hikayeleri gözden geçiriyoruz ve tarihler sadece fethedenlerden ve fethedilenlerden bahsediyor. Pişmanlıkla başımı öne eğdim. Utanç dolu sessizliğimi fark etmiş olmalı.

"İsyanda olanları düzeltemem ama zamanı geldiğinde düzeltmek için yapabileceğimi düşündüğüm tek şeyi yaptım..." Durakladı. "Siyah pelerinlilere onun nerede saklandığını söyleyen bendim."

"Gerçekten mi?" Kirpiklerimin arasından yukarı bakarak fısıldadım.

"Evet. Babamın yakalanmasının sebebi benim. Sonunda acısına son verene kadar uzun bir süre işkence görmesinin nedeni benim."

"Bunu hak etti," dedim soğuk bir şekilde.

"O yaptı. Yine de kendi babamı ölüme göndermek, Erisas'ta olanlarla birlikte yaşamak zorunda olduğum bir şey."

Varro tamamen parçalanmış görünüyordu. Bunu yaparken nasıl bir seçim yapmak zorunda kaldığını hayal bile edemiyorum. Elini ıslak buklelerinin arasında gezdirdi.

"Bunu söylediğim tek kişi sensin. Annem ya da kız kardeşim bile ben olduğumu bilmiyordu."

İtiraf karşısında gözlerim büyüdü. Neden bana söyledin? Neden benim onayımı istedi? Bunu hikayenin dışında bırakabilirdi ve yine de tüm küstah sözlerim için kendimi aynı derecede kötü hissettirebilirdi.

"O zamana kadar beni Teklifçi olarak kabul etmelerini talep edeceğimi biliyordum. Ben etrafta yokken onu teslim etmek, bir daha onlara elini süremeyeceğinden emin olmanın tek yoluydu. Ve dediğiniz gibi... bunu hak etti."

Varro'nun annesi ve kız kardeşinin nihayet baskılarından kurtulmuş, güvenli bir yerde olduklarını ve bunun ona nasıl huzur verdiğini hayal etmeye çalıştım. Versa'nın bana ne olduğunu asla öğrenemeyeceğini ve hayatını kendi istediği gibi yaşayabileceğini bilmenin bana verdiği huzur gibi.

Bir yerlerde, kocası uzaktan sevgiyle bakarken, gelişen malikanesinin bahçelerinde kucağında bir bebekle gülümsüyordu. Geldiğimden beri onun mutluluğunu hayal etmeme izin vermemiştim ama şimdi kendime kısa bir an için izin verdim.

Varro elindeki sudan bir miktar alıp morarmış ve şişmiş yanağına dökerek dikkatimi şimdiki zamana geri çekti.

"Bu nasıl oldu? Ben hiç yumruk atmadım."

Varro eğlenen bir inançsızlıkla başını ileri geri sallamaya başladı.

"Hepimizin aksine, sen geçmişini buraya getirdin."

"...Ne?"

"Bana kim vurdu sanıyorsun, Cress? Hem defalarca." Farkına vararak ağzımdan küçük bir nefes çıktı.

"Bunu Trace mi yaptı?"

"Evet, kuduz bir canavar gibi peşimden geldi ve Cairis onu üzerimden çekmek zorunda kaldı. Kendimi tuttuğum için şanslı, özellikle de Gia'nın seni yerden kaldırmasına yardım etmekle daha çok ilgilendiğim için."

Tanrım, ne tür bir tartışmayı kaçırmışım? Trace ne yapmıştı? O ve ben görünüşümüzü korumaya ve duygularımızı kontrol etmeye dikkat ederdik. Bu benim hatamdı. Eğer teslim olsaydım ve Varro hakkında bu kadar çok varsayımda bulunacak kadar aptal olmasaydım...

"Bu ikiniz için de tehlikeli," diye ekledi.

Masum rolü yaptım, bir bahane uydurdum. "Neden bahsettiğini ya da neden böyle tepki verdiğini bilmiyorum. Muhtemelen kadınların darbe almasını izlemeye dayanamıyor."

"Gia'yı bir bıçakla tehlikeye atmayı kesinlikle umursamıyor ve Saryn sana tokat attığında seni kurtarmaya gelmedi, gerçi ben gelebilirdim.

eli vardı."

Varro'nun sözleri bilmece gibiydi. Bir an beni azarlıyor, bir an sonra korumacı bir tavır takınıyordu.

"İstediğin kadar inkar et, Cress. Ben gördüm... Hepimiz gördük, onun için ne ifade ettiğini."

Suyun altına batmak ve boğulmak istedim. Göğsüm zaten ciğerlerim suyla doluymuş gibi hissediyordu. Daha ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Burada oturup Varro'ya yalan söylemeye devam etmek istemiyordum, bu kadar dürüst davrandıktan sonra, her şeyi bildiğimi açıkça ortaya koyduktan sonra değil. Ama benim ve Trace'in geçmişiyile ilgili hiçbir şeyi ifşa etmek ya da kabul etmek de istemiyordum.

Önerebileceğim tek şey şu sözdü: "Bir daha olmayacak."

BÖLÜM

24

Haftalar süren eğitim ve değerlendirmelerden sonra, ne kadar değersiz kaldığım çok açıktı. Diğer herkesle karşılaştırıldığında, grubun sihirli yetenekler cephaneliğine özellikle özel bulduğum hiçbir şey getirmemiştim. Nori bile daha değerli olduğunu kanıtlamıştı ve o burada olmak bile istemiyordu.

Evet, ben eski dili konuşuyordum ama Varro da konuşuyordu ve benim yardımımıla kendini geliştirecekti. Ama burada başka kimse konuşmazken bunun ne faydası vardı? Hayatta kalmak için ihtiyaç duyacağımız şeyler listesinde bunu son derece alt sıralara koydum.

Cairis hayvanları nasıl takip edeceğini biliyordu ama ona koku yoluyla insanları takip etmeyi öğreten kişi Trace'ti. Cairis pratik yapmak için sürekli Nori'nin yardımını alıyor, onu hiç bitmeyen saklambaç oyununa katılmaya zorluyordu. Sadece kokuya dayanarak onu bulana kadar Basdie'de bir yere saklanmasını söylerdi. Burada eğitime başlayana kadar Trace'in bunu yapabildiğini bile bilmiyordum. Onun hakkında bilmediğim bir şey daha.

Diğerleri gibi Trace de pek çok şeyde iyiydi. Buraya çoğumuzdan daha fazla beceriye sahip olarak gelmişti ve ben herhangi bir konuda ona güvenmekten nefret ediyordum. Yaptığı tartışmayla bizi saf dışı bıraktığından beri ona karşı samimi ama mesafeliydim. Varro dışında kimse bundan bahsetmedi ama diğerlerinin şüphelendiğini anlayabiliyordum ve ne zaman birbirimizle konuşsak ya da birlikte antrenman yapsak gözlerini üzerimizde hissetmekten nefret ediyordum.

Trace bu konuda benimle tek kelime konuşmadı, ama neden her zaman ilişkilerimize sadece bir işmiş gibi davrandığımı bilmek zorundaydı.

Kılıç kullanmakta en yetenekli olan oydu. Meyhanedeki kumarbaza karşı kılıç tutuşunu hatırladıkça, aradan çok da fazla zaman geçmemiş gibi geliyordu. Bazen Teori ile yaptığı gösteriler onun yeteneklerini bile sınıyordu. Onun hızlı ve kasıtlı hareketlerini izlemek, gümüş yansımaların titreşimleri arasında dans eden birine tanık olmak gib.

Varro her türlü göğüs göğüse dövüşte aramızda açık ara en iyisiydi, bu gerçeği çok iyi biliyordum. İlk başlarda, Trace'in Gia ya da Nori'yi tuş etmek için yerde yuvarlanıp yuvarlandığına tanık olduğumda kendimi kıskanç bulmuştum.

Ama bu his azaldı ve ben de hissizleştim. Yakınlığı yakınlık olarak görmeyi bıraktım ve bunun yerine hayatta kalma olarak kabul ettim. Ama beni sıkıştıran o olduğunda, kendimi kızgın, kapana kısılmış ve herkesin gözünün üzerimizde olmasından endişeli hissediyordum. Aramızdaki bağı sorguluyor, hâlâ bir şey olup olmadığını, onları riske atacak yalancılardan başka bir şey olup olmadığını sorguluyorlardı. Varro bizi en yakından izliyordu. Beni verdiğim sözden sorumlu tutuyordu.

Teori bizi çok zorladı. Her gün uyu, ye, terle, uç, odaklan, iyileş, uyu gibi bir rutin vardı. Monoton gelebilirdi ama gelmedi. Öğrenecek çok şey vardı, bir şeylere ulaşmadan önce ustalaşmamız gereken çok şey vardı. Rutini ve meşgul olmayı seviyordum. Bana biraz normallik hissi veriyordu.

Birçok gece şifa havuzlarını ziyaret ederek sona ererdi. Bazen gruplar halinde, bazen de yalnız. Cairis hiç ortalıkta görünmeyen tek kişiydi ve Nori'yle yaptığım anlaşmadan sonuna kadar yararlanmak için gelmişti. Ama Nori faydalı olmaktan çok memnundu ve Cairis'ten bir arkadaş edindiğini söylemeye cesaret edebilir miyim? Sonunda yanaklarına sıcaklık geri döndü ve Basdie'deki ilk günlerimizde başına gelen kül rengi azaldı.

Ona küçük bir kız kardeş gibi davranıyordu; kesinlikle kardeşler gibi tartışıyorlardı. Her gün onun rehberliğinde daha iyi oldu ve Teori sadece onu daha fazla cesaretlendirecek kadar zorladı. Beklediğim gibi, hızlı ve çevikti. Cairis üç katına çıktığında ona ayak uydurmak son derece zordu.

Bir bıçakla rahat etmesi daha uzun sürdü ama Trace ona karşı sabırlıydı. Onu affetmeyi en son teklif eden kişi olduğu için, ona gösterdiği ilginin seviyesini görünce şok oldum. Her zaman onun boyuna daha uygun silahlar seçmeye özen gösterirdi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Trace aynı zamanda grubun en iyi uçanıydı, Gia ise yakın bir ikinciydi. Uçuş güvertesinde kanatlarımızı iliklerimize kadar çalıştırdılar. Trace hepimizin kollarımızda ağırlıklarla uçuş alıştırmaları yapmamızda ısrar eder, kanatlarımızı dirence karşı güçlenmeye zorlardı. O günlerden nefret ederdim, çünkü beni Basdie'nin bağırsaklarına indirecekleri kesindi. Hiçbir kendi kendini iyileştirme çabası sırtımı bu tür bir acıdan kurtaramazdı.

Trace ve kardeşlerinin küçüklüklerini ve zalim babalarının, kanatları kendi küçük bedenlerini taşımak için gereken her şeyden daha güçlü olana kadar onları kollarında ağır taşlarla kenardan atlamaya zorladığını hayal ettim.

Uçuş sırasında savaşma konusunda gelişmemiş olabilirdim ama uçuş çevikliği konusunda hızla öne çıkmaya başlamıştım. Kaçınma tekniğim Trace ve Gia hariç herkesten üstündü. Yine de bunu küçük bir zafer olarak görüyordum çünkü her zaman eksik olanın ben olduğumu hissediyordum.

Bundan önce kanatlarımı hiç göstermediğim ve nadiren kullandığımı bir hayatı hayal bile edemiyordum. Artık benim doğal bir parçam gibi hissediyordum ve onları çağırıldığında her seferinde tereddüt etmeden cevap veriyorlardı. Yüzümdeki rüzgâr hissini, serbest düşüşleri ve dalışları, dağların tepesindeki güneşe bakmayı seviyordum. Daha uzağa, Elorn'lardaki vadinin sınırlarının ötesine uçmam için can atıyorlardı.

Bir akşam, herkes uçuş eğitiminden içeri girdikten sonra, Gia'yı taş duvarın üzerinde otururken buldum, bacakları çıkıntıdan sarkıyordu. Gün batımı ilgimi çekince, onun yanındaki noktaya doğru ilerledim.

"Arkadaş ister misin?" diye sordum.

"Tabii, neden olmasın?"

"Manzara inanılmaz," dedim, batan güneşin turuncu ve sarı tonlarının aşağıdaki ormanda nasıl dalgalandığını fark ederek. Sonbahar yaprakları dönerken kırmızılar, bordolar ve kahverengiler birbirinin içinde eriyerek kışın ayazını çağırıyordu.

"Gün doğumunu tercih etmesine rağmen benimle birlikte gün batımını izlerdi," dedi uzaklara bakarak hüzünle.

"Kim...?" Eski eşini tanıımıyormuş gibi yaparak sordum.

Belki de onu unutmaya devam etmek istiyordu, hepimizin sevdiğimiz herkesi unutmamız beklendiği gibi. Ama bir eşin bağını unutmak? Bu mümkün müydü? Sessiz kaldı ve ben de misafirliğimi fazla uzattığımdan korktum.

"Arkadaşım. Her şeye rağmen benim için yanlış kişiydi. Benim için yanlıştı çünkü zengin değildi, Kraliyet mensubu değildi, hatta Onurlu bile değildi. O sadece sıradan biriydi. Ailemizin giderek büyüyen değerli at koleksiyonunu yönetiyordu."

İlk geldiğimizde ne dediğini ve kimsenin asıl, melez ya da başka türlü olmasını umursamadığını düşündüm.

"Sanırım gençken bile onun aradığım kişi olduğunu biliyordum. Beni ahırlara çeken bir şey vardı ve bu atlara olan sevgim değildi - her ne kadar sırf onunla vakit geçirmek için atlarla ilgileniyormuş gibi yapsam da. Neredeyse birlikte büyüdük. Ahıra yaptığımız ziyaretler, babamın topraklarında yaptığımız uzun gezintiler ve eyerimden inmeme yardım etmesi daha büyük yaşlarımıza kadar devam etti. Önce ben davrandım. O hiçbir zaman

bir Yüce Lord'un kızına layık olamayabilirdim ama onu istiyordum ve hiçbir şey beni durduramayacaktı."

Gia'nın eşine nasıl aşık olduğunun hikâyesini anlatması beni çok mutlu etti ve orada oturup onun sözleriyle sarmalanarak gençliğimin yasak aşkını hayal ederken dikkatimi dağıttı. Onun hikayesi bana evdeki kütüphanemde, odamın zemininde yığınlar halinde duran kitapları hatırlattı. Bana Versa'yla onun kaçamakları üzerine dedikodu yaptığımız zamanları hatırlattı. Ailemle ilgili düşüncelerimin giderek azaldığını fark ettim.

"Dudaklarım onunkilerle buluştuğu andan itibaren biliyordum ve sonraki her gün de biliyordum. Ona evlenme teklif eden ve töreni gizlice ayarlayan bendim. Kaybedecek her şeyi olan ben olsam da, riske attığım kişi oydu. Bazı günler bundan pişmanlık duyuyorum ama aramızdaki bağ için savaşılmaya hazırdım. Bir yıl boyunca babamın benim için bir eş bulma çabalarından kaçtım. Ailemden habersiz, eşimle çoktan evlenmişim ve iş başa düşerse, her şeyi kaybetmeye ve onun için her şeyi geride bırakmaya hazırdım."

Tüm bunlardan önce, bu tür bir aşkı tanımak isterdim. Muhtemelen her şey farklı olsaydı, Trace ve ben böyle bir aşka dönüşebilirdik. Ama bir çiçek sadece kan ve karanlıkla açabilir miydi? Biz yanlış niyetle ekilmiş bir tohumduk ve güneşsiz bir gökyüzünün altında büyümek için zamanımız yoktu.

"Babam bir nişan haberi getirdiğinde eşim ve ben kaçmaya hazırdık. Ancak o gün geldiğinde, bana çok daha ezici bir şey teslim edildi. Teklif eden bendim. Büyük kardeşim hamileydi ve diğerleri de çok küçüktü, yani geriye sadece ben kalmıştım. Günlerce hasta olduğumu iddia ederek odamda saklandım, onunla yüzleşemedim, ona olanları anlatamadım. Hâlâ yaptığının doğru olup olmadığını merak ediyorum."

"Ne yaptın sen?" Fısıldadım, cevabı konusunda gergindim.

"Ona yalan söyledim ve çok zengin, çok uzakta yaşayan başka bir Kraliyet mensubuyla nişanlandığımı ve babamın isteklerine karşı gelemeyeceğimi söyledim. Bağımızı kopardım ve ona sevecek başka birini bulmasını söyledim."

İtirafı karşısında nefesimi tuttuğumu hissettim ve sanki ilk kez itiraf ediyormuş gibi kelimeleri çıkarmak için dişlerini sıktığını görebiliyordum.

Bunu sormam yanlıştı, kelimeler ağızımdan çıkarken bile biliyordum ama artık çok geçti.

"Bir bağı koparmak bir his?"

Gia başını çevirip bana baktı, güzel gözlerini dolduran yoğun yaşlar dökülmeye başladı.

"Binlerce kesikle gelen ölüm ve akıl almaz bir keder gibi. İlk birkaç gün, nefesinizi tutamadığınızda soluk soluğa kalmak gibidir. Bazı haftalar uyuşukluk ve sonsuz öfke arasında gidip gelirsiniz. Bazen üzüntü zapt edilmekten yorulur ve şiddet gibi ortaya çıkar. Çılgılık, çırpınma, şiddet."

Yumuşak yanaklarından birkaç damla gözyaşı daha süzüldü.

"Bazı günler ormanda körlemesine dolaşmanız istenmiş gibi oluyor, yolunuzu bulmaya çalışıyorsunuz ama hiçbir anlamı, amacı olmadığını fark ediyorsunuz. İyi olduğunuzu ve yolunuza devam ettiğinizi düşündüğünüz günlerde, hafızanızı tetikleyen küçük şeyler yaşarsınız. Bir koku, bir yer ya da birinin söylediği bir şey... Sonra ya duygularınızı bir kenara bırakıp cesurca yolunuza devam edersiniz ya da kısa bir süreliğine parçalanmanıza izin verirsiniz."

Gia'nın bal rengi gözleri buğulanmıştı ve yüzü gözyaşlarıyla ; gün batımının karanlığı uzun sarı buklelerini aydınlatıyordu.

"Buna değer mi?" Anlamak için endişelenerek sordum.

"Her şeyi baştan yapmak zorunda kalsaydım, bağı mühürler miydim bilmiyorum. Bağımı koparmanın nasıl bir acı olduğunu bilseydim, bunu yapar mıydım bilmiyorum. Burası bedenime, sadaketime sahip olabilir ama kalbime başka kimsenin sahip olabileceğini sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, artık bir kalbim olduğunu sanmıyorum. Sanırım onu kendim çıkardım ve onun ayaklarının dibine bıraktım."

Gia'nın acısının bir kısmını omuzlayabilmeyi dileyerek iç çektim. Umarım bu onun için küçük de olsa bir katartik olmuştur. Her birimiz geçmişimizi geride bırakmakla boğuştuk. Bazılarımız diğerlerinden daha fazla. Bazıları diğerlerinden daha fazla kaybetmişti. Bazıları diğerlerinden daha fazla fedakârlık yapmıştı.

Güneş son inişini yaparken Gia'yı biraz yalnız bırakmak için ayağa kalktım. Sonunda vadi sadece ay ışığıyla aydınlanacaktı. Ben uzaklaşmaya başlarken omzunun üzerinden baktı ve rüzgârın üzerinden fısıldadığını duydum: "Bağlanmadığın için kendini şanslı say."

O akşam hepimiz ortak salonda kitap okuyorduk ki Saryn özel olarak ona katılmamı istedi. Kitabımı masanın üzerine koydum ve

Gia gergin bir şekilde yan baktı. Benden ne istiyor olabilirdi ki?

Beni yemekhaneye çekti ve hiç vakit kaybetmedi.

"Teori konusunda epey ilerleme kaydettiniz, ancak yetenekleriniz konusunda yeterince gelişme gösteremediniz. Bu kabul edilemez."

Sözleri çok yoğun ve onaylamadığını belli ediyordu. En kötüsü de haksız olmamasıydı.

Saryn notlarını gözden geçirdi, çeşitli başarısızlıklarından, iyileştirmelerimden ve birkaç başarımdan bahsetti.

"İstenen malzemelerin gelmesiyle birlikte kütüphanenin size iyi hizmet ettiğini görüyorum. Zehir yapımını keşfetmek için zaman harcayan ve umut vaat eden işaretler gösteren tek kişi sensin. Ancak, çalışkanlığın beni yanıltmıyor. Bunu sadece suyun ötesinde element manipülasyonu eksikliğini telafi etmek için yaptığını biliyorum."

Durdu, suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı ve gerçeği kabul etmemi bekledi. Ben bir şey söylemeyince devam etti.

"Pek çok kişi bir elemente diğerlerinden daha fazla ilgi duyduğunu fark eder. Tozları ve iksirleri bir kenara bırakmanızı ve sadece karıştırma ve sabit bir el değil, gerçek büyü gerektiren yetenekleri geliştirmeye daha fazla zaman ayırmanızı öneririm."

Gözlerimi devirmiştım. Hiçbir şey onun için yeterince iyi değildi. Son karışımlarımdan birini onun üzerinde denemek isterdim. Ne düşündüğümü bilmek için aklımı okumasına gerek yoktu.

Ben daha bahane üretmeden, "Vesper ile ne sıklıkla antrenman yapıyorsun?" diye sordu.

Ve bu soruyla beni köşeye sıkıştırdı. Vespers'ı hiç ziyaret etmemiştim. Tanıştırıldığımızdan beri. Diğerleri gitmişti ve bunun karşılığını alıyorlardı ama ben çok korkuyordum. Theory'nin uyardığı gibi geçmişimin "boğulma havuzlarından" kaçınmak için yeterli öz kontrole sahip olamayacağımdan çok korkuyordum. Yanıt vermemem Saryn'in yargısının hızla hayal kırıklığına dönüşmesine neden oldu.

"Ben iyileşme görüp aksini söyleyene kadar her gece bir Vesper'ı ziyaret etmekle görevlendirildiniz."

Talimatına karşı gelmeye cesaret edemedim ama içimdeki her şey karşı çıkma dürtüsüne karşı alt dudağımı ısırırken bunu yapmak istiyordu.

Odadan çıkarken tek söylediği "Korkunla yüzleş Cress," oldu ve beni suçluluk duygun ve tereddütlerimle orada bıraktı.

BÖLÜM 25

Bir saattir odada oturmuş, köşede parlayan kehribar küreye bakıyordum. Ben istemedikçe hareket etmeyeceğini ya da tek bir şey yapmayacağını biliyordum ama yine de beni korkutuyordu. Saryn'in o zavallı kızı bıçakladığı sahneyi zihnimde sayısız kez canlandırdım. Kendimi kürenin acı hissetmediğine ikna edebilirdim ama kendimi ikna edemediğim şey, bana uygulanan acıyı hissetmeyeceğimdi. Çünkü mesele de buydu.

Şifa havuzlarına giderken sık sık bu kapıların önünden geçerdim. Kapıların arkasından gelen çığlık sesleri beni rahatsız ederdi. Akranlarımla neden benden daha iyi performans gösterdiğini biliyordum ve bunun nedeni kendilerini Vespers ile eğitime vermiş olmalarıydı. Onlara bunu sormaya çok korkuyordum ama şimdi keşke sorsaydım diyorum. Nereden başlamalıyım? Nasıl başlamalıyım?

Vesper sadece hayal gücümde oluşabilirdi. Ama nasıl bir yüz seçecektim? Geçmişimden insanları temsil etmemesi gerekiyordu, o halde çözüm bir yabancıyı seçmek miydi? Sokakta yürürken gördüğüm, adını bile bilmediğim birini mi? Ama isimsiz ya da yüz­süz biri beni savaşıma ya da birini incitmeye motive eder mi?

Bu düşünceyi bir süre düşündüm ve gelen en iyi şey meyhanedeki kumarbaz oldu. Elim tutuş şekli ve Trace araya girmeden önce gevşek dudaklarından çıkmak üzere olan keskin sözler. Şimdiye kadar saldırıya uğramaya en çok yaklaştığım andı ve bu tür bir motivasyona sahip olduğum en yakın şeydi.

Yüzen Vesper'a baktım ve niyetimi zihnimde belirledim. Kürenin dönüp sarsılmasını ve sonunda yeni şeklini almasını izlerken bardaki yağlı sarhoşu hatırladım. Yabancı­nın ürkütücülüğü karşısında nefesim kesildi.

sessizlik, Basdie'nin yalnızlığında bir kez daha yeni birini görmekle birleşti.

Hareketsizliği ve ölü gözleri beni korkuttu. Gardımı alarak yavaşça yaklaştım. Gözleri beni takip etti ve yüzüne yeterince yaklaştığımda nefesindeki alkolün ve gözeneklerinden gelen terin kokusunu alabiliyordum. Sesini net bir şekilde hatırladım ve "Konuş" komutunu verdim.

Birden, nefret dolu sözlerini gevelerken sarhoş kumarbazın akıldan çıkmayan sesleri odayı doldurdu. "Sen bir dolandırıcı ve pis bir fahişesin!"

Sözler hafızamda yankılandı ve korkuyla geri adım attım. Sözleri kin doluydu ama kıpırdamadı, en ufak bir hareket bile etmedi.

"Seni yukarı çıkarmama ve o güzel ağzının paranı geri kazanmasına izin vermeme ne dersin?"

Öfkemin alevlendiğini hissederek derin bir nefes aldım. İşe yarıyordu. Benimle bu şekilde konuşmasına izin vermek beni kızdırdı ve ben de niyetimi daha da ileri götürdüm.

"Senin gibi fahişelerin yeri dizlerinin üstüdür. O geyik gözlerini benim için sulandıracağım."

Şimdi fokur fokur kaynıyordum, parmaklarım uyluğuma sabitlenmiş bıçağa doğru seğirirken tenim sıcacıktı.

"Seninle işim bittiğinde, sanırım sırada kız kardeşin var..."

Niyetin belirlenmesinden bir saniye önceydi ve komut zihnimde aniden yankılandı. "Ölene kadar dövüş benimle."

Kumarbaz aniden bana doğru hamle yaptı, tükürükleri köpürerek omuzlarımdan tuttu ve beni yere düşürmeye çalıştı. Duruşumu sağlamlaştırdım ve karnına bir diz attım. Acı içinde böğürdü, tekrar saldırmadan önce birkaç adım geri çekildi.

Bana çarptı ve beni soğuk taş zemine düşürdü. Altında kıvranıp ağzını benden uzak tutmaya çalışırken vücudunun ağırlığının beni bastırdığını hissedebiliyordum.

"Benimle kavga etmeyi bırak, bunu istediğini biliyorsun, tüm açgözlü fahişeler bunu yapar."

Kendimi donmuş şoktan kurtarmaya çalıştım - bu antrenman gibi değildi.

Sözleri içimi yaktı ve giysilerimi yırtıp çekiştirdiğini hissetmeye başladığımda daha fazla dayanamadım. Kalçamdaki bıçağa uzandım ve şişman karnına körlemesine, defalarca saplamaya başladım.

Tiz çığlıklarını ve feryatlarını duyabiliyordum. Elimdeki bıçağın üzerinden akan kanın sıcaklığını hissettim ama durmadım. Çığlık atmaya devam ettim.

Altında debelenip durdum, onun gevşediğini hissedene ve sadece benim ağır nefeslerimi duyana kadar bıçağı soktum. Vücudunu üzerimden yuvarladım ve paniğin geçmesine izin vererek nefes nefese orada yattım.

Saldırganımın hâlâ buz gibi olan bakışlarıyla karşılaşmak için başımı yana çevirdim, birden titremeye ve küçülmeye başladı, eski haline döndü. Parlayan kürenin güzelliği, kumarbazın çirkin, dehşet verici figürüyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Dirseklerimin üzerinde durdum, hâlâ Vesper'a bakarken nefesimi tutmaya çalışıyordum ve kanlı ellerime ve kıyafetlerime bakmak için döndüğümde onları tertemiz görünce şok oldum.

Kendimi tekrar karyolaya taşıdım ve orada oturup kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama hiçbir şey beni bu yüksek durumdan aşağı indiremezdi. Damarlarım adrenalinle dolup taşıyordu. Kimi çağırmak istediğimi biliyordum ama kendime izin veremezdim. Henüz izin vermedim. Gerçek ile bu sahte gerçeklik arasındaki farkı bilecek kadar güçlenene kadar olmaz.

Bunun yerine, sakinleştirici enerjisi olan birini çağırdım. Vesper'a baktım ve Nori'nin en sevdiğim özelliklerini hatırlamama izin verdim. Gülümsediğindeki gamzeleri. Saçlarının bir şekilde dağınık ama bakımlı olması.

Küre yavaşça yer değiştirdi ve o karşımda duruyordu. Ya da en azından ona benzeyen bir şey. Bana sarılacak birine ihtiyaç duyarak yatağımın yanına geldi ve bana katıldı. Elini benimkinin üzerine koydu ve ben hıçkırmaya başladığımda beni kucakladı. Nefes alışverişim normale dönene ve tüm bunların ne kadar gerçek olduğunu anlayana kadar bana sarılmasına izin verdim.

Bana zarar vermeye çalışmasından duyduğum korkuyu, bıçağın etimi nasıl delip geçtiğini ve ondan akan kanın ıslaklığını hissettim. Ayrıntıların aynı anda nasıl bulanık ve net olabileceğini hiç hayal etmemiştim. O anın yoğunluğu geçtiğinde, Vesper'ın orijinal haline dönmesine izin verdiğimi izledim.

Rakibimi yenmek için dövüş becerilerime bel bağladığım için kendimi hayal kırıklığına uğramış buldum. Bu, büyüleri yeteneklerim için güç ve odaklanmaya kanalize olmama nasıl yardımcı oluyordu? Eğer bir şey varsa, bu oda beni geliştirmeden önce kıracaktı. Karanlığın içindeki kürenin ışığına sanki kırmam gereken bir gibi baktım.

Bundan sonra her gece Vespers salonuna döndüm. Görevli için değil, kâbuslar görmeye başladığım için. Bu seansların sonuçlarının uyku girişimleri sırasında bana işkence etmesine izin vermektense bir Vesper ile bir odada eğitim almayı tercih ederdim.

Gözlerimin altındaki torbalar bunu açıkça gösteriyordu ve hatta Cairis güzellik uykusuna yatmam gerektiğine dair bir şeyler söylemişti ama ben bunu duymazdan geldim. Bir Vesper ile küçücük bir odada kendimi zorladığım her gece, korkmam gereken bir şey daha azalıyordu.

Buna bağımlı olacağımı biliyordum ama umurumda değildi. Kendime acı ve işkence çektirmek umurumda değildi çünkü o odadan her çıktığımda kendimi daha güçlü, olduğum kişiden daha az ve olacağım kişiden daha çok hissediyordum. Kendimi test etmek için yeni yollar düşünerek yaratıcılığımın zevk alıyordum.

Yapmamız gerekenin bu olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama benim için işe yarıyordu. Yorgun olabilirdim ama zihinsel olarak her zamankinden daha güçlüydüm. Korku eksikliği uçuş vadisinde ve antrenman odasında daha riskli davranışlar sergilememe neden oluyordu. Acıya karşı hissizleşmişim ve iyileşmeye daha az odaklanmışım. Zaman içinde yavaş yavaş gelişen bir nasır gibiydi ve her seansta daha da sertleşiyordum.

Saryn'in dersine her gün daha fazla kesik ve morlukla geldiğimde, bana seanslar arasında neden kendimi iyileştirmedığımı sordu. "Düşmanlarımızın arasına karışmak için yara izlerimizi ve yaralarımızı ne zaman göstermemiz gerektiğini bilmeliyiz, değil mi?" diye cevap verdim. Sanki ona bir şey öğretiyormuşum gibi kaşlarımı çattım.

Sırıttı ve bana gururla başını salladı. Saryn çılgınlığının yeni yöntemlerini onaylıyor olabilirdi ama akranlarım için aynı şeyi söyleyemezdim. Yine de onların fikirlerini önemsemiyordum. Bu benim için işe yarıyordu. Benden yılların deneyimine ve bolca motivasyona sahip olabilirlerdi ama ben içimdeki canavarı buluyordum ve onlar yolumdan iyi olurdu.

Yabancıların isimsiz yüzleriyle savaşmak artık eskimişti. Zamanla sınırlarımı keşfedecek kadar cesur oldum. En büyük korkularımdan biri gruptaki en zayıf halka olmak ve paha biçilmez bilgiler vermektir. Saryn, düşman hatlarının gerisinde işkenceye maruz kalabileceğimiz sayısız yoldan bahsetmişti. Aklımın ucundan bile geçirmediğim sadistçe yöntemler ve şimdi onları aklımdan çıkaramıyordum. Aklımdan çıkmıyorlardı, bu yüzden onlardan korktuğumu ve bu korkuların üstesinden gelmem gerektiğini biliyordum.

Vesper ile niyetlerimi çok net bir şekilde belirledim. Çoğu zaman, Saryn'i somutlaştırdım. Neden bilmiyorum ama yaptım. Güvenli bir kelime belirledim ve

durmasını emretti. Ne kadar bağırsam bağırayım, yalvarırsam yalvarayım ya da yardım için ağlarsam ağlayayım, güvenli kelimeyi söylemediğim sürece durmayacaktı. Bu egzersizlerdeki tek güvenliğim buydu. Kendimi sınıra zorlayabileceğimi ve durmasını istediğim anda duracağını bilmek. Eğer bu deneyimler gerçekte yaşanacak olursa, geri dönüşü olmayacaktı.

Bu aktiviteleri en geç saatlere, diğerleri yattıktan çok sonraya sakladım. Kimsenin çığlıklarımı duymayacağı ya da beni şifa havuzlarında dağınık halde bulamayacağı zamanlara. Bu yaralar sınıfta takacağım yaralar olmayacaktı. Suyun, ateşin, bıçağın, zehrin ve yakıcı zihin kurnazlığının gazabını deneyimlememe izin verecektim. Her testte daha da güçlendim ve dayanıklılığım zirveye ulaştı.

Vesper-Saryn her gece benden Teklif, Tarikat ve Basdie ile ilgili sırlar sızdırmaya çalışırdı. Trace'le olan ilişkim ve diğerlerine karşı gerçek hislerim hakkında bile; her seferinde acıyı içime çeker ve kabarmasına izin verirdim. Ağlamalarımın arasında kalın gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına izin verirdim. O gözyaşlarının tadı acıdan çok zafer gibi gelene kadar kuru dudaklarımı yalardım. Ne için çalıştığımı bilmiyordum ama bunu hissedebiliyordum. Sadece açıklayamıyordum. İçimde karanlık bir şey geliyordu.

İşkence sanatını nihayet anladığımda, bunu kendim deneyecek kadar cesur oldum. Bu kez Vesper'ı bağladım ve kendime uyguladığım egzersizlerin aynısını tekrarladım. İtiraf etmeliyim ki, kurban olmak işkence eden olmaktan çok daha kolaydı. İlk birkaç denememde kendimi odanın bir köşesinde öğürürken ve kusarken buldum.

Kendini savunamayan birine tekrar tekrar şiddet uygulamak şimdiye kadar başarmaya çalıştığım en zor şeydi. Bunu her denediğimde içimden bir parçanın öldüğünü hissediyordum.

Kilo vermeye başlamıştım; uykusuzluk ve yemek yememek beni oldukça perişan bir hale getirmişti. Kimse -belki Saryn hariç- bana inanmazdı ama içimde her zamankinden daha güçlü hissediyordum.

Trace'in onaylamayan bakışları her köşe başındaydı. Bir gün kolumdan tutup beni kenara çekti.

"Orada ne yaptığınızı bilmiyorum ve beni ilgilendirmediğini de biliyorum ama yavaşlamanız gerekiyor."

"Haklısın, bu seni ilgilendirmez," diye tükürdüm. "Ne tür bir canavara dönüşeceğime sen karar veremezsin. İşe yaramaz insanlar hakkında ne hissettiğini hepimiz biliyoruz."

Sözlerim zehirliydi ve yüzündeki şok hızla üzüntüye dönüştü. Ağzı bir karış açık ama sessiz, elinden kurtuldum ve

Çalışmalarıma geri döndüm.

Nori kapımda belirdiğinde, grubun onu diğerklerinin yapamadığını yapıp bana ulaşmaya çalışması için seçtiğini biliyordum. Ona karşı zaafım olduğunu biliyorlardı. Nori yatağımın başucunda oturmuş, eğitimim hakkında konuşmamı ve Vespers ile neler yaptığıma dair bir fikir vermemi sağlamaya çalışıyordu.

Saryn'in verdiğı görevi yerine getirdiğimi açıklayarak konuyu geçiştirdim. Onlarla ne yapmam gerektiğini tam olarak ifade etmemişti ama onları kullanmada daha iyi olduğumda onun onayını görmek beni sadece motive ediyordu. Kalkanlarım her zamankinden daha güçlüydü, cazibem her geçen gün artıyordu ve Gia'nın rehberliğinde şekil değıştirmeyi denemeye bile cesaret etmiştim.

Birkaç dakikadan fazla tutamasam bile denemiştim. Gelişiyordum ve önemli olan da buydu. Ateş yakmak ve banyo ısıtmak gibi önemsiz büyüler benim için hiçbir şey haline gelmişti, neredeyse hiç enerji ya da düşünce gerektirmiyordu.

Beni diğerk becerilerimi geliştirmeye odaklanmam konusunda ikna etmeye çalıştığında, meydan okurcasına karşılık verdim: "Aranızdaki zayıf kişi ben olmayacağım. Ben de korkulan biri olacağım!"

"Cress, cesur olan sensin! Kimse istemezken benimle arkadaş oldun, Saryn'le savaştın, sonuçlarını bilmeden peşimden geldin ve her şeyi riske atarak beni diğerklerine karşı savundun. Sen korkusuzsun ve bu korkulmaktan daha değıerli!" diye yalvardı.

Onu dinlemeye ve sözlerini duymaya çalıştım ama tüm gürültüyü engellemeye alişmıştım.

"Lütfen, size yardım etmeme izin verin," diye teklif etti.

Bunun tanıdıklığı, vadide onun geri dönmesi için yalvardığım zamanki mücadelemizi yansıtıyordu. Artık nasıl yardım kabul edeceğimi bilmiyordum. Diğerkleri gibi olabilmek için kendimi tamamen soyutlamıştım.

Burada Nuri'nin nazik gözlerinin zifiri karanlığına bakıyor, cevaplar ve rahatlama arıyordum.

"Yapabileceğın tek bir şey var," diye fısıldadım, rüyalarımın karanlığının yalvarışımı duymasına izin vermeyerek.

"Eğitimim yüzünden korkunç kabuslar görüyorum..." Durakladım, durumun ne kadar kötüleştiğini anlamasını umuyordum.

"İyi bir uyku ekebilseydim, sanırım daha farklı hissederdim." Nori'nin genç yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı.

Başını salladı. "Bu gece uygun bir saatte uyu, sana çok ihtiyacın olan dinlenmeyi sağlayacağıma söz veriyorum."

O gece Vespers salonunu ziyaret etmedim ve bunun Saryn'le başımı belaya sokup sokmayacağını umursamadım. Nori'nin söylediği gibi yaptım ve akşam yemeğinden kısa bir süre sonra yatağa girdim. Battaniyeyi çeneme kadar çektim ve ellerimle oynamaya başladım. Gölgelelerin ve kâbusların saldırısının beni ele geçirmesini bekledim. Ağırlaşan göz kapaklarım düşerken, annemin bir zamanlar bana anlattığı hikayeleri düşündüm ve bir rüya dansçısının gelip karanlığı uzak tutması için dua ettim.

BÖLÜM 26

Nori tam bir Tanrı'nın lütfuydu. En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyordum. Uyandığımda kendimi her yönden yenilenmiş hissediyordum. İyi bir gece uykusu gözlerimin etrafındaki koyu halkaları yok etmeyecek ya da verdiğim kiloları geri aldirmayacak olsa da, bu ilk adımdı.

Nefes almak daha kolay geliyordu; kâbuslar ya da uykusuzluktan kaynaklanan endişenin dayanılmaz ağırlığı nihayet bir anlığına da olsa azalmıştı. Şimdiye kadar ona neden sormadığımı bilmiyorum. Sanırım böylesine nadir bir yeteneği böyle bir şey için kullanmasını istemekten utanmışım ya da belki de yardıma ihtiyacım olduğunu itiraf edemeyecek kadar utanmışım. Her iki durumda da ona borçluydum - gerçi o ödeştigimizi söylerdi.

O sabah kahvaltıda Gia'nın bakır rengi saçları ve mavi gözleri olduğunu görünce şaşırdım. Varro'nun gözleriyle kıyaslanamazdı ama yine de farklıydılar. Bana şekil değiştirme dayanıklılığını geliştirmeye çalıştığını söyledi.

Bütün günü bu yeni görünümle geçirmeye niyetliydi -ya da en azından kendini yormadan geçirebildiği kadar uzun süre. Bu, Gia'nın ne yaparsa yapsın her zaman çarpıcı görüneceğinin kanıtıydı. Ama ben bile yaptığı şeyin Saryn'in ondan beklediği şeyin sadece bir gölgesi olduğunu biliyordum.

Sınıfta kısa bir anını görmüştüm. Vücudunu ve yüzünü tamamen yeni bir forma dönüştürmüştü. Vespers'in yaptığından biraz daha az korkutucuydu. En azından Gia'ya güvendiğimi bilmenin rahatlığı vardı içimde. Nasıl şekil değiştirmiş olursa olsun, o yabancının bakışlarının ardında tanıdığım biri vardı.

Gia çok ikna ediciydi, ama sadece kısa süreler için. Bu yüzden yeteneklerini zaman içinde küçük artışlarla genişletme alıştırmaları yapmıştı. Savaşırken, işkence görürken ya da Saryn'in dediği gibi "düzüşürken" bu maskaralığı asla sürdüremezdi. Başlangıçta, Saryn'in bu konudan bahsettiğini duymak endişe vericiydi.

Bedenlerimiz ve yakınlığımız sanki elimizin altındaki bir silahmış gibi, ama o böyle konuştuğunda biz de daha fazla hissizleşiyorduk.

Zamanla, bu "taktikler" hakkında her kaba söz söylediğinde birbirimize attığımız garip bakışlar azaldı. O sabah Saryn'in bizim için planları vardı. Hiçbirimizin hazırlıklı olamayacağı planlar.

"Bugünkü derste yaratıcılık, karşısındakini okuma becerisi, duygusal zeka ve her şeyden önemlisi özgüven gerekecek."

Hepimiz dikkatle dinliyorduk, bazılarımız kollarını kavuşturmuş ya da sinirlerini gizlemek için ellerini kıpırdatıyordu. Teori'nin tahmin edilebilir sınıflarının aksine, Saryn'in sınıfı tamamen farklı bir şeydi.

"Çoğunuzun kendine güveni olmadığından ve vicdanınızın kararlarınıza hükmetmesine izin verdiğinizden, kolay bir şeyle başlayacağız, ama bunun tek nedeni bugün kendimi nazik hissetmem. Yarın kendimi nazik hissetmeyeceğim."

Fark etmemesini umarak gözlerimi devirdim.

"Manipülasyonun birçok şekli vardır. Bu konuda ustalaşmalısınız. Baştan çıkarma, aldatma ve ikna etme hassas sanat biçimleridir ve bunu iyi , yolunuza çıkan herkesi kontrol edebilirsiniz. Zayıflığı kendi yararınıza kullanın, onların dile getirilmemiş en derin arzularına dokunun ve bunu onlara karşı kullanın. Farkında olmayan bir düşman sırtındaki ya da yatağındaki bıçağı göremez."

Saryn'in kelimelerle arası çok iyiydi. Manyakça ve sorgulanabilir olanı asil ve önemli hale getirirdi. Bu konuda ondan daha iyi olan tek kişi, geldiğimizden beri görmediğimiz İdris'ti.

Nori'nin yanımda küçük bir nefes verdiğini duydum, ne kadar iffetli olduğu göz önüne alındığında bunun onun için son derece rahatsız edici bir bölge olduğunu biliyordum. Benim de kendi endişelerim vardı ve sağanak yağmayı bekleyen kara bir fırtına bulutu gibi üzerimde demleniyorlardı.

"Bu egzersiz için birbirinizle eşleşecek ve kalkanlarınızı indirerek partnerinizin zihninize kolayca erişmesine izin vereceksiniz. Daha sonra zihninizi kullanarak bir imge ya da illüzyon çizerek onları manipüle edeceksiniz. Bu, kazara ya da pasif bir şekilde düşmanınızın sizi okumasına izin vermekle aynı şey değildir. Bu, birinin zihin okumasını ona karşı kullanmaktır. Alıştırmanın sonunda, partnerinizin size gösterdiklerini yüksek sesle tekrarlamanızı isteyeceğim ve aranızdan kimin bu konuda becerikli olduğunu göreceğiz."

Endişeli bir korku beni tüketti. Kiminle eşleştirilecektim? Saryn eşlerimizi çağırmaya devam etti ve sandalyelerimizi doğrudan o kişinin önüne yerleştirmemizi söyledi, böylece birbirimize bakacaktık ama dokunmayacaktık.

Trace'e benimle ortak talimatı verildiğinde terlemeye başladığımı hissettim. Sandalyesini benimkinin önüne oturttuğunda ona bakacak gücü kendimde bulamadım. Başımı sıkıntıyla salladım, diğerlerinin muhtemelen eşleşmemizle eğlendiğini biliyordum. Bunun yarattığı gerginlik hızla odaya yayıldı. Sağımda, bana bakmayan Varro'nun karşısında kızıl saçlı Gia oturuyordu ve onun yanında da Nori'nin önünde oturan Cairis vardı.

Benim ve Trace'in birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair düşünceler hafızamın derinliklerinden zihnimin ön saflarına doğru akmaya başladı. Birlikte olamayacağımızı anladıktan sonra kilit altında tutmaya çalıştığım anılar. Ama kalkanlarımı indirmemiştım; onun bu bombardımana tanıklık etmesine imkân yoktu.

Kendimi ayağımı vururken buldum, bu egzersize karşı meydan okuyarak kaşınıyordum ama bundan kaçış olmadığını biliyordum. Kısıtlı deneyimim nedeniyle bir Vesper ile bu alıştırılmalardan bazılarını yapma fikrini aklımdan geçirmiştım ama zevk yerine işkenceyi tercih etmiştım. Eski sevgilimin karşısında taş suratlı bir şekilde otururken pişmanlığım gözümünden kaçmamıştı.

"Önce bayanlar gidecek. Sizi her zaman daha yaratıcı bir cinsiyet olarak görmüşümdür. Kalkanlarınızı indirin ve onları dize getirmek için gerekenlere sahip olup olmadığınızı görelim."

Trace bana acılı bir bakış atarak önüne baktı. Hızlı düşünmeye çalıştım. Trace'i tanıdığımı gösteren bir şey olmasını istiyordum ama çok iyi değil. Bu bizim için kolay olmalıydı, ama aynı nedenden dolayı daha da zordu.

Birden yataktanemin çekmecesinde duran Nightwing tüyünü hatırladım ve aklıma bir fikir geldi. Gözlerimi kapattım ve kolçakların iki yanını kavrayarak tırnaklarımı tahtaya geçirdim. Kalkanımı bıraktım ve onun zihnime girmesine izin verdim.

Düşüncelerimde ona bir fantezi gösterdim. Ay ışığından başka bir şeyle aydınlanmayan, neredeyse hiç görünmeyen şeffaf bir elbisenin içinde duruyordum. Dalgalı yakası göğüslerimin kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Sırtı açık kumaş parçası üzerime dökülüyor, sadece bu illüzyonda önemli olan kısımlarımı gizliyordu.

Derin bir nefes verdim ve devam ettim.

Sağ elimde uzun, sert bir siyah Nightwing tüyü taşıyordum ve onu ağzıma götürdüm, tatlı bir okşayış gibi dudaklarıma doğru tuttum, gelmeyecek bir öpücüğü bekledim. Bu düşünceyi özlemin ağır duyguları ve birini özlemenin acısıyla doldurdum. Yavaş yavaş

tüyü boynum boyunca ve göğsümün ortasından aşağıya doğru sürükleyerek göğüslerimin kenarlarını gıdıkladı ve meme uçlarımın serin gece havasında zirveye çıkmasına neden oldu.

Hayal gücümün beni bu yanılsamaya sürüklemesine izin verdikçe nefes alışım daha da düzensizleşti.

Tüy aşağıya doğru vücudumda ve ince kumaşta dolaşmaya devam etti. Bacaklarımın birbirine kenetlendiğini hissettim, Nightwing tüyleri olan erkeği düşündükçe karnımın derinliklerindeki ağrıdan dolayı sıkılaştım. Koyu renkli kumaşı yana doğru çekerek çıplak bacağımı ve kalçam boyunca uzanan çukuru ortaya çıkardım. Tüyleri bu hassas bölgede tekrar tekrar gezdirdim ve gıdıklanma hissinin içime elektrik dalgaları göndermesine izin verdim.

Dudaklarımı istekle yaladım, avuçlarımın sandalyeyi kavrarken terlediğini hissettim. Gözlerimi açmama ya da Trace'in nasıl hissedebileceğini düşünerek dikkatimi dağıtmama izin vermeyecektim. Görevim bu değildi.

Tüyü daha da içeriye doğru hareket ettirdim ve nazıkçe seksimin üzerinde kaydırarak bacaklarımın titremesine neden oldum. Tüyün alayına daha fazla dayanamadığımda, "İz" kelimesini mırıldandım.

İsmi düşüncelerimde değil, herkesin duyabileceği bir fısıltıyla yüksek sesle söylediğimi fark ettiğimde gözlerimi açtım. Yüzünde şeytani bir gülümseme olan Saryn dışında kimse tepki vermedi. Başımı kaldırıp Trace'i gördüğümde yanaklarım utançtan kıpkırmızı olmuştu bile; gözleri fal taşı gibi açılmış, çenesi gerilmişti. Parmaklarını yumruk yapıp esnetiyor, fantezilerimin ve yanılsamalarımın onda yarattığı sinir bozucu gerginliği gidermeye çalışıyordu.

Tuhaf hatamı fark eden başka biri olup olmadığını görmek için tekrar koridora baktım. Çoğu ödevlerine odaklanmıştı, ama Varro'nun yüzünde, dönüp Gia'ya bakmadan önce bir şeylerin titreştiğini gördüğüme yemin edebilirdim.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra Saryn tehditkâr bir tavırla erkeklerin sandalyelerinin arkasına doğru yürüdü ve önce Cairis'in arkasına yerleşti.

"Bizim tatlı ve masum küçük Nori'miz sana ne gösterdi, Cairis? Sizi memnun etti mi ya da sizi mı?"

Bu ikisinin böyle bir şey yaptığını düşününce dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Onlar olabildiğince platoniktiler.

Cairis cevabını biraz da zehirli bir şekilde dişlerini gıcırdatarak verdi.

"Onun illüzyonunda ben bir Yüce Lord'dum, evimin reisiydim, tüm personel tarafından saygı görürdüm. Emrime hizmetçiler. O ise kendini bir

Madam. Güzel dişilerden oluşan bir koleksiyoncu. Hayali, egzotik, itaatkâr, her türden. Onları bana hediye olarak getirdi. Hepsi benim içindi-"

Cairis'in sözleri, Saryn'in Nori'yi alkışlaması ve övmesiyle kesildi. "Vay, vay, rüya dokuyucusu, görünüşe göre İnsanları okumak. Bolluk, güç ve saygı. Cairis'i bir kitap gibi okuyorsun. Muhteşem."

Nori kaşlarını çatarak Cairis'e yalvarırcasına baktı ve onu bu şekilde ifşa ettiği için affedilmesini istedi.

Saryn ilerledi, Varro'nun arkasına geçti ve ellerini iki omzuna yerleştirdi.

"Gia, senden çok güzel bir kızıl saçlı olur. Altın çocuk, şekil değiştiren sevgilimiz senin için ne hazırladı?"

Varro'nun bakışları kısa bir süre bana doğru kaydı, sonra hızla Gia'ya döndü.

"Denizdeydim ve uzakta bir kumsal vardı. Bir genç kızın şeklini belli belirsiz seçebiliyordum. Uzun, koyu kahverengi saçları vardı, teni neredeyse kar gibi solgundu. Denizin derin mavisi ve onu çevreleyen kumsalın sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca ona doğru öfkeyle yelken açtım. Bir sirenin şarkısı gibi beni çağırıyordu. Ne kadar açılırsam açılayım, ona ulaşamıyordum. Aradaki mesafe hiçbir zaman kapanmadı. Yüzünü asla tam olarak seçemiyordum. O bir serap olmalıydı, ama ona doğru yelken açmaktan kendimi alamadım."

"Çok ilginç," diye yorumladı Saryn. "Bunu sevdim. Özlem, özgürlük hissi ama yine de kapana kısılmış hissetmek. Ulaşılamaz bir şey istemek."

Gia Varro'ya bilerek gülümsedi ama Varro herhangi bir tepki vermedi.

Şimdiye kadar açıkça cinsel bir illüzyon kullanan tek ben olduğum gerçeğiyle dehşete düşmüştüm. Manipülasyon, aldatma ya da ikna değil.

Trace'in beni herkesin önünde kovmasına hazırlanırken utanç yanaklarımı ısıttı. Saryn kenara çekildi, arkamızda durdu ve ona gösterdiğim şeyi açıklamasını bekledi. Derin bir nefes aldım, burun deliklerim onun imgelemi anlatacağı sözlerle hazırlanırken alevlendi.

"Bana bir dişi gösterildi." Devam etmeden önce durakladı, "Çok güzeldi, ay ışığıyla yıkanıyordu ve çok az kıyafet giyyordu. Elinde tek bir Nightwing tüyü tutuyordu. Sevgilisinin ona hissettirdiklerini hatırlayarak tüyü tüm vücudunda gezdirdi. Onun özlemine ve alaylarına daha fazla dayanamadığında, kendini memnun etmeyi amaçladı."

Durduğunda, orada bitireceğini düşünerek rahat bir nefes aldım, ama bitirmedi. Nedense soluna döndü -gruba doğru mu yoksa sadece Varro'ya mı, emin değildim- ve "Sevgilisini çağırdı, adıyla" dedi.

Dişinin neye benzediğini söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Her şey apaçık ortadaydı ve ben bir mağaraya girip önümüzdeki yüzyıl boyunca saklanmak istedim. Gözlerimi ona kilitlemişim, dönüp diğerlerinin bakışlarıyla yüzleşemiyordum. Şüphesiz, daha önce onun adını fısıldadığımı duymuşlardı ve bu noktada söylentileri doğrulamıştı.

"Cress, aranızdaki en cesur kişi. Hakkını vermeliyim, doğrudan baştan çıkarma yoluna gidebileceğini ve bir Nightwing kullanabileceğini düşünmemiştim... Yaratıcılığındaki detaylara gösterdiğin özen kusursuz. Sanki Trace'i neyin özel hissettireceğini tam olarak biliyormuşsun gibi."

Odadaki gerginlik hissedilir hale gelmişti ve Saryn'in sözlerini bir iltifat olarak algılamaktan kendimi alamadım.

"İşte bu yüzden krallıklar kraliçeler ve fahişeler yüzünden yıkıldı. Erkekler basit yaratıklardır, kolay okunurlar. Aferin hanımlar. Şimdi, bunu devam ettirelim ve bir eş değişimi ile işleri daha ilginç hale getirelim. Ne de olsa hızlı düşünüp daha az plan yaparak sizi diken üstünde tutmayı seviyorum. İçgüdülerinize güvenin!"

Dişiler oturmaya devam ederken tüm erkekler ayağa kalktı ve Trace, Nori'nin oturduğu diğer uca doğru ilerlerken her birini bir eşe doğru itti. Az önce olanlardan sonra Varro'yla yüz yüze gelmek neredeyse Vesper'la yaşadığımdan daha kötü bir işkenceydi.

Gözlerini kapatmadan önce Varro'ya son bir kez baktım ve "*Lütfen beni rahat bırak*" diye yalvardım.

Kalkanlarını indirdi ve sadece benim için yarattığı şeyi bana gösterdi. Ciğerlerim sıkışmaya başladı ve aniden ele geçirildi. Ellerimin hâlâ sandalyede olduğunu hissedebiliyordum ama nefessizliğin beni tükettiğini, her şeyin soğuduğunu ve karardığını hissettim. Birden nefes almak için yüksek sesle soluklandım ve kendimi korkunç derecede gerçek hissettiren bir görüntüden kopardım.

Varro gözlerini açıp bana bakarken ben de onun önünde nefes nefese kalmış, düzensiz nefes alış verişlerimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Saryn bana doğru yürüdü, Varro'nun yaptıklarını duyunca heyecanlanmış görünüyordu.

"Az önce ikinizin arasında geçenler hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum."

Varro'nun yarattığı illüzyonu okumaya başladım, hala neden gerçek, çok gerçek hissettirdiğini anlamaya çalışıyordum.

"Bir gemideydim ve aniden suya düştüm. Dalgalar güçlüydü ve beni altına çekti. Güneş ışığına doğru ne kadar yüzmeye çalışsam da, denizin karanlığında daha da battım. Her geçen saniye daha fazla nefes kaybediyor ve hayatta kalmak için mücadele ediyordum. Neredeyse boğulacağımı düşündüğüm anda, uzaktan denizin şarkısının suda yankılandığını duydum. Vücudum ağırlaşmıştı ama batmaya karşı koyacak gücüm yoktu. Aniden, birinin ya da bir şeyin dudaklarını dudaklarıma bastırıldığını, bana hava verdiğini, bir yaşam nefesi verdiğini hissettim ve sonra burada uyandım."

Sarin başını çevirdi ve kaşlarını kaldırarak Varro'ya baktı.

Saryn'in suçlayıcı bakışını umursamadan, "Kimse illüzyonu gerçek hissettirmek için biraz daha ekleyemeyeceğimizi söylemedi," diye cevap verdi.

Gözlerim öfkeyle açıldı.

"Bana boğuluyormuşum gibi hissettirmeye nasıl cüret edersin!"

Varro masummuş gibi davranarak ellerini havaya kaldırdı. "Senin işkenceyi seven biri olduğunu sanıyordum..."

Ben ona doğru hamle yapmadan, Saryn beni durdurmak için elini göğsümün önüne koymuştu bile. Zihinsel kalkanlarım kapalı olduğu için ben daha hamle yapmadan her niyetimi kolayca okuyabiliyordu.

"Belden aşağı vurmak derdim Varro, ama hepimiz biliyoruz ki ben 'aşkta ve savaşta her şey mübahtır' ilkesinin büyük bir savunucusuyum. Ve biz gerçekten de savaşa hazırlanıyoruz. Bununla birlikte, ikinizin neyi çözmesi gerektiğinden emin değilim, ancak size yaratıcılık ve cesaret için puan vereceğim, çünkü sizin de gibi, çiğnenecek kural yoktu."

Diğerleri girerken içimde dolaşan öfke kulakları sağır ediyordu. Dinlemek için yoğun bir çaba sarf ettim ama Varro'yu lime lime etmek istediğimi düşünerek dikkatim dağıldı.

Gia, Cairis'in kendisi için hazırladığı hayali anlatıyordu. Aramızdaki en güçlü kişi olduğu, şekil değiştirmede ve sayısız başka yetenekte ustalaştığı bir dünya. İsteddiği gibi ortalığı kasıp kavuruyordu. Boş zamanlarında başkalarının iradesini bükme gücüne sahipti. Erkekler onun için birer oyuncaktı, onları çiğner ve tereddüt etmeden tükürürdü. Gia her zaman gülümserdi.

Gia'nın her şeyde en iyi olmayı sevdiğini biliyordum ama güce ne kadar aç olduğunu hiç fark etmemiştim. Belki de tüm bunlar hakkında en üzücü olan şey, hiçbirinin onun neden her şey ve herkes üzerinde kontrol sahibi olmayı bu kadar çok istediğini anlamamış olmasıydı. Hiçbir güç

Kırık bağıını onarmak için. Bunun yerine, bu gücü kırık kalbinin etrafında bir kale inşa etmek için kullandı.

Kendisine bahşedilen vizyonu en son paylaşan Nori oldu. Trace'in bu senaryoda ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu; Trace şiddet yanlısı biriydi, Nori ise tam tersi.

"Ayrılmaya karar verdiğim gün vadiye indiğimde kimse beni takip etmedi. Kimse beni kalmam için ikna etmeye çalışmadı. Her ne pahasına olursa olsun gitme kararından memnun bir şekilde dere boyunca vadinin kenarına doğru yürüdüm. Eşik olarak algıladığım yerden geçmeye gittiğimde hiçbir şey olmadı. Eve, sevdiklerimin yanına döndüğümde Ilithyia'nın annemle babama yeni doğmuş bir bebek bahsettiğini öğrendim. Sonunda sevebileceğim bir kardeşim olmuştu. Ve Tarikat'ı bir daha ne gördüm ne de duydum."

Oda sessizdi, çoğunlukla Trace'in ona korkunç ve vahşi bir imgelem bahsetmemiş olmasına şaşırmışlardı. Saryn sinirli, Trace ise kayıtsız görünüyordu.

"Kaçağımızın özgürlüğü arzuladığını bildiğin için seni alkışlayacağımı sanıyorsan yanıyorsun," diye azarladı Saryn.

Trace küçümseyerek karşılık verdi, "Sen bir aptalsın. O özgürlüğü arzulamıyor. Tanrıların iyi ve masum insanların acı çekmesine izin vermediği inancını arzuluyor ve bunu kabullenemiyor. Asla var olmamış ve olmayacak bir dünyayı arzuluyor. Sanırım ikiniz de aptalsınız."

Sözleri ne kadar doğru olursa olsun, ona öfke duyuyordum. En azından şimdi Nori'nin burada onu önemseyen arkadaşları olduğunu bilmesi beni rahatlatıyordu; Trace'in ya da bu egzersizin onu etkilemesine izin vermeyecekti.

Sırf haklı olmak için acımasız davranıyordu. Bunlar Trace'in Basdie'den önce hiç görmediğim, varlığından haberdar olmadığım yönleriydi. İşte bu yüzden asıl aptal olanın ben olduğumu biliyordum.

Saryn'in egzersizinden bu yana, hepimiz arasındaki enerji değişmişti. İnsanlar uçuş alanında mesafeliydi, birlikte olmak yerine tek başlarına antrenman yapmayı tercih ediyorlardı. Ondan sonra, insanlar ortak alanda ayrı ayrı oturdular, başlarını kitaplarına eğdiler. Tam bir ekip olarak bir araya gelmeye başladığımızı düşünürken, böyle bir şey bizi merkezden uzaklaştırdı. Başkalarının da çizgileri aşmasına ya da hassas noktalara dokunmasına minnettar olmanın yanlış olduğunu biliyordum. Trace ve benim üzerimdeki spot ışıklarını azaltan her şeyi memnuniyetle karşıladım.

Ya tüm yemek boyunca garip bir sessizlik içinde oturacağımızı ya da bir şeylerin patlamak üzere olduğunu bilerek kendimi yemeğe sürükledim. İlgüdülerim bana herkesin yorgun olduğunu söylüyordu. Her şeyden yorulduklarını. Kaçırılmaktan, isteğimiz dışında burada tutulmaktan, nasıl eğitileceğimizden başka bir şey söylenmemesinden bıkmıştık. Bir akşam yemeği ekmeğinin bu patlamanın katalizörü olacağını kim düşünebilirdi ki?

Tabaklarımızı doldurarak yemek kuyruğunda ilerlerken, Trace son ekmeği kendi tabağına yerleştirdi ve uzaklaşmaya başladı ki Varro'nun "Lanet olası siyah pelerinliler, her zaman benciller, herkes kendine" diye mırıldandığını duyduk.

Duymadan önce bile geleceğini biliyordum. Trace'in tabağının arkamızdaki masaya çarparken çıkardığı ses, Varro'nun boşluğuna doğru adım atarken.

"Evet, ben siyah pelerinliydim ve seni öldürmek isteseydim, kimse benim yaptığımı bilmezdi. Cesedin asla bulunamazdı ve son anlarından pişman olmanı sağlardım. Bir akşam yemeği için ölmeye hazır mısın Goldie?"

Şaşırtıcı bir şekilde Varro, Trace'in sözleri karşısında irkilmedi. Hafifçe eğlenmiş görünüyordu. Onun adına dehşete düşmüştüm. Trace alay edilecek ya da hafife alınacak biri değildi.

Varro Trace'e döndü, ağzına bir kaşık çorba koydu, dikkatle yuttu ve "Hayır, formuma dikkat ediyorum" diye cevap verdi.

Ardından Trace'in etrafından dolanmaya ve tehdide aldırmadan masadaki yerini almaya başladı.

Geri kalanımız da sıraya girip koltuklarımıza oturduk. Suyumu yudumlamak üzereydim ki beklenmedik tatlılık beni aniden telaşlandırdı. Neredeyse içeceğimi tükürecektim ki bu şüphesiz yemeğimi mahvederdi.

"Suyu şaraba dönüştürme cüretini gösterdim. Herkesin işine yarayabilecek bir gece gibi görünüyor. İçinizden biri Saryn'e söylerse sizi bulurum," dedi Cairis, diğerleri kadehlerini incelemeye ve koklamaya başlarken.

Gia elini kaldırarak fincanını Cairis'inkine yaklaştırdı. "Tam zamanında. Şeref!"

Trace kısa sessizliğin ardından cesaretlendirici bir açıklama yaptı: "Eğer istekleri kabul ediyorsanız... bir dahaki sefere bira. Şarap değil."

Şakalaşmalarının odadaki havayı hafifletmesini diledim, ama bu en iyi ihtimalle çok küçük bir gelişmeydi.

Yemeğimizi çiğnedik ve şarabımızı yudumladık, ne Saryn ne de Teori orada olup bitenlere tanık olmadığı için şanslıydık. İçimize kapanabilir, yemeğimizin geri kalanının tadını çıkarmaya çalışabilir ve akşam duasına ya da yatağa gidebilirdik ama şans benim yanımda değildi.

Varro boş kâsesini masanın ortasına itti, kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı ve "İkinize neler olduğunu ne zaman öğreneceğiz?" diye sordu.

Parmağıyla Trace ve benim aramda bir ileri bir geri işaret etti. Cairis hayal kırıklığı içinde başını salladı ve bilmiş bir bakışla koltuğuna yığıldı. Trace tedirginliğin ötesinde görünüyordu.

"Ne var Varro, kanatlarını gördüğüm için kızgın mısın? Uçuş güvertesini kastetmiyorum..."

Önce benimle aynı hizaya gelmeden onlara bir nebze olsun onay verdiği için Trace'i boğabilirdim. Geçmiş, sırrımız, ikimize de aitti, sadece ona değil. Nasıl hissettiğim umurunda değildi. Sadece Varro'yu kızdırmak istemişti ama bunu ve daha fazlasını yapmıştı çünkü şimdi çok öfkeliydim. Sandalyemi geriye attım ve ayağa kalktım, masanın üzerine eğildim ve benden yayılan öfkeyi hissedebilmelerini umdum.

"Siz ikiniz zavallısınız. Siyah pelerinli olması kimin umurunda? Son akşam yemeği kimin ? Ve en önemlisi, yattığım kimin umurunda? Geçmişimiz ölü kadar iyi. Hayatına devam et ve büyü!"

Sözcükler içimden bir gram pişmanlık ya da tereddüt olmadan döküldü. Seçtiğim kelimelerin hiçbirisi bir hanımefendiye benzemiyordu ve bu benim için sorun değildi, çünkü bu kadar yeter dediğimi bilmeleri gerekiyordu. Bu kadar bakış ve fısıltı yeter. Söylenmemiş suçlamalardan bıkmıştım.

"Hepimizi riske atıyorsun. Size nasıl güvenebiliriz? İkinizin de bir yük olmayacağınızı nereden bileceğiz?" Varro bunun peşini bırakmadı.

Öfkelendim. "Geçmiş kaldı. Buna güvenin."

Hışımınla odadan çıktım ve diğerleriyle arama mesafe koymak için odama doğru yöneldim. Arkamda ayak sesleri duydum ama kimin takip ettiğini görmek için dönmedim.

Ben kapıyı arkamdan çarparak kapatamadan bir el kapıyı kapattı ve Trace girişten içeri adım attı.

"Bunu neden yaptın?" Sinirden gözyaşlarımı tutmaya çalışarak yalvardım.

"Çünkü sana sahip olamasam bile, sen benimsin!" diye hırladı. Öfkeyle.

"Hayır, değilim," diye bağırdım. "Ben senin değilim, senin benim olmadığın kadar. Asla birbirimize ait olmadık."

Bunun üzücü gerçeği bir dalga gibi üzerime çöktü. Acı, Trace'in çarpıcı yüz hatlarına bir güneş tutulması gibi yayıldı.

"Benimle tanıştığın zamanki kişi değilim, sen de değilsin. Belki o iki insan bir şeyler olabilirdi ama bunu asla geri alamayacağız. Onlar bizden her şeyimizi aldılar. Bunu görmüyor musun?"

"Çoktan gitmiş bir şeyi görmek gibi'..." diye fısıldayarak devam etti, kendi sözlerimle bana musallat oldu.

Ela gözleri parlamaya başladı ve soğukkanlı yüzüne ihanet etti. Elime uzandı ama ben kolumu yanımda sıkıca tutarak onu kucaklamaktan vazgeçtim. İşte o zaman anladım... Gerçekten kırılmıştık.

Odamdan çıkarken bana dönerek, "Eğer kaderi seçmezsen, bil ki ben seni seçerdim" dedi.

Kapıyı arkasından kapattı ve beni yalnız ve sözsüz bıraktı. Bununla ne demek istemiş olabilir? Kaderlerimiz çoktan seçilmişti.

BÖLÜM 27

Uyumaya çalıştım, gerçekten denedim ama son bir saat içinde yapabildiğim tek şey uyanırken dönüp durmak oldu. Dinlenmeye çalışmaktan vazgeçmişim çünkü günün olayları yüzünden çok öfkeliydim. Vesper ile biraz stres atmaya karar verdim ve dolambaçlı koridorda ilerlemeye başladım.

Tembelce ilk kapıyı seçtim, normalde gittiğimden farklı bir odaydı. Fark etmezdi çünkü bir Vesper bir Vesper'dı, özel olmaya gerek yoktu. O rahatsız edici vızıltı yine geri gelmişti. İçimde alçak bir uğultu gibi dolaşıyor, derimi karıncalandırıyor ve kaşındırıyordu.

Karyolaya oturdum ve Vesper'ın parıltısına baktım, yumuşak kehribar ışığının tanıdıklığını memnuniyetle karşıladım. Derin bir nefes verdim, geldiğimden beri yaşadığım en ağır günlerden birinden kurtulmaya çalışıyordum. Zihnim karmakarışık ve onu temizlemenin en iyi yoluna karar vermek bir sorundu. Biriyle dövüşmek mi, biraz acı çekmek mi, yoksa bana acı çektirilmesini mi istediğimi bir türlü kararlaştıramıyordum. Belki de Nuri'nin sahte bir versiyonunun ağlayarak uyuyana kadar bana sarılmasına izin vermeliydim.

Birkaç dakika sonra yan odamdan gelen hafif bir konuşma sesi duydum. Kelimeleri seçemiyordum ama bir erkek sesi vardı. Ayağa kalktım ve gözlerimle duvarı tarayarak sesin nereden gelebileceğine dair işaretler aradım. Odanın en sol tarafında, taşlarda küçük bir delik bırakan küçük bir çatlak vardı. Gözümü oraya doğru tutarsam, diğer taraftaki odanın bir ipucunu görebiliyordum.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum ve muhtemelen kendi işime bakmaya geri dönmeliydim, ama Varro'nun diğer tarafta olduğu belli olduğunda, merak beni alt etti.

Görebildiğim kadarıyla dizlerinin üzerine çökmüş, çaresizlik içinde başını sallıyordu. Önündeki küçük karyolada oturuyordu.

güzel bir kızdı. Güneş ışığındaki bir inci kadar parlaktı, uzun beyaz bukleleri genç yüzünün her iki yanını süpürüyordu. Rahatlatıcı bir elini adamın omzuna koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Onunla tartışıyor gibi görünüyordu ama agresif bir şekilde değil; daha çok tavsiyesini reddediyor gibiydi.

Daha sonra eğildi ve başını onun kucağına koyarak parmaklarını saçlarında gezdirmesine izin verdi. Sonra bir melodi mırıldanmaya başladı, şarkısıyla onu yatıştırıyordu. Kendimi çok özel bir şeye izinsiz girmiş gibi hissetmeye başladım. Ama kimdi o?

Şarkının yavaş yavaş sona erdiğini duyduğumda başımı hareket ettirdim ve kulağımı deliğe dayayarak konuşulanları anlamaya çalıştım. "Bana asla adil bir şans verilmeyecek," diye sessizce yalvarıyordu. "Kaburgalarım acıyor; kalbim kafeslenmiş gibi hissediyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum."

Tanık olunamayacak kadar mahrem bir şeyi gözetlemiş olmaktan korkarak kulağımı soğuk taş duvardan çekerek nefesimi bastırdım. O her kimse, Varro'ya tutunmuştu. Varro'nun ona sarılmasından belliydi bu.

Kendimi Vesper ile meşgul ettim, biriken tüm gerginliği terleyerek atmamı sağlayan hafif bir antrenman yaptım. Aklımdan uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım ama Varro ve diğer dişiyi düşünmeden edemiyordum.

Kapının kapandığını duyduğumda, nihayet çıkış yaptığını anladım. Kapımdan dışarı baktım ve onun odası yerine banyoya gittiğini fark ettim. Yaptığım onca terlemeden sonra hızlı bir dalışa ihtiyacım olduğunu düşündüm. Vesper'ı orijinal formuna geri gönderdim ve arkasından geldiğimi fark etmemesi için biraz daha bekledim.

En sevdiği havuzda olacağını biliyordum, bu da yerini bulmamı kolaylaştırdı. Buharlı odaya girdiğimde bana hiç dikkat etmedi. Beni tanımak için dönmedi bile. Varro orada öylece durdu, sırtı bana dönüktü ve mağaramsı havuzun içine doğru ilerliyordu.

Belime kadar gelene kadar fark etmemiştim ama bana daha önce yaptıklarından sonra suyun içinde biraz gergin hissediyordum. Sıgdı, boğulmam neredeyse imkânsızdı ama o duygunun ürkütücü hatırası şimdi her zaman mevcuttu.

Girişin altındaki taş banka oturdum, bu Varro ve benim için burada olduğumuz her an alışıldık bir rutin haline gelmeye başlamıştı. O da karşıma oturdu ve süt gibi suyun içinde kaslarını esnetti.

"Bunu nasıl yaptın?" Ben talep ettim.

"Neyi nasıl yaptım?" diye sordu nazlanarak.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Bana nasıl boğuluyormuşum gibi hissettirdin?"

Varro yavaşça bana doğru ilerledi ve soruyu cevaplamak için neden bana yaklaşması emin değildim. Koltuğumda geriye doğru büzüldüm.

Varro suyun altından aniden ayağımı yakaladı ve bırakmayı reddetti.

"Çok gerginsin. Rahatlaman gerek." "Söyle bana..."

Ayağımı çalışarak öfkelen dim.

Yumruğunu ağrıyan ayağımın dibine doğru yavaşça yoğurmaya başlarken, "Rahatlarsan sana söyleyeceğim," dedi.

Tanrım, bu iyi hissettirdi. Ona şüphey le baktım ama ayağımın kemeri boyunca ve ayak parmaklarımdan yukarıya doğru her sıkıp çekişinde beni savunmasız bırakıyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye homurdandım, sesim olduğumdan çok daha az rahatlamış çıkıyordu.

"Büyülenme gibi bir şey. Biz buna 'Siren Şarkısı' diyoruz. Sizi harekete geçmeniz için büyülemek yerine, nasıl hissettiğinizi kontrol ediyor. Tamamen güvende olmanıza rağmen boğuluyormuşsunuz gibi hissetmenizi sağladım."

O kadar gerçekçi konuştu ki, sanki hiçbir i beni şaşırtmamalıymış gibi.

"Nasıl olur da ben bu yeteneği hiç duymadım? Saryn hiç bahsetmedi o."

Varro ayağımı indirdi ve tutuşunu bıraktı. Çok iyi hissettirmişti. Bıraktığı anda tekrar arzuladım, ama sonra diğer ayağı tuttu ve aynı hareketleri diğer bacakta da yapmaya devam etti.

"Çünkü bu bir yetenek değil. Bu bir yetenek." "Nori ve rüya yürüyüşü gibi mi?"

Dürttüm.

"Hayır, bu nadir de olsa bir yetenek. Siren Şarkısı bir hediyedir ve onu hak etmeniz gerekir."

Varro'nun bu eşsiz şeyi anlamak beni heyecanlandırıyordu. "Bunu nasıl kazanıyorsun?" Dürttüm.

"Gençken, tüm gençlerin bulaştığı belalara ben de bulaştım. Halkım arasında, denizin en karanlık derinliklerine yüzecek ve bir sireni öpecek kadar cesur olursanız, cesaretiniz için size bir hediye vereceklerine dair bir efsane vardır."

"Ama suyun altında nefes alabiliyorsun, bu ne kadar zor olabilir ki?" Kulağının arkasındaki solungaçları işaret ederek haykırdım.

"Her zaman zeki olan." Gülümsedi. Fark ettiğimi bilmek onu sevindirmişti.

"Bir sireni bulmak için çok derinlere, çoğu Deniz Fae'sinin gitmesi gerekenden çok daha uzaklara yüzmeniz gerekir. Siz karada yaşayan Fae'ler, metinlerde okuduklarınızdan aşağıda bulunan dehşeti anlamaya başlayamazsınız bile. Neden anlayasınız ki? O derinliklerdeki dünyaya tanıklık edemeden çoktan öldünüz."

Gözlerim korku ve merakla açıldı.

"Ama o öpücüğü almaya kararlıyım."

Genç Varro'yu bir geminin kenarında arkadaşlarıyla tartışırken hayal etmeye çalıştım. Her biri diğerine atlaması için meydan okuyordu.

Başparmağını ayağımın kıvrımında gezdirdi ve yemin ederim neredeyse bir inilti çıkaracaktım.

"Yani, arkadaşlarını etkilemek için derin maviliklere yüzdün, birkaç canavarı savuşturdun, bir sirene dudak dudağa geldin ve şimdi bu yeteneğe sahipsin ve bunu beni boğuluyormuşum gibi hissettirmek için kullandın. Başka ne yapabilir ki? İşe yaraması için şarkı söylemen mi gerekiyor?"

Bana tam olarak açıklayana kadar konuyu kapatmayı reddettim.

Eğlenen bir kahkaha attı ve ayağımı tekrar çekmeye çalıştığımda bırakmayı reddetti.

"Hayır Cress, işe yaraması için şarkı söylemen gerekmiyor. Birine hemen hemen her şeyi hissettirebilirsin, ama bir kez durduğunda etkileri geçer. Uzun süreli değildir."

"Madem şarkı söylemek zorunda değilsin, neden adı 'Siren Şarkısı'?"

Merak ettim. "Çünkü sirenler şarkılarıyla denizcileri denizin dibine çekerler,

Nefes alabildiklerini, onları yavaşça boğarken hiçbir sorun olmadığını düşünmelerini sağlamak, şarkı sessizliğe dönüşene kadar onlarla oynamak."

Şarkı söyleyen sirenler, onların unutulmaz şarkıları ve denizcilere kurdukları tuzaklar hakkındaki söylenceleri biliyordum ama şimdiye kadar bir anlam ifade etmemişti. Çocukluğumdaki hikâyeler, bir şekilde gerçeğe dayandıklarını bildiğim için çok daha korkutucu hale gelmişti. Babamın Versa'yı ve beni suya girmekten korkutmaya çalışmasına şaşmamalı. Acaba Deniz Fae'lerinin o korkunç yaratıklar hakkında sakladıkları sırrı biliyor muydu?

Varro ayağıma masaj yapmaya devam etti, ara sıra güçlü ellerini baldırımında gezdirerek dikkatimi dağıttı.

"Bu yetenekle seni sakinleştirebilirim." Birden kendimi hiç hatırlayamadığım kadar rahatlamış hissettim. "Ya da seni uykulu hissettirebilirim." Bir

Ağzımdan açıklanamaz bir esneme kaçtı ve göz kapaklarım ağırlaştı. "Seni hasta edebilirim." Ve mide bulantısı beni ele geçirdi.

"Dur, dur," diye bağırdım, kollarımı öfkeyle havaya kaldırarak. "Gösteri için güzel bir şey seçemez miydin?"

Varro gülümseyerek ayağımı bıraktı. "Ne gibi? Aşk gibi mi? Şehvet mi?"

Bana şakacı bir kaşını kaldırdı ve daha önce boğazlayacağım kişiyle şakalaştığıma inanmadım. Varro böyle silahsızdı. Ya da çekiciydi. Henüz tam olarak emin değildim.

"Mücadele etmem gereken özel yeteneklere sahip benzersiz bir kişi daha," diye takıldım.

Söylenecek en acınası şeydi ama doğru olduğunu hissettim. Ne zaman biri başarılı olsa, kendimi daha geride hissediyordum.

"Hiçbir şeyle uğraşmak zorunda değilsin Cress, biz bir takımız. Cephaneliğimizdeki her şey hepimizin hayatta kalmasına yardımcı oluyor."

Haksız sayılmazdı ama burası daha az cesaret vericiydi. Teori ve Saryn bizi nadiren över ya da iltifat ederlerdi. Övdüklerinde de hep bir küçümseme vardı. Söylediklerinde ciddi olup olmadıklarından asla emin olamıyordunuz ve beklentileri ulaşılamaz görünüyordu. Her fırsatta kendimden şüphe etmemek için hiç bitmeyen bir savaş veriyordum.

Memlekette akademide olmak ile tam bir tezat oluşturuyordu. Orada her şeyde iyiydim ve profesörler bunu bana söylemekten çekinmiyorlardı. Ailem başarılarımla gurur duyuyor ve sık sık alçakgönüllülükle övünüyordu. Böyle bir şey beklemenin çocukça olduğunu biliyordum ama bazen bunu duymaya ihtiyacım oluyordu.

"Bu takımı kuracak ya da bozacak kişinin sen olacağına inanıyorum. Henüz göremiyor olsan da sana ihtiyacımız var."

Sözleri beni etkiledi. Onlara inanmayı çok istedim.

Varro çenemi tuttu ve kendine doğru yaklaştırdı. Bana neden böyle dokunduğundan emin olamayarak endişeyle yan tarafa baktım.

"Başını dik tut, Moirai. Önemli olan kim olduğumuzdur, kim olduğumuz değil."

Yine o kelime, eski dilde, bilmediğim bir kelime. Sadece birkaç kez yapmıştı. Koridorda geçerken, ara sıra da antrenman sahasında. Çenemi bıraktı ve havuzun çıkışına doğru yürümeye başladı.

"Bana söyleyip durduğun o kelime de ne?" İtiraf etmek istediğimden daha fazla merak göstererek sordum. Kütüphanede çevirisini bulmaya çalışmışım ama hiçbir şey bulamamıştım.

Omzunun üzerinden bir bakış bile atmadan bana cevap verdi, cevabı taş duvarlarda ve tavanda yankılandı.

"Belki bir gün sana söylerim. Belki de . Böylesi daha eğlenceli."

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca hepimiz daha önce hiç olmadığı kadar sıkı çalıştık. Her birimiz Saryn, Theory ve birbirimizle birlikte çalıştık. Küçümseyici sözler sona ermişti ve itiraf etmeliyim ki Trace ve ben geçmişimizi açıkladığımız için biraz rahatlamıştım. Bakışlar ve fısıltılar nihayet sona ermişti.

Varro'yla birlikte olan Vesper denen kızın düşünceleri aklımı itiraf etmek istemediğim kadar çok meşgul etmedi desem yalan olur. Bu istenmeyen bir dikkat dağınıklığıydı ama ona bunu soramayacak kadar gergindim çünkü o zaman casusluk yaptığımı itiraf etmek zorunda kalacaktım.

Saryn sonunda bizden etkilendiğinin ipuçlarını gösterdi. Gia vardiyalarını giderek daha uzun süreler boyunca sürdürüyordu. Cairis ve Nori element manipülasyonlarıyla bir yan gösteri olabilirlerdi. Trace sonunda istediği birayı aldı. Akşam yemeğinde fincanımı yudumlarken, meyhanenin anılarıyla buruktu.

Uçuş vadisindeki formasyonlarımız ve savaş talimlerimiz çok daha gelişmişti. Birbirimiz arasında mekik dokumak, birbirimizin güçlü yönlerine oynamak, birbirimizin zayıf yönlerini korumak ikinci doğamız haline gelmişti.

Son zamanlarda, Vespers söz konusu olduğunda kendime karşı daha yumuşak davranıyordum. Çok daha az işkence, uyku döngümün normale döndüğü ve artık Nuri'nin gece ziyaretlerine ihtiyaç duymadığım anlamına geliyordu.

Trace'in bir Vesper'la birlikte olduğunu her zaman bilirdim. Koridorlarda yankılanan feryat ve acı dolu çığlıkları görmezden gelmek imkânsızdı. Ama bu asla Trace'in çığlık sesi değildi.

Onun gibi bir babayla ve siyah bir pelerinle için, eminim ki hepsi ikinci doğaydı ve gerçekten neler yapabileceğinin dehşetini asla görmemek için dua ettim. Ama eğer birinin tarafında olacaksa, bunun bizim tarafımız olmasına minnettardım. Ela gözleri o lanetli, duygusuz yere gittiğinde kılıcının diğer ucunda olmayı asla istemezdim.

Tarikat'ın kim olduğumuzu tamamen unutmamızı istemesi garipti, ancak geride bıraktığımız hayatlar kendimizin en karanlık, en korkunç versiyonları olmak için en güçlü motivasyonlarımızdı. Biliyorum bu

Bu yüzden en çok ben mücadele ettim çünkü Basdie'den önce en az ben mücadele etmişim. Bu yüzden daha sıkı ve daha uzun süre çalışmam gerekiyordu çünkü o kıvılcımı bulmak için onlardan daha derine inmem gerekiyordu. Yorgunluk çökmeye başladığında bana enerji ve öfke verecek olan kıvılcımı.

Antrenman odasında gerinirken ellerime baktım ve çabalarımın yol açtığı değişiklikleri inceledim. Çürük, nasırlı ve hamdılar. Bahar günlerinde ailemin arazisini keşfederken atımın dizginlerini kavradığım yumuşak, pürüzsüz ellerden farklıydılar. Sonbahar sona yaklaşıyordu ve Elorn'larda ne kadar kar görebileceğimiz konusunda endişeliydim.

Trace uçuş alanında hava koşulları bize karşı olduğunda aksiliklere hazırlıklı olmamız gerektiği konusunda hepimizi uyarmıştı. Buzlu vadiye dalarken kanatlarımda donun parlaması, rüzgârın yanaklarımızı kesmesi düşüncesi çekici görünüyordu ama kafamda kurduğum fanteziden pişman olacağımı biliyordum. Yine de her zaman şifalı havuzların sıcaklığı olacaktı.

Ancak Basdie'den ayrıldıktan sonra bu gibi kaynaklar garanti altında olmayacaktı.

BÖLÜM 28

Saryn ve Theory bizi ortak alanda topladı, her birimiz en büyük kitaplığın sıralandığı uzun masanın etrafında endişeyle duruyorduk.

"Becerilerinizi Basdie'nin kovuğunun ötesinde test etme zamanı geldi." Teori her birimize dikkatle baktı.

Buradan herhangi bir süre için ayrılma ihtimali midemi endişeli bir şekilde düğümledi.

Saryn, "Size ilk göreviniz veriliyor, bu da bir ekip olarak plan yapmanız ve hazırlanmanız gerektiği anlamına geliyor," diye açıkladı.

"Bizimle geliyorsun, değil mi?" Cairis sordu ve iki eğitmen de konuşmadan önce cevabı biliyordum.

"Hayır, yalnız gidiyorsun. Tüm bu eğitimi iyi bir şekilde kullanmanın zamanı geldi."

Nori'nin kıpır kıpır olduğunu, tırnaklarını karıştırdığını görebiliyordum, sinirleri bozulduğunda hep yaptığı bir şeydi bu. Eğer kendini iyileştirme konusunda bu kadar iyi olmasaydı, parmak uçları her zamanki gibi kanlı bir karmaşa olurdu.

Trace kendinden emin ve meraklı bir ifadeyle konuştu: "Görev nedir?"

Onunla hep iş konuşurduk.

"Göksel bir olayın şerefine düzenlenen bir partiye, bir baloya katılacaksınız."

Cairis, Teori düşüncesini tamamlamadan iğrenç bir şekilde söze karıştı: "Parti mi? Ne tür bir meydan okuma bu?"

"Sessizlik!" Teori onu terslemekten bir saniye uzaktaymış gibi görünüyordu. O andan itibaren geri kalanımız sabırla sessizlik içinde bekledik ve her bir detayı dikkatle dinledik.

"Parti sadece sizi fark edilmeden araziye sokmak için bir araç. Çok zengin bir aile ev sahipliği yapacak, ancak mülkte ikamet eden oğulları burunlarının dibinde yasadışı mallar satıyor.

Göreviniz, onun sahip olmaması gereken belirli bir kutu eşyayı geri almak. Söz konusu eşyaların geri alınması gelecekteki görevleriniz için çok önemli. Başarısızlığın bir seçenek olmadığını söylemeye gerek yok."

Derin bir nefes aldım, sözlerinin ağırlığının yerleşmesine izin verdim. Varro'nun sesi . "Angajman kuralları nedir?"

Saryn sinsice gülümsedi. Gerçekten sinsi bir şey düşünürken hep aynı bakışı atardı.

"Hiç yok. İçeri gir ve kutuyla birlikte çık. Mümkünse fark edilmeden gidin ve yakalanmayın. Eğer o pis hırsızı sonsuza dek ortadan kaldırırsanız, duygularımı incitmemiş olursunuz."

Hepimiz bu anın geleceğini, tüm eğitimin aniden gerçeklikle birleşeceğini biliyorduk. Saryn'in bir yabancıнын hayatı hakkında, sanki ikincil bir hasardan başka bir şey değilmiş gibi kayıtsızca konuştuğunu duymak hâlâ şok ediciydi. Trace etkilenmiş görünmüyordu.

Ellerini kayıtsızca ceplerine sokan Trace sorgulamaya başladı. "Elimizde ne gibi bilgiler var?"

Teori masanın üzerine soluk çizimlerle kaplı bir parşömen açtı. "Orijinal tasarımlardan bazılarını ele geçirmeyi başardık.

Burayı inşa eden tuğlacıların evleri. Güncel olduklarının garantisi yok ama elimizdekilerin en iyisi bu."

Gözlerim çizimleri taradı, yapının ne kadar büyük olduğunu fark ettim. Neredeyse bir saraydı, ama bunlar Kraliyet ailesinden ya da Onurlandırılmış Fae'lerden değildi.

"Başka ne var?" Trace araştırdı.

"Çaldığı eşyaları, henüz çok küçük olan ve bakıcıları tarafından bakılan en küçük kardeşlerinin yatak odasının yakınına ya da çevresine sakladığını düşünüyoruz."

Nori çocukların zarar görebileceği nefesini tuttu.

"Baloda çok sayıda konuk olacak, bol bol dans edilecek, bol bol şarap içilecek ve -bu insanları tanıyorsam- bol bol sefahat yaşanacak, ancak elinizdeki görevden dikkatiniz dağılmayacak. Göksel etkinlik başladığında bir çan sesi duyulacak ve çoğu konuk terasa doğru yola çıkacaktır. İşte o zaman harekete geçmeyi planlamalısınız. Eğer elinizi çabuk tutarsanız, konuklar daha dönmeden gitmiş olursunuz. Bunu nasıl başaracağınızın ayrıntılarını size bırakıyoruz."

Zihnim çoktan dönmeye başlamıştı, her senaryoyu oynuyor, her birimizin oynaması gereken rolleri düşünüyordum. Ben bir planlamacıydım, aşırı düşünme eğilimi olan bir liste yapıcıydım, ama şimdi nasıl bitmeyeceğimize odaklanmıştım

ya da daha kötüsü. Ve ben "daha kötüsünün" ne olduğunu biliyordum. Bu sanatı Vesper'la birçok gece çalışmıştım.

Tam Theory ve Saryn'in bize verebilecekleri her şeyi sunduklarını düşünürken eklediler: "Yarın kraldan bir terzi gelecek. Her biriniz balo için kendi tasarımınız ya da isteğiniz olan özel kıyafetlerle donatılacaksınız. Aynı terzi size özel silahlar için de ölçü alacak. Her biriniz ne istediğinize dair bir liste yapacaksınız ve tam ölçülerinize göre üretilip kısa bir süre sonra teslim edilecek."

"Peki tüm bunların bedelini kimin ödemesini beklemeliyiz?" Cairis sordu.

Saryn sırtıttı. "Tarikat'ın kralın kesesine doğrudan erişimi var. Ne istersek, neye ihtiyacımız olursa bizim olacak." Göz kırptı.

Bizi planlarımızla baş başa bırakıp gitmeden önce, "Etkinlik iki hafta sonra. Planınızı hazırlayın. Birinin Cairis'e vals yapmayı öğretmesini öneririm, aksi takdirde kendini ele verir."

O gece hiçbirimiz Vespers'i ya da şifa havuzlarını ziyaret etmedik. Malikânenin tasarımlarını inceledik ve hareketlerimizi planladık. İki hafta çok uzun bir süre gibi görünebilirdi ama bizim için öyle değildi. Herkesin benim kadar hazır olmasına sevindim.

Çoğumuz odaklanmıştık ama Cairis sipariş edeceği süslü silahlar hakkında susmak bilmiyordu. Onun iğrenç teğetlerine gözlerimi deviriyordum ama Nori'nin minyon boyuna uygun büyüklükte bir cephanelik alma ihtimali konusunda onu bu kadar heyecanlandırması çok eğlenceliydi. Etrafında dönüp duruyor, Nuri büyüklüğündeki küçük hançerlerle ona saldırıyormuş gibi yapıyordu.

Trace, Varro ve ben en iyi yaklaşım konusunda tartışıyorduk. Gia sıcak elma şarabını yudumladı ve bize "ona ne yapması gerektiğini söyleyin" talimatını verdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, aşağıdaki konsepti tasarladık. Gia ev sahibinin oğlu için yem görevi görecek. Kılık değiştirerek onu kardeşlerinin yatak odasından uzak bir noktaya çekecek ve konukların çoğu balkona çıkarken onu baştan çıkararak dikkatini dağıtacak.

Nori çocukların gözünü boyayarak kendisini dadıları sanmalarını sağladı. Gerçek dadiya kısa bir bakış atarak bunu başarabilirdi, özellikle de küçük çocuklar yanılsama konusunda çok daha az algılayıcı oldukları için

yetişkinlerden daha fazla. Onun görevi onları odalarından uzaklaştırmak, Trace'i malları bulmak için serbest bırakmak, Varro ise Siren Şarkısı'nı kullanarak gerçek dadıyı uyutmaktı.

Cairis koridorun sonunda nöbet tutacak, bir şeyler ters giderse bizi uyarmaya hazır olacak ve işler kaosa sürüklenirse ilk savunma hattı olacaktı. Benim görevim planın gerçekleşmesini engelleyecek her şeyi ve herkesi engellemekti.

Her ne kadar gerçek bir rolüm yokmuş gibi görünse de, ihtiyaç duyulduğunda tetikte ve doğaçlama yapmaya hazır olmamın çok önemli olacağına dair beni temin ettiler. Bu ister bir muhafızı engellemek ve dikkatini dağıtmak, ister bir uyarı sinyali göndermek ya da işler gerçekten karışırsa Cairis'in yardımına koşmak anlamına gelsin. Benim pozisyonumla ilgili olasılıklar sonsuzdu.

Varro içgüdülerıyla hareket eden biri olduğumu söyledi. Uyum sağlayabileceğimi kanıtlamıştım ve göreve kadar her günü olası her senaryoyu oynayarak geçireceğimden emindi.

Bunu bir iltifat olarak kabul edip etmeyeceğimi bilemedim ama kimse plana karşı çıkmadığı için ilk gece küçük bir zaferdi.

Ertesi gün terzi beklendiği gibi geldi ve her birimiz ölçülerimizi almak ve kıyafetlerimizi tartışmak için onunla özel randevular ayarladık. Balo son derece varlıklı katılımcılardan oluşacaktı. Her birimiz kıyafetlerimizin ortama uyum sağlayacak kadar gösterişli olması gerektiğini biliyorduk.

Nori, kutladıkları ve "Kanarya Perdesi" olarak adlandırılan gök olayını açıklamaya çalışan bir kitaptan yüksek sesle bir şeyler okudu. Her yirmi yılda bir, gece gökyüzü sarı bir örtüyle kaplanır ve yıldızlar arka planda parıldardı. Gündüzün kısa bir süreliğine geceye dönüştüğü güneş tutulmasının aksine, gökyüzü karanlık olması gereken zamanlarda bile aydınlık kalırdı. Kitapta, kibri yüzünden cezalandırılan ve görüşü kalıcı olarak değiştirilen bir Tanrı anlatılıyordu. Bundan böyle sadece sarının tonlarını görebiliyordu. Bu tek gecede, diğer herkes dünyayı onun gözleriyle görecekti.

Kanarya Peçesi'nin altında duranlara gökyüzünün ürkütücü ışığından ekstra gençlik bahşedileceği söylenir. Bir grup Fae'nin neden daha fazla gençliğe ihtiyaç duyduğu beni aşıyordu. Hastalanmadığımızı ya da vurulmadığımızı varsayarsak, zaten son derece uzun bir ömür sürmüştük.

Hiç duymamış olmam şaşırtıcı değil. Anlaşılan hayatım boyunca tanık olamayacak kadar güneyde yaşamışım. Daha çok bölgesel bir kutlamaymış.

Elbisem için ne istediğimi açıkladığımda, terzi şaka yapıp yapmadığımdan emin olamadan bana geniş gözlerle baktı.

Silah talebim konusunda mütevazı olmayı planlamıştım, özellikle de onları saklayacak bir yerim olmadığı için. Ama sonra Cairis'in uzun eşya listesini gördüm ve bana kimsenin talebin sadece parti için olması gerektiğini söylemediğini hatırlattı. Onun mantığını takip ettim ve parşömenime bir avuç daha eşya ekledim.

Herkesten Gia ve benim yönettiğim birkaç dans dersine katılmasını talep ettim. Şenliklerin içine çekilip çekilmeyeceğimizden emin değildik, ama eğer çekilsek, her birimiz bu tür etkinliklerde dans ederek büyümüş gibi uyum sağlamamız gerekecekti.

Cairis ve Trace üzerinde en çok çalışılması gerekenlerdi, çünkü cüsseleri onların aleyhine işliyordu. Cairis adımlarında hantaldı ve sürekli Gia'nın zavallı ayak parmaklarını sıkıştırıyordu.

Trace son derece sertti. Kendime bunun benimle alıştırma yaptığı için olmadığını söylemeye çalıştım, bu da ellerini belime dolmasına ve vücutlarımızın uzun zamandır olmadığı kadar yakınlaşmasına neden oldu. Onu eleştirmeye devam ettim. Uçuş alanında beni kolay kolay bırakmazdı; sırf sert fiziğinde müzikal bir kemik yok diye bunu bizim için mahvetmesine izin verecek değildim.

Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, Varro harika bir dansçıydı. Su gibi akıcıydı, vücudu her dalışında eğilip bükülüyordu. Belki de kız kardeşi ya da annesi ona dans etmeyi öğretmişti. Onu kız kardeşinin etrafında dönerken hayal ettim, deniz meltemi her dönüşünde kız kardeşinin saçlarını karıştırıyordu. Nuri ayaklarının üzerinde hafif ve zarıftı ama hepimiz biliyorduk ki bir yabancıyla dans etmek zorunda kalırsa, bunun samimiyeti ilk görevimizde pazarlık ettiğinden daha fazla olabilirdi.

Sonraki birkaç gün içinde Cairis iyileşti. Vesper ile çalıştığını vurguladı. Cairis'in o küçük odada vals yaptığı düşüncesine hepimiz güldük, özellikle de çoğumuzun dansla değil Vesper ile şiddet uyguladığı gerçeği göz önüne alındığında. Yine de onun bağlılığını eleştirecek değildim.

Hafta sonunda özel silahlarımızın yanı sıra kıyafetlerimizdeki son ayarlamalar da gelmişti. Elbisemi bilerek diğerlerinden sakladım. Onu giymek için yeterli cesareti toplayabileceğimden emin değildim ama dolabımda başka bir şey olmadığı için başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

Geceleri yatağıma uzanıp Tarikat'ın bir parçası olmanın ne demek olduğunu hayal ettiğimde -bir suikastçı, bir casus, majestelerinin bir silahı-bunun balo elbiseleri ve partiler içereceğini hayal etmemiştim, ama işte buradaydık.

Görevden önceki gece hepimizde gerginlik ve endişe hissediliyordu. Planı defalarca gözden geçirmiştik. Kafamda olası her senaryoyu canlandırmıştım. Kendimize güveniyorduk ama aynı zamanda garip de hissediyorduk. Bir mahkûmun dışarıdaki günü gibi. Aylardır ilk kez Basdie'den ayrılıyorduk. Kaçmak isteyen olur muydu? Kaçarlarsa sonuçları ne olurdu? Daha da kötüsü, ya biri yaralanırsa? Ya birini kaybedersek?

Saryn bize sürekli olarak bunun gerçek bir görev olduğunu, tüm risklerin meşru olduğunu ve hiçbir şeyi hafife almamamız gerektiğini öğütledi. Bunu asla bir kurtarma görevine indirgemememizi, çünkü işlerin nadiren plana uygun gittiğini söyledi. Sürekli uyarılarıyla her türlü güveni azaltma konusunda mükemmeldi.

Kalenin duvarlarında çatlaklar ve sarsıntılar duydum ama bu şelale değildi. Uçuş güvertesine doğru yürüdüm ve Trace'i orada tek başına buldum. Uzakta koyu gri fırtına bulutları pusuda bekliyordu ve aralıklı olarak çakan şimşeklerin etrafa saçıldığını görebiliyordum. Derin bir gök gürültüsü sesi bize doğru geliyordu.

Trace çıkıntıda oturmuş, önündeki manzarayı çiziyordu. Çizim yaptığını neredeyse unutmuştum ve ne kadar doğal bir yeteneğe sahip olduğunu hemen hatırladım. Karakalemin sayfayı zahmetsizce taramasına rağmen omuzları kalkık, gergin ve tüm bedenini kaplayan bir gerginlik içindeydi. Artık hiç rahat görünmüyordu. Her zaman gergin, her zaman kavgaya hazır. Onu böyle görmekten nefret ediyordum ama her şeye hazırlıklı olduğunu biliyordum ve bu bana bir güven duygusu veriyordu.

"Babam bana her zaman bir görevden önceki gece açık bir zihnin daha kararlı ve amaca yönelik olduğunu öğretti," dedi ve çizim yapmaya devam etti.

"Baban seni kaç göreve gönderdi?" "Nadiren plana uygun gittiklerini bilecek kadar."

"O zaman doğaçlama yapmayı öğrenmiş olmalısın."

"ne olursa olsun." İç çekti. "Fırtına halkım arasında kötü bir alamettir."

Bunlar görevimizden önceki gece duymak istemediğim sözlerdi. Kendimden emin görünmeye çalışarak cevap verdim: "Biz artık sizin halkınız. Gök gürültüsünün beni bir ninni gibi rahatlatmasına ve bir bebek gibi uyumama izin vereceğim. Size de aynısını yapmanızı öneririm."

Topuğumun üzerinde döndüm ve o cevap vermeden yanından ayrıldım.

BÖLÜM

29

Aynaya baktığımda, bana bakan zarif kadınla kendimi bağdaştıramıyordum. Uzun zamandır dövüşçü derileri giydiğimi ve tekrar bir elbise giyiyor olmamın da bu yüzden olduğunu düşündüm. Aynadaki kadın, buraya gelen kızın sadece bir gölgesiydi; korkmuş, kendinden emin olmayan, kaybettiği her şeyi özleyen. Aynadaki yansıma kendinden emin, yoğun ve dünyaya salınmaya hazırdı.

Elbise içimde hissettiğim gücü daha da artırdı. Olayları küçümsemeye çalışsaydım, bunu Basdie'den bir geceliğine de olsa nihayet ayrılmanın heyecanına bağlayabilirdim ama öyle değildi. Bu görev için hazırdım. Elbisem bir zırh değildi ama yoluma çıkan herkesi etkisiz hale getirmek için mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı.

Her birimizin bir avuç vagonda seyahat etmesini ayarladık. Bazılarımız tek, bazılarımız çift olarak. Grup olarak görünmemek ve diğer katılımcıların arasına karışmayı kolaylaştırmak için varış saatlerimizi kademelendirdik. Saryn ve Theory'nin yardımıyla varışta kullanacağımız sahte isimleri biliyorduk. Diğerleri çoktan ayrılmıştı. Gia ve ben sonuncuyduk.

Arabaya adım attığımda bana şok olmuş bir şekilde baktı ve "Kahretsin Cress, ben de kendimi balonun en güzel kızı sanıyordum" dedi.

Sözleri karşısında kızardım, bunu bir iltifat olarak kabul ettim ama aynı zamanda çok ileri gitmiş olabileceğimden endişelenmeye başladım.

Yüzümdeki endişeyi görebiliyordu ve araya girdi, "Merak etme, hiçbir şeyi mahvetmeyeceksin. Tam olarak onun istediği gibi ve daha fazlası olacağım."

Gia çok güzel görünüyordu ama bunun onun son görünüşü olmadığını biliyordum. Kendisi gibi görünerek gelecekti, ama birkaç gün geçirdikten sonra

Dakikalar içinde hedefimizin aklına giriyor, biz görevimizi yerine getirirken gecenin geri kalanında onun arzu nesnesi gibi görünüyordu.

At toynaklarının takırtısı ve cilalı maun ağacının zengin kokusu hafıza şeridinde hoş bir gezintiydi. Bu elbise tasarımı seçerken beklenenden daha uzun sürecek at arabası yolculuğunu hesaba katmamıştım, ama Gia'yla planı yeniden gözden geçirirken havadan sudan konuştuk - onunkinden çok benim iyiliğim için. Onun işi oldukça basitti: Geri kalanımız malları ele geçirirken hedefin dikkatini dağıtmak.

Arabanın tekerleklerinin toprak sesinden taş sesine geçişini duyduğumda, büyük olasılıkla binasına ulaştığımızı anladım. Arabacının bizi durdurduğunu hissettim ve gergin bir korkuyla Gia'ya baktım. Güvenim kısa bir süre için sarsıldı. Hazır mıydık? Bunu bir ekip olarak başarabilecek miydik? Planımız doğru muydu? Gia uzanıp elimi sıkıca kavradı, gözlerimin içine baktı ve "Hata yok, merhamet yok," dedi.

Sözleri elektrikliydi, bir sarsıntıyla odağımı geri getirdi. Ona başımı salladım. İkimiz de arabadan inerken, her penceresinden ateş ışıkları süzülen devasa taş binaya baktım. Eskortların her biri bembeyaz eldivenleriyle ellerimizi tuttu ve bizi giriş sırasına yönlendirdi.

Daire şeklindeki yol, birbiri ardına misafirlerini bırakan sayısız at arabasıyla doluydu. Katılan her kişi bir öncekinden daha özenli giyinmişti. Bayanlar diademlerden kolyelere kadar mücevherlerle süslenmişti - gecenin gerçek yıldızları. Erkekler ise sadece birer aksesuardı.

Kapıda sahte isimlerimizi vermeye hazırlanarak sırada ilerlemeye devam ederken ekibimizin geri kalanını görmedim. Bekleyiş hem sonsuzluk hem de tek bir an gibi geliyordu. Nefesimi sakinleştirmeye çalıştım ve Saryn ile Teori'nin bize öğrettiği her şeyi düşündüm. Zihinsel kalkanlar her zaman açık olsun. Dikkat dağıtıcı şeylerin ötesini görün. Söylenmeyenleri dinleyin. Her zaman çıkışların farkında olun. Sıra dışı herhangi bir şey tesadüf değildir.

İçimde o kadar çok ders, bilgece söz ve talimat dönüp duruyordu ki, başlangıçta karşılayıcının adımı sorduğunu bile duymamıştım. Sesindeki ısrar dikkatimi dağıttı ve bana bunun ilk soruşu olmadığını söyledi. Bana verilen ismi söyledim ve Gia başıyla onaylayıp geçmemize izin verirken elimi sıktı. Küçük bir rahatlama iç çekişi yaptım. İçeri girmiştik.

Dev dikdörtgen oda iki katlıydı, biz zemin kattan girmiştik - ki bu aynı zamanda en üst kattı. Temiz beyaz mermer her santimini kaplıyordu. Zeminler, sütunlar, duvarlar, hepsi en yüksek kalitede taşı ve servetlerinin kendi aileminkinden bile çok daha fazla olduğu açıktı. Oğullarının suç anlaşmaları olmasaydı, bir gün kralın onları Onurlu Fae yapması mümkündü.

Gia'nın ailesinin de bu kadar, hatta daha fazla serveti olduğundan şüphelenmiştim. Benim gibi çekinmiş görünmüyordu, bu da bana buraya ait olan birinin bu manzaraya ağzı açık bakmayacağını hatırlattı. Kendimi topladım ve odayı değerlendirmeye devam ettim, çizimlerdeki düzeni hatırlamaya ve kendimi yönlendirmeye çalıştım.

Dikkat dağıtacak çok şey vardı. Parlak sarı çiçekler her fırsatta odayı yoğun bir çiçek kokusuyla dolduruyordu. Odanın her santimini süslüyorlardı. Merdiven boşluklarına sarılmış, uzun ziyafet masalarını kaplamışlardı. Beyaz taş ve altın telkari ile mükemmel bir uyum . Bu ev gösterişli olmaktan da öteydi; şatafatın sınırındaydı.

Gia ve ben, bir kat aşağıya, açık balo salonuna inen geniş taş merdivenin başında durduk. Karşı tarafta başka bir merdiven daha vardı. Bu, ana kattakilere aşağıya bakma ve dansı yukarıdan seyretme imkânı veriyordu. Tavandan sarkan çok sayıda altın kristal avize, dans pistini bol ışıkla kaplıyordu. Bu kat yeraltında olduğu için pencere yoktu ama duvarlar duvardan duvara aynalarla kaplıydı ve bu da alanın daha da büyük ve labirent gibi görünmesini sağlıyordu.

Burada saklanacak bir şey yoktu. Her şey aydınlıktı. Çok parlaktı. Loş bir ışık, karanlık köşeler, gölgelerle bütünleşmenin bir yolunu bulmayı ummuştum ama bu akşam böyle olmayacaktı. Merdivenlerden yavaş ve dikkatli bir şekilde inmeye başladık.

Dans pistinin karşısında ekibimizden daha fazla kişiyi görünce rahatladım. Onlara bakmamaya özen gösterdim ve gözlerimi dans pistinde hassas bir rahatlık ve güvenle gezdirdim. Bakışlarım balo salonuna geri döndüğünde, Trace'in yüzündeki ifadeyi gün gibi net görebiliyordum. Bana erimiş sıcak bir yoğunlukla bakıyordu.

Gia bana fısıldadı, "Bir dahaki sefere elbisemi sen tasarlayabilirsin."

Gözleri neredeyse fark edilmeyecek kadar açıldı ve itiraf etmeliyim ki hâlâ dikkatini çekebildiğimi bilmekten az da olsa zevk aldım. Bu

O zaman fark ettim ki, muhtemelen ondan daha fazlasının dikkatini çekmiştim.

Birdenbire tüm gözler üzerime çevrildi ve insanlar açıkça fısıldaşmaya başladı, hatta bazıları işaret edecek kadar ileri gitti. Merdivenlerin dibine kendimi çok yakışıklı bir erkekle yüz yüze buldum ama bana bakışında uğursuz bir şeyler vardı.

Gözleri vücudumda hızla gezinerek beni içine çekti. Sırtım tamamen açıktaydı ve elbisenin alt kısmı parlak, süt beyazı bir satendi, kalçalarımı sarıyor ve arkamda genişleyip akıyordu. Önde, kalça kemiklerim bel çizgisinin üstünden çıkıntı yaparak göbeğimi ortaya çıkarıyordu. Ama elbiseyi gerçekten eşsiz kılan şey korsajıydı. Kanarya sarısına boyanmış iki dev tüy, eteğin bel kısmından başlayıp göğsüme kadar devam ederek vücudumun duygusal

kıvrımlarını sarıyordu. Yayıldılar Göğüslerime doğru uzanıyor, beni örtüyor ama hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

Bu partinin gösterişli ve sefahat dolu olacağını söylemişlerdi. Tam uyum sağlamıştım ama şimdi pişmanlık duyuyordum. Bu erkek kurdun bakışlarında vahşi bir yoğunluk vardı. Elimi tuttu ve dudaklarına götürerek yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Benim adım Fenix, ama siz bana Nix diyebilirsiniz."

Dudaklarımdan küçük bir nefes kaçtı. Muhtemelen sadece öpücük yüzünden gergin olduğumu düşünmüştü ama Gia'nın gözleri bana dikilmişti ve gergin bir şekilde kıpırdanmaya başladığını görebiliyordum. Hedefimiz buydu. Ev sahibinin oğlu çoktan yolumuzu kesmişti ve hepsi benim suçumdu. Neden bu aptal elbiseyi giymiştim ki?

"Peki önümdeki bu egzotik kuşa ne isim vereyim?"

Bu plansız karşılaşma ve yanlış yönlendirilmiş ilgi karşısında telaşa kapılmış, söylemem gereken ismi hatırlamaya çalışıyordum. Birden Gia araya girdi ve benzer bir muamele bekleyerek elini ona uzattı. Şaşkınlıkla başını çevirdi ve onun da elini öptü.

"Benim adım Lorne ve bu güzel örnek de sevgili arkadaşım Astrid."

Yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı.

"Evet hanımlar, ailemin malikânesine hoş geldiniz. Bu akşamki kutlama için bize katılmanız ne güzel."

Suskun kaldım çünkü bana karşı olan arzusunu hissedebiliyordum ve planım kesinlikle bu değildi.

Gia devam etti, "Burada olmaktan çok memnunuz. Eviniz duyduğum kadar muhteşemmiş. Arkadaşıma ve bana birer içki ısmarlama nezaketini gösterir misiniz?"

Nix başıyla onayladı ve Gia'nın isteğini yerine getirmek için uzaklaşmaya başladı. O gittikten sonra panikle kocaman bir nefes aldım.

"Cress, beni dinle, geri dönmeliyiz. Bunca zamandır onun kafasının içindeydim ve onu az önce ona sunduğundan daha fazla cezbedecek tek bir dişiye dönüşmem. O aşık oldu ve biz de boku yedik. Planlardaki bu ani değişikliğe hazır olsan iyi edersin. Artık yem sensin!"

Avuçlarım terlemeye başladı. Benim yem olduğum bir senaryoyu hiç hesaba katmamıştım. Bu şekil değiştirenin işiydi. Kafasına girmek, nelerden hoşlandığını öğrenmek, onu dönüştürmek ve dikkatini dağıtmak.

Nix içkilerimizi getirdiğinde Trace bize yaklaştı, eğildi ve bana dans teklif etmek için elini uzattı. Başka ne yapacağımı bilemediğim için elini tuttum ama Nix'in hızlı çıkışını memnuniyetle karşıladım ve şimdi bu işi nasıl halledeceğimizi düşünmek için kendime biraz zaman kazandırdım.

Trace beni kendine doğru çekti ve yaylı çalgılar dörtlüsü bir sonraki valsini yankılandırıırken, bizi duymaması için hızla dans pistinin dışına ve Nix'ten uzağa doğru itmeye başladı. Gia'nın onunla başa çıkabileceğini biliyordum ama eninde sonunda yardımına koşmak zorunda kalacaktım. Trace bizi her bir adımda hareket ettirdi, zihnim olasılıklarla dolup taşarken neredeyse beni yol boyunca taşıdı.

Tek söyleyebildiğim, "Ben... Ben çok üzgünüm. Her şeyi berbat , değil mi?" Trace beni rahatlatmak için elimi sıktı.

"Elbise yardımcı olmadı ama ben bile senin güzelliğinin birkaç tüy ve fırfırın ötesinde olduğunu biliyorum. Seni kim istemez ki?"

Trace dans pistindeki sayısız insan arasında bizi döndürmeye devam etti. Onun iltifatında hiçbir rahatlama bulamadım.

"Şimdi ne yapacağız?" Endişeli bir şekilde söyledim.

Bana doğru eğildi ve çok sakın bir şekilde konuştu: "Plana sadık kal. Artık tam olarak kimi istediğini biliyoruz. Gia'nın sana benzemek için değişime ihtiyacı var ama bu da bir daha birbirinizin yakınında görülme riskini alamayacağınız anlamına geliyor. Birbirinizden uzak durmanın bir yolunu bulun, o da onunla başa çıkabilir."

Küçük bir rahatlama nefesi aldım ve onun kucağında hafifçe gevşedim. Etrafımızda altın sarısı ve sarılardan oluşan bir dünya girdaplar halinde dönerken müzik boş ve boğuk görünüyordu. Dans dersleri işe yaramıştı.

"Varro ve Nori dadı ve çocuklarla ilgilenmek üzere yerlerini aldılar. Cairis nöbet görevlerine hazırlanmak için üst kata taşındı. Plan hâlâ geçerli Cress."

Şarkı sona erdiğinde elimi uzattı ve beni başıyla selamlayarak selamladı. Sonra parmaklarımı dudaklarına götürdü ve öptü; bu sırada gözlerini Nix'e dikmişti.

"Ne yapıyorsun sen?" Azarladım.

"Sizi istediğinden emin olun. Erkekler kıskanç yaratıklardır ve özellikle kendilerine ait olana başkalarının dokunmasından hoşlanmazlar." Başını salladı ve sonra uzaklaştı.

Gidişini izledim ve o zaman tamamen siyah giyindiğini fark ettim. Her zamanki gibi. Ama dövmelelerinden hiçbir iz yoktu. Gerçek kimliğini saklı tutmak için onları tamamen görünmez kılmıştı. Her birimiz zihinsel kalkanlara ve küçük büyülere odaklanmıştık. Tüm bu eğitimle birlikte, bunu bir süre devam ettirmek çok fazla enerji ya da odaklanma gerektirmiyordu. Bunu başarmak için asıl dayanıklılığa ihtiyacı olan kişi Gia'ydı.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve ona doğru ilerlemeye başladım. Planın hâlâ bozulmamış olduğunu anlatmanın bir yolunu bulmalıyım. Yanına vardığımda neşeyle gülümsüyor, şampanyasını yudumluyordu ve Nix de benimkini uzattı. Sinirlerimi yatıştıracak ve beni serinletecek bir içki için minnettardım ama Saryn'in sözleri zihnimde yankılandı: "Sana uzatılan her şeyi yutarken dikkatli ol."

Gia kurala uymadığı ve zehirden ölmediği için güvenli olduğunu düşündüm ve bardağı dudaklarıma götürdüm. Birden Nix'in sıcak elini belimde hissettim.

"Çok iyi dans ediyorsun Astrid. İlk sırada olmayı umuyordum ama sanırım siyahlı adamı bir ısınma turu olarak kabul edeceğiz."

Küçük sahte bir kahkaha attım ve ona tatlı tatlı başımı salladım, şimdilik bu baştan çıkarma oyununa ayak uydurmam gerektiğini fark ettim. İki parmağımı başıma götürdüm ve elimi tekrar yanıma indirmeden önce bir saniyeliğine şakağıma bastırdım. Çoğu kişiye başım ağrıyormuş gibi gelebilirdi, ama Gia bu işaretin farkındaydı. Bu, zihinsel kalkanlarımı kısa süreliğine indireceğim ve ona zihnime erişim izni vereceğim anlamına geliyordu.

Düşüncelerim aracılığıyla Trace'in bana verdiği talimatı ilettim ve onun geri dönüş sinyalinin verdiğini görür görmez kalkanlarım tekrar açıldı. Nix elimi tuttu ve boş bardağıma Gia'ya geri uzattım.

"Siz ikiniz keyfinize bakın. Astrid, daha sonra benimle kadınlar tuvaletinde buluş."

Nix pürüzsüz ve karizmatikti. Varro'dan bile daha iyi dans ediyordu ama sıcak nefesini enseme hissetmek ve elinin çok aşağılarda gezinmesi midemi bulandırıyor. Gia'yı kıskanmıyordum. Yem olarak oynadığı rol hoş bir rol değildi ve bu rolü memnuniyetle geri verirdim.

Yakışıklı olduğu gerçeğine odaklanmaya çalıştım ve iç uyluğuma yapışan bıçakla rahatlardım. Parmaklarımı kadifemsi ceketinde gezdirdim ve zengin merlot rengine dikkat ettim.

Koyu kahverengi sakalları düzgün ve kısa kesilmişti. Koyu kahverengi gözleri özel bir şey değildi ama arkaya doğru taranmış saçlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Yabancı bir kolonya kokuyordu. Trace gibi doğal bir koku değildi. Ona doğru eğildim, vücudunun benimkine baskı yapmasına izin verdim, bunun tam da Gia'nın yapacağı şey olduğunu biliyordum.

Kendime daha fazla güvenmeye çalışarak parmaklarımı başının arkasına geçirdim ve ensesindeki saçlarda gezdirdim. Onun zevkten kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum ama bu benim için sadece bir oyundu. Savunmasını düşürmek için bir araç.

O dansa odaklanmışken ve bedenlerimiz artık her zamankinden daha yakinken, zihni benim için içine bakabileceğim açık bir pencereydi. Orada şehvetli düşünceler buldum ama bunlar tatlı ya da nazik değildi. Dışarıdan büyüleyici görünen bu ev sahibi, hayal gücünde hiç de öyle değildi. Ben ya da Gia, onun bizimle yalnız kalmasına ya da kontrolü ele almasına izin veremezdik. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. Elinin altında tenimdeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Seni sinirlendiriyor muyum, küçük kuş?"

Özellikle de bu küçük kuşa nasıl davranmak istediğine dair düşüncelerini gördükten sonra bu lakap kulağa iğrenç geliyordu. Dişilerini masum, uysal ve istekli sevdiği açıktı. Ona söylemek istediğim her şey bunun tam tersiydi. Odaklanmak zorundaydım. Onun istediği gibi olmalıydım. Gia ne yaparsa onu yapmalıydım.

Kulağına eğildim ve tatlı tatlı fısıldadım, "Hayır, ama biraz üşüdüm. Beni sıcak tutar mısın?"

Göğüs uçlarımı göğsüne bastırarak beni hissetmesini sağladım. Bu onun dikkatini çekti. Şarkı sona erdiğinde, beni son bir kez döndürdü ve dalmamla sona erdi. Onunla buluşmak için beni tekrar yukarı çektiğinde, Gia'nın onunla nerede buluşacağını söylediğini hatırladım.

İşte o zaman çan seslerini duyduk. Bunun, konukların Kanarya Adaları'nı görmek istiyorlarsa terasa geçmeleri gerektiği anlamına geldiğini biliyorduk.

Peçe.

"Gel Astrid, gökyüzünün gerçekten kanarya sarısı olup olmadığını görelim."

Bu sözleri söylerken bir parmağını göğsümü kaplayan sarı tüyün üzerinde hafifçe gezdirdi. Dokunuşundaki cürete inanamıyordum; onun için neredeyse bir yabancıydım. Onun tuzağında olduğumu sanıyordu ama ağın bana ait olduğunu bilmiyordu.

"Uçup gitmemden korkmuyor musun?" Alay ettim. "Önce Lorne'u alalım ki bize katılabilsin."

Kabul etmesini beklemeden elini tuttum ve onu merdivenlerden yukarı, arka duvara ve kadınlar tuvaletine doğru götürdüm. Gia orada beni beklemiyordu, bir an için Nix'ten ayrılma fırsatını değerlendirdim.

"Burada bekle, hâlâ mı bir bakayım."

Sinirlenmiş görünüyordu ama yorum yaparsa muhtemelen beni kazanma şansının olmayacağını da biliyordu.

Odaya girdiğimde Gia'yı perdeli bir bölmenin arkasında buldum ve aynaya bakar gibi oldum. Bana dönüşmüş ve elbisesini benimkiyle uyumlu hale getirmişti. Arada en ufak bir fark olmadığını görebiliyordum.

"Gia, güçlü kadınlardan hoşlanmaz. Dikkatli ol," dedim uyararak. Başını salladı. "Güven bana, onun tipini biliyorum. Ben onun küçük tatlı nergisi olacağım." "Seni terastaki manzaraya doğru götüreceğim, ama o da ıstındıkça ; onu meşgul et. Ben diğerlerinin yanına gideceğim."

Gia tuvaletten çıktığında çanların hâlâ çaldığını duyabiliyordum ve köşeden bakarak konukların diğer uçtaki teras çıkışına doğru koşuşturmalarını izledim. Gia kolunu Nix'in koluna doladı ve onun kendisini götürmesine izin verdi. "Lorne'un nereye gittiğinden emin değilim ama benimle kalacaksın, değil mi?" dediğini duydum. Tanrım, bu konuda benden çok daha iyiydi.

Misafirler ters yöne doğru ilerlerken, terastan yatak odalarına doğru yürürken kendimi gizlemek için aceleyle bir cazibe gösterisi yaptım.

Oraya vardığımda Varro kapının girişinde duruyordu. Hemen sağdaki odanın içinde bir dolap vardı. Dudaklarıyla bana sus işareti yaptığında, bunun dadının güvende olduğu ve uyuduğu anlamına geldiğini biliyordum. Siren Şarkısı'nın onu uykuda tutması için yakınımnda kalması gerekiyordu. Diğer tüm konukların yaptığı gibi onun da elbiseme baktığını görebildiğim gerçeğini görmezden geldim.

Tek düşünebildiğim, özellikle de şimdiye kadar başımıza açtığı fiyaskodan sonra, *sadece bir elbise olduğuydu*.

Yatak odasının karşısında, basit bir iş elbisesi ve önlük giymiş genç bir bayanın biri kız biri erkek iki küçük çocukla konuştuğunu gördüm. Onlara fısıldıyordu ve ona güveniyor gibi görünüyorlardı. İşte o zaman onun Nuri olduğunu anladım. Kendisinin dadı olduğunu düşünmem için beni ve onları büyülemişti. Eğer yakından incelerseniz ve neye bakacağınızı bilerseniz, yanılısana daha belirgin hale gelirdi, ama o uykulu çocukların ve eğitimsiz gözlerinin bir şey fark etmesine imkan yoktu.

Her birinin elinden tuttu ve onları çocuk odasından uzaklaştırmaya başladı.

Yanımdan geçerken şöyle dediğini duydum: "Merak etme, benimle gel, özel bir ikram alalım. Kimseye söylemeyiz."

O odadan çıktıktan sonra, Cairis'i görebileceğim uzak koridora baktım. Göksel gösteriye ilgisiz davranıyor, piposuna ve elindeki içki bardağına odaklanmış gibi yapıyordu. İnsanlar onun yanından teker teker geçiyor, varlığını tamamen görmezden geliyorlardı. Yakınında duran muhafızlar ona diğer konuklardan farklı davranmadı.

Bu insanlar servetlerini korumaya o kadar odaklanmışlardı ki kimse çocukları düşünmüyor gibiydi ve bu üzücüydü ama bizim lehimize oldu. Nix'in bu çalıntı malları masum kardeşlerinin yanına saklaması ne kadar da kötü bir şeydi. Onları bu şekilde tehlikeye atmak çok pervasızcaydı.

Trace geldiğinde, Cairis ile yatak odası arasındaki orta noktada yerimi aldım. Trace ve Varro kutuyu bulmak için odayı sessizce dağıtmaya başladılar. Saryn onu, üzerine kazınmış kral ambleminden tanıyabileceğimizi söylemişti.

Görevi aldığımdan beri sadece kutuyu değil, Nix'in başka hangi yasadışı eşyaları saklıyor olabileceğini de merak ediyordum. Görev için plan yaptığımızdan beri bu düşüncelerle dikkatimi dağıtmamaya özen göstermiştim. Ama şimdi burada olduğumuza göre, onları görmezden gelmek daha zordu.

Bir yanım kreşte olup aramalarına yardım etmeyi diledi ama ben yerimde sabit kaldım. Asırlar gibi gelen bir süre boyunca bekledim. Her geçen dakika daha da geriliyordum. Göze çarpmamaya çalışıyor, üst balkonda elbisemi düzeltiyormuş ya da bir tabloya hayranlıkla bakıyormuş gibi davranıyordum. Pencereilerin olduğu duvara doğru ilerledim ve oradan Kanarya Peçesi'ni görebildim. Gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı.

Tüm gökyüzü sarı bir pusla aydınlanmıştı. Gece boyunca boyanmış sulu boya lekeleri gibi görünen auroraların aksine, bu sadece tek bir renkti, tamamen sarı bir gökyüzü. Renk örtüsünün ardındaki soluk yıldız pırıltılarını zar zor seçebiliyordum. Güneş ışığı gibi bir şey değildi. Bunu sadece zifiri karanlık gece gökyüzünün üzerinde duran sarı bir vitray olarak tanımlayabilirim.

Dışarıdaki seyircilerin "oh" ve "ah" seslerini duyabiliyordum. Çocuk odasına dönüp baktığımda Varro ve Trace'in ayaklarını sürüyerek dolaştıklarını duydum. Nori ve çocuklar hâlâ yoklardı, bir yerlerde süt ve kurabiyelerle onları oyalıyorlardı. Hâlâ nöbette olan Cairis herhangi bir uyarı ya da endişe sinyali göndermemişti.

Pencereden dışarıya, mucizevi gökyüzüne bakmaya devam ederken, sıcak bir elin belime dolandığını hissettim.

"Çok güzel, değil mi?" dedi ipeksi pürüzsüzlükteki ses kulağıma.

Tanıdık gelen ama gelmeyen bir erkekle karşılaşmak için döndüm. Nix'e çok benziyordu ama aralarında küçük farklar vardı. Neredeyse algılanamazdı ama vardı.

Kendimi durduramadan, "Daha yeni tanışmamış mıydık?" diye sordum. Benim kadar şaşkın ya da bir yabancıya bana kendi malıymışım gibi dokunmasına çok sinirlenmiş gibi görünmemeye çalışıyordum.

Küçük bir kıkırdama çıkardı. "Ahh, özür dilerim. Ortaklarımdan biriyle tanışmış olmalısınız. Benim zenginliğime ve ticari çabalarıma sahip biri, bazı konukları tutmak için özel uygulamalar kullanmalıdır. Ben Fenix, ama siz bana Nix diyebilirsiniz."

Dişlerim sıkıca kenetlendi ve nefes alış verişlerimi düzenli ve sakin tutmaya çalıştım. İçimde dolaşan telaşı ona gösteremezdim. Eğer bu gerçek Nix'se, Tanrı aşkına Gia kiminle birlikteydi?

"Ben Astrid, peki bunlar ne gibi çabalar?" Narin bir çiçeğin burnunu sokmayacağını fark etmeden önce endişeyle fısıldadım ama artık çok geçti.

Tilkiye benzeyen yüz hatları bir sırtışa dönüştü. "Nadir ve güzel şeyleri tedarik etme işindeyim, bu yüzden kendimi sana çekilmiş buluyorum."

İltifatlarını duymazdan geldim. Nefesinden alkol kokusu alabiliyordum ve gözleri kötü niyetle parlıyordu.

"Biliyor musun, odamın özel terasından kesinlikle muhteşem bir manzara var. Size göstereyim."

Ona karşı çıkamadan elimi tuttu ve beni çocuk odasıyla aynı koridordaki bir kapıya doğru götürmeye başladı. Varro ve Trace'in almaya geldiğimiz şeyi aramak için çocuk odasını didik didik ettiklerini duyacak diye paniğe kapılmışım. Bir şekilde onlardan birini uyarmam ve dikkatlerini çekecek bir şey yapmam gerekiyordu.

Onunla birlikte yürümeye başladım ve sonra ayağım takılıp elbisemin üzerine düşer gibi yaptım. İçlerinden birinin fark etmesini umarak yüksek sesle bir çığlık attım. Nix yerden kalkmama yardım etti ve ben de utanmış gibi davrandım.

"Siz bayanlar ve o yüksek topuklar. Sizi kıskanmıyorum. Onları odamda çıkarabilirsiniz, merak etmeyin."

Bu ima dikkatimden kaçmamıştı ve hem kendimin hem de Gia'nın güvenliği için endişelenmeye başlamışım. Nix yanıma geldiğinden beri düşüncelerine nüfuz etmeye çalışıyordum. Ama sarhoşluğa rağmen kalkanları kırılmamıştı. Daha önce zihinsel kalkanları hiçbir yerde bulunmayan, düşünceleri sanki yüksek sesle söylemiş gibi sızan erkeğin aksine, bu çelik bir tuzaktı.

Eğer Nix'le birlikteysem ve onun yatak odasına gidiyorsam, Gia neredeydi? O iyi miydi? Kapısının eşiğinden geçerken göz ucuyla Varro'yu gördüm ve bir şeylerin ters gittiğini anlaması için ona bir el işareti yaptım.

Nix'in yatak odasına girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapattı ve kilidin klik sesinin yankısı göğsümde bir ağrıya neden oldu.

"Ayakkabılarını çıkar, bir kez daha düşmene izin veremeyiz, değil mi?"

Yatağının ucunda yastıklı bir bank vardı ve , talimatlarını getirdim ama aynı zamanda bunu oyalanmak için bir yol olarak kullandım. Yüksek topuğumun tokası üzerinde çalışmaya başladım, aniden Nix önümde diz çöktü ve ayağımı eline aldı.

Mandallarla biraz oynadı ama ayakkabılarımı çıkarmama yardım etmekte ısrar ederek ellerini açgözlülükle ayaklarımda ve çıplak bacaklarımda gezdirmesine fırsat verdi. Endişeyle geri çekildim ve ayağa kalkarak bahsettiği terasa doğru ilerlemeye çalıştım.

"Gerçekten manzarayı kontrol etmeliyiz, daha ne kadar sürecek?" Duvağı görmek için zamanımız tükeniyormuş gibi konuşmaya çalışarak sordum. Ona doğru döndüğümde, geziniyordu. Çenemi tuttu, biraz sıkarak kendisine doğru çevirdi. "Ne yapıyorsun?"

Ne demek istiyorsun? Benim görüşüm tam burada."

Bir parmağını çıplak göğsümde, iki sarı tüyün göğüslerimi örttüğü yerin arasında gezdirdi. Sonra diğer elini kalçamın yanındaki eteğin beyaz kumaşına koydu ve "Ve işte duvağım..." derken yavaşça yukarı doğru sürüklemeye başladı.

Sözleri sarhoşluk ve güçlü bir şehvetle ekşimişti. Ekibe zaman tanımam gerekiyordu ama elini biraz daha yukarı kaldırırsa, böylesine narin bir kuşun üzerinde bir bıçak bulduğunda oldukça şaşıracağından endişelenmeye başlamıştım.

Varlığımın her zerresi bunu yapmak istemiyordu ama cesaretimi toplamam gerektiğini biliyordum. *Yem ol*, diye tekrarlayıp durdum kendime. Durumu kontrol et, onun seni kontrol etmesine izin verme. Eğildim ve onu dudaklarından nazikçe öptüm, elini kalçamdan yüzüme doğru çektim ve bıçağı bulmaktan uzak tuttum.

Dili ağızımın içine girmeden önce hiç sabır ya da kısıtlama göstermedi. Dilindeki likör tadı midemi bulandırdı. Öpüşleri her geçen an daha derin ve daha ateşli hale geldi. Dağınıktı ve tökezliyordu; vücudunu daha da içime bastırırken ikimizi de dik tutmaya çalıştım. Sonra elleri bir kez daha dolaşmaya başladı. Onları göğsüme doğru itti ve göğüslerimi yoğurmaya başladı.

Çılgılık atmak, ağlamak istiyordum ama bunun yerine korkumu içime odakladım ve öfkenin beni bir taş gibi sertleştirmesine izin verdim. Nereme dokunursa dokunsun ya da okşarsa okşasın, bunu hissetmeme izin vermeyecektim, vücudumun sanki bu hoş karşılanıyormuş ya da isteniyormuş gibi tepki vermesine izin vermeyecektim. *Sadece takıma zaman kazandırın, başarısızlık bir seçenek değil.*

Kontrolün onda olduğunu ve bundan zevk aldığımı düşünmesi için sahte bir inilti çıkardım. Bu onun tutkusunu daha da körükledi ve işte o zaman sertleşti. Beni yatağa itti ve üzerime çıktı.

Bacağımdaki bıçağın kılıfının derime saplanmaya başladığını hissedebiliyordum. Bıçağı kapmak ve tıpkı Vesper'a yaptığım gibi defalarca böğrüne saptamak istedim ama bunu ancak son çare olarak yapabileceğimi biliyordum.

Saryn, Nix'le istediğimizi yapmamıza izin vermişti ama ya bu daha fazla kaosa yol açacak ve bizi istediğimizi elde etmekten uzaklaştıracak başka bir olaylar zincirini başlatırsa?

Kemer tokasıyla oynamaya başladı ve ben onu ikna etmeye çalıştım, "Belki yavaşlayabiliriz, buna hazır değilim. Yavaş gidelim..."

Sözlerimi bitiremeden, sesimi boğmak için elini ağzıma kapattı. "Konuşmayı kes küçük kuş ve şarkı söylemeye başla."

Üzerimde pozisyon almaya çalıştı ve elbisemi kaldırmak için elini kaydırды. Kalçalarımın arasına ulaşmaya çalışırken terli ellerinin bacaklarımı yokladığını hissettim. Elinin kılıfa dokunduğunu hissettiğim anda dışarıdan kutlama havai fişeklerinin gürültüsünü duydum.

Birden yatak odasının kapısı açıldı ve Varro kilidi tekmeleyerek açmış, orada duruyordu. Gözleri kocaman açılmış, kaşları öfkeyle çatılmıştı ve Nix'in beni yatağa yapıştırdığını görüyordu. Rol yapmaya çalışmama rağmen yüzümdeki korku ve sıkıntıyı görebiliyordu. Varro'nun yüz hatları, önündeki durumu tararken çılgınca bir öfkeyle boyanmıştı.

Arkasından yüksek sesler, bağırışlar ve hızlı ayak sesleri geliyordu. Çabucak gitmemiz gerektiğini biliyordum; Varro'nun araya girmesiyle Nix'in dikkati dağılınca bıçağa uzandım, böğrüne sapladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde yataktan zıpladım.

Nix acı içinde bağırdı, "Seni kaltak! Gardiyanlar! Gardiyanlar!"

Yatağının üzerinde sürünerek ilerledi, vücudundan çıkan hançerin etrafından kan akıyordu ve ipli bir ipi çekti. Bir zil sesi duyuldu, belli ki personeli tehlikeye karşı uyarmak için kullanılıyordu.

Ayakkabılarımı arkamda bıraktım, çünkü gerçekte yalınayak olmak o şeylerin içinde olmaktan daha iyiydi ve Varro'ya doğru koştum. Nix'in kapısının diğer tarafındaki sahne hızla planlamadığımız bir kaosa dönüşüyordu.

Cairis çok uzakta değildi ama terastan içeri dalan üç muhafızla tek başına başa çıkmak zorundaydı. Nori ve Gia ortalıkta görünmüyordu.

İki muhafız kılıçlarını kaldırarak Varro ve bana doğru koştu, ancak ikisi de aniden boğazlarını tuttular, dizleri büküldü ve nefes almaya başladılar. Siren Şarkısı. Varro onları savunmasız hale getirdikten sonra üzerlerine yürüdü, boyunlarını ortaya çıkarmak için kafa derilerinden tuttu ve kılıcını her ikisinin de boğazında gezdirdi. İçlerinden fişkıran ve akan kanı görünce ürperdim.

"Haydi!" Varro çıkışa doğru hışımla ilerlerken bana talimat verdi, ikimiz de hâlâ etrafımıza karşı temkinliydik.

Havai fişeklerin gürleyen sesi dışarıda devam ederken, konuklar evin içinde devam eden küçük savaştan tamamen habersizdi. Dadı artık uyanmış, Siren Şarkısı'nın etkisi azalmış bir halde koşarak dışarı çıktı

ocuk odasından çığlık atıyordu. Bir tehdit değildi ama daha fazla gardiyanı alarma geçirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Yüzünün yan tarafına hızlı bir yumruk atarak onu bayılttım. Büyük bir baş ağrısıyla uyanacaktı ama bunun için ölmesine gerek yoktu. Emin olmayan adımlar ve bıkkın nefesler arasında, "Buldun mu?" diye sordum.

Varro ve ben kör nokta kalmayacak şekilde savunma pozisyonunda yürümeye devam ettik.

"Evet, Tracede. Sadece buradan canlı çıkmaya odaklanın."

Sesi hiç böyle çıkmamıştı. Panikle mi ve emin değildi. Cairis nihayet üç muhafızın arasından sıyrılmıştı ki Varro bağırdı: "Git, sadece git. Onu yakaladım!"

Cairis'in yakınında açık bir çıkış görmek için yukarı baktım. Üstü başı kan içindeydi, kendi kanı değildi. Önünde başka muhafız olmadığına göre, kutlama kargaşasının altından sıyrılıp buluşma noktasına ulaşabilirdi. Tek umudum Gia ve Nori'nin çoktan oraya varmış olmasıydı.

Balo salonunun ortasında Trace'i gördük. Bir elinde kutu, diğerinde muhafız kılıcı. Tek başına yarım düzine dövüşçünün arasından sıyrılmıştı bile. Karşımızdaki merdivenden yukarı doğru çıkmaya başladı, neredeyse çıkışa varmak üzereydi ki aniden daha fazla muhafız içeri daldı, Varro ve beni kuşattı. İkimizin başa çıkabileceğinden çok daha fazlası vardı.

Varro ve ben de aynı şeyi düşündük. İkimiz de merdivenlerden inip dans pistini geçerek Trace'in olduğu yere doğru koştuk ama o geri dönmedi. Yukarı baktığımda hâlâ merdivenlerin tepesindeydi ve bize . Gardiyanların ayak seslerinin yankıları her açıdan bizi çevreliyordu. Trace neden savaşmamıza yardım etmeye gelmiyordu?

Varro bana endişeli bir bakış attı ama ne yapmamı istediğini tam olarak anlayamadım.

"Umamız gerek, tek çıkış yolumuz bu."

Nefes nefese kalmış ve kalbim hızla çarparken Varro'nun yaptığı gibi ben de kanatlarımı açtım. İkimiz de havalandığımız anda omzumda keskin bir bıçak darbesi hissettim ve hızla sert mermer zemine düştüm.

Acı içinde kıvrandım, çığlık attım. Bir ok kanadımı delmiş ve omzumun arkasına saplanmıştı. Acı içime işledi ve kanım solgun zeminde birikmeye başladı. şok içinde Varro'ya baktım ve gözlerindeki korkuyu gördüm, sonra da kapının yanında duran Trace'e baktım.

Bakışları boştu. Elinde kutuyla çıkış kapısından çıktı, beni ve Varro'yu kendi başımızın çaresine bakmak üzere bıraktı.

Başım dönmeye başladığında bu sözler zihnimde yankılandı.

Başarısızlık bir seçenek değildir.

İşte o zaman bunun neyle ilgili olduğunu anladım. Bir takım olduğumuzu biliyordum ama görev önce geliyordu. Başta görevin yokuş aşağı gitmesinin sebebi bendim. Benim yüzümden başka kimse zarar görmeyi hak etmiyordu.

"Git... git şimdi!" Hâlâ üzerimde gezinen Varro'ya doğru boğuk bir sesle bağırdım.

Her yerde nöbetçiler vardı ama hızlı uçarsa ve muhtemelen en yakın pencereden geçerse başarabilirdi.

"Hayır," diye öfkeleni ve indi.

Başımı kaldırdığımda Nix'in az önce koşarak indiğimiz merdivenlerin başında durduğunu gördüm, böğrünü tutuyordu ve hâlâ kanıyordu, bir yandan da bağırarak muhafızlarına talimat veriyordu: "Öldürün onu ve o sefil fahişeyi bana getirin! Onunla ben ilgilenirim."

Varro içgüdüsel olarak kanatlarını üzerime ve etrafıma doğru kaldırdı, ben onun altında yerde yatarken beni korumaya çalıştı.

"Oku çıkar," diye yalvardım ona.

"Hayır, çok fazla kan kaybedeceksin!" Varro'nun şimdiye kadar hiç gerçekten korkmuş görüldüğünü görmemiştim.

Her an okların üzerimize yağmaya başlayacağı düşüncesi beni dehşete düşürdü ama sonra Nix'e baktım ve bu dehşet nefrete dönüştü.

Arbaletlerin sayısız tıkırtısını duydum ve sanki zaman yavaşlamış gibiydi. Varro koruyucu bir tavırla üzerime eğildi ve ben de onun parlak mavi gözlerine baktım, veda eden gözlerine. Öfkem zihnimde bir kitabın sayfaları gibi oynuyordu: tavernadaki kumarbaz, babamın beni krala teslim etmesi, Saryn'in bana tokat atması, Vesper'ın işkenceci eli altında geçen sayısız saatler, Nix'in üzerimdeki elleri, Nix'in kendini bana zorlaması, hançerin böğründe nasıl kaydığını hissetmem. Aniden, tüm bu öfke tarif edilemez bir enerji patlamasıyla içimden fışkırdı ve her yöne yayıldı.

Varro ve ben bizi her şeyden koruyan bir koza gibi güvenliğin sıcaklığına sarılmıştık. Üzerimden akan güç altımızdaki zemini titretti, her pencereyi kırdı ve her muhafızı ve Nix'i havaya uçurarak onlara en yakın duvarlara çarptı.

Sadece çatlayan duvarların, düşen camların yankıları ve muhafızların acı dolu inlemeleriyle bozulan ani bir sessizlik hüküm sürdü. Dışarıda havai fişek sesleri kesildi,

ve ıgık atan misafirlerin sesleri onların yerini aldı.

Gürültü her geçen saniye daha da azaldı. Kendimi inanılmaz derecede yorgun ve bitkin hissediyordum. Az önce ne olmuştu? Oktan kaynaklanan kan kaybının çok fazla olup olmadığını merak ettim. Kendimi bir sisin içine doğru kayarken hissettim ve uzaktan Aster'in şu sözlerinin belli belirsiz yankısını duydum: *"Oklar saplandığında inanç ne kadar güçlüdür?"*

Varro beni kanlı, altın rengi kollarının arasına aldı ve bizi yıkılmış balo salonundan dışarı uçururken yanımızdan süzölen havanın yarattığı his beni beklenmedik bir rahatlık hissine boğdu. Gözlerim dalgalandı ve hatırladığım son şey Varro'nun ellerinin çok soğuk tenimde ne kadar sıcak hissettirdiğiydi.

BÖLÜM 30

Kendime geldiğimde etrafımda parlak fener ışıkları vardı ve kürek kemiğim boyunca keskin bir sızı hissediyordum. Ama bu, okun beni delip geçtiği anda hissettiğim acıyla kıyaslanamazdı. Yüzüstü yatıyordum ve altımdaki sert ahşap masa rahat etmem için hiçbir şey yapmıyordu.

Başımı zar zor yana kaldırarak yukarı baktım ve Nuri'nin orada yaramla ilgilendiğini gördüm. Tanrıya şükür o iyiydi. Üzerimde çalışmaya devam ederken rahat bir nefes aldım.

"Teşekkür ," diye fısıldadım kuru dudaklarımı yalayarak.

Kavrulmuştum ve vücudum sanki ateşle mücadele ediyormuşum gibi aşırı sıcak hissediyordu.

Nori sakince bana baktı. "Her şey yoluna girecek; söz veriyorum. Sadece rahatla."

Yüzümü ters yöne çevirmek için başımı eğdiğimde, ortak salonun ortasında yattığımı fark ettim. İşte o zaman karşımdaki duvarı kaplayan kitap raflarına doğru baktım ve onu gördüm. Balodaki siyah kıyafetiyle orada durmuş, bana bakıyordu - hayır, içime bakıyordu.

İşte o zaman Varro'yu ve beni tek başımıza savaşmak, ölmek üzere terk edişinin anısı alevli bir yoğunlukla geri geldi. Kontrol edilemez bir öfke beni sardı, sırtımdaki acıya karşı hissizleştim.

Masadan sıçradım, şaşkın Nuri'yi geriye ittim ve ona doğru hücum ederek bağırdım: "Bizi ölüme terk ettin! Beni bıraktın, *ikimizi* de bıraktın!"

Kan kaybından kaynaklanan baş dönmesi beni ele takılıp düşmemek için kendimi zor tuttum ama bu beni odanın içinde Trace'e doğru yürümeye devam etmekten alıkoymadı.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, hareketsiz bir şekilde orada duruyordu. İşte o zaman dövmelerinin geri geldiğini fark ettim, ama bu sefer kırmızılardı, kan gibi kırmızı. Her zaman olduğu gibi siyah değillerdi. Beni yine büyülüyor muydu?

"Söyle onlara!" Suçlayıcı bir şekilde devam ettim. "Onlara sana nasıl ihtiyacımız olduğunu ve bizi nasıl terk ettiğini anlat!"

Trace ile neredeyse burun buruna geldiğim için gözlerimden öfkeli yaşlar akmaya başlamıştı.

"Nasıl ?"

Fısıldadığı kelimeler sadece benim duymam içindi. "Şimdi beni görüyorsun."

Ve gördüm, çok net. Beni hakkında uyardığı canavar. Siyah pelerinli, her zaman göreve bağlı. Ahlakın canı cehenneme.

Yumruklarımı sıkarak, üzerine yayılan kırmızı dövmelere bakarak, "Sanırım kanımın henüz ellerine bulaşmamış olması iyi bir şey..." diye cevap verdim.

Öfkeyle ona sırtımı döndüm ve her adımda yalpalayarak masaya dönmeye başladım. Cairis yardımına koştu, bir sandalyeye doğru ilerlerken beni tuttu ve Nori aklımdan geçenleri okumuş gibi elinde bir bardak suyla çabucak yanıma geldi.

Zihinsel kalkanlarım çökmüştü ve umurumda değildi. Aklımdan geçen her bir düşüncüyü okuduğunu umuyordum. Onun hilekârlığı zihnime bir veba gibi yayıldı ve şimdiye kadar yaşadığımız tüm güzel anıları etkiledi. Tüm o duyguların solup öldüğünü hissettim. Güvenimiz, dostluğumuz ve bir zamanlar tatlı olan sayısız sevişme gecemiz, basit bir kararla, affedilemez bir eylemle ekşidi.

Saryn geldi ve bu görev karmaşası hakkında söyleyeceği herhangi bir şeyi duymak beni pek heyecanlandırmadı. Diğerlerinin sakinliği tamamen başarısız olmadığımızı gösteriyordu ama bu iyi yaptığımız anlamına da gelmiyordu.

"Görevinizi başarıyla tamamladınız. Ve Cress'in Trace'e yönelik suçlamalarına rağmen, hayatlarınıza dokunulmadan geri dönmeyi başardınız. Birileri Trace'in kararını eleştirme fikrine kapılmadan önce, hepiniz bir numaralı kuralı hatırlamalısınız. Görev her şeyin üstündedir."

Teori görevi devraldı ve şöyle dedi: "Bu görev fedakârlık gerektiriyor. Hayatlarınız az ama yapacağınız iş birçok kişinin hayatı ve krallığınızın korunması için. Hayatlarınızı korumak istiyorsanız, daha sıkı çalışın ve daha iyi plan yapın. Takım olarak çalışın ya da birey olarak yok olun. Başarısızlık bir seçenek değildir ve Trace bunu gerekli fedakârlıkları yapacak kadar ciddiye aldı."

O daha tek kelime edemedi ben tekrar bağırmaya başladım.

"Fedakarlıklar mı? Benimle *dalga* mı geçiyorsun? Söyle bana Trace, o görevde ne fedakarlık yaptın? Bir yabancı'nın elleri senin isteğ'in dışında vücudunda mı dolaşıyordu? Seni zorla götürmeye mi çalıştılar? Kanadına bir ok mu yedin?"

Öfkenin arttığını hissedebiliyordum, titriyordu, yumruklarımı iki yanımda birleştirmiştim ki Varro birden kolumu yavaşça kavradı. "Cress, bana bak. Nefes al. Sakinleş. Öfkeni kontrol etmelisin, yoksa tekrar olabilir."

Varro'yu görünce rahatladım. Yüzü artık dehşete kapılmamıştı ama söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu.

"Yine ne olabilir? Sen neden bahsediyorsun?" Varro hızla Saryn ve Teori'ye baktı, sonra tekrar bana döndü. "Patlamayı hatırlamıyor musun?"

Alnımı avuçlayıp baş ağrımı dindirmeye çalışırken başım yeniden çarpmaya başladı.

Etrafım kan gölüne dönmüşken balo salonunun zemininde etrafımızın sarıldığı anı düşünmeye çalıştım ama tek hatırlayabildiğim onun kollarında bayıldığım ve belli belirsiz bir rüzgârın üzerimden geçtiği, sonra da burada uyandığımdı. Geri kalan her şey bulanık ve belirsizdi.

"Ne patlaması?" Varro'ya neyi kastettiğini hatırlayamadığımı sordum. için.

Saryn aniden diğer tarafımda belirdi. "Cress, seni Varro'ya götürelim. İyileştirme havuzlarına. Biraz dinlen, yarın seninle yeteneklerini tartışabiliriz."

Hangi yetenekler? İşte o zaman odanın içinde ekibimin geri kalanına baktım, yüz ifadelerindeki tereddüt ve korkunun ipuçlarını fark ettim. Teori bana suçlayıcı bir merakla bakıyordu.

Şifalı sular kulağa hoş geliyordu. Yukarı dönüp Varro'ya baktım, tüm yolu tek başıma yürüyebileceğime güvenmediğim için kolumu ona uzattım. Odadan çıkarken Trace'e dönüp bakmaya zahmet etmedim. Saryn ve Teori görevi güvence altına aldığı için onu istedikleri kadar övebilirler ama bu daha derindi, bu kişiseldi. Bu bir ihanetti.

Varro yol boyunca bana sessizce eşlik etti, ben de bundan memnundum çünkü açıkçası ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Başım ve vücudum ağrıyordu. Olan biten her şey hakkında daha fazla şey hatırlamak için gayretle çalışıyordum ama zihnim bomboştu. Nix'i bıçakladığımı hatırlıyordum; Varro ve benim etrafımızın sarıldığını ve o hainin bizi terk ettiğini hatırlıyordum. Okun delici hissini hatırlıyordum... ama ondan sonra pek bir şey hatırlamıyordum.

Odaya girdiğimizde kolumu kaldırmaya çalıştım ve hemen acıyla irkildim. Nori kanamayı durdurmuş ve yarayı onarmıştı ama yine de inanılmaz derecede ağrıyordu.

Korku kalbimde ağırlığını hissettiriyordu. Ya bir daha uçamayacaksam? Bu düşünceyle nefesim kesildi ama sonra Varro çenemi tuttu ve kendisine doğru kaldırdı. "Tekrar uçacaksın. Söz veriyorum."

Çenemi çektim. "Aklımdan uzak dur," diye kızgınlıkla karşılık verdim. Zihinsel kalkanlarımı koruyamayacak kadar yorgundum.

Nori ya da Gia her şeyi mahveden elbiseyi çıkarmış ve Nori beni onarmaya çalışırken bana daha bol giysiler giydirmiş olmalıydı. Tekrar gömleğimi kaldırmaya çalıştım ama yine keskin bir sızı hissettim.

Varro, "Sana yardım etmeme izin ver," diye emretti.

Arkama geçip omzumu sarsmamak için yavaşça kumaşı yırtmaya başladığında itiraz edemeyecek kadar yaralıyım.

Kolumu kaldırmadan soyunmanın bir yolu da buydu. Kanlı kumaşın yere düştüğünü gördüm ve Varro arkamda kaldı. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum, bunun ondan mı yoksa buhar odasından mı kaynaklandığından emin değildim.

Ama sonra parmağını kürek kemiğim boyunca uzanan taze yara izinde nazikçe gezdirdi. "Sular bunun icabına bakacaktır, gerçi savaş yaraları sana çok yakışıyor."

Ağzım kurumuştur, esprili bir cevap bulamıyordum. Boğazımdaki garip yumruyu yuttum, hem iltifatına hem de iç çamaşırlarımla beni açıkta bırakmasına şaşırılmışım.

Omuzlarımdan hafifçe tutarak beni kendisine doğru çevirdi ve dizlerinin üzerine . Ellerini pantolonumun üst kısmındaki kalçalarımın koydu. Yavaşça pantolonumu bacaklarımdan aşağı doğru kaydırmaya başladı. Gerektiğinden daha yavaş ve parmak uçları tenimi sıyırarak.

Başını eğmiş, bakışlarımdan kaçınıyor ama bacaklarımın uzunluğunu seyretmesine izin veriyordu. Yaralanmamdan dolayı hâlâ kurumuş kanla kaplıydılar; elbisemden sızmış olmalıydı. Ona ne yaptığını sormak istedim, geri çekilmeliydim ama orada öylece durdum ve ne olduğundan emin olamadan gerildim. Kan için özür dileyecektim ama sessizlik bizi sarmıştı ve konuşmaya gerek yoktu.

Önümde durdu, gömleğini rahatça çıkardı ve kanlı giysilerimin yanına yere fırlattı. Elimi tuttu ve beni dikkatlice merdivenlerden havuza doğru götürdü. Suyun sıcaklığı üzerime vurduğunda, o masada uyandığımdan beri ilk kez yeniden nefes alabildiğimi hissettim. Buharı içime çektim ve sıcaklığının ciğerlerime dolmasına izin verdim.

Elimi Varro'nun elinden çekmeye . "Şimdi iyiyim."

Ama beni bırakmadı ve mağaramsı havuzun içine doğru yürümeye devam etti. Karşısındaki çıkıntıya oturduğumda nihayet elimi bıraktı ve diğer tarafa tüneyerek her zamanki yerini aldı.

Sulara gömüldü, omuzlarını yuvarladı ve gevşetti, ama bakışlarını bana sabitlemeye devam etti.

"Neden benimle kaldın?" Cevabı öğrenmek için can atarak sordum.

Trace beni görünüşte hiçbir sorun olmadan geride bırakmışken, onun için kalmak neden bu kadar kolaydı? Ölebilirdi.

"Nori'yi kurtardın. Sen de aynısını hak etmiyor musun?"

Bu farklıydı. Varro kendini yakın bir tehlikenin ortasına attı.

"Sanırım sana bir kan borcum var," dedim cesaretim kırılmış bir şekilde, durum tersine dönseydi belki de bu kadar cesur olamayacağımı biliyordum.

Şimdi baş ağrım biraz hafiflemişti ama o rahatsız edici uğultunun yeniden derimi kaşımaya başladığını hissedebiliyordum. Şimdiye kadar bundan kimseye bahsetmemiştim.

"Hiç cildinizde uğultuya benzer garip bir his yaşadınız mı? Bazen kaşınır ve karıncalanır, bazen de daha çok gıdıklanırsınız."

Varro merakla bir kaşını kaldırdı.

"Kulağa garip geldiğini biliyorum" demeye başladım.

"Ne zaman hissetmeye başladın?" diye sözümü kesti, sesi beklediğimden daha ciddiye.

"İlk kez sarayda hepimiz Mirtith'in sularında yıkandığımızda oldu. Bunun güçlerimizin uyanışı olduğunu düşünmüştüm ama başka kimse bana bundan bahsetmedi," diye varsayımda bulundum.

"Ben de hissettim, seninkiyle aynı anda başladı. Düşündüğün şey olup olmadığını bilmiyorum..." Varro doğruladı.

Başka birinin de bunu yaşadığını ve benimkiyle aynı zamanda başladığını duymak beni çok mutlu etmişti. Buna neyin sebep olduğu konusundaki şüphelerini görmezden geldim. Bunun bizim büyümüzle ya da bu sularla bir ilgisi olduğundan neredeyse emindim ve bunu diğerlerine soracağımdan emindim.

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?" Varro sordu. "Neyi hatırlıyorsun?" Kafam karışmış bir halde ve oradan ayrılmak istemediğim için

Bu garip hissi anlayabilecek birini bulmuştum.

Varro ayağa kalktı ve yavaşça bana doğru ilerledi.

"Bir patlama oldu. Etraftaki her şeyi paramparça edecek kadar büyüktü. O kadar gürültülüydü ki kulaklarım hala çınlamayı bırakmadı. Nix'i ve tüm muhafızlarını durduran şey buydu."

Varro artık neredeyse geziniyordu.

"Patlamayı kim tetikledi?" En çok ihtiyaç duyduğumuz anda nasıl kurtulduğumuzu merak ederek sordum.

Uzandı ve sert elleriyle yüzümün iki yanını kavradı. "Yaptın, Cress." sözlerini söylemeden önce bu hareketin sıcaklığına doğru eğildim.

Az önce söylediklerine bir anlam veremeden, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde dokunuşunu geri çektim.

"Az önce ne dedin sen?"

"Cress... patlamaya sen sebep oldun. Bunu açıklayamam. Bir ok yığının hedef olmaktan saniyeler uzaktaydık. Seni korumak için üzerini örtüyordum ama ikimizin de hayatta kalmasına imkân yoktu. Birdenbire her şey hareketsiz kaldı. Sanki tüm oda büyük bir enerji patlamasıyla paramparça oldu."

Sözleri aceleye geliyordu ve hatırladığı her ayrıntıyla birlikte zihnimde daha da netleşiyordu.

Ellerim suyun altında titremeye başladı ve görüntüler geri döndüğünde derim ürpermeye başladı. Trace'in boş bakışlarını hatırladım. Etrafa saçılmış kanlı muhafızlar. Bazıları yaralı, bazıları ölü. Her yerde cam kırıkları. Uzaktan gelen çığlık sesleri.

"Tanrım, ben ne yaptım?"

Paniklemeye başladığımı anlayabiliyordu, bu kadar çok insanı incitmiş, hatta bazılarını öldürmüş olmanın gerçekliği - Vespers değil, gerçek insanlar... Gözyaşları

Kirpiklerimin kenarı, göğsümden kontrol edilemeyen derin bir hıçkırık yükselip patlarken serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Varro içgüdüsel olarak uzandı ve beni sıkıca kucakladı, ben ağlarken gevşek bedenimi tuttu. Kafam karışmış ve korkmuştum, yaptığım şeyden sonra artık kendimi tanıyamıyordum. Bunu nasıl yaptığımı ya da ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Beni sert altın göğsüne çekerek sarıldı ve dağılmama izin verdi. Başımın arkasını nazikçe okşamaya başladı ve fısıldadı, "İyisin. Seni tuttum. İyi iş çıkardın, Moirai."

Sabah kapıma vurulma sesiyle uyandım. Sersemlemiş bir halde kendimi yorganın altından çektim ve kapıyı açtığımda beni Saryn'den başkası karşılamadı. Yüz yüze gelmek istediğim kişi bu değildi.

"Giyin ve benimle gel," diye emretti.

Kapıyı kapattım ve hızla üzerime bir şeyler giydim, Saryn'i hiçbir yerde takip etmek istemiyordum ama bunun bir seçenek olmadığını da biliyordum. Oldukça iştahlıydım ve yemek salonuna gitmeyi tercih ederdim.

Ağrımın geçtiğini fark ettiğimde şaşırmıştım. Arada sırada hayali bir sarsıntı hissediyordum ama hepsinin kafamda olduğunu biliyordum ve birkaç gün sonra bu hissi tamamen unutacağımı umuyordum. Trace'in beni nasıl ölüme terk ettiğini de unutulabilir miydi?

Kapıdan çıktığımda Saryn elime bir elma tutuşturdu. Düşünceli olmaya ancak bu kadar yaklaşabilmişti. Bizi yatakhanelerin tam aksi yönüne doğru götürürken arkasından yakından takip ederek elmayı yemeye başladım. Bu koridor hakkında bildiğim tek şey, Saryn ve Theory'nin kaldığı yer olması gerektiği, çünkü onları her gece aynı yöne giderken izliyorduk.

Kalenin geri kalanındaki ahşap kapılarla tezat oluşturan soğuk sertliğiyle simsiyah metal bir kapıya vardık.

Saryn kuru bir sesle, "Elini uzat," dedi.

Sabahın bu erken saatinde onunla tartışmak istemediğim için dediğini yaptım. Avuç içim yukarı bakacak şekilde kaldırdığım elimi avucunun içinde tutarak, "O elmayı ısırmaya hazır ol," dedi.

Şimdiye kadar onu sorgulamamayı öğrenmiştim ve ısırduğım anda Saryn bir bıçak çıkardı ve elimde gezdirdi. Elimi geri çektim.

öfkeyle göğsüme bastırdım. "Bu ne içindi?" diye haykırdım.

"Elini şu kapı koluna koy, kanlı olana."

Daha fazla açıklama yapmadı. Elimi kapı tokmağına götürdüm, iyice çevirdiğimde kanımın tokmağı kapladığını hissettim. Kapı sessizce açıldı.

Saryn inanamayarak başını salladı. "Anlaşıldı."

Küçük odaya adım attı ve onu takip etmem için bana yol gösterdi.

"Bu da ne böyle?" Küçük bir çalışma masası, bir sandalye ve gün ışığı görmemiş gibi görünen kitap ve derlemelerden oluşan raflardan oluşan karanlık, küçük odaya bakarak sordum. Her yer örümcek ağları ve tozla kaplıydı; odanın durumuna bakılırsa buraya en son ne zaman birinin ayak bastığından tam olarak emin değildim.

"Burası, az önce onunla kurduğun kan bağı sayesinde sadece senin açabileceğin bir kapısı olan bir oda. İçeri girmeme izin versen bile, bu içerideki eşyaları benim için erişilebilir kılmaz."

Raftan bir kitap almak için uzandığında sanki kitap onu yakmış gibi irkildi ve hemen bıraktı.

Bunu gördükten sonra, kendim denemeye hiç de hevesli değildim. Saryn sabırsızca, "Bir tanesini tut," diye beni yönlendirdi.

Herhangi bir acıyla karşılaştığım anda elimi çekmeye hazır bir şekilde elimi temkinli bir şekilde uzattım ama parmaklarım tozlu kitapları sıyırdığında hiçbir şey hissetmedim. Kitaplardan birini raftan indirdim ve küçük yazı masasının üzerine bıraktım.

"Cress, o kapıyı sadece sen açabilirsin ve bu kitapları da sadece sen açabilirsin. Bunu çift katmanlı bir güvenlik olarak düşün. Ancak, onlarla birlikte odadan çıkmaya çalışırsan, bunu yapamayacağından neredeyse eminim."

Kafam karışmıştı ve imasını anlamamıştım, "Neden bunlara erişebilecek tek kişi ben olayım ki?" diye sordum.

Saryn iç çekti.

"Daha önce Tarikatımızda sizden biri vardı. O artık yok. Ama onu her gece bu odaya girip çıkarken görürdüm, bu odaya ondan başka hiç kimse giremezdi. Muhtemelen uzun zaman önce biri tarafından yaratılmış bir büyü. Belki de Basdie'nin ilk günlerinde. Her Teklifte sizden en az bir tane olmasını umuyoruz, ancak bu da kendi içinde riskler ve tehlikeler barındırıyor. Genellikle birkaç nesil atlar ve birçok soy için tamamen yok olmuştur. Dürüst olmak gerekirse, sizi onlardan biri olarak görmezdim."

Bu kadar monolog yeter. "*Neyden biri olarak?*" Sıkıntıyla sordum. "Bir Karanlık Savaşçı olarak."

Saryn'in cevabı monoton ve gerçekçiydi. Kelimeler tüylerimi diken diken etti.

"Karanlık Savaşçı nedir?" Sinirlerim kelimelere yapışmış bir halde sordum. "Onlar karanlık yetenekleri kontrol edebilen Fae'ler. Bu basit bir şey olmanın ötesine geçer.

illüzyonlar ve manipölasyonlar gibi sihirler. Karanlık Savaşçıların silaha bile ihtiyacı yoktur; onlar tektir."

"Hayır, hayır... Ben öyle bir şey değilim," diye karşı çıktım.

"Varro ekibe neler olduğunu anlattı. Bunu bilmeden de olsa sen yaptın ama çok sayıda düşmanı aynı anda ortadan kaldıran bir patlama yarıçapı yaratacak kadar enerji ve güç üreten sendin."

Aklım, Varro'nun dün gece anlattıklarını ve aklıma gelen canlı anıları düşünmekle dolup taşıtı. Ama ben bunu istemiyordum. Bir Karanlık Savaşçı olmak istemiyordum. Kulağa korkutucu ve korkunç geliyordu ve ben sadece takımım kadar iyi olmak istiyordum.

"Ya bunu istemiyorsam? Bunu kontrol etmenin bir yolunu bulacağım ve bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim," dedim ve Saryn'e bunu daha fazla keşfetme yükümlülüğünden beni muaf tutması için yalvardım.

Bana odayı hiç göstermemiş, hiçbir şey söylememiş gibi davranabiliriz.

"Başka seçeneğin yok, Cress. Az önce en güçlü varlığımız oldun. Bu da en büyük avantajımız olduğun anlamına geliyor. Aslında 'olacaksın' demeliyim çünkü şu anda neler yapabileceğini bile bilmiyorsun. Ama *öğreneceksin*."

"Farklı olmak istemiyorum. Grupla birlikte antrenman yapmak istiyorum."

Yalvarışlarımın sesi beni şok etti. Bunca zaman boyunca tek istediğim özel olmak ve sivrilmek, yaşitlarıma ayak uydurmanın bir yolunu bulmaktı. Ve işte buradaydım, sonunda eşsiz, nadir, birkaç nesilde bir olduğum söyleniyordu ve ben ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyordum.

"Ben bir Kara Büyücü değilim ama size rehberlik etmek ve sizi eğitmek için elimden geleni yapacağım. Ancak burada, Tarikat'tan nesillerdir gelen Karanlık Savaşçıların yetenekleri hakkında ellerinden gelen her şeyi belgeledikleri bu odada sadece sen çalışabilirsin."

Saryn aramızdaki gerilimi ve küçük odanın bayat havasında asılı duran sessizliği hissedebiliyordu.

"Bunu sindirmek için bir gün izin alabilir miyim? Lütfen, beni bugün burada tutmak zorunda bırakmayın."

Tek istediğim ekibimle birlikte yemekhanede kahvaltı yapmak ya da antrenman odasında Theory tarafından ter attırılmaktı. Korkuyordum, tüm bu olanları kafamda oturtmakta zorlanıyordum ama gruptan uzakta bir dolapta tecrit edilmek de istemiyordum. Saryn bana hiç kolay davranmamıştı; beni bu odaya kilitlemesini bekliyordum.

"Evet. Şu itibaren kendine dikkat etmelisin. Karanlık yetenekler çok fazla enerji ve odaklanmadan daha fazlasını gerektirir. Tanıdığım karanlık güçleri kullanan kişi sanki her zaman orada değilmiş, sanki... yokmuş gibi görünüyordu," diye beni uyardı.

"Diğerleri benden korkacak mı?" Dün gece yüzlerindeki ifadeyi hatırlayarak sordum.

Bizi odadan çıkarırken tek söylediği "Öyle olmalılar," oldu ve kapıyı arkamızdan kapatmam için beni yönlendirdi.

BÖLÜM

31

Saryn beni içeri kilitlemediği için rahatlamıştım ama öğrendiklerimin omuzlarımdaki ağırlığı göğsümün kendi üzerine çöktüğünü hissetmeme neden oldu. Ayrıldığımız andan itibaren hissettiğim huzursuzluk ve gözyaşlarımla savaştım ve ortak salona doğru ilerlemeye başladım. Yan tarafıma baktım, camın arkasından akan şelaleleri fark ettim, içimde hissettiklerimin görsel bir temsili, bir düşünceden diğerine sürekli bir bombardıman, bilinmeyen korkusu, cevabı olmayan soruların hiç bitmeyen bir listesi.

Karanlık Savaşçıları ya da yeteneklerini hiç duymamıştım. Saryn bunun nesiller atlayabileceğini söylemişti, ama benim aile soyumda kimlerin içinde vardı bu? Bunu biliyorlar ve gizliyorlar mıydı? Bu annemin ya da babamın soyundan mı geliyordu? Krala teslim edilmemiş ve Dört Anne Hamamı'nda yıkanmaya zorlanmamış olsaydım, bu hiç ortaya çıkar mıydı?

Elimdeki yaraya baktım ve kendimi iyileştirmek için ayırabildiğim azıcık enerjiyi kullandım. Artık kendimden korkuyordum ama diğerlerinin bu konuda ne hissedeceğinden ya da bana nasıl davranacaklarından daha da çok korkuyordum.

Tüm dikkatler üzerinizdeyken özel muamele görmek istemek tuhaf bir şeydi - ama yanlış nedenlerden dolayı. Karanlık Savaşçıları duymuşlar mıydı? Ya onların güçleri henüz açığa çıkmamışsa ve ben bu yükü tek başıma taşımak zorunda değilsem? Kendime acımamalıydım ama kesinlikle öyle hissediyordum. Kendimi özel değil, bir ucube gibi hissediyordum.

Saryn'in arkasından odaya girdiğimde, her biri farklı bir duyguyla bana baktı. Nori'nin ifadesi içlerinde en iyimser olanıydı. Varro'nunki daha çok gurur ya da hayranlığa benzer bir şeydi. Gia'nın gözleri kıskançlıkla parladı ve Cairis'in yüzünde eğlenen bir gülümseme vardı. Bakışlarımdan sadece bir saniyeliğine Trace'e kaymasına izin verdim.

Yüz ifadesi boş ve bomboştu. İçimdeki öfkenin taşmasını engellemeye çalışırken tenim ısındı, bu da başka bir patlamaya yol açabilirdi. Bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Toplanın, hepinize neyi geri almayı başardığınızı ve bunun neden değerli olduğunu göstermek istiyorum." Saryn, kralın amblemiyle kazanmış kutunun bulunduğu masada kendisine katılmamızı işaret etti.

Toplandığımızda, Trace'in benden mümkün olan en uzak mesafeye kasıtlı olarak nasıl konumlandığına özellikle dikkat ettim. Varro sağımda, Nori ise solumda üzerime doğru yükseliyordu.

Saryn kutunun kapağını dikkatle kaldırıncaya saten bir minder ortaya çıktı; minderin üzerinde bir avuç dolusu pürüzsüz, cilalı taş duruyordu. Hepsi de oval şekilli olan bu taşlardan on tane vardı. Her biri mavimsi, bazen de mor bir renk tonuna sahip süt beyazı renkteydi.

Güzel ve büyüleyiciydiler, daha önce gördüğüm hiçbir taş benzemiyorlardı. Gris'in yanında büyürken, her türden nadir ve değerli taşlarla karşılaşmıştım. Bu ve evimizdeki saçma mücevher koleksiyonu.

"Bunların ne bilen var mı?" Teori beklenti içinde sordu.

Gia daha iyi görebilmek için eğilirken emin bir ifadeyle, "Ay taşı olduklarını söyleyebilirim," dedi. "Buradaki kitaplardan birinde onlar hakkında bir şeyler . Sanırım yapabildikleri göz önüne alındığında hayatlarımızı riske atmaya değmelerinin nedeni de bu," diye devam etti Saryn'e bakarak.

"Güzellik, kas gücü ve beyin mi?" Cairis onunla alay etti. Cairis ona tipik bir göz devirmesi yaptı ve Saryn ile Teori'ye dönerek kendisine hak vermelerini bekledi.

"Ne yapabilirler ki?" Varro ve benim ne uğruna neredeyse öldüğümüzü, Trace'in ihanetine neyin değdiğini bilmek için çaresizce sordum.

Saryn bir tanesini başparmağı ve işaret parmağı arasında tutarak ışığa doğru çevirdi, "Sana göstermeyi tercih ederim..."

Sonra bir de baktık ki, Saryn'in arkasında havada dönen bulutumsu bir delik belirdi ve hiç tereddüt etmeden içine girip gözden kayboldu. Her birimiz duyulabilir bir şaşkınlık nefesi verdik.

Saniyeler sonra aynı dönen bulut odanın diğer ucunda belirdi ve Saryn bilmiş bir sırıtişla dışarı çıktı.

"Bu imkânsız," diye fısıldadım kendi kendime.

Nuri'nin uzanıp elimi sıkıştığını hissettim, başka birinin de aynı şoku ve endişeyi hissetmesine sevindim. Gözlerim bana oyun mu oynuyordu? Ne büyüyüdü bu?

"Gözlerin sana oyun oynamıyor, Cress. Eğitim odasındaki yanlış adımlarının bedelini sana ödetmeden önce zihinsel kalkanlarını tekrar kaldır."

Saryn beni böyle çağırdığı için çok öfkeliydim ama haklıydı. Dikkatimi dağıtan şeylerle doluydum. Beni tüketen ve zihinsel kalkanlar gibi basit şeylere odaklanmamı engelleyen dikkat dağıtıcı şeyler ve düşünceler.

Bulut benzeri serap arkasından dağıldı ve avucundaki küçük taşı uzatarak bize doğru geri yürüdü.

"Bunlar ay taşları, portal taşları olarak da bilinirler. Kral dışında kimsenin sahip olması yasaktır. Yanlış ellerde olduklarında son derece tehlikelidirler. Zaman ve mekân arasında geçitler açmak gibi eşsiz bir yeteneğe sahiptirler."

Gia, doğru tahminde bulunmuş olmanın verdiği heyecanla, "Nasıl çalışıyor?" diye sordu.

Teori taşlardan birini ellerinin arasında ileri geri savurarak cevap verdi. "Taş fiziksel olarak üzerinizde olmalı. Sadece daha önce bulunduğunuz ya da aktif olarak görebildiğiniz bir yere gidip gelebilirsiniz. O yeri net bir şekilde hayal edebilmelisin, çünkü ay taşının hassasiyeti buna bağlı. Ne kadar uzun süre konsantre olursanız, portal gerçekleşmeye başlayacaktır. Zihninizin gözünde net tutun; bunu yapmamak tamamen başka bir yere gitmenize ya da daha kötüsü kaybolmanıza neden olabilir. Ne kadar uzağa giderseniz, sizden o kadar fazla enerji alacaktır.

"Odanın karşısındaki kısa mesafe hiç de önemli değil, ancak buradan evinize geri dönmeye çalışırsanız, geçitten sürünerek çıkabilir ve oldukça büyük bir yemek ve uzun bir uykuya hazırlanabilirdiniz."

Durakladığında, odanın her tarafına baktım ve bu küçük yanardöner taşların gücüyle neler yapılabileceğini öğrenen akranlarımla tepkilerini gözlemledim.

"Ay yürüyüşü muazzam miktarda enerji ve odaklanma gerektirir; bunu iyi yapmak fark edilmemek demektir."

Cairis homurdandı. "Ay gezginleri mi?" diye eğlenerek sordu.

Saryn onun sözlerine özellikle sinirlenmiş görünüyordu. "İstedığın kadar gül, bir Moonwalker'la karşılaşmadığın için şanslısın. Bir an yatağında tek başına uyuyorsun ve sonra boğazına sıkıca bastırılmış bir bıçak var. Bu sana eğlenceli geliyor mu?" Durakladı, Cairis'in başka bir yanlış ifade verme riskini almasını bekledi.

"Her şey enerji ve odaklanmayla ilgilidir. Tüm yetenekleriniz bu iki şeye ihtiyaç duyar ve ay taşlarını kullanmak da bundan farklı değildir. Bunları kazanmış olabilirsiniz ama şimdi bize hak ettiğinizi kanıtlamanız gerekiyor."

Hepimiz orada oturmuş, Saryn'in sözlerinin ciddiyetini idrak ediyorduk. O haklıydı.

Taşları geri almıştık ama onlar krala aitti. Tarikat üyelerinin onları almasına izin veriyorsa, bu belli bir güven ve beklentiyle gelen bir hediye olduğu anlamına geliyordu.

Sadece hafızayla bir uzaydan diğerine seyahat etmenin nasıl bir şey olduğunu düşünürken, masanın karşısından tanıdık bir alçak sesin sorusunu duyduğumda hayalimden koptum.

"Ne kadar enerji ve odaklanma gerektirdi?" Çenesini bana doğru uzattı ve hepimiz ne sorduğunu biliyorduk.

Saryn hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Ay taşlarına konsantre olmamıza izin veremezdin, değil mi Trace?"

Meydan okurcasına hırladı, "Cevap istiyorum, hepimiz istiyoruz. Bunu yapması için onu sen mi eğittin?"

"Hayır, yapmadım. Böyle yeteneklere sahip olduğunu bilseydik, bu planın bir parçası olurdu... ya da en azından yedek plan."

İkisinin her an birbirlerine saldıracaklarından emindim. Onun için değil ama ekibimin geri kalanı için araya girdim.

"O bilmiyordu; benim bile haberim yoktu."

Trace canı yanmış gibi bana baktı. "O zaman kontrol edip edemeyeceğini nasıl bileceğiz? Ya sonunda birimize ya da kendine zarar verirsen?"

Sorusunun sonunda benim için endişeleniyormuş gibi davranmaya karar vermesine bayıldım.

"Ne? Başka bir ekip üyesi yüzünden ölebileceğinden mi korkuyorsun?" Zehirli bir şekilde karşılık verdim.

Ben daha fazla tartışmadan Varro öne çıktı. "Ben de oradaydım ve bana zarar vermedi." Trace'e ters ters baktı.

"Neydi o?" Trace, Deniz Fae'sini görmezden gelerek Saryn'i bir cevap vermeye zorladı.

"O bir Karanlık Savaşçı."

Sessizlikten iğne atsan yere düşmez.

"bir tane olduğu için şanslısınız. Düzgün bir eğitimle, çoğunuzun hayal bile edemeyeceği bir yetenekler cephaneliğini masaya getirecektir. Desteginize ihtiyacı var, eleştirilerinize değil."

Saryn'in hiç kimse ya da hiçbir şey için ayağa kalktığını duymamıştım. Önemsemediği tek şey Tarikat'a karşı görev ve onura olan inancıydı. Göğsümde ezici bir minnettarlık duygusu vardı ama ona teşekkür etmekten daha iyisini biliyordum.

Teori ay taşı dolu kutunun kapağını kapattı. "Henüz bunlarla çalışmayı hak etmiyorsun. Bir takım gibi davranamazken olmaz. Hepiniz biraz olgunluk gösterdiğinizde bunları iade edeceğim."

Ödülümüzü ellerinde tuttuğunu ve onları almamıza izin vermediğini görmek beni çok rahatsız etti. Onlar için hayatlarımızı tehlikeye atmıştık, o değil.

Öfkem yüzümden okunuyor olmalı ki Teori, "Güzel, Cress, bu ekibin kendini toparlaması için bir motivasyon olsun, yakında bunları geri alacaksın," diye azarladı.

Aslında muhtemelen haklıydı. Ekip en iyi ihtimalle istikrarsızdı. Hissedilir gerginlik, taşlarla ilgili merak ve benim yeni kullanılmayan yeteneğim arasında, muhtemelen bu karmaşayı çözerken karışımında başka bir şeye ihtiyacımız yoktu.

Saryn, muhtemelen saklamak için kutuyla birlikte Theory'nin yanından çıktı.

Varro Trace'e doğru yürüdü ve yüzüne doğru eğildi. Sessizce konuştu ama Trace'in çenesinin seğirmesini izlerken sözlerini hâlâ duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Ona tekrar kontrolünü kaybetmesi için bir sebep verme, yoksa kendini onun gazabının kurbanı olarak bulabilirsin."

BÖLÜM 32

Yeteneğim ya da lanetim hakkında ne hissettiğimden tam olarak emin değildim. Bana farklı davranmayan tek kişi Varro'ydu. Diğerleri çeşitli derecelerde tereddüt, gerginlik ve düpedüz merak gösterdiler. Ama onların her sorusuna karşılık benim iki sorum daha vardı. Kendimin bu yönünü anlamayı umutsuzca istemekle bu bilginin getireceklerinden korkmak arasında gidip geliyordum. Ekibin ve Saryn'in dile getirilmeyen beklentileri üzerimde ağır bir yük oluşturuyordu. Doğru şekilde kanalize etmeyi öğrenebilsem bile, bunu nasıl güvenli bir şekilde uygulayabilirdim? Bu bir Vesper'la bile pratik yapabileceğim bir şey miydi?

Görevden bu yana grup zamanının çoğunu eğitimle geçiriyor, Saryn ve Teori'ye görevlerini ciddiye aldıklarını ve ay taşları konusunda kendilerine güvenilebileceğini göstermeye çalışıyordu. Artık her birimiz özel yapım silahlardan oluşan bir cephaneliğe sahiptik. Hiçbir şey bir kılıcın mükemmel kabzası, uzunluğu ve ağırlığıyla bir eldiven gibi oturması kadar tatmin edici olamazdı. Her vuruş ikinci bir deri gibi hissettiriyordu.

Diğerleri yeni silahlarının tadını çıkarırken, ben ise son birkaç gündür o tozlu odada kilitli kalmış, sayfaları karıştırırken gözlerimi açık tutmaya ve uykumu kaçırmaya çalışıyordum. Bu metinlerin çoğu talimat değil, günlük olarak yazılmıştı. Her geçen kelimedede, geçmişten gelen bu bireylerle daha fazla empati kurduğumu hissettim. Korkmuşlar, yabancı gibi hissetmişler, kendilerinden ve yapabileceklerinden korkmuşlardı. Kendim günlük tutuyor olsaydım, ben de benzer duyguları ifade ederdim. Bunun yerine, öğrenebileceğim her şeyi öğrenmekle meşguldüm.

Zaman zaman kendimi suçlu ve bu büyük bilgiye sahip olduğum için değersiz hissettim ama düşüncelerimi kâğıda dökmek zorunda hissetmedim. Onları bıraktım. Belki de onları yazmak bir çeşit

Ama bunun yerine, onların hikâyelerini özümsemeye devam ettim ve tanıklıkları arasında kendi yolumu bulmaya çalıştım.

Ortak nokta, çoğunun güçleri hakkında kışkırtıcı bir olaya kadar hiçbir fikri olmamasıydı. Sanırım benimki neredeyse ölüyor olmanın ve Varro'yu da yanımda götürmenin yarattığı stres ve korkuydu.

Bazı güçleri zaten yetenekli oldukları bir şey olarak ortaya çıktı, ancak dehşet verici seviyelere evrildi. Bu örneklerden biri, element manipülasyonunda yetenekli olan bir Karanlık Savaşçı'ydı, ancak ateşi kontrol etmeye çalıştığında, çevredeki her şeyi pratik olarak yok etti.

Bir başka benzerlik de sürekli olarak ne kadar tükenmiş hissettiklerinden bahsetmeleriydi. Bu sadece gücü açığa çıkarmak için gereken enerji miktarıyla ilgili değil, aynı zamanda güç üzerindeki kontrollerini geliştirmekle de ilgiliydi. Yeterli enerji ve odaklanma olmadan kaos ortaya çıkardı. Bu tür bir güce sahip olduğunda hassasiyet, hedef, denge ve kısıtlama son derece önemliydi.

Eğer birisi etrafındaki herkesi ve her şeyi yakıp yıkmak istiyorsa, bunu yapabilirdi ama Tarikat bunun için değildi. Kesinlikle gerekli olmadıkça. Her günlük girişi genellikle kişinin günlük rejiminin başlardı: ne kadar uyudukları, ne kadar yedikleri, ne yedikleri ve ne zaman yedikleri. Yetenekleri kullanmak, pratikte bile, o kadar yorucuydu ki bir misillemeyi önlemek için zamanında toparlanmak zordu. Rutinimi eskisinden çok daha ciddiye almam, bu yetenekleri kanalize etme pratiği yapmadan önce güçlü ve uyanık kalmak için gerekli tüm unsurların mevcut olmasını sağlamam gerektiği çok açıktı.

Kitapları ve günlükleri karıştırırken çok belirgin bir cevap arıyordum. Kanarya Peçesi sırasında ne yaptığımı bilmem gerekiyordu. Zar zor hatırlıyordum ve Tarikat'ta bunu kendi gözleriyle gören tek kişi Varro'ydu. İpuçlarını aramaya devam edebilmek için ondan birkaç kez bana tarif etmesini istemiştim. Sonunda, elde edebildiğim kadarıyla doğru bir korelasyona yakın hissedene bazı bilgiler buldum.

Bu kullanıcı notlarında, bir kalkanın fiziksel tezahürünün, kalkanı koruyan kişiyle birlikte kapsüllemeyi başarabildikleri herkesi veya her şeyi kapsayabileceğini açıklamıştır. Koruma alanı ne kadar büyükse, o alanı kapsamak için gereken enerji miktarı da o kadar fazla olur. Bu Varro'nun da nasıl güvende tutulduğunu açıklıyordu. Bu küçük enerji kubbesi bizi tepemizden yağın okların saldırısından korumuştur.

Aradığım şeyi nihayet bulduğumu bilerek notlara devam ettikçe merakım tatmin olmaya başladı. Daha gelişmiş bir versiyon

kalkanın savunma yeteneğini saldırı yeteneğine dönüştüren projeksiyon özelliği de vardı. Kalkan patlayıcı bir enerji gösterisiyle dışa doğru hareket ederek yoluna çıkan her şeyi ezebilir. Bazıları için bu, yerin sarsılmasına neden olan bir sarsıntı olabilir. Diğerleri içinse daha çok güçlü bir rüzgâr esintisine benzer bir şey olabilir.

Bu tasvirler Varro'nun anlattıklarını en doğru şekilde yansıtıyordu. Etrafa saçılmış cam kırıkları ve taş molozları hatırlıyordum. Muhafızlar yıkılan balo salonunun parçaları etlerine saplanmış halde acı içinde kıvranırken, diğerleri çarpışmanın etkisinden kurtulamamıştı.

Okumaya devam ettikçe, bu şekilde kullanıldığında kalkanın sayısız olasılığını aktardım; hayal edebileceğimden daha korkunç ve acımasız. Bazıları menzil içindeki her şeyi boğma yeteneğine sahipti; bir diğeri kurbanın kemiklerinin tek tek kırılmasını tarif ediyordu. Bu bana Varro'nun Siren Şarkısı'nı ve insanlara nasıl korkunç şeyler hissettirebildiğini düşündürdü. Ama bu onun ötesinde bir şeydi, bir illüzyon değildi. Düşmanları gerçek bir şey yaşamışlardı.

Bir dolaptan daha büyük olmayan çalışma odasında saatler geçirdi. Zaman geçtikçe, okuduğum yalnız alev havayı boğacak kadar ısı ürettiyordu. Varro'ya çok yönlü bir rejime odaklanmam gerektiğini söyledikten sonra, buna sadık kalmamı sağlamayı kendine görev edindi. Bana düzenli olarak yemek ya da içecek bir şeyler getirerek uğramayı ihmal etmeyen tek kişi oydu. Ziyaretleri kısa da olsa memnuniyetle karşılanırdı.

Saryn dışında öğrendiklerimi paylaşıırken kendimi rahat hissettiğim tek kişi oydu. Belki de orada olduğu ve benim için kendini tehlikeye attığı için ya da benden ve yapabileceklerimden ya da yapmayı öğreneceklerimden en ufak bir şekilde korkmayan tek kişi olduğu içindi.

Öğrendikçe, bu yeteneği yeniden üretmenin öyle kendi isteğimle yapabileceğim bir şey olmayacağını daha iyi anladım. Eninde sonunda ulaşmam gereken yer orasıydı ama bunu yaptığım ilk ve tek sefer büyük bir baskı altındaydım.

Saryn bunu benden zorla çıkarmak için benzer bir senaryoyu yeniden yaratmamız gerekebileceğini ima ettiğinde şaşırmadım. Bu kez duygunun ve çevremdekilerin bilincinde ve farkında olabilecek, sonra da onu nasıl evcilleştireceğimi öğrenebilecektim. Ancak tehdit altında olma hissini yeniden yaratmak, dört gözle beklediğim bir şey değildi.

Saryn'in teklifinden Varro'ya bahsettiğimde, o da bu fikre pek bakmadı. Endişe ve hoşnutsuzluğunu dile getirse de

Yeteneğimde ustalaşmak için ne gerektiği hakkında hiçbir şey bilmediğini anladı. Tüm korkularıma rağmen bunu anlamak ve kontrol etmek için can attığını biliyordu. Bana tereddütsüz destek verdi ve aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğime inandı.

Bu gücü bir daha kullanıp kullanamayacağımı umursamadığını sözlü olarak ifade eden tek kişi oydu. Bunun kendisi için hiçbir fark yaratmadığını ve bu güç olmadan da masaya getirdiğim her şeyle takım için hala çok önemli olduğumu söyledi.

Diğerlerinin sessizliği çok şey anlatıyordu. Bundan korkuyor ya da kıskanıyor olabilirlerdi ama o ilk görevden sonra eğitim, idman ve planlamanın her zaman yeterli olacağı inancının arkasına saklanamayacağımızı biliyorlardı. Her neye doğru gidiyorsak, hayatlarımızın risk altında olduğu gerçek sonuçları olacaktı.

Trace'e ilk patlamamın dışında, kimse neredeyse ikimizi birden nasıl kaybettiğimizi konuşmamıştı. Çok fazla varsayım da ve yeterince yedek plan hazırlamamıştık.

Evet, fırsat penceresini gördüğümüzde Cairis'e gitmesini söyledik, ama bu üçümüzle iyi olacağımızı varsayıyordu. Trace'in elindeki mallarla bile yardımımıza geleceğini varsaymıştık. Düşmanımızın tuzak kuracak kadar zeki olmayacağını varsaymıştık. Çoğunlukla fark edilmeden girip çıkabileceğimizi varsaydık.

Hayatta kalmak için bir ekip olarak toparlanmamız gerekiyordu. Daha iyi bir planlamaya, daha iyi bir iletişime ve açıkçası dışarıdaki her şeyin hayal ettiğimizden çok daha kötü olduğunu varsayacak bir vurdumduymazlığa ihtiyacımız vardı. Herkese karşı bizdik.

BÖLÜM 33

Kapının çalındığını duyduğumda okumaya dalmıştım. Kapıyı açtığımda Varro'yu orada buldum ve hemen onunla gelmem gerektiğini söyledi.

İdris dönmüştü.

Hepimiz ortak salonda toplanmış, İdris'i bizi uyuşturup Basdie'nin kapısına getirdiğinden beri ilk kez için şaşırmiştık. Sınırlı karşılaşmalarımda normalde sakın ve akli başında biriydi. Bu Zaman, Gerçi, Kapat

Gözlem ortaya çıktı a sancı .

Sinirler. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Bu ziyaretinin bizim için iyiye işaret olmayacağından korkuyordum. "Acil haberlerle geldim. Artume Kralı Baelin suikasta kurban gitti.

kardeşi Silas tarafından. Biz konuşurken onun yönetimini devirdi ve yeni rejimini kuruyor." İdris devam etmeden önce Saryn ve Teori'ye dikkatle baktı.

"Silas bir hain. Son birkaç yıldır sayıları giderek artan muhalifler olduğu bir sır değil. Kardeşinin büyük savaştan bu yana bağlı kaldığı Cambria ve Artume arasındaki barış anlaşmasını onurlandırmak istemiyor."

Odaya göz gezdirdim, diğerlerinin bir yüzden diğerine kaygılı bakışlarla haberleri almalarını izledim. Saryn rahatsız bir şekilde bir o yana bir bu kayıyordu. En rahatsız görünen oydu, ki bu alışılmadık bir durumdu.

"Şu anda başka bir eylemde bulunmadı, ancak Kral Aeon önleyici olarak Ledor Nehri boyunca artan sayıda Kral Muhafızı konuşlandırdı. Saldırıp saldırmayacaklarından emin olamayız ama risk almak istemiyoruz."

Daha fazla detayın beklentisiyle avuçlarımla terlediğini hissettim. Bu anın bizim için her zaman geleceğini biliyordum. Gitmemizi istedikleri gün

Basdie. Gerçek görevi ve gerçek amacı öğrendiğimiz zaman. Kral sonunda bizi çağırmaya geldiğinde. Göz ucuyla Trace'in kolundaki kan kırmızısı dövmeleeri görebiliyordum, elini sinirli bir şekilde karmakarışık saçlarında gezdiriyordu.

İdris sözlerine şöyle devam etti: "İktidarda bir değişiklik olacak, yani Baelin'in sarayı yeni rejimi ve kralları olarak Silas'ı desteklemeyen herkesin kökünü kazımak için elden geçirilecek. Şimdi varlıklarımızı yerleştirmenin tam zamanı. Kaos bizim kapımız."

Teori bir adım öne çıktı. "Hazır değiller İdris."

İdris nadir görülen bir sabırsızlık gösterisiyle karşılık verdi: "Savaş beklemez! Hazır olduklarından emin olmak senin görevindi."

Teori gümüş gözleriyle ona baktı. "Her zaman bir takım gibi çalışmıyorlar ve henüz portal taşlarını kullanmayı bile öğrenmediler."

İdris bir adım öne çıkarak neredeyse onunla burun buruna geldi. "Onları eğitmek için dört günün var, sonra en az ikisini nehrin güneyine, Nasallus'a götüreceğim. Geri kalanlar için de kısa bir süre sonra döneceğim."

Saryn Teori'yi onaylarcasına homurdandı ama İdris başını eğdi ve Saryn daha fazlasını ekleyemeden konuştu: "Bu gece onlara yemin ettireceğim. Kral adına konuşuyorum."

Nefesini tutan, zamanımızın tükenmekte olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışan tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Yemek sırasında hepimiz neredeyse tam bir sessizlik içinde oturduk. Saryn, Theory ve İdris bize katılmadı. Tahminimce kimin daha hazırlıklı olduğunu tartışıyorlardı ve önce İdris'le gideceklerdi. Artume'ye hiç gitmemiştim, hiçbirimizin de şüpheliydim. Yine de güneye giden yolun tehlikeli olabileceğini duymuştum. Haritalar üzerinde kısaca incelemiştim ama Kral Aeon'un yönetimi altındaki Cambria'da yaşayanlar Nehir Toprakları boyunca sınırı geçmezlerdi. Diğer tarafa seyahat diplomatik ve ticari elçiler için ayrılmıştı.

Barış anlaşması hassas bir şekilde sürdürüldü. Her iki taraf da belirlenen sınırı ve hangi toprakların hangi krallıklara verileceğini kabul etmişti. Angajman kurallarına uyuldu ve çoğunlukla barış idare edilebilirdi. Her iki taraf da topraklarını ve geçim kaynaklarını geri kazanmaya odaklanmak istiyordu ve bu durum uzun yıllar boyunca böyle devam etti. Ta ki şimdiye kadar.

Anın ağırlığının tarihin akışını gerilimin yüksek olduğu, savaşın yaygınlaştığı ve yılların anlamsız kan dökülmeleriyle gölgelendiği bir zamana doğru kaydırıldığını hissettim. Nesiller silindi.

O zamanlar doğmadığım için şanslıydım ama metinleri okumuş ve akademide bilinmesi gereken her şeyi öğrenmiştim. Bir harita üzerindeki şövalyece bir çizgi, iki kralın sözlerinden ve parşömen üzerindeki imzalardan başka bir şeyi temsil etmiyordu. Akıntıya kapılan kum gibi kolayca sürüklenip gidebilirdi.

Üçü de tam bir siyah kıyafet içinde yemek salonuna geldiler, boyunlarından sarkan gümüş tıslımları bana görünmez damgalarımızı hatırlattı. Bizi güneşin batmak üzere olduğu terasa götürdüler ve düz bir çizgi halinde omuz omuza durmamızı söylediler. Solumda Varro, sağımda ise Trace rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Onun yanında Gia, ardından Cairis ve sonra da Nori vardı.

"Aileleriniz sizi Teklif'e teslim etti. Kralınız sizi Tarikat'a teslim etti. Ama sadece akranlarınız sizi Imperi'ye teslim edebilir. Bu gece, bu tören yanınızdaki gerçek kardeşlerinizin kanını kucaklamayı temsil ediyor. Onlar senin ailen; son nefesine kadar seninle olacaklar. Onlara hayatınız pahasına güvenin, çünkü halkınız size kendi hayatları pahasına güveniyor."

Derin bir nefes aldım ve duygularımı İdris'in sözlerinin ağırlığına karşı çelikleştirmeye çalıştım.

İdris devam ederken Teori elinde küçük bir bıçakla Varro'ya yaklaştı. "Imperi'ye yemin eden en son üye, bir sonrakine yemin etme yükünü taşır. Kuruluşumuzdan bu yana süregelen bir gelenek. Teker teker yemininizi okuyacaksınız. Teori, kılıcını Varro'nun boğazına koy ve benden sonra tekrar et."

Gözlerimi kocaman açtım, talimatları karşısında burun deliklerim korkuyla alevlendi. Kimse kıpırdamadı, tek bir irkilme bile olmadı ama Theory'nin küçük bıçağı Varro'nun boğazına doğru kaldırıp altın tenine dayamasını izlerken tüm grup arasında yayılan enerji hissediliyordu.

"Teklif ediliyorum ama kendimi
özgürce veriyorum. Emrediliyorum
ama özgürce takip ediyorum.
Ben Imperi'yim.
Bu sonun başlangıcı değil.
Sadakatim size ve davamıza bağlıdır. Sözle
ve kanla."

Teori her cümlede Varro'nun gözlerinin içine bakarak ve bıçağı boynuna sıkıca bastırarak kelimeleri yüksek sesle tekrarladı. Son kelime dudaklarından çıktığında, bıçağı hızla Varro'nun boynuna doğru kaydırıldı.

Vücudunun panik içinde tepki vermesini izledim ve gözlerini göremesem de içlerinde dehşet olduğunu biliyordum. Yardım teklif etmek için ona uzanamadan, Teori diğer eliyle kanayan boğazını hızla yakaladı ve yarasını hızla iyileştirdiğini göstererek çekmeden önce sadece bir saniye sıkıca tuttu. Simsiyah eli hâlâ adamın kanıyla kaplıydı ama hiçbir endişe ya da pişmanlık belirtisi göstermiyordu. Varro'nun ellerinin titremesini izledim, sonra boynunu tutup yaranın orada olmadığından emin olmak için kontrol etti.

Teori daha sonra kılıcı Varro'ya uzattı ve onu benimle yüzleşmesi için dürttü. Bu tam bir çılgınlıktı. Nabzım hızla atıyor, göğsüm büyük bir korkuyla inip kalkıyor, o kristal mavisi gözlerle bakarken az sonra ne olacağını biliyordum. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Çenesinin sıkıca kenetlenmesinden bunu anlayabiliyordum; bir dişini kırabilirdi.

Bundan kaçamayacağımızı bildiğim için ona neredeyse belli belirsiz bir baş selamı verdim. Benim küçük izin jestimle, hâlâ kanıyla ıslak olan bıçağı boğazıma doğru kaldırdı. Eli kararsızdı ve tenimde titrediğini hissedebiliyordum. İdris kelimeleri tekrarladı ama ben sadece Varro'nun sesini duyabiliyordum.

Bakışlarımız kilitlendi ve gözlerinde küçük yaşların oluştuğunu görebiliyordum. Birden üzerime bir battaniye ya da sıkı bir sarılma gibi bir sıcaklık yayıldığını hissettim, sinirlerimi hemen yatıştırdı ve korkumu tamamen azalttı. Sonra Varro başımın arkasını ensemden kavradı, yüzümü hafifçe arkaya yatırdı ve bıçağı boğazımdan olabildiğince nazikçe geçirip kan çekmeye devam etti.

Bıçağı hemen bıraktı ve ben daha acıya tepki veremedenden diğer eli boğazımın üzerindeydi, yatıştırıcı bir sıcaklıktaydı. Acı yoktu, sadece parmak uçlarının saçlarıma dolanmış ve boğazıma bastırılmış sıcaklığı vardı.

Onları orada tuttu ve ancak iki elini de çektiğinde içinde bulunduğum rüya gibi durum ortadan kalktı ve diğer herkes tekrar gözümün önüne geldi. Dikkatini yerdeki kanlı bıçağa verdi. Bıçağı aldı ve parmaklarının oyalanmasına izin vererek dikkatlice ellerime yerleştirdi.

Trace'le yüzleşmek için döndüğümde sinirlerimi yuttum. bir şey yapacağımızı , muhtemelen iyileşme alıştırmaları yaptım.

Diğerleri çok daha gayretli. Bunu çabucak başarabilecek miydim? Yeterince hızlı olmazsam ne kadar acı çeker?

Orada ela gözlerine bakıyordum ve nasıl dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiğimizi fark ettim. Gözlerim onunkilerle ilk kez buluştuğunda, bir yabancının boynuna bıçak dayamıştı. O zamandan beri aramızda ve hakkımızda çok şey değişmişti. Bir parçam onun artık bir yabancı olduğunu hissediyordu.

Bıçağı boğazına dayadım ve İdris'in sözlerini takip ederek yeminin her satırını tekrarlamaya başladım. Düşüncelerim kalbime savaş açarken zaman durmuş gibiydi. Aramızda çok fazla ihanet duygusu vardı; kendimi ondan hiç bu kadar uzak hissetmemiştim.

Kalbimin derinliklerinde iki farklı duygu savaşıyordu. Biri tarifsiz bir üzüntü, diğeri ise kontrol edilemeyen bir öfke. Trace'in ifadesi *beni affet* diye haykırıyordu ama kalbimde affetmek yoktu. Onu hayatım pahasına korumak için yemin etmişken, onun benimkini korumakta başarısız olduğunu bile bile.

Bıçağı boğazına doğru kaydırđım ve irkilmedi bile. Sanki bu kaderi ve ardından gelecek acıyı kabullenmiş gibiydi. Kararsızlığı onu eski bir dost gibi karşıladı. Elimi sıkıca boğazına dayamadan önce bir damla kana şahit olmama izin verdim ve tüm odağımı ve enerjimi onu hızla ve tamamen iyileştirmek için kullandım.

Yaranın artık olmadığını göstermek için elimi çektiğimde yüz ifadesi uyuşmuştu. Bıçağı elimden alıp Gia'yla yüzleşmek için bana sırtını döndüğünde nefesim kesildi.

Her birimiz yemin ettik ve Cairis'in Nuri'ye yemin etmesiyle sonuçlandı. Hepimiz İdris'in yüzüne döndük, boğazlarımız ve ellerimiz birbirimizin kanına bulaşmıştı ve bu da bizi varlığımızın kırılğanlığını anlamaya zorluyordu.

"İmperi'ye hoş geldiniz, kardeşlerim. Kralımızın düşmanları geldiğimizi asla görmesin." İdris hınzırca gülümsedi.

Ertesi sabah, ay taşlarının kullanımıyla ilgili hızlandırılmış kursumuza başladılar. Odak noktalarının çoğu Trace ve Gia'nın ne yaptıklarını bilmelerini sağlamaktı, çünkü İdris'le birlikte ilk ayrılanlar onlar olacaktı. Bu da geri kalanımızın becerilerimizi geliştirmek için sadece biraz daha fazla zamanı olacağı anlamına geliyordu. Geride kalmak için benim seçilmeme şaşırmadım, çünkü Saryn ve ben eğitimimde zar zor bir ilerleme kaydetmiştik.

İtiraf etmeliyim ki, iki üyemizin tek başına gönderilmesi fikrinden hoşlanmadım. Birlikte gitmek bizim için daha iyi görünüyordu ama kimse benim fikrimi sormamıştı. Plan Saryn, Teori ve İdris tarafından tartışmaya yer bırakmayacak şekilde belirlenmişti.

Gia, Artume'nin sarayının yeni kraliçesinin bir üyesi, onun nedimelerinden biri olarak yerleştirilecekti. Herkes bunun getireceği riskleri biliyordu ve İdris'in niyetinin de bu olduğundan neredeyse emindim. Kadınlar genellikle kral ya da yakın çevresi için bir tür cariyeye ya da eş olurlardı. Bir kez daha yem olarak kullanılıyordu. En güzel ve şekil değiştirme konusunda en yetenekli olduğu için başına gelen buydu.

Trace, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ordunun bir üyesi olarak yerleştirilecek, bu da sadakatini göstermesine, rütbelerini yükseltmesine ve sonunda Kraliyet ailesini korumaktan sorumlu olmasına izin verecekti. Bu aynı zamanda onu Gia'ya koordinasyon ve bilgi alışverişi yapabilecekleri kadar yakın tutacaktı.

Ayrıca, düşman ordusunun içine girerek sınıra yürümek ya da saldırmak için yapılan planlara daha fazla maruz kalabilirdi. En önemlisi de, kaçının yeni krala gerçekten sadık olduğunu, kaçının da sadece başlarını omuzlarının üzerinde tutmaya çalıştığını ölçebilirdi.

Çoğu zaman, Trace ve Gia'nın Basdie'nin sınırları içinde bir alandan diğerine geçmek için ay taşlarını kullanma alıştırmalarını izledik ve dinledik. Geri kalanımız onları denemek için sabırsızlanıyordu ama bizimle geçirecekleri zamanın azaldığını ve taşlarla kendilerini rahat ve becerikli hissetmelerinin çok daha önemli olduğunu bildiğimiz için sabırlı davranmaya devam ettik.

Onları nasıl kullanacaklarını, nasıl saklayacaklarını ve İdris'ten nereye gittikleri ve onları iç çembere yerleştirme planları hakkında alabilecekleri küçük brifingin yanı sıra ilgili riskleri anlamaları gerekiyordu.

Yaklaşık bir gün önce, Trace tam zamanlı olarak bir glamour takmaya başladı. Dövmeleri artık tamamen gizlenmişti ve alnındaki yara izi de kaybolmuştu. Kara pelerinliler Artume'de faaliyet göstermese de, krallık muhtemelen söylentileri duymuştu. Teşhis edilme riskini göze alamazdı; sadece fiziksel görünümünü değil, zihinsel kalkanlarını da sürekli koruması gerekiyordu. Gia da aynı şeyi yapacak, bilgi ve erişim elde etmek için ne zaman ve nasıl yer değiştirmenin mantıklı olacağını belirlerken zihnini kilit altında tutacaktı.

Onların çıkışına ve hazırlıklı olmalarına o kadar odaklanmıştık ki, karanlık silahlara odaklanmak için neredeyse hiç zaman harcamamıştım. Ama onlar gider gitmez Saryn'le eğitimimin on kat yoğunlaşacağını biliyordum.

İdris yakında dönecekti ve muhtemelen geri kalanımızın gitmeye hazır olmasını bekliyordu. Değildik ama şimdi tam zamanıydı.

Krala hizmet etmek üzere gönderildiğimde, Artume'ye sızmak için sınırı geçeceğimizi hiç düşünmemiştim. Ama güney kralının kardeşinin ona suikast düzenleyeceğini de hiç düşünmemiştim.

BÖLÜM 34

İdris'in Trace ve Gia'ya bir sonraki varış noktaları olan güneye kadar eşlik edeceği gün gelmişti. Onlar için gergindim ama onların iyiliği için kendimden emin görünmem gerekiyordu. Düşman hatlarının gerisine gönderiliyor olsaydım, bana en yakın olanların iyi olacağıma gerçekten inandıklarını bilmek isterdim.

Nori, eşyalarının çoğu önemli olmasa da, Gia'nın getirdiği az miktardaki eşyayı toplamasına yardım etti. Bunun yerine, kralın terzisi süslü sandıklar içine yerleştirilmiş bir dizi elbise ve hazırlamıştı bile. Kuzeyli bir soylunun kıyafetlerinden çok farklı olan bu ince, narin parçalar çok az şey gizliyordu, hatta edepsizlik sınırındaydı. Eğer Gia onları zengin bir aileden geldiğine ikna etmek istiyorsa, öyle görünmesi gerekiyordu. Güzelliğini tamamlayacak zincirler, takılar ve karmaşık başlıklar gibi som altından aksesuarlar kadife kaplı bir sandığın içinde özenle paketlenmişti.

Benzer şekilde Trace de birkaç Kingsguard üniforması almıştı. Cambria ordusu tarafından giyilen üniformalardan çok farklı görünüyorlardı. Onu dehşete düşüren şey, üniformaların siyah olmamasıydı.

Biz de implante edildiğimizde kendimin ve diğerlerinin nasıl bir rol oynayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak tüm bu eşyaları görmek, cephe için gerekli olan aksesuarlar gibi hissettirdi.

İşte o zaman Imperi'nin bir üyesi olmanın yetenekler ve güç kadar rol yapma, aldatma ve yalanlarla da ilgili olduğunu anladım. Şimdiye kadar bunu tam olarak anladığımı sanmıyordum. Biz kralın kaba kuvvetinin bir gösterisi değildik, daha önce gelen şeydik. Sessiz bir uyarıydık. Düzgün bir şekilde yerine getirilirse, daha fazlasına asla ihtiyaç duyulmamasını sağlayacak bir uyarı.

Eşyaları arabalara yüklenirken Basdie'nin kapılarının dışında ikisine katıldık. İdris işaretlenmemiş kervana eşlik edecekti.

Bu, biz onlara katılana kadar veda anlamına geliyordu.

Bu düşünce boğazımı düğümledi. Trace'le sorunlar çözülmemiştir ama o da bizden biriydi. Tıpkı Gia için endişelendiğim gibi onun için de endişeleniyordum.

Cairis dev kollarını Trace'in etrafına sardı; Trace bu kucaklamaya donuk bir belirsizlikle tepki verdi. Nori de gidip yaptı ve onun biraz gevşeyip hafif bir gülümsemeyle kollarının arasında rahatladığını görmek beni memnun etti.

Varro Trace'e doğru yürüdü ve başıyla ona saygı dolu bir selam verdi. Bu ikisinden de beklediğimden daha fazlaydı. Şimdi sıra bendeydi. Kelimeler bulmaya çalışırken ağzım sulandı, herhangi bir kelime.

Ona yavaşça yaklaştım, aramızdaki boşluğu sessizlik dolduruyordu.

Katlanmış bir parşömen parçasını bana uzatırken sessizce, "Bunu sonrası için al," dedi.

Sözlerine aldırmadan elimi açmaya başladım ama elini hızla benimkinin üzerine koydu. "Sonra," diye tekrarladı.

Onaylarcasına başımı salladım ve kâğıt parçasını cebime soktum. Yan tarafıma bir göz atıp Gia'yı gördüm ve tekrar ona döndüm.

"Onu koruyun.

Lütfen."

"Koruyacağım."

"Ve sen de. Dikkatli ol." Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Bana baktı, gözlerinde suçluluk ve şaşkınlık vardı, çünkü beni ölüme terk ettiğinden beri ilk kez onunla ilgilendiğimi göstermiştim.

"Hoşça kal," diye ekledim kederle, Gia için bana ya da Varro'ya yaptığından daha iyisini yapacağını umuyordum.

Eğildi ve kulağıma usulca, "Hatalarımı düzelteceğim, buna söz veriyorum" dedi.

Zihinsel kalkanlarımı bir an için devre dışı bıraktığımı fark ettiğimde, verdiği yanıt sürpriz değildi ama yine de ağırlığı kalbime ağır geldi. Ondan uzaklaştım ve Gia'nın arabasına doğru ilerledim. Cairis onu kucaklayarak ayaklarını yerden kaldırdı, sıkıca kavradı ve onu yere bırakması ciyakladı.

Gia için Trace'ten çok daha fazla endişeliydim. Yemi oynadığınızda neler olabileceğini ilk elden tecrübe etmiş biri olarak, onu nelerin beklediğine dair endişeden başka bir şey hissetmiyordum.

Kalpsiz olduğunu söyleyebilir; zırhında tek bir çatlak olmadığına beni ikna etmeye çalışabilir ama artık ne tür canavarlarla karşılaşacağını biliyorum. Aşağılık bir niyetin sıcak nefesi ensenizdeyken, vücudunuzu yoklarken nasıl hissettirdiğini biliyorum ve bu midemi o kadar çok bulandırıyor ki safraya karşı savaşmak zorunda kalıyorum.

İki elini de tuttum ve kendi ellerimde birleştirdim. "Merhamet yok," dedim, onun bana söylediği aynı sözleri tekrarlayarak.

Muhteşem yüzüne bilmiş bir gülümseme yayıldı. "Başlarına geleceklerden haberleri yok," dedi, sesi sabit ve kontrollüydü.

Bakışlarının yüzeyinin altında titreşen canavar gerçekten serbest bırakılmaya hazır görünüyordu. Şans verilirse, Silas'ı ve tüm lanet sarayını biz daha gelmeden dize getirirse hiç şaşırmam.

İdris gitme vaktinin geldiğini işaret etti ve Gia arabaya doğru ilerlemeye başladı. Birden o tuhaf uğultu tekrar derimin altında vızıldamaya başladı ve bana ikisine de sormayı unuttuğumu hatırlattı.

"Bekle!" Arabanın kapısına doğru eğilirken haykırdım. "Sana sormak istiyordum, Tekliften bu yana herhangi bir yeni his hissettin mi? Uğultu gibi bir şey, düşük bir titreşim; başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Cildinizi gıdıklıyor ya da kaşındırıyor. O zamandan beri hissediyorum-"

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Gia, aceleyle yaptığım açıklamaya devam edemeden sözümü kesti: "Bir bağın seni çağırdığını mı hissettin?"

"...Ne?" Ona inanamayarak baktım.

"Tarif ettiğiniz şey çiftleşme bağının çağrısı. Bunu söylediğin anda anlamıştım," diye haykırdı. "Ne demek Tekliften beri bunu hissediyorum?"

Tam o sırada İdris'in ıslık çaldığını ve arabaların ileriye doğru kaymaya başladığını duydum. Gia'nın şaşkın yüz ifadesine dehşetle baktım. "Bekle, ne? Hayır! Bekle!" Hareket halindeki vagondan inerken ona seslendim, içimi bir şaşkınlık seli kaplamıştı.

Varlığımın her zerresini ele geçiren duyguların ve soruların saldırısını kontrol edemeyerek içeriye, daha aşağıya, Basdie'nin dibine kadar koşmaya başladım ve orada bildiğim ama hiç açmadığım bir kapıya girdim.

Gürültü sağır ediciydi. Basdie'nin tam ortasından akan şelalenin sesini bastırarak ya da gücünü kontrol altına alacak hiçbir şey yoktu.

Sisin tenimi kapladığını hissederek kaygan taşın üzerinde yürüdüm. Şelalenin arkasında durdum; şelale sınırsız bir güç gösterisiyle aşağıya doğru akıyordu; doğa zirvede.

Dizlerimin üzerine çöktüm, öfkemi başka dindiremiyordum. Çığlık atmaya başladım; tekrar tekrar çığlık attım, sesim şelalenin sesinde tamamen kayboldu. Sesim kısılana kadar çığlık attım, kaçmaya çalışan acı dolu gözyaşlarımla savaştım.

Bu mümkün değildi. . Lütfen, Tanrılar, bunu bana yapmayın.

Göz ucuyla Varro'nun odaya baktığını gördüm. Şimdiye kadar tepeden tırnağa sırlıklam olmuşum. Beni nasıl bulduğunu anlamamıştım. Beni kendisine doğru çağırdı, gergin görünüyordu.

Buna hazır değildim. Asla hazır olamayacaktım. Şelaleye atlamak ve beni boğmasına izin vermek istedim ama bir şey dikkatimi dağıtmaya başladı. İşte yine oradaydı. Islak tenimi karıncalandıran ve tüylerimi diken diken eden o aralıksız uğultu.

Hâlâ gözyaşlarıma engel olmaya , kayıp düşmediğimden emin bir şekilde çıkışa doğru dikkatlice yürüdüm. Varro kapıyı arkamdan kapattığında nihayet kendi düşüncelerimi tekrar duyabiliyordum.

"Sen iyi misin?" Varro kızgınlıkla sordu.

Sessizce durdum, ona bakıyordum ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Cress, bütün lanet dağı sallıyordun. Neyin ?

Ne oldu?"

Olamaz, diye düşündüm kendi kendime. Yine yapmıştım. Kontrolü kaybetmişim. Ama şimdi, başka bir şey dikkatimi tamamen tüketmişti.

"Moirai," dedim dişlerimi sıkarak, "Bu ne anlama geliyor?"

Varro'nun omuzları çöktü ve yüzündeki ifade hemen değişti. "Bu sadece bir takma ad, Cress."

"Bu ne *anlama* geliyor?" Ben talep ettim.

Derin bir nefes aldı, sanki nefesi kesilmiş gibi görünüyordu.

Dudaklarını yalayarak suçlayıcı bakışlarımı karşıladı ve "Kaderli olan demek" diye yanıtladı.

"Hayır, öyle değil!" Tepki gösterdim. "Bu kelimelerin birebir çevirisini biliyorum ve Moirai değil."

"Çünkü halkım bu kelimeyi kaderli kişi için kullanıyor."

Orada öylece durmuş birbirimize bakıyorduk, sessiz gerilim beni şok içinde dizlerimin üzerine çökmekten alıkoyan tek şeydi.

"Sen... Bunca zamandır. Sen benim eşim misin?"

UNUTULMUŞ FAE VE IMPERİ HİKAYELERİ İKİNCİ KİTAPTA
DEVAM EDECEK.

KADER BEKLİYOR.

BONUS İÇERİK

Varro'nun Bakış Açısı

Eşimin varlığını onu görmeden önce hissettim. Onu kendi gözlerimle gördüğüm an, onun gözleri başka bir yere sabitlenmişti. Düşünceleri, kalbinin bir başkasında olduğunu gösteren her türlü duyguyla dolup taşıyordu. Şok, şaşkınlık, rahatlama, şehvet, arzu, kafa karışıklığı... siyah saçlı erkeklerle bakışları kilitlenirken hepsinin onu tüketmesini izledim. Görünüşü benimkiyle belirgin bir tezat oluşturan bir yabancıydı bu. Teklifin neleri içerdiğine dair tüm korku ve endişelerim onu gördüğümde sona ermişti. Her birimiz ayağa kalktığımızda, ince, sırlıslıkla giysiler çıplak tenimize yapışıyor ve vücutlarımızın şeklini ortaya çıkarıyordu ve saklanacak hiçbir yer yoktu. O adama baktı, ben de ona baktım. Bir an için, henüz adını bile bilmediğim bu kadına bir nebze olsun saygı göstermem gerektiği düşüncesiyle mücadele ettim. Biçimli güzelliğine onun izni olmadan bakmamalıydım. Yine de utanç verici bir şekilde, arkamı dönemeyerek devam ettim ve etrafımızı saran havuzun loş ışığının yumuşak yüz hatlarının açılarını nasıl vurguladığını fark ettim. Düşünceleri karşısındaki adamın bedenine ve varlığına odaklanmıştı.

Kimdi o? Kimdi onlar? Kimdi?

Bu garip hissi yanlış mı yorumluyorum?

Kaderindeki kişiyi bulanlar bunu her zaman derinin hemen altında yer alan uğultu ya da gümbürtüye benzer benzersiz bir his olarak tanımlamışlardır. Bu, yakınlaşıldığında diğerini çağıran bağıdır. Bu amansız his, ancak bağ sevişme eylemiyle mühürlendiğinde sona erecek ve kendilerini sonsuza dek birbirlerine bağlayacaktır.

Büyüklerimiz tarafından aktarılan hikayelerde, Deniz Tanrısı, eş oldukları için Aylar Tanrıçası'ndan ayrıldığında kalbi kırıldı. Bir zamanlar sakin ve öngörülebilir olan deniz hiddetlendi ve

fırtınalı, her çarpan dalgayla ayların ışığına ulaşan. Ve böylece, eski Deniz Fae'leri, seyahatlerinin o kutsal eşleşmeye yol açması umuduyla büyük yolculuklara çıktılar. Taptıkları Tanrılara kurbanlar sunarak, arayışlarının adil olması için dua ettiler. Bazı insanlar, babam gibi, çok fazla fedakârlık yaptı. Sanki sunulan herhangi bir ruh, kudretli denizin acısını dindirebilirmiş gibi.

İçine dalmak zorunda kaldığımız bu garip sular bana oyun oynuyor olabilir miydi? Bu tamamen başka bir şey miydi? Ama bu dişiye bağlandığımı hissettiğim yadsınamaz gerçeği görmezden gelemezdim.

Havuzdan çıkarken, yan bakışlarımın göze çarpmamasını sağlamaya çalıştım. Ağzım sulandı, tenim ısındı, solungaçlarım alevlendi ve kulaklarım sadece onun ayak sesleriyle dikildi. Her şey tuhaf bir şekilde uyumluydu, sanki orada sadece o vardı ama kesinlikle yalnız değildik.

Dışarı çıktığımızda, vagonların önünde dururken, tanımlanamayan bir sıvı içmemiz istendi. İçgüdülerim şeyi onun elinden almamı istiyordu. Bu neredeyse anlık koruma duygusu yeniydi ve anlaşılması zordu. Aklımı başıma toplamak için elimden geleni yapmalıyım. Arz çoktan başlamıştı. Kendimi diğer Yücedoğanlar tarafından kuşatılmış buldum ve onları ve kaderimiz hakkında daha fazla bilgi verebilecek diğer ayrıntıları not almalıyım. Ancak vücudumdaki her lifin onu tanımak, ona dokunmak ve kaderimdeki kişinin sesini duymak için gerildiğini hissettiğimde bu imkansızdı.

Basdie'ye geldiğinden beri Trace'in zihni okunamaz haldeydi. Ona karşı bile temkinli ve mesafeliydi. Öte yandan Cress'in zihni bunun tam tersiydi. Zihinsel kalkanlarını aptalca -ve düzenli olarak- başıboş bırakırdı; saflığı ve masumiyeti onu aşırı güvenen biri yapmıştı. Ama onun zayıflığı benim için açık bir kapıydı. Müdahaleciydi ama denesem de kendimi durduramazdım. Düşüncelerini koruma ihtiyacını fark ettiğinde, bu kapının avantajı kapanacaktı ve kim bilir ne kadar sıkı kapanacaktı?

Adının sesi unutulmaz bir şarkı gibi kafamın içinde dönüp duruyordu. Kendimizi tanıttığımızda ve sonunda bana , sonsuza kadar o ana kilitli kalabilirdim. Beni gerçekten yakışıklı bulduğunu bildiğim için altın tenimin kızardığını hissettim.

Yine de başımı bir kez eğdim ve tüm çekiciliğin dağılması için gereken tek şey buydu.

Solungaçlarımı görüp kim olduğumu, babamın kim olduğunu çabucak anladığında, öfkesinin boğazımı hedef alan kuduz bir kurt gibi masaya saldırdığını hissedebiliyordum. Şimdiye kadar bu nefrete alışmıştım. Uyuşmuştum. Ama, *Tanrılar, lütfen, o olmasın.*

Onun sevgisinin siyah bir pelerinle iç içe geçmesinin ironisi... Bu çok saçmaydı. Her şeye rağmen yumuşak, nazik ve dünyamızın iğrenç gerçeklerinden etkilenmemiş görünüyordu. Onun gibi değildi. Tanrılar acımasızdı. Orni'nin bir üyesi burada benimle, onunla birlikte, onun her düşüncesini tüketiyor. Onu tanıyamadım ama babam için gelenlerle birlikte olması ve gerçek yüzünü gizlemiş olması mümkündü. Siyah pelerinlilerden asla emin olamazsınız. Bırakın onunla konuşmayı, ona bakmayı bile hak etmiyordu. Ona dokunduğuna dair düşünceler zihnimi bir fırtına gibi dişlerimi sıktım. Kollarındaki mürekkepli dövmeler gibi tartışılmaz işaretleri not ettim. Tüm kardeşliğin onur rozeti gibi sergilediği dövmelerin aynısı. Bu onların vahşi ve katil kalplerinin kanıtından başka bir şey değildi.

Kendimi durduramadan onun geçmişi hakkında yorumlar yapmaya başladım. Gerçekten onunla ilgili miydi, yoksa ona hayranlıkla baktığı her saniye midemi bulandırıyor muydu emin değildim. Benimle ilgili ilk izlenimleri zaten kendi önyargılarıyla gölgelenmişti, bir de onunla fiziksel bir münakaşaya girmek bana hiçbir şey kazandırmayacaktı.

İrademin gücüyle ondan uzak durdum ama yine de konuşmalarını ve düşüncelerini dinlemeye çalıştım. Ben temkinli kalırken onun sosyalleşmeye ve diğerlerine uyum sağlamaya çalışmasını takdir ediyordum. Cress'e olan tüm odağım, olan biten diğer her şeyden neredeyse sürekli bir dikkat dağıtıcı olarak hizmet etti.

Aramızdaki tek Onurlandırılmış Fae oydu ve kontrolünüz dışındaki şeyler yüzünden yargılanmanın nasıl bir his olduğunu anlayacağını düşünürdünüz, ama durum böyle değildi. Erisas Körfezi'nde olanlardan sonra değil. Hayır, benim hakkımda bir sürü varsayımda bulunmaya niyetliydi. Belki de onunla konuşma isteğimin artması beni biraz tuhaf davranmaya itmişti. Bu tartışmak anlamına gelse bile, bunu düşünmeye hazırdım.

Benden nefret edecekse, sevgilisi hakkındaki gerçekleri de bilmesi gerektiğini düşünmüştüm, ya da onun için her neyse... Bu kadar açık sözlü olmayı, kelimelerimi keskin oklar gibi hedef almayı beklemiyordum, ama içimden fırladılar

çok az soğukkanlılıkla. Ne kadar çok didişirsek, gerginlik o kadar çok bağıın dalgalanmasına ve neredeyse tenimi yakmasına neden oluyordu.

Çıkışımı yapmaya ve daha fazla şakadan kaçınmaya çalışırken, onun alanına izinsiz girdiğimde beni içine çeken çekimi inkar edemezdim. Merakla uzanıp saçlarını kenara ittim ve kulağında artık tüyün olmadığını gördüm. Tüyün tenine değdiği yerde hâlâ kokusunu alabiliyordum ama o zaman bile tüyün olmadığını görmek beni memnun etmişti. Sabır benim müttefikimdi, dedim kendi kendime, çünkü bağlarını koparacak koşullar ortaya çıkacaktı.

Basdie'de kaldığımız süre uzadıkça, Cress'i buradan çıkarmak için yapabileceğim bir şey varsa yapacağıma daha da emin oldum. Eğer bana tek bir dilek hakkı verilseydi, bu onun buradan kurtulmasına yardım etmek olurdu. Ben olduğumu hiç bilmeseyse bile umurunda olmazdı. Onu çok az tanıyordum ama umutsuzca tanımak istiyordum. Dışlanmış hissetmeme rağmen, yine de onu korumak için derin bir sorumluluk hissediyordum.

Saryn, Theory ve Trace gibi insanların etrafında büyüdüm. Babam ve yakın çevresinin çoğu manipülatif ve kötüydü. Karanlık kalpliydiler ve bizi de aynı kalıba sokmak istiyorlardı. Her geçen saat, onun burada sıkışıp kaldığını ve onların öğretilerine maruz kalmayı beklediğini düşünmek beni biraz daha kırıyordu. Teori, antrenman odasında birbirimize eşit davranmamızı beklediğini söylediğinde, boğazımdaki safranın yükseldiğini hissedebiliyordum. Erkek ya da kadın, içlerinden herhangi birinin ona el sürmesi düşüncesine bile katlanamıyordum. Korkularım çok çabuk cevap buldu.

Saryn'in elinin yüzünde çıkardığı ses beni neredeyse çılgına çeviriyordu. Dışlerimi sıktım, ellerim kenetlendi ve saldırmaya hazırlanırken, birdenbire şüphelenmeyen Cress'imiz daha önce hiç görmediğimiz bir yönünü ortaya çıkardı. Saryn'e tüm gücüyle saldırmasını hayretle izledim; birbiri ardına şiddetli yumruklar savuruyordu. Alnında ter birikirken öfkesinin odanın öbür ucundan yayıldığını hissedebiliyordum. Kesin hareketleri bir dans gibiydi ve eğitilmiş olduğu belliydi. İyi eğitilmişti. Tamamen çaresiz olmadığını bilmek beni geçici olarak rahatlatı.

Gardımı almıştım ama kollarımı biraz gevşetmişim ki, beni şaşırtarak bir kılıç istedi. Saryn'i alt edişini ve kılıcı karnına dayayışını izlerken gülümsedim. "Teslim ol" diye bağırdığında kafama dank etti... Bu tür bir çatışmaya maruz kalması avludaki idmanlardan ve

sınıf eğitimi. Hiçbir savaşçı savaş alanında rakibine "teslim ol" diye bağırılmaz.

Onun sessizliğini anlamadığını görmek bana acı verdi. Tarikat üyeleri boyun eğmedi. *Cress, bunlar senin alışık olduğun türden insanlar değil.* Sonunda geri çekildiğinde, kan cesareti olmadığını fark ederek daha da şaşırtıcı bir şey yaptı. Saryn'in küstah tokadına karşılık verdi. Ona haddini bildirirken aralarındaki bağ karıncalandı.

Bugün zordu. Beklediğimden çok daha zordu. Kanatlarımı göstermeye hiç bu kadar önem vermemiştim - ta ki ona kadar. Birdenbire, yabancı gelenekler önemliymiş gibi göründü. Onun Trace'in kanatlarına bakmasını izlemek, başkalarının huzurunda ilk kez kendi kanatlarımızı birbirimizle paylaşmak zorunda kalmak kadar acı vericiydi.

Onun sevgisini kazanma yolunda pek ilerleme kaydedemediğimi biliyordum ama Basdie'de her şey çok hızlı ilerliyordu. Burası biz daha farkına bile varmadan özerkliğimizi elimizden almıştı. İvmesi durdurulamazdı, kaçınılmazdı. Ya emredildiği gibi itaat edecektik ya da hayatlarımızı kaybedecektik. Bu gerçek bize sürekli hatırlatılıyordu.

Siyah Nightwing'lerini görünce onun küpesini hatırladım. Aralarındaki yakınlığı düşünmek canımı yaktı; o ilk günden beri takmadığı için mutluydum. Bana işkence edecek bir şey daha eksilmişti.

Diğerleriyle birlikte çıkıntıya çıktım ve Elornların gri dağlarıyla çevrili vadinin genişliğine baktım. Onun tepkisini görmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Ona bakmak gerçek hislerimi açığa çıkarabilirdi ve böyle bir yerde bu pek güvenli görünmüyordu. Açılmalarına izin verdim ve deniz melteminin sıcaklığından çok farklı olan kuru, sert havayı hissettim.

Evimi özledim. Tuzlu sulara dalmayı ya da kıyıya yayılıp güneşin tenimi ısıtmasıyla birlikte gelgitin üzerimden akıp gitmesine izin vermeyi arzuluyordum. Bana tanıdık gelen yerlerden uzakta, bu kayalık hapishanede sıkışıp kalmaktan başka bir yerde olmayı diledim. Tüm bu mesafenin beni ona getirdiğini bilmek beni teselli ediyordu. Dağları sever miydi? Birkaç kez düşüncelerine girip çıktığımdan, onun da benim gibi denizin serinletici nemini tercih ettiğinden neredeyse emindim.

Henüz benim olmasa da potansiyel bir eşim vardı ve kendimi kontrol edemeyecek hale gelene kadar bağın umut dolu ürpertisinin beni ele geçirmesine izin verdim. I

Bakışlarıyla buluşmak için döndüm, zümrüt gözlerini görmek zorundaydım. Beni kabul etmiş miydi, yoksa bana hâlâ yanlış yönlendirilmiş bir tiksintiyle mi bakıyordu, görmek için.

Döndüğümde gözleri gözlerime kilitlendi onun tarafından görüldüğümü hissettim, ilk kez gerçekten görüldüğümü. Hiçbir yargılama ya da hoşnutsuzluk belirtisi yoktu, bunun yerine hayranlık ve huşu yayıyordu. Diğerleri tarafından çevrelendiğimiz için mahremiyetimiz yoktu, ama geçen kısa anlarda tamamen özel hissettirdi, sadece ikimizdik.

Yanımda yer almak için hareket ettiğinde ellerim sinirden titremeye başladı ama yine de ona güven verici bir baş selamı veren bendim. Kanatlarını açtığında, nefes alış verişimdeki duyulabilir aksaklıkları duyduğundan endişelendim.

Sarı ve altının yanardöner tonlarına sahip yeşillerin güzelliği beni büyüledi. Ona sık sık bakıyordum, muhtemelen onun fark ettiğinden daha fazla. Daha incelikli biri bunları çalıntı bakışlar olarak geçiştirebilirdi, ama benimkiler utanmazca ve kasıtlıydı. Arada sırada o da bu bakışlara karşılık veriyor, meydan okurcasına ters ters bakıyordu. Eğlenceli ve . Ama çıkıntıda, kanatlarımızı sergileyerek yan yana durduğumuzda, sadece arzu vardı. Beni mahvetmişti ve bundan haberi yoktu.

Fideli Cœur. Eski dilde bu, birbirine bağlanmış iki eşin aralarındaki bağın fiziksel olmanın ötesinde zihinsel de olduğunu ifade ediyordu. İki ruh arasındaki görünmez bir kordon gibiydi ve birbirlerinin kelimelere ihtiyaç duymadan kalpleri ve zihinleriyle konuşmalarını sağlıyordu.

Saryn bunun taktiksel bir avantaj olup olmayacağını düşündü ama sadakatleri bu kadar derin olan iki insanın çözdüklerinden daha fazla soruna neden olacağına karar verdi. Sadece eşlerin başarabileceği bir yeteneğe verdiği tepki ve bu konudaki tartışmayı ne kadar çabuk geçiştirdiği bana bilmem gereken her şeyi anlattı ve tüm korkularımı doğruladı. Buranın, bırakın aşık olmayı, iki insanın birbirini tanıyacağı türden bir yer olmadığı açıktı. Tarikata katıldığımızdan beri, sadakatimizin önce krala, sonra birbirimize olduğu çok açıktı.

Cress'in bilip bilmemesi ya da bağlarımızı bağlayıp bağlamamamız önemli değildi. Ona olan hislerimi görmezden gelmek imkânsızdı. Onu her zaman ilk sıraya koyardım. Yüz Fae'nin olduğu bir odada, her zaman diğerlerinden önce onu arardım. Aeon'a ve Tarikat'a karşı görevimi yerine getirecektim ama o her zaman aklımın bir köşesinde olacaktı.

Bu da onu buradan çıkarıp bu yükümlülüklerden istememin bir başka nedeniydi. Burada olmak ikimiz için de tehlikeliydi ama bu bağın beni onu her ne pahasına olursa olsun korumaya zorladığını bilmek benim için daha da tehlikeliydi. Bunun test edileceği günden korkuyordum.

Farkında olsa da olmasa da gözüm Cress'in üzerindeydi. O gece, uyanık olunması gereken saatten çok sonra koridorda kapı gıcırıltıları ve ayak sesleri duydum. Başımı kapımdan dışarı uzatıp koridorda Basdie'nin etrafında dolaşan her kimse ona dikkat çekmeden bakmaya çalıştım. Trace'in sessizce Cress'in arkasından geldiğini gördüğümde nefesimin göğsümden hızla çıktığını hissettim.

Kendimi ahşap kapı çerçevesini o kadar sıkı kavrarken buldum ki, tuttuğum yerde çatlamaya başlamıştı. Tenim öfke ve... kıskançlıkla ısındı. Onları takip etmek ve toplantılarını beklenmedik bir kesintiyle bozmak istedim, ama eylemlerimin aptalca olacağını biliyordum.

Belki de hiçbir şeyi yeniden alevlendirmek için buluşmuyorlardı? Sadece Tarikat'tan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor olabilirler mi? Hiçbirimiz gerçekten burada olmak istemedik. Eğer durum buysa, onu tehlikeye attığı için Trace'i öldürürdüm. Basdie büyüyle korunuyordu, bundan emindim. Eğer onu bir kaçış planına katılmaya teşvik ettiyse ve kız yaralandıysa ya da daha kötüsü olduysa, onun kellesini alırdım.

Basdie'nin onu sertleştirmeye başladığını söyleyebilirdim ama hâlâ çok kolay etkileniyordu. Muhtemelen ondan ne isterse yapardı. Odama geri dönmeye ve kafamı dağıtmak için bir kitap okumaya karar verdim. Bu neredeyse imkânsızdı. Göğsüm endişeden ağırlaşmıştı ve onların birlikte, yalnız, herhangi bir şey yapmaları düşüncesi bana ağırlık veriyordu. Sabır, diye hatırlattım kendime.

Cress'in uçuş güvertesinin çıkıntısına doğru son sürat koştuğunu ve Nori'nin peşinden atladığını gördüğümde, kendimi onu takip etmek zorunda hissettim. Saryn geri kalanımıza olduğumuz yerde kalmamızı emretti. Ona olan yakınlığımız azaldıkça aramızdaki bağın hissi de azalıyor, onun iyiliği için endişelenmeye ve sinirlenmeye başlıyordum.

Basdie'ye geldiğimden beri ilk kez onu hissedemeyeceğim kadar ayrı kalmıştık. Eğer birbirimize bağlı olsaydık, durum farklı olurdu ama varlığımı zar zor kabul ettiğine göre, bundan çok uzaktık.

Tanrılara şükürler olsun ki, uçuş güvertesine geri döndüğünde darmadağınık ve öfkeli görünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, Nori onunla birlikte sağ salim dönmüştü ama ele geçirilmiş bir Fae gibi görünüyordu. Cress'in Saryn ve Teori'ye karşı dik duruşunu, meydan okuyan sözler sarf edişini ve Nori'nin davasını savunuşunu dinledim. Hepimize onun izinsiz girişini ve Tarikat'a katılım şartlarını kabul etmemiz için . Başka hiç kimseye herhangi bir kolaylık sağlanmamıştı ve onların da onurlandırılması pek olası görünmüyordu.

Cesaretine ve inancına hayran kaldım. Kimse öne çıkmadığında, ben ilk olmayı seçtim. Nori için değildi. Cress'e bir zeytin dalıydı. Aramıza öyle bir duvar örmüştü ki, onu yumuşatmak için her şeyi denemek zorundaydım. İttifak teklif ettiğimde rahatladığına şahit olmak beni memnun etti. Onun tarafını tutmayı, onun yanında olmayı ne kadar istediğimi bilmiyordu, yeter ki bana izin versin.

Basdie'nin en derin yerlerindeki şifalı sulara vakit geçirmek, muhtemelen denizden ayrı kalmamla başa çıkmamı sağlayan tek şeydi. Her ziyaret ettiğimde beni deliliğin sınırından geri getiriyordu. Kız kardeşimi, annemi ve gemimi özlüyordum. Derim kuru ve pulluydu, solungaçlarım yükseklikten ve en yakın kıyı şeridinden fersahlarca uzakta olmaktan tahriş olmuştu. Suyun yalnızlığında kendimi sık sık halkımın şarkılarını mırıldanırken ya da söylerken buluyordum; denizcileri hep bir ağızdan çalışmaya teşvik eden gecekondu şarkıları ya da bir sonraki hayata göçen gemi ve ruh arkadaşlarına yakılan ağıtlar. Endişenin azalmasına yardımcı olmak için gergin bir alışkanlık haline gelmişti ama işe yarıyordu. Cress bir akşam bana rastladığında şaşırdığımı ve tesadüfen memnun olduğumu söylemek hafif kalır. Davetsiz misafirliğini bir kaza olarak geçiştirmeye çalıştı ve o hızlı bir çıkış yapamadan ben onu karşıladım.

Bana katılması için.

Vücudunun çarpıcı kıvrımlarını en son Dört Anne Hamamı'nda sıırıslam giysilerin altında görmüştüm. Onu soyunurken gördüğümde ne kadar memnun olduğumu saklamaya çalıştım ama nafile. Tanrım, ne kadar çarpıcıydı.

İslanmak için karşıma geçtiğinde aramızdaki bağın güçlendiğini hissettim. Suyla ilgili bir şey, onun yakınlığı ve muhtemelen etrafta müdahale edecek başkalarının olmaması bu hissi inkar edilemez hale getirdi. Onun vücudunun da aynı şekilde tepki verip vermediğini, parmak uçlarının beklentiyle yanıp yanmadığını ve duyularının keskinleşip keskinleşmediğini merak ettim. Sorunun ardındaki anlamı keşfedeceğinden korktuğum için sormaya cesaret edemedim. Eğer porselen teninin altında gerçekten bir şeyler kıpırdanıyorsa, ya farkında değildi ya da görmezden gelmeye niyetliydi.

Gururunu bir kenara bıraktı ve Nuri adına öne çıktığım için bana teşekkür etti. Sözlerimi hesaplayamadan, aptalca bir şekilde onun için olduğunu söyledim ve ardından yapılacak doğru şeyin bu olduğunu ekleyerek sözlerimi çabucak toparladım. Kendim hakkında daha fazla şey paylaşmam için bana kapıyı açtığında, başka pek fazla fırsatım olmayabileceği için bu fırsatı değerlendirdim. Eğer bu, sonunda benimle açıkça konuşacağı bir karşılaşma ise, o zaman bunu kucaklayacaktım.

Bir bağlantı bulmayı ummuştum ve ikimizin de ikiz olması gibi nadir bir ortaklığımız olduğu için beklenmedik bir bağlantı buldum. Benim durumumda üçüzler, düşmanca bir hareketle ikizlere indirgenmişti. Durumumun gerçekliğinden saklanamazdım. Hele ki bir kardeşle bu denli yüksek bir bağ kurmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorken. Babamı savunmak mümkün değildi. Her yönüyle korkunç biriydi. Küçük kardeşimi öldürmesi vahşetinin sadece başlangıcıydı. Ona söylemek, babamın iğrenç davranışlarını benimle daha da ilişkilendirmesi riskini doğuruyordu ama benim babam olmadığımı, hatta yakınından bile geçmediğimi bilmesi gerekiyordu.

Teklifçi olarak kız kardeşimin yerini almak düşünmem gereken bir şey bile değildi. O ve annem babamın ellerinde yeterince acı çekmişlerdi. Olayların sırasının ne kadar garip olduğunu düşündüm. Onun için devreye girmemiş olsaydım, Cress'le hiç tanışamayacaktım. Tüm varlığımı eşimi görmeden geçirmiş olacaktım. Zaman zaman, her şeyin tam olarak böyle olması gerekip gerekmediğini merak ettim.

Bütün gece sıcak suyun rahatlığında kalıp onunla konuşabilirdim ama kendime sabırlı olmam gerektiğini hatırlattım. Bu gece küçük bir adımdı. O beni içeri aldı, ben de onu. Bundan daha fazlası olacaktı; kalbine giden yolu kendim açacak ve gerçek beni görmesine izin verecektim. Öyle ya da böyle gerçeğimi öğrenecekti. O zaman iç içe geçmiş kaderimizin yadsınamaz çıkmazını uzlaştıracak kişi o olacaktı.

Çıkarken dönüp eski dilde şöyle dedim: "Yarın. Aynı saatte. Aynı yerde, Moirai." Tanıştığımız andan beri özlemini çektiğim şeyi ona söylediğimi bilmediğini çok iyi biliyordum.

Cress açıkça grubumuzun diplomatydı. Cairis'i Nori'yi eğitmesi için tek başına ikna edişini izledim. Aralarındaki boyut farkı eğlenceliydi. Bu durum Cress'i bir idman partneri olmadan bıraktı. Odanın diğer ucundan bana baktığında, yerdeki pozisyonuma doğru ilerlerken benimle antrenman yapmanın kaçınılmazlığını çoktan kabul etmişti.

Şimdiye kadar Cress'in değerli bir idman partneri olduğunu biliyordum. Gösterilerinde Saryn'in neredeyse içini boşaltmıştı ve kılıcını karnına dayamış olan eğitmenin yüzündeki şaşkınlık ve korkuyu her hatırladığımda yüzümde bir gülümseme belirliyordu. Ayrıca Theory'nin, Cress'le yüzleşme zamanı geldiğinde yumruklarımı çekip çekmediğimi fark edeceğini de biliyordum. Yine de kendimi başlangıçta aşırı agresif davranabileceğime, Cress'in kendini toparlamasına fırsat vermeden çatışmayı başlatabileceğime, ardından da saldırılarını savuşturarak rahatlayabileceğime ikna etmiştim.

Ayaklarını altından çektiğimde, altımda yere doğru hiddetlendi. Öfkeli olduğunda aslında oldukça sevimliydi, sadece öfkesinin yöneldiği kişi olmaktan nefret ediyordum. Hıncını Cairis'ten ya da diğerlerinden çıkarmasını izlemek daha eğlenceliydi. Ona doğru birkaç yumruk salladım. Bazılarını savuşturmasına izin verdim ama bazılarının etrafında dans etti ve etkileyici bir beceri gösterisiyle altından geçti. O deniyordu, ben de daha çok denedim.

Bacaklarının etrafımı sarması ve göğsünün sırtıma sertçe bastırması istenmeyen bir dikkat dağınıklığıydı. Vücudunu ilk kez böyle hissetmek istemiyordum. Onu aniden ters çevirdim ve topuğunu doğrudan kasıklarına sokmadan hemen önce bana yine zehirli bir şekilde karşılık verdi. Bu ucuz hareket beni yere yatırdı ve öksürükler arasında hava almaya çalıştım. Bana ilk kez dokunduğunda da böyle hissetmek istememiştim. Yakınından bile geçmedi.

Bana saldırmaya devam etti ve onu sıkıca kollarımın arasına aldığımda, özgürlüğü için kıvranırken onu orada tuttum. Eski dilde bir alay fısıldadım, bunun onu daha da kışkırtacağını biliyordum. Onunla benim kadar uyumlu olmayan biri bir sonraki hamlesine kanabilirdi. Ama elimle onu yakaladım ve boynundan sıkıca kavradım.

Kapana kısılmıştı. Büyü olmadan beni yenmesinin imkânı yoktu ama Teori'nin dersi yeteneklerle değil fiziksel becerilerle ilgiliydi. Biraz daha sıktım, teslim olması gerektiğini belirttim. Saryn'e yaptığı gibi ona da aynı şeyi teklif etmeye çalışıyordum ama o hiç çekinmedi. Gözlerinin ona bakmaya başlamasını izledim.

ve yüzüne kan hücum etti. Görüş alanımın bir köşesinden, Theory'nin bana başıyla onay verdiğini gördüm; bu, Cress kaybedene kadar pes etmemem gerektiğini gösteriyordu.

Bunun her dakikasından nefret ettim. *Benim güçlü, dirençli kızım, lütfen teslim ol, bana bunu yaptırma.* Daha sıkı sıktım ve onu podyuma doğru ittim, bunu bir uyarı olarak algılayıp teslim olmasını umuyordum. Ciğerleri kasılırken bile kararlılığını iki katına çıkarmasını izledim ve nabzının kavrayışımın altında çarpındığını hissedebiliyordum. Ona boyun eğmesini emrettim, gururunu bir kenara bırakıp istediğimi yapması için yalvardım ama o hiç tereddüt etmedi. Kirpiklerinin bilinç kaybıyla çarpınmaya başladığını görebiliyordum ki aniden Trace'in "Bırak onu!" diye bağırdığını duydum, parmak eklemi yanağıma çarpıp Cress'i yere düşürmeme neden oldu.

O gece banyoya döndüğümde, Cress'in bir daha benimle yalnız kalmakta kendini rahat hissedip hissetmeyeceğinden emin değildim. Eğitim sırasında yaşananlar yüzünden kendimi çok kötü hissediyordum. Daha iyi bilmeliydim. Trace'in acımasızlığı, ona sahip olma isteğini doğruluyordu. Bu şövalyelik değildi. Gia'yı birçok kez mindere çıkarmış ve ne onda ne de Theory'de bıraktığı morluklara gözünü bile kırpmamıştı. Ona dokunmamı izlemeye dayanamazdı. En azından patlaması herkesin önündeydi. Kendi gözleriyle gördüler, sessiz endişeleri şüphelerimizi doğruluyordu. Bazıları bunu diğerlerinden daha belirgin hale getirdi.

Ona neden teslim olmadığını sorduğumda, öfkeli sözcükler sanki günlerdir özgür kalmaya hasretmiş gibi ağzından döküldü. Sonunda bunu . Babama gerçekte ne olduğu ve nasıl yakalandığı konusunda asla gerçeği söylemeyeceğime dair kendime söz vermişim ama bu, bu koşullardan önceydi. Benim geçmişim, onun geçmişi... Artık hiçbirinin önemi yoktu. Bunları sır olarak saklayarak kimi koruyordum? Onun önyargılarının yükünü taşımaktan çok yorulmuştum.

Hayatımın geri kalanında verdiğim kararlarla, annemi ve kız kardeşimi nasıl yabancıların hayatından önce tuttuğumla boğuşacaktım. İleri geri tartıştık ve ona en büyük sırrımı söylemeden önce sadece birkaç saniye tereddüt ettim.

Gerçek şu ki, kendi babamı kara pelerinlilere teslim etmişim. İkisine de bir daha el süremeyeceğinden emin olmalıydım.

onu teslim etme ve işlediği suçlar için Tanrılara hesap vermesine izin verme kararıyla kaderini mühürledim. Ama önce, Fae'lerin ellerine hesap verecekti. Onunla boy ölçüşebilecek tek şey acımasızlıkları olan Fae'lerin. Kolları Trace ile aynı işaretlerle kaplı pelerinli erkekler.

Suyu ağrıyan yanağıma tutup iyileştirici etkisini izin verirken Trace'in darbelerinin acısı hiç dinmemişti. Yere düşmeden önce onun bana saldırdığını gerçekten hatırlamıyor muydu? Acaba bilinci yerinde olsaydı, yaptıklarını takdire şayan mı bulurdu yoksa haddini aşmış mı? Zihinsel kalkanları her geçen gün daha da güçleniyordu, bu da gerçek duygularını öğrenme fırsatlarının daha az olduğu anlamına geliyordu.

Düşündüğüm ve zaten pek çok şekilde ima ettiğim suçlamalar dilimin ucundaydı. Basdie'de sıkışıp kalmış olmanın verdiği yorgunluktan mı, eşimin benim sevgimden habersiz görünmesinden mi, yoksa Trace ile aralarında bir şeyler olduğunu bilmiyormuşuz gibi davranmamızdan kaynaklanan hayal kırıklığından mı bilmiyorum. Ama bir anlığına da olsa kendimi kontrol etmeyi bıraktım ve onu yalancılıkla suçladım. Karşılığında bana sunabildiği tek şey soğuk ve bilmiş bir söz oldu.

"Bir olmayacak."

Cress, Vespers'la işleri çok ileri götürmeye başladığında bu açıkça ortaya çıktı. Eğer ruhsal durumu da fiziksel durumuna benziyorsa, kendine ne tür onarılamaz bir zarar verdiğinden korkuyordum. Bir yanımda onun güçlü olmasını, bizi bekleyen korkunç şeylere karşı hazırlıklı olmasını istiyordum. Ama diğer yanımda da ona sarılmayı, onu bu seansların yol açabileceği delilikten korumayı arzuluyordum.

Neyse ki diğerleri de onun gözümüzün önünde solduğunun farkındaydı. Bir zamanlar gül gibi ve dolgun olan yanakları şimdi içine kapanık ve tebeşir gibi beyazdı. Gözlerini koyu halkalar kaplamıştı ve bakışları odaklanmamış, bitkin bir haldeydi. Bir müdahaleye ihtiyacımız olduğunu biliyordum ama doğru kişiyi seçmek başarının anahtarıydı. Cress inatçıydı ve yorgun durumuna rağmen duygusal duvarları güçlüydü. Bu savunmaları aşmak ve mesajımızı ona ulaştırmak için en iyi şansımızın Nori olduğuna karar verdik.

Durmasını beklemek Saryn'in isteklerine aykırı olurdu. Sadece biraz dinlenmesini ve Tanrı aşkına, gördüğü acımasız işkence nedeniyle zihninin parçalanmasını engellemesini istedik.

kendini o odalara koyarak. Vespers'ı ve hizmet ettikleri amacı anlıyordum ama yanlış ellerde bir tuzaktı, herhangi bir ruhu en karanlık derinliklerine çekebilir ve asla bırakmayabilirdi. Saryn ve Teori bizi uyarmıştı. Ama onların uyarısı, geçmişe takılıp kalmanın tavsiye edilmediğine dair bir uyarıydı; ben bu uyarıya kulak asmadım.

Sadece birkaç kez yapmıştım. Vesper her yönüyle kız kardeşime benziyordu. Anılarımdan ve hayal gücümünden yola çıkarak, onu unutmadığımı bilmek bana küçük bir mutluluk verdi. Onu çok özlemiştim. O benim en iyi arkadaşımdı ve babamın ona ve anneme korkunç muamelesini izlemek, birden fazla kez ölümün soğuk elinin beni almasını dilememe yetmişti. Onları koruyamadığım onca zaman, asla üstesinden gelemediğim onca pişmanlık. En azından şimdi ondan kurtulmuşlardı... ve benden ve benim suçluluk duygusuna kapılmış yüzümden.

Bunu yaptım çünkü konuşacak birine ihtiyacım vardı, yoksa dağılacaktım. Cress'in eşim olduğundan neredeyse emin olduğum bilgisiyle buradaki herhangi birine güvenmem imkânsızdı. Kırık kalbine rağmen bir şekilde ilişki kurabilecek olan Gia'yla bile bunu riske atamazdım. Konuşmaların gerçek olmadığını ve her yanıtın sadece hayal ettiğim bir yanıt olduğunu, kendime istediğim şeyi duyma izni verdiğimi biliyordum. Ama kendime bu küçük tesellileri veriyordum, aksi takdirde kalbim ya da kafam patlayacaktı. Hangisinin önce olacağını bilmiyordum.

Saryn'in gerçekten bir takım olmamızı mı istediğinden yoksa sadece kendi eğlencesi için bizi birbirimize düşürmekten mi hoşlandığından emin olamadığım zamanlar oldu. Zihin okuma ve illüzyon egzersizleriyle birbirimizi manipüle etmemizi istediğinde, başımızın belada olduğunu anlamıştım. İlk olarak Trace ve Cress'in eşleştirilmesini kıskançlıkla izledim. Bu kıskançlık, onun adını fısıldadığını duyduğumda hızla öfkeye dönüştü. Nefes alış verişimi sakinleştirmeye odaklanırken alt dudağımı çiğnedim. Gia'nın yansıttığı düşüncelerle uğraşırken bile, bu ikisinin müdahaleci doğası yüzünden dikkatimin dağıldığını hissettim. Her insanın manipülasyonu benzersiz ve kişiseldi, ama Trace'in Cress'in imgelemine anlattığını duymak bir itiraf olabilirdi. Midem çalkalandı.

Sonunda eş değiştirdiğimizde, Cress'in hatlarının her birine sıvanmış utancı görebiliyordum. Gözleri bana yalvarıyordu.

ama hiçbir şey teklif edemezdim. Nasıl hissettiğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Onu ilk gördüğümünden ve bir başkasına ait olduğunu öğrendiğinden beri neler hissettiğimi, ben onu özlerken onun da onu özlediğini.

Koridorda yanımdan her geçişinde, onun varlığında kaç kez nefesimi tuttuğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Uzanıp elini tutmayı, onu kendime çekmeyi nasıl arzuladığımı. Aramızdaki bağın beni çağırdığını hissettiğim andan beri beni boğduğunu bilmeliydi ve bu kısa, bencilce yanılsama için onu da benimle birlikte akıntıya bırakacaktım. Dibe kadar.

Suyun karanlık, soğuk dehşetinin onu yuttuğuna inanırken, hayalden nefes nefese kaldığı ve sandalyesini kavradığı gerçeğine geçiş sadece bir kalp atışıydı. Siren Şarkımın güzel ağzından aşağıya doğru süzülmesine ve ciğerlerindeki tüm havayı çalmasına izin verdim. Asla benimkiyle aynı ritimde atmayacağından korktuğum bir kalbin yanındaki ciğerleri. Korkusunun kokusu burun deliklerimi deldiğinde onu bıraktım.

Onun saldırmasını beklemeliydim. Biri bana hiçbir uyarıda bulunmadan Siren Şarkısı'nı kullansaydı ben de aynısını yapardım. Sözlerimden gurur duymuyordum ama onunla kırılma noktama gelmemin gerçek nedeninin bilinmesine izin veremezdim.

Kontrolden çıkıyordum. Antrenman odasında olanlar ve ardından Saryn'le yaptığımız egzersizler arasında, onu kazanmak için kendime hiç iyilik yapmıyordum. Trace yemek sırasında beni kışkırtmaya çalıştı ama tehditleri beni korkutmadı. Küçük bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Onu bu şekilde kızdırmaktan oldukça keyif alıyordum. Tansiyon tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi ve Cairis'in sudan şaraba ikramı bile beni sakinleştirmeye yetmiyordu. Hepimizin onlar adına oynadığı bu maskaralıktan bıkmıştım. Aile, değil mi? Sırrı masaya yatırmanın zamanı gelmişti.

Parmağımla ikisinin arasını işaret ederek suçlayıcı bir şekilde neler olduğunu sordum. Cevabı istiyordum ama aynı zamanda istemiyordum da. Aralarında hâlâ bir şeyler olup olmadığını duymaya hazır mıydım yoksa bu sadece pençelerini bırakmak istemeyen geçmiş miydi emin değildim. Trace her şeyi doğruladı ve bunu onurunu zedeleyecek bir şekilde yaptı ama ben daha azını beklemiyordum. Ben tepki veremedim Cress öfke dolu bir söylevle söze karıştı ve ikimizi de azarladı. Haksız değildi ama ben yine de şansımı zorladım.

Sırlarım vardı -muhtemelen hepimizin vardı- ama yalancı gibi hissediyordum ve kimin kimi yalana sürüklediğinden tam olarak emin değildim. Buraya geldiğimizde hepimizi gerçeğin etrafında dans etmeye zorlamak yerine dürüst olsalardı, o zaman bu kadar rahatsız olmazdım. Kendi sözlerimden nefret ediyordum. Çok sinirlenmiştim. Öfkeyle cevap verdiğinde, "Geçmiş geçmişte kaldı. Buna güvenin" dediğinde ve hışımınla odadan çıktığında rahat bir nefes aldım - onun peşinden koşmasını izledikten sonra bile.

Bitkin düşmüştüm ve sözlerimden ve davranışlarımdan dolayı utanç duyuyordum. Derin bir uykuya dalabilirdim ama kız kardeşimi görmem gerekiyordu. Ya da en azından öyle davranmalıydım. Ona yaptığım ve söylediğim her şeyi anlattım. Her şeyi ne kadar berbat ettiğimi ama ihtiyacım olan onayı da aldığımı. Trace ve Cress'in bittiğine ve geçmişimizin solan bir parçasından başka bir şey olmadığına, bir zamanlar önemli olan diğer her şey gibi yıkanıp gittiğine inanmak istedim. İkisine de haksızlık ettiğimi biliyordum ama içimdeki bu şey tarafından canlı canlı yeniyordum.

Tanrılar bunu bana neden yapmıştı? Bu, Erisas'taki isyanı ele alış şeklimin cezası mıydı? Annem ve kız kardeşimin katlandığı her şey için miydi, ben boş boş dururken, kendi kendime yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşünürken, sadece günü atlatmak için miydi?

Tanrılar onu neden şimdi hayatıma soktu? Neden bir kardeş gibi kucaklamam gereken geçmişteki bir sevgiliyi getirsinler ki? Tanrıların oyunlarının çoğunun komedi olmasının bir nedeni vardır. Trajik komediler.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı kız kardeşimin kucağına koydum, en sevdiğimiz çocukluk şarkılarından birini mırıldanırken parmaklarını saçlarımda buklelerinde gezdirmesine izin verdim. Bu bencilce teselliye benimsedim çünkü kendimi tamamen kaybolmuş hissediyordum. Cress'in bana karşı herhangi bir şefkat hissetme ihtimalini gömüyordum ve daha önceki davranışlarımla bunu mühürlemiştim. Cress duygularıma karşılık verirse ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Bu şartlar altında ne olabilirdik ki? "Bana asla adil bir şans verilmeyecek. Kaburgalarım acıyor; kalbim kafeslenmiş gibi hissediyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum... Moirai'm," diye fısıldadım kız kardeşime. Vesper'ın sessizliğini ve taş odanın soğuk, bayat havasını içime çektim.

Cress, Siren Şarkısı'nı kullandığım için bana kızmakta haklıydı. Yaptığım hiçbir şey işe yaramıyordu. Sakinleşmesi için onu savunmasız bırakmanın bir yolunu bulmalıyım. Bu riskli bir hamleydi, kasıklarımın tekrar tekme atmasıyla sonuçlanabilirdi ve belki de bunu hak etmiştim. Suyun altındaki ayağına uzandım ve onu sıkıca kavradım.

Yavaşça, yumruğumu içine doğru yoğurmaya başladım, sıkıca masaj yaptım ve itirazlarından çabucak vazgeçti - yine de sorgulamaya devam etti. İlk kez ona herhangi bir şefkatle dokunmama izin verildiği düşüncesiyle heyecanlandım. Tüm sorularını içtenlikle yanıtladım ve şarkı söyleme yeteneğimi nasıl kazandığımı hatırladım.

Ayağını bıraktığımda, yüz ifadesindeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Daha fazlasını istiyordu ve bu beni memnun etti. Hızla diğer ayağı üzerindeki çabalarımın devam ettim ve omuzlarının bir kez gevşemesini izledim. Ona bir sireni öptüğümü söylemekten hoşlandığımı söyleyemesem de, sanırım bunun bir cesaret işi olduğu oldukça açıktı.

Solungaçlarımı işaret ederek, zaten suyun altında nefes alabiliyorken böyle bir yeteneğe sahip olmanın neden bir başarı olarak görüldüğünü sorguladı. Umarım onları rahatsız edici bulmamıştır. Kulağının arkasındaki Demir'in üç hilal dövmesini zihnime not ettim. Farkında olsun ya da olmasın, onlar benim solungaçlarıma benziyordu ve bu düşünce yanaklarımı ısıttı.

Başparmağımı ayağının kemerinde gezdirdiğimde, gözlerinin dalgalanışını izledim ve bir sızlanma ya da inlemeye karşı koyduğunu söyleyebilirdim. Bunda çok fazla heyecan bulmamak için kendimi kontrol etmeye odaklanmak zorundaydım.

Halkımın irfanı ve yaşam tarzımızla ilgili büyük yanlış anlaşılmalara hakkında daha fazla şey paylaştıkça sohbetimiz devam etti. Onun ilgisini çekmiş olmak hoşuma gidiyordu. Cress'in ne kadar çok soru sorduğunu ilk kez fark ediyordum. Bu sonunda bana açıldığının bir işareti miydi? Konuşmaya devam edecekse merakını eğlendirirdim.

Başka bir soru yağmuru sırasında ayağını çekmeye çalıştı ama buna izin vermedim. Ayağını sıkıca tutmaya devam ettim, büyük ellerimin arasında ne kadar küçük hissettiğini içten içe kabul ettim. Ara sıra daha cesur davranıyor ve ellerimi baldırlarında aşağı yukarı gezdiriyor, özveriyle ovuyordum. Siren Şarkısı'nın çeşitli çalışma şekillerini göstererek onun için salon numaraları yapıyormuşum gibi hissettirdi ama daha güzel bir şey denememi isteyen esprime doğru yürüdü.

Onun önünde aşk ve şehvetten bahsetmek bile bağlarımın karıncalanmasına neden oldu, ama o hemen sohbeti kendi hakkında daha fazla kendini küçümsemeye yöneltti

yetenekleri ya da bunların eksikliği. Tarikat'tan önce Cress'in nadiren büyü kullandığı sonucuna varacak kadar bilgi toplamıştım ve hepimize yetişmeye çalıştığı gerçeği kendine olan güvenini azaltıyordu.

Bunu neden bildiğimi açıklayamıyordum ama Cress'in bu takım için daha önemli olacağını çok güçlü bir şekilde hissediyordum. Yargılarımın önyargılı olabileceği konusunda kendimle tartıştım, ama bu bağ değildi; sadece ona inanıyordum, o kendine inanmasa bile.

Artık birlikte geçirdiğimiz zamanın etkisindeydim ve kendime biraz fazla güveniyordum, ama bu kırılganlık fırsatını değerlendirmem gerektiğini düşündüm. Yavaşça çenesinden tuttum ve yüzünü kendime doğru eğerek bana o gözlerle bakmaya zorladım.

"Başını dik tut, Moirai. Önemli olan kim olduğumuzdur, kim olduğumuz değil."

Geldiğimizden beri ona söylemek istediğim her şey buydu. Odadan çıkarken, içten içe gecenin orada bitmemiş olmasını diliyordum, o takma isimle ilgili sorular sormaya devam ederken kendi kendime bilerek gülümsedim.

Tanrılara şükürler olsun ki görevimizi yerine getireceğimiz partiye giderken bir arabada tek başıma yolculuk etmek zorunda bırakıldım. Trace ya da Cress ile aynı arabaya binme düşüncesi gözümü korkutuyordu. Trace'le tek başıma olsaydım, yolculuk boyunca dilimi ısırabileceğimi sanmıyorum. Ve Cress'le... şey, fikirlerim vardı ve hiçbirisi göreve hizmet etmiyordu.

İyi plan yapmıştık ve bir ekip olarak çalışırsak bize güveniyordum. Cress yerine Gia'nın yem olması beni çok rahatlatmıştı, çünkü onun nerede olduğunu ve güvenliğini düşünerek dikkatimin dağılacağını biliyordum. Görev benim hesabıma göre plana uygun gidiyordu. Siren Şarkım gerçek dadıyı başarılı bir şekilde uykuda tutarken, Nori çocukları büyüleyerek onları odadan uzaklaştırıyordu. Cress geldiğinde neredeyse onu tanıyamayacaktım. Nefes alışım durdu ve ağzımın açık kalmadığından emin için kontrol ettim. Demir'in üç ayı içinde ne giymişti? Buradaki tüm kadın ve erkekleri baştan çıkarmaya mı çalışıyordu? Trace ve ben odada kutuyu aramaya başlarken dikkatimi uyuyan dadının üzerinde tutmaya çalıştım ama göğüslerinin kıvrımlarını belirleyen sarı tüyler aklımdan çıkmıyordu. Eğer Trace'in fark etmemesine imkan yoktu.

Cress, Cairis ile birlikte koridorlarda devriye gezme ve nöbet tutma görevine devam etmek üzere odadan çıktı. Aradan sadece birkaç dakika geçmişti ki koridorda bağırdığını duydum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kafamı odadan dışarı uzattığımda, birileri tarafından özel bir odaya götürüldüğünü fark ettim. Yanındaki yatak odasının eşiğinden girerken eliyle yaptığı işareti görmeden çok önce gözleri beni uyarmıştı. Ters giden bir şeyler vardı.

Trace'e döndüm ve ona acele etmemiz gerektiğini ve Cress'in başının dertte olduğunu düşündüğümü söyledim. Çocuk odasını didik didik etmeye, aramaya ve daha da telaşlanmaya devam etti. Onu tekrar uyardım, ayrılmamız gerektiğini düşündüm, böylece ona göz kulak olabilirdim.

"Biliyorum!" diye hırladı bana. "Saryn'i duydun, başarısızlık bir seçenek değil. Bu şey her neyse onu bulmak zorundayız, yoksa sağ dönmeyebiliriz de."

Trace'i hiç bu kadar gergin görmemiştim ve Saryn'in sözlerini hatırlatması mantıklı olsa da, kendimi Cress'i ya da diğerlerini -hatta onu bile- korumaktan daha fazla ciddiye alabilecek durumda bulamadım. Çılgınca aramaya devam ettik ama içimde Cress'e kötü bir şey olduğuna dair korkunç bir his vardı. Bağın tınısı zayıf ama düzensizdi, şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Sabırsızlandım. "Aramaya devam et; ben onu kontrol edeceğim!"

Kilitli kapının yanında durup herhangi bir sıkıntı sesi duymaya çalıştım ama dışarıdaki gürültülü kalabalıktan net bir şey duymak zordu. Bağ şimdi derimin altında vurucu bir güçle çarpıyordu, anlamından korkmama neden olan bir his. İşte o zaman kokusunu aldım; onun korkusunu. Kapının altından burun deliklerime doğru yayıldı ve gözlerimin panikle açılmasına neden oldu. Siren Şarkısı'nı onun üzerinde kullandığımda hissettiğim korku, içeride işlerin ne kadar kötü olduğunun bir göstergesiye, bu on kat daha kötüydü. Hiç vakit kaybetmeden kapıyı kırdım.

Onu orada, yatağın üzerinde bir yabancının altında, elleri saldırgan bir şekilde ona bastırılmış halde gördüğümde gözlerim kıpkırmızı oldu. Olay yerini yoğun bir şekilde taradım, sonra Cress'in saldırganın boğruüne bir bıçak sapladığına tanık oldum. Öfkeli ve yaralı adam zilleri çekerek korumalarını alarma geçirdi. Şimdi doğaçlama yapmamız gereken planlanmamış bir olaylar zincirinin içindeydik.

Cress yanımdayken dışarı çıktığımızda, iki muhafız kılıçlarını kaldırmış koşarak üzerimize geldi. Hiç tereddüt etmeden onları dizlerinin üzerine çöktürdüm ve almak için boğazlarına yapıştım. durdum ve

Boyunlarımı geriye attım ve birkaç dakika önce onun tehlikede olduğuna tanık olduğum için tüm öfkemi ona odakladım. Hançerimi boğazlarında gezdirdim ve onu beni takip etmesi için yönlendirirken kanlarının sıcaklığının ellerimi kapladığını hissettim.

Balo salonu hızla kaosa sürükleniyordu. Artık uyanmış olan dadı yatak odasından çılgık atarak kaçtı. Onu da yere yatırmak üzereydim ama Cress araya girdi ve yüzüne indirdiği sert bir darbeye onu bayılttı. Tek düşünebildiğim onu güvenli bir yere götürmekti ama yine de bana aradığımız şeyi bulup bulmadığımızı sormayı akıl etti. Onun için Trace'in elinde olduğunu doğruladım ve antrenman odasında çalıştığımız savunma duruşunda yürüdüm. Cairis'in çıkış yapması için küçük bir fırsat penceresi gördüm ve ona devam etmesi için bağırdım.

Gia ya da Nori'nin nerede olduğundan emin olamadığım için sadece Cress'i buradan çıkarmaya odaklandım. Cress ve beni iki yandan kuşatmak için daha fazla muhafız koştu ve sayıca bizden üstün olduklarını bildiğim için durumu endişeyle değerlendirdim. Neredeyse zihinlerimiz senkronize olmuş gibi, ikimiz de bize katılacağını ve birlikte daha iyi bir şansa sahip olacağımızı düşünerek, Trace'in az önce bulunduğu odanın ortasına doğru merdivenlerden aşağı koştuk.

Bir kolunda kutuyu, diğerinde kılıcını sıkıca tutan Trace'e baktığımda yüz ifadesi okunamaz haldeydi. Cress'e endişeli bir bakış attım ve ikimizin de onun bize yardım edeceğini düşünmekle hata ettiğimizi kabul ettim. Ancak artık düşünmek için zaman yoktu, sadece harekete geçmek gerekiyordu.

"Uçmamız gerek, tek çıkış yolumuz bu," diye fısıldadım ona ve o da kanatlarını açarak uçmaya hazırlandı.

Cress'in tiz çılgılığını duyduğumda ve omzuna saplanmış oku gördüğümde henüz havalanmıştık, yerden sadece birkaç metre yükselmiştik, kanadı yeşil yanardönerlikten aşağı akmaya başlamıştı bile. Onu görünce irkildim ve acı içinde kıvranmaya başladığında mermer zemine geri çarptı.

Merdivenin tepesine doğru baktığını gördüm ve birlikte Trace'in kutuyla birlikte kendi kaçışını yapmak üzere ayrıldığına tanık olduk. Etrafımızı saran ve balo salonunu çevreleyen balkona doğru eğilen muhafızların ayak sesleri arttıkça arttı.

"Git... git şimdi!" Acı içinde inliyordu, ben onun üzerinde süzülüp çaresizce kanat çırparken bana bakıyordu.

Kesinlikle hayır; onu bırakmayacaktım. Yanına indim ve kanatlarımı etrafımıza sararak onu gelen diğer oklardan korumaya çalıştım. Omzundakini çıkarmam için çılgık attı ama biliyordum ki

çok fazla kan kaybedecekti. Dehşete düşmüştüm, yarasından bolca kan aktığını görüyordum. Bir sessizlik oldu ve sonra o korkunç sesi duydum.

Arbaletlerin tık tık sesleri etrafımızda yankılandı. İçgüdüsel olarak daha yakına eğildim, kanatlarımı olabildiğince açarak ikimizin de bedenini korumaya çalıştım ve zihinsel olarak acıya hazırlandım. Sonra aniden, sanki zaman donmuş gibi her şey sessiz ve hareketsiz kaldı. Yerin sarsıldığını hissettim, sonra ses, aynaların ve camların odanın her yerinde kırılmasıyla geri döndü. Ardından yaralı ve ölmekte olan muhafızların çığlıkları, ardından da etrafa dağılan ve dehşet içinde bağırان misafirlerin sesi geldi.

Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bilincini hızla kaybetmekte olan Cress'e baktım ve onu kollarımın arasına aldım. Kalan gücümü kullanarak ikimizi de oradan çıkarıp buluşma noktasına götürdüm ve mümkün olduğunca çabuk yardım almasını sağladım.

O uçuşun her dakikası korkunçtu, çünkü hâlâ hayatta olup olmadığını değerlendirmek için dikkatle bağımızın uğultusuna odaklandım. Onu Tarikat'tan, Basdie'den, hepsinden uzağa götürmek istiyordum ama bunun bizim kontrolümüz dışında olduğunu biliyordum. Bileklerimizdeki o gizli ve gizemli damgalar, nereye gidersek gidelim bizi bulmaları için kesinlikle bir işaret görevi görecekti. Onu göğsüme daha sıkı bastırdım, kokusunu içime çektim ve onu bu hayattan koruyamamanın verdiği hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştım.

Cress'in iyiliğine bu kadar odaklanmış olmasaydım ve omzundaki yarayı iyileştirmeye çalışırken Nori'nin başında dikilmeseydim, o zaman Trace'e kızacak zaman bulabilirdim. Basdie'ye döndüğümüzden beri ikimizden de uzak durmuş ama Cress'e göz kulak olacak kadar yakın durmuştu. Buluşma noktasında, diğerleri ikimizin de durumunu görünce şok oldular; ama Trace değil. Neler olduğunu diğerlerinden daha iyi biliyordu. Ama beni gerçekten korkutan şeyi, bizi kurtaran şeyi görmemişti. Ve Cress'in bununla bir ilgisi olduğundan oldukça emindim.

Cress'in gözleri nihayet açıldığında, onu teselli eden kişi olmayı ummuştum ama Trace'i görünce öfkeye kapılmadan önce bir dakika bile beklemedi. Yaranın yeniden açılmasına neden olacağından endişeliydim ama

onu azarlarken öfkesini durdurdu. İhaneti ben de en az onun kadar hissettim, silah arkadaşım ya da ben öyle sanıyordum ama bu ihanetin için neden daha derin olduğunu çok iyi biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Yüz hatları her öfkeli kelimedede daha da sertleşiyordu ve ona cevap olarak ne fısıldadığını anlayamıyordum. Öfkesini dindirmek için hiçbir şey yapmamış olmalıydı ve Cairis hemen baş dönmesiyle sendeleyerek uzaklaşan kadının adımlarına yardım etmeye gitti.

Şimdiye kadar Cress güçlü bir zihinsel kalkan oluşturmuştu ama sonra tamamen kesildi. Belki de kasıtlı olarak ona izin veriyordu, güvenlerinin ne kadar kırılmış olduğunu bilmemize izin veriyordu. Haftalar önce, aralarında kalan her şeyin koptuğunu bilmek hoşuma gidebilirdi ama bir ekip olarak çalışmanın değerinin kişisel arzularımdan çok daha ağır bastığını biliyordum.

Saryn gerginliği azaltmak için hiçbir şey yapmadı ve görevi başarıyla tamamlamamızı sağlayan tek kişinin Trace olduğunu ima etti. Bu da Cress'i bir kez daha çılgına çevirdi ve Trace'e retorik sorular yöneltmeye başladı; ben de öfkenin kontrolden çıkmaya başlamasını izledim. Eğer onun dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulamazsam başına gelebileceklerden endişe etmek için her türlü nedenim vardı, bu yüzden bir tehdit olmadığımı açıkça belirtmeye çalışarak nazikçe kolunu tuttum.

"Cress, bana bak. Nefes al. . Öfkeni kontrol etmelisin, yoksa tekrar olabilir."

Uyarımı anlamadığında, Cress hâlâ baygınken bir şekilde bilgilendirdiğim Saryn ve Teori'ye hızlıca baktım, bunun onu nasıl tedavi etmemiz veya iyileştirmemiz gerektiğini etkileyebileceğinden endişelendim. Bir yanım olanları sır olarak saklamam gerektiğinden endişe ediyordu ama durum benim bilgim dışındaydı.

Bu diğerlerinin önünde yapmak istediğim bir konuşma değildi. Saryn'in ona şifa havuzlarına kadar eşlik etmemi önermesine minnettar olarak yol boyunca sessizce yanında yürüdüm ve ayaklarının üzerinde sabit durup durmadığını dikkatle gözlemledim.

Soyunmaya başladı ve kollarını kaldırırken çektiği acıdan dolayı ürperdim. Zihinsel kalkanları hâlâ inikken, iyileşip tekrar uçacağına dair ona güvence vermeye çalıştım. Cress inatla kendi başına soyunmaya çalıştığında, ona yardım etmeme izin vermesini istedim. Arkasına geçtim ve omzunu kaldırmasına gerek kalmadan kolayca çıkarılabilecek ve kollarından aşağı kayabilecek hale gelene kadar kumaşı nazikçe yırtmaya başladım.

Dudağımı ısırdım, kürek kemiği boyunca uzanan uzun yara izini fark ettim, ona isabet eden okun anısı gözlerimin önünde tekrar tekrar oynuyordu.

Aklıma. *Benim güçlü Moirai'm*, diye düşündüm kendi kendime. Onun yaralarını, izlerini ve her şeyini alırdım. Benim gözümde hâlâ mükemmeldi.

Onu kendime doğru çevirdim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bakışlarının beni çıplak bırakmasından korktuğum için ona bakmaya cesaret edemiyordum. Ellerimi kalçalarına koydum ve pantolonunu yavaşça yere doğru kaydırmaya başladım, her geçen saniye geri çekilmek yerine onunla ilgilenmeme izin vermesini umuyordum. Utanç içinde parmak uçlarımla bacaklarımdan aşağı, yumuşak teninde gezinmesine izin verdim ve giysilerinin arasından sızan kurumuş kanı görünce çenemi sıktım.

Ayağa kalktığımda elini tuttum ve kendini dengelediğinden emin olduğumda bile bırakmak onu suya götürdüm. Onu suyun içine, normalde burada her bulduğumuzda oturduğu çıkıntıya doğru götürmeye devam ettim. Ilık ve şifalı sulara rahatladıktan sonra, onu kurtarmak için neden kendimi riske attığımı sorguladı. İçimdeki her şey bunu istese de ona tüm gerçeği söylemeye cesaret edemedim.

Tıpkı Nori için yaptığı gibi, onun da kurtarılmaya değer olduğunu söyledim ama şimdi bana bir kan borcu olduğuna inanıyordu. Kanımı ona sonsuza dek bağlamayı ne kadar çok istediğimi ve onu kaybetmenin beni de öldürebileceğini bilmiyordu. Aramızdaki bağın çağrısını nasıl fark edemedi?

Sanki aklımı okumuş gibi, ilk kez bu histen bahsetti ve işte o zaman bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmadığı ortaya çıktı. Şimdi onun da bunu hissettiğini, ancak bunun yeteneklerimizle ilgili olduğunu düşündüğünü bilerek rahat bir nefes aldım. Nasıl tepki vereceğinden korktuğum için ona yanıldığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Bu his hakkında daha fazla konuşmak istiyordum ama daha acil bir şey vardı.

Görev sırasında neler olduğunu gerçekten hatırlayamıyordu, ben de kendi bakış açımdan patlamayı onunla paylaştım. Hala hafızasında bir şey canlanmadığında ve bana buna kimin sebep olduğunu sorduğunda, yüzünü iki elimin arasına aldım ve bunu yapanın kendisi olduğunu söyledim. Başka hiçbir makul açıklama yoktu. Saryn ve Theory'nin bir hipotezi vardı ama bunu benimle paylaşmadılar.

Anıları geri gelmeye başladığında gözlerinin siyah merkezi genişledi. Şaşkınlığı artık paniğe dönüşmüştü. Bırakın birçok kişiyi, daha önce hiç kimseyi öldürmemişti. Vespers'la yapılan hiçbir eğitim insanı ilk seferine hazırlayamazdı. Göğsünden bir hıçkırık koptu ve onu sıkıca kendime çektim, kollarımda gevşerken ona sarıldım. Kendinden geçene kadar ağlamasına izin verdim.

O kadar bitkin düşmüştü ki onu yatağına götürmek için kaldırdığımda itiraz etmedi. Onu yatırdığımda çoktan uykuya dalmıştı.

Uyumak için mücadele ettim. Cress'in görüntüleri, kanadındaki ok, yerdeki kan, hepsi katlanılamayacak kadar fazlaydı. Saryn ve Teori'nin ne olduğunu düşündüklerini bilmiyordum ama aklıma zorlama bir fikir gelmişti.

Diğerlerinden bazılarının olanlardan haberdar olduğu açıktı. Onun hakkında fısıldaştıklarını duymak beni rahatsız ediyordu ama yapacak fazla bir açıklamam yoktu. Sonunda uğruna hayatlarımızı riske attığımız şeyi bize gösterdiklerinde, Cress'e o kadar dalmıştım ki geçit taşlarına fazla dikkat edemedim. Saryn onları güçlü ve eşsiz ilan etse de, Cress benim için bunlar ve daha fazlasıydı. Nadir de olsa taşlar için hayatlarımızı riske attığımızı bilmek onları zihnimde biraz lekeledi.

Trace, Cress'e suçlayıcı bir söz söylediğinde, Siren Şarkımla onu boğmamak için kalan tüm kendime hakimiyetimi topladım. Kız hayatta olduğu için şanslıydı, onun sayesinde değil ve *kızın* bir sorun olduğunu mu ima etmek istiyordu? Elbette Saryn onu bunu yapması için eğitmemişti ve Cress'i tanıdığım kadarıyla yetenekleri böyle bir şey olsaydı kesinlikle bize söylerdi. Ne de olsa geldiğimizden beri büyüü benimsemekte en çok zorlanan o olmuştu.

Trace'in sivri sorularıyla, onun güçlerinin ne olduğuna dair bir eğilimi olduğu gibi komik bir hisse kapıldım; yoksa neden konuyu zorlamaya devam etsin ki? Onu savunmaya çalıştım ama o daha fazla cevap istedi. "Dark Wielder" kelimeleri Saryn'in ağzından çıktığında, kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum ama pek olası değildi. Karanlık Savaşçılar da Kahinler kadar nadirdi. Çoğu kişi efsaneleri duymuş, hikâyeleri anlatılmıştı ama hiç kimse gerçekten bir tanesini görmemiş ya da onunla tanışmamıştı. Şimdi kaderimdeki kişinin sözde bu kara büyüünün koruyucusu olduğu gerçeğiyle mi boğuşacaktım?

Daha fazla soru sorulamadan Teori bizi azarladı ve ay taşlarını aldı. Beklediği onayı aldığından beri Trace'in Cress'e bakışı hiç hoşuma gitmemişti. Ona doğru yürüdüm ve bedenimi onunla arasına yerleştirdim.

"Ona tekrar kontrolünü kaybetmesi için bir sebep verme, yoksa kendini onun gazabının kurbanı olarak bulabilirsin."

Bizi ölüme terk ettikten sonra onu sorgulama cüretini gösterdiği için Cress'in ona haddini bildirmesini izlemek için bir avuç Lorc ödeyebilirim. Eğer bu onun için daha önemliyse, küçük taş kutusu onda kalabilir.

Cress'in aldığı haberin yükünü tek başına taşımaya niyetli olduğu belliydi. Kendime karşı dürüst olursam, ben de bununla mücadele ediyordum ama ona güvenmek için elimden geleni yapıyordum. Bir Karanlık Savaşçı olduğunu öğrenmeden önce bile kendinden şüphe etmeye meyilliydi. Hiçbirimiz bunun ne anlama geldiğine dair gerçek bir bilgiye sahip değildik ve Trace sahipse bile bunu kesinlikle geri kalanımızla paylaşıyordu.

Saryn onu ders çalışmak için küçük bir dolap olarak tanımlanabilecek bir yere kapattığında, ona yemek veya su getirmek gibi bahaneler bularak düzenli ziyaretler yapmayı kendime görev edindim. Sürekli olarak odaklanmaya devam etmesi ve enerji seviyesini beslenerek ve iyi uyuyarak yüksek tutması gerektiğini vurguluyordu. Ben de aynı şekilde onun gizli çalışmalarını merak ediyordum ve eğitim sırasında ve uçuş sahasında onun varlığını özliyordum. Nori de Cress'in nasıl olduğunu sormak için sık sık beni kontrol ediyordu ve bariz gerginliğine rağmen içten endişesini takdir ediyordum. Diğerleri hâlâ çoğunlukla Cress'ten korkuyor gibiydi.

Gücünü tekrar kullanmanın bir yolunu bulmasının şahsen umurunda olmadığını anlamasını sağlamaya çalıştım. Elbette, bu bir avantaj olabilirdi ve gücünü düzgün bir şekilde kullanmayı öğrenirse kendini hepimizden iyi savunabileceği fikri hoşuma gitmişti ama bunun bedeli ne olacaktı? Bu tür bir büyüün bedeli olmadığını düşünmek için aptal olmak gerekir.

İdris geri döndü ve içimden bunun hiçbirimiz için iyiye işaret olmadığını biliyordum. Cress'e onun gelişi için ortak salona çağrıldığımızı bildirmeye gittim. Kral Baelin'in suikast haberi endişe vericiydi. Tarikat'a katıldığımızda güneşe, Artume'ye gideceğimizi düşünmemiştim çünkü artık düşmanımız değillerdi. Barış anlaşmasına özenle uyulmuştu.

Görünüşe göre kardeşi Silas bu anlaşmalara pek aldırış etmemişti ve iktidarı ele geçirdiğinde iki krallığımızın bir zamanlar kurduğu barış artık pamuk ipliğine bağlıydı. Saryn'in İdris'e düşmanımızın içine sızmaya hazır olmadığını söylediğini duymak yetersiz bir ifadeydi. İdris sadece hepimizin

akşamki törene hazırlanmaları bekleniyordu ki bu da Tanrı bilir neyi gerektiriyordu.

İdris, Saryn ve Theory tamamen siyah giyinmişlerdi ve boyunlarında markalarımızla eşleşen gümüş tılsımlar asılıydı. Tereddütle onları terasa kadar takip ettik. Kuru kış rüzgârları aşağıdaki vadiden eserken hava artık çok daha serindi.

Imperi.

Kelimeler zihnimde yankılandı ve dilimin ucuna gelip yüksek sesle söylenmesi için yalvardı. Biz Adaklar'dık, sonra Tarikat olduk. Verilecek başka ne yemin vardı ki? Kendimizi zaten Kral Aeon'a bağlamıştık, bu yeterli değil miydi?

Teori elinde bir bıçakla bana yaklaştı ve bıçağı boynuma doğru kaldırdı. Boğazımdaki yumrunun keskin hançerine sürtünmesinden korktuğum için yutkunmamaya çalıştım. İdris'in talimatına uyarak yeminin her kelimesini tekrarlarken endişeyle dinledim. Kan kelimesini söylediği anda, hançerin boğazıma aniden saplandığını hissettim. Sakatlayacak ya da öldürecek kadar derin değildi, bunun yerine ustaca ve kasıtlı olarak yapılmıştı.

Yine de beni korkuttu ve kanın sıcaklığının yüzeye çıkmaya başladığını hissedebiliyordum. Birdenbire Theory'nin eli boğazıma sıkıca yapışarak açık yarayı sıkıştırdı ve elini çektiğinde kalan acı ve kanama durdu. Yarayı kendim kontrol ettim, herhangi bir şey var mı diye baktım ama bir iz bile yoktu. Yemin bir güven ve bağlılık testiydi.

Teori bana bıçağı uzatıp Cress'e dönmem için başıyla işaret ettiğinde, herkesin önünde hasta olacağımı düşündüm. Ya bıçağı çok sert bastırırsam? Ya onu yeterince hızlı iyileştiremezsem? *Lütfen, Tanrılar, onun dışında kimse olmasın.* Onunla yüzleşmek için döndüm, aşağı baktım ve yüz hatlarını değerlendirdim. Bana güveniyor muydu? Bunun benim için ne kadar imkânsız olduğunu anlamıyor muydu? Benden bekleneni yapmak için cesaret bulmaya çalışırken bıçağın elimde titrediğini hissettim. Her birimizden bekleneni.

Cress gözlerimin içine baktı ve bana bilerek başını salladı. O olmasaydı, bunu yapacak gücü kendimde bulabilir miydim bilmiyorum. Bıçağı onun narin boğazına doğru kaldırdım ve İdris'in sözlerini tekrarlamaya başladım. Her geçen cümleyle birlikte daha da geriliyor ve gözlerimden yaşlar boşandığını hissediyordum.

"Bu sonun başlangıcı değil."

Imperi'ye yeminimi açıklarken, kendimi ona bağlarken niyetimi hissetmesini umuyordum. Onu daima korumak için. Kaderimdeki kişiyi. Sonuna kadar.

Korkunun teninden yayılmaya başladığını hissettim ve sessiz Siren Şarkımın notalarını onun etrafında, vücudunun her santimetresinde örmesine, onu sıcak bir kucaklamayla sarmasına izin verdim. Başının arkasını nazikçe kavradım ve parmaklarımı saçlarında dolaştırdım, ardından bıçağı boğazında gezdirdim. Siren Şarkısı'nın olası her türlü acıyı aşmasını sağlamak için büyümün her zerresini kullandım.

Aceleyle iki elimi de boğazına götürdüm ve tüm sihrimi yarayı olabildiğince çabuk iyileştirmek için kullandım. Bıçağı düşürdüğümü fark etmemiştim bile. Bıçağı geri alıp Cress'in avucuna koydum ve aynı hareketi tekrarlamak için Trace'e dönmeden önce iyi olduğundan emin olmak için bir anlığına sıcaklığını hissetmeme izin verdim.

En azından bizi kısa süreliğine de olsa ayıracaklarsa Cress'le yollarımızı ayırmak zorunda kalmayacağımı öğrendiğim için rahatlamıştım. Saryn eğitimini yoğunlaştıracaktı ve ben de onun işi fazla ileri götürmediğinden emin olmak için yanında olmak istiyordum. Bunun sonunda Trace dışında Cress'le de vakit geçirebileceğimi bilmek beni memnun etmedi desem yalan olur. Benim için kim olduğunu ya da gerçek hislerimi bilmediği için umursamamalıydım ama onu her köşe başında şüpheli gözlerle görmeme ihtimali hoş bir şeydi.

Tüm bu kargaşa işlerin daha da ciddileştiği anlamına geliyordu. Hiçbirimizin iyi tanımadığı bir krallık olan Artume'ye sızma düşüncesi hepimizin içine korku salmıştı. Trace bir cazibeye büründü ve itiraf etmeliyim ki onu dövmesiz ya da kaşının ortasındaki o dikkat çekici yara izi olmadan görmek tuhaftı. Gia'yı gönderdikleri için memnundum. Onun taş kalbi ve inatçı tavrı Nori'ninkinden çok daha hazırlıklıydı ve Cress yeni yeteneğinin yüzeyini ancak çizebilmişti.

İdris arabalarla Basdie'ye vardığında hepimiz vedalaşmak için bir araya geldik. Yaklaşırken Gia'nın kendi kendine arabanın durumu hakkında mırıldandığını ve o küçük alanda kambur durarak nasıl güzelce dinlenebileceğini sorguladığını duydum. Onu kucağıma çektim ve sıkıca sarıldım, böylece onu özleyeceğimi biliyordu-şikâyetleri de dahil.

Benden uzaklaştı ve sessizce, "Bize katıldığında onun hazır olduğundan emin ol; düşmanlarımızın üzerine Tanrıların gücünü yağdırabilirsin." dedi.

Gia'nın isteği, Karanlık Savaşçı olmanın gücünü benimsemeyi öğrenirken yerimin Cress'in yanı olduğuna dair inancımı pekiştirdi. Gia'ya başımı salladım ve Cairis için kenara çekildim.

Trace'in yanından geçtim ve ona saygı dolu bir selam verdim. Kanarya Peçesi'ndeki fiyaskodan beri pek konuşmamıştık ama onun hâlâ yeminli kardeşim olduğunu anlamasına ihtiyacım vardı. Ona da en az diğerleri kadar bağlıydım. Beni geride bıraktığı için onu affedebilirdim ama onu terk etmesini affetmeyecek ya da unutmayacaktım.

Cress ve Trace'in etkileşimini dikkat çekmeden uzaktan izlemeye çalıştım. Taş patikanın karşısından bile gerginlik hissediliyordu. Trace'in Cress'e bir şey uzattığını ve Cress'in de hemen cebine attığını görünce meraklandım. Eğilip kulağına bir şeyler fısıldadığına şahit olduğumda çenem gerildi. *Tanrılar, Imperi'nin başka bir üyesine elimi sürmemem için bana sabır ver.* Derin bir nefes aldım ve kuru dağ havasını burun deliklerimden dışarı verdim. Bir parça deniz esintisi için neler vermezdim.

Cress uzaklaşmadan önce Gia'ya çok daha sıcak bir veda etti. Birdenbire Gia'nın arabasına dönüp yan kapıya tırmandığını, vücudunun üst kısmını pencereye yaslayarak Gia'ya söylemeyi unuttuğu bir şeyi iletmeye çalıştığını gördüm. İdris'in düdük sesiyle birlikte atın toynakları taşa vururken tekerlekler dönmeye başladı. Gia'nın arabası yuvarlanmaya başladı ve Cress çılginca sözler söylerken aşağı indi.

Cress sanki çok ters giden bir şeyler varmış gibi Basdie'nin girişine doğru koşmaya başladı. Onu takip ediyormuş gibi görünmemeye ya da diğerlerinin telaşlanmasına neden olmamaya çalışarak hızla arkasından ilerledim. Şelalenin dibine doğru koşmaya başladı. Her dönemeçte endişem daha da artıyordu.

Aşağıya ulaştığımda, şelaleye açılan avluya açılan kapıdan girdiğini fark ettim. Oraya hiç kimse girmezdi ve kesinlikle tehlikeli ve kaygandı. Sonra hiç beklenmedik bir şey oldu: Basdie'nin tamamı sallanmaya başladı. Ayaklarımın altındaki zemin titredi ve kendimi duvara yasladım. Kanarya Peçesi'nde Cress'in gücünü serbest bıraktığı anda hissettiğim bu duyguyu hatırladım. Yine mi oluyordu?

Kısa süreli sarsıntı durduğunda, onun için endişelenerek başımı kapı aralığından içeri uzattım. Aşağı doğru akan şelalenin sağır edici sesi beni duymasını zorlaştırıyordu, bu yüzden onu kendime doğru geri çektim. O da

dizlerinin üzerindeydi ve oldukça sıkıntılı görünüyordu. Sırılsıklam bir halde dikkatlice ayağa kalkıp kapıya doğru ilerleyişini izledim.

Kapı kapandığında nihayet tekrar duyabiliyordum. Sinirli bir öfkeyle iyi olup olmadığını ve tüm dağın sallandığını bilip bilmediğini sordum. Yeteneğinin ne zaman etkinleştüğünün farkında mıydı?

"Moirai," dedi dişlerini sıkarak. "Bu ne anlama geliyor?"

Olamaz. "Bu sadece bir takma ad, Cress." Korku ve endişe duygusu içimi kaplarken, bunu sıradan bir şeymiş gibi göstermeye çalıştım.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu öfkeyle.

Dudaklarımı yaladım, ona gerçeği söylemeye hazırlandım, aklım sırrı saklamak istiyordu ama kalbim buna razı olmak istemiyordu. Bana bu şekilde bakarken olmazdı.

"Kaderli olan demek," dedim.

"Hayır, değil!" diye bağırdı. "Bu kelimelerin birebir çevirisini biliyorum ve bu Moirai değil."

Oh, benim tatlı Cress'im... "Çünkü bu *benim* halkımın kader için kullandığı bir kelime."

Bakışlarımız kilitlenmişti ve aramızdaki sessiz gerilim beni boğuyordu. Sonunda, sakladığım gerçek, onun asla tahmin edemeyeceği bir şey ortaya çıkmıştı. O benim ruhumun titreşimiydi ve her geçen saniye bana sahip olabileceğine dair şüphelerle doluyordum.

Sözleri çatlak bir fısıltı gibiydi, "Sen... Bunca zaman. Sen benim eşim misin?"

Islak bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. "Tanrılar acımasız, değil mi?"

TELAFFUZ REHBERI

Aeon: A-on **Alcar:**

Al-car **Artume:**

Are-tomb **Aster:**

Ass-tur

Asterius: Ass-tear-e-us

Astrid: Ah-strid

Baelin: Bay-lynn

Basdie: Baz-boya

Blackthorn: Blac-thorne

Brynmawr: Bryn-marr

Cairis: Care-iss

Cambria: Came-bree-uh

Ciaran: See-air-an

Corliss: Core-liss **Cress:**

Kress

Cressida: Kress-ah-duh

Doorlae: Dor-lay

D'eliar: Dee-el-e-ar

Demir: Duh-meer

Elorn: A-lorne

Ennae: Een-yay

Erisas: Air-ugh-sus

Evenus: Ev-ugh-nuss

Fenix: Phen-icks

Fideli Cœur: Fih-day-li Cur

Gaia: Guy-ugh

Gia: G-ugh

Gianna: G-on-ugh

Gris: Gree

Huxley: Hucks-lee

Idris: Eye-driss

Ilithyia: Ih-lith-e-uh
Imperi: Im-peer-ee
Kasparov: Cass-par-aaf
Lorc: Lork
Lorne: Lorn
Magnus: Mag-nuss
Miran: Mere-un
Mirtith: Mur-teeth
Moirai: Moye-rye
Nasallus: Nuh-saul-lus
Niall: Nigh-ull
Nix: Nicks
Nori: Nor-ee
Nyla: Nye-luh
Saryn: Sair-in
Sav: Saav
Seraphine: Ser-ugh-feen
Silas: Sy-luss
Taran: Tear-un
Tinsilor: Tin-sill-
veya **Teori:** Theer-ee
Tiernan: Tier-naan
Íz: Tray-se **Varro:**
Var-o **Versa:** Verse-
a **Vesper:** Ves-purr
Wendell: Wen-dull
Wick: Wic

TEŞEKKÜRLER

Okuyuculara, bana şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Her zaman kendinize bir şans verin. Umarım bu yolculukta benimle devam edersiniz.

Babam için, bana yoktan bir şeyler yaratılabileceği inancını aşıladığı için. Senin kendine inanma, her şeye rağmen kendi yolunu çizme mirasını devam ettiriyorum. Bu hikayeyi yazarken sayfalar arasında kaybolmak, senin kaybının acısından kurtulmamı sağlayan tek şey. Tek umudum senin hayattan daha büyük olan hikaye anlatıcılığına ayak uydurabilmek.

Anneme ve ailem ve arkadaşlarım dediğim tüm güçlü, bağımsız, harika kadınlara... Dirençle ve birkaç küfürle ele aldığınız kendi denemeleriniz ve sıkıntılarınız bana ve yazdığım karakterlere her zaman ilham verecek.

Kardeşim için azmin tanımı. Cesaretimiz var ve ben de yeni ve zorlayıcı bir şey yapmayı öğrenirken bu cesarete yaslandım.

Kocama, senden başka "sonsuz kadar" birlikte olmayı tercih edeceğim kimse yok. Sonsuz genç kalabileceğim birini bulduğum için çok mutluyum. Sen, ben, yavrular ve ufuk her zaman benim en büyük maceram olacak. Beyin fırtınası, eleştiri ve cesur alfa okuyucum olarak ortağım olduğun için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Dani ve Kelsey'e, geri bildirimleriniz ve coşkunuz bana kendimi zorlamaya devam etmem için güç verdi. Bu hikâyeye inandığınız için teşekkür ederim.

Sadık destekçilerim Dani ve KP'ye, bitmek bilmeyen amigoluk ve cesaretlendirmeleriniz olmadan bunu başaramazdım.

Ashley H.'ye, beni kitap topluluğunuza kabul ettiğiniz için. Hayatımın bir sonraki bölümüne ilham veren kapıyı açtığınız için sonsuza dek minnettarım.

Hukuk danışmanım Reece'e, girişimci ve kadınlara ait küçük bir işletme olmama yardımcı olmada rehberliğiniz çok değerliydi.

Jade'e, markama hayat verdin. Nadir ve sonsuz yaratıcılığın için sana minnettarım.

Editörüm Noah'ya, kitap yazmanın bir takım olduğunu kanıtladın ve bu hikayeyi geliştirmeme yardımcı olan yeteneğin ve cılan için son derece minnettarım.

Harita illüstratörüm ve iç tasarımcım Travis'e, burayı kelimenin tam anlamıyla haritaya yerleştirdin. Okuyucuların yarattığım dünyayı görmelerine yardımcı olduğun ve bize her kitabın neden bir sanat eseri olabileceğini hatırlattığın için teşekkür ederim.

Düzeltilmenim Rachel'a, bitiş çizgisine giden yolculuk yorucu olabilir ama senin komik ve samimi yorumların ve kitaba olan gerçek tutkun beni ileriye taşımak için ihtiyacım olan kıvılcımdı. Bu hikâyeye damganı vurduğun için teşekkür ederim.

Krafigs Design'daki kapak sanatçılarım, bir kitabı dünyaya sunmanın belki de en sinir bozucu kısmı ona bir yüz vermektir. Büyüyü bu kadar mükemmel bir şekilde özetlediğiniz için teşekkür ederim.

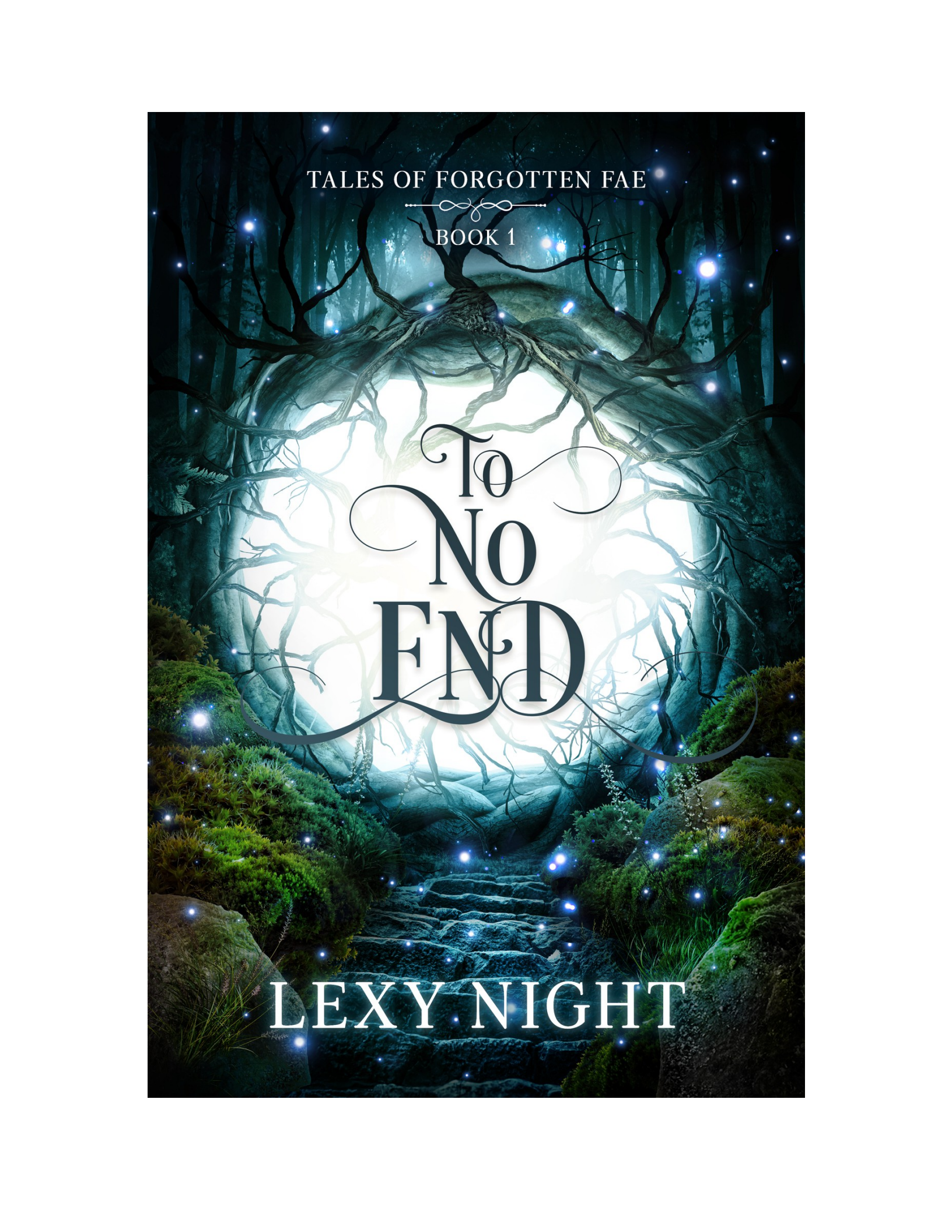

YAZAR HAKKINDA

Lexy Night her zaman yıldızlara bakmıştır. Büyürken, belki de bu gezegenin olması gereken yer olmadığını hissettiğinde, kozmosun tarif edilemez çekimini görmezden gelmek neredeyse imkansız hale geldi. Bundan sonraki en yakın şey, kendimizi sarabileceğimiz ve tek bir yaşamda binlerce hayat yaşamış gibi hissetmemizi sağlayan hikayeler ve maceralardır. Huzurunuzu ister sayfalar arasında ister bir şarkının notaları arasında bulun, ev hissini umuyor.

Kansas'ta doğup büyüdü (ev gibisi yok), Orta Batı misafirperverliğini seviyor ve büyük bir Chiefs futbol hayranı. Lexy yazmadığı zamanlarda köpeklerine sarılırken, cosplay yaparken, fantezi balolarına katılırken, film/dizi izlerken ve masa oyunları oynarken bulunabilir. En çok keyif aldığı şeyler kitapsever arkadaşlarıyla kıkırdamalar ve kocasıyla milli parkları (ve dünyayı) keşfetmektir. En sevdiği içerik türleri Bilimkurgu ve Fantezi'dir ve kötü adamları her zaman kahramanlardan daha çok takdir etmiştir.

Daha fazla güncellemeyi, sosyal bağlantıları ve yazar Lexy Night'tan gelecekleri [Lexy Night.com](http://LexyNight.com) adresinde bulabilirsiniz.

TALES OF FORGOTTEN FAE

BOOK 1

To
No
END

LEXY NIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.